

N:o 22.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen m. m.; gifven Stockholms slott den 19 januari 1912.

Under åberopande af bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen till antagande i ett sammanhang af härvid fogade förslag till

- 1:o) Lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen;
- 2:o) Lag om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;
- 3:o) Lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;
- 4:o) Lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt;
- 5:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen;
- 6:o) Lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo;
- 7:o) Lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom;
- 8:o) Lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6, 9 och 16 §§ handelsbalken;
- 9:o) Lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs;

10:o) Lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof;

11:o) Lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten;

12:o) Lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884;

13:o) Lag om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 4 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom; samt

14:o) Lag om ändrad lydelse af 1 § andra stycket och 2 § andra stycket i lagen den 18 oktober 1907 angående ryttare-, soldat- och båtsmanstorps befriande i vissa fall från ansvar för in-teckningar i stamhemmanet.

Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Gust. Sandström.

Förslag

till

Lag

om ändring i vissa delar af utsökningslagen.

Härigenom förordnas, att 3, 4, 13, 22, 28, 48, 52, 62, 63, 71, 74, 79—82 och 85—88 §§ samt 5—11 kap. utsökningslagen skola erhålla följande lydelse:

3 §.

Kronofogde äger att för bestämdt fall till utmättningsman i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af Konungens befallningshafvande antagen är; svare dock vid utmätning kronofogden själf för redovisningen och för skada, som af utmättningsmannens fel eller försummelse kan komma. Ej må kronofogde åt annan uppdraga försäljning af fast egendom eller af fartyg, som i 94 § sägs, ej heller fördelning af köpeskilling för fast egendom eller för lös egendom i fall, då enligt 140 eller 141 § sammanträde för fördelningen erfordras.

I Stockholm, så ock i annan stad, där utmättningsmannabefattningen anses icke kunna af en stadsfogde ensam fullgöras, må, om Konungen finner godt sådant medgifva, stadsfogde likaledes äga att, under enahanda ansvarighet och med det förbehåll i afseende å försäljning af fartyg samt fördelning af köpeskilling för lös egendom, som för kronofogde här ofvan stadgas, samt under de villkor i öfrigt Konungen må föreskrifva, för bestämdt fall i sitt ställe till utmättningsman sätta annan man, som af öfverexekutor antagen är.

4 §.

Konungens befallningshafvande äge för bestämdt fall eller inom visst område förordna länsman eller annan lämplig person att på eget ansvar i kronofogdes ställe vara utmättningsman. Om sålunda förordnad utmättningsman gälle hvad i denna lag om kronofogde stadgas; dock må han ej i sitt ställe sätta annan man och ej heller, med mindre förordnandet innehåller särskildt medgifvande, befatta sig med försäljning af fast egendom eller af fartyg, som i 94 § sägs, eller med fördelning af köpeskilling i fall, som i 3 § 1 mom. omförmälas.

13 §.

Vill någon för fordran, hvarför fast egendom på grund af in-teckning häftar, söka betalning ur egendomen, göra det hos öfverexekutor i den ort, där egendomen ligger.

Vill borgenär, för hvars fordran fartyg är in-tecknad, hålla sig till fartyget, söka ägaren, där denne skall svara i mål, som i 12 § afses. Tillhör fartyget flera redare, äge borgenären söka hufvudredaren, eller, om hufvudredare ej är vald, någon af redarne, hvilken han helst vill.

22 §.

Har ej borgenär inom natt och år, sedan honom förelades att gifva gäldenär del af ansökningen, inkommit till öfverexekutor med bevis att delgifning skett, och är ej heller svar från gäldenären ingifvet, vare ansökningen förfallen. Lag samma vare, där inom sagda tid lag-sökningshandlingarna icke blifvit till öfverexekutor återställda och ej heller styrkt afskrift däraf ingifven.

Innefattar ansökningen yrkande, som jämlikt 35 § eller 37 § 3 mom. andra stycket i förordningen angående in-teckning i fast egendom framställt af innehafvare af fordran, för hvilken på grund af in-teckning flera fasta egendomar gemensamt häfta, och har ej sökanden inom sextio dagar från det föreläggande, som nyss sagts, honom gafs fullgjort hvad enligt första stycket honom åligger, vare det yrkande förfallet.

28 §.

Äro ej sådana skäl för handen, att målet bör såsom tvistigt till domstol förvisas, ålägge öfverexekutor gäldenären betalningsskyldighet, vid äfventyr af utmätning.

Har borgenär enligt 13 § utsökt betalning ur fast egendom, och varder fordringen fastställd till betalning ur egendomen, förordne öfverexekutor tillika, att egendomen må, utan föregående utmätning, säljas i den ordning, som om utmätt fast egendom stadgas; och vare det så ansedt, som hade egendomen blifvit utmätt.

48 §.

Skall någon för verkställighet af dom eller eljest enligt denna lag ställa pant eller borgen, och är ej säkerheten af vederparten godkänd, varde den pröfvad af myndighet, hos hvilken säkerheten ställes. Löftesmän skola borga en för alla och alla för en; för menighet eller för utländsk man, så ock i fall, hvarom i 95 och 125 §§ sägs, skall borgas såsom för egen skuld. Den pant bjuder, vare, där myndighet, som den pröfva skall, det föreskrifver, pliktig att sätta panten i förvar hos vederhäftig man, som åtager sig att den vårda; löftesskrift må omhändertagas af den, till hvars säkerhet den gäller.

Den, som Konungens och kronans talan förer, vare från säkerhetsställande fri.

52 §.

Har öfverexekutor fällt någon till böter eller vite eller dömt utmättningsman att utgifva skadestånd, må ej utslaget verkställas förr än det vunnit laga kraft. Huru hofrätts beslut, hvarigenom i utsökningsmål någon blifvit fälld till böter eller vite, må utan hinder af ändringsökande verkställas, därom är särskildt stadgad; och skall hofrätts beslut, hvarigenom i sådant mål utmättningsman dömts till utgifvande af skadestånd, gå i verkställighet så som vore det i tvistemål meddeladt.

Beslut, hvarigenom utmättningsman dömts till mistning af tjänst på viss tid, må ej verkställas, förr än det vunnit laga kraft.

Huru beslut angående fördelning af köpeskillning för utmätt egendom och af medel, som influtit under tvångsförvaltning, går i verkställighet, därom skils i 6 och 7 kap.

62 §.

Af gäldenärs tillgångar skola, där ej borgenär och gäldenär annorlunda sämjas, tagas i mät först lösören, därefter fordran eller annan rättighet, som kan öfverlätas, och sist fast egendom. Sådana obligationer

eller andra värdepapper, hvilka med lätthet kunna i penningar förvandlas, skola i fråga om ordningen för deras utmätande anses lika med lösören.

Häftar på grund af inteckning gäldenärens fasta egendom för fordran, hvarför utmätning skall ske, varde den egendom först utmätt, där ej borgenären hellre vill taga betalning ur annan egendom. Skall utmätning på en gång ske för fleras fordringar, må borgenär, för hvars fordran den fasta egendomen sålunda häftar, ej för hvad därur kan utgå till förfång för annan borgenär taga betalning ur öfriga tillgångar.

63 §.

Ej må utmätning af fast egendom ske för fordran, hvarför egendomen icke på grund af inteckning häftar, med mindre borgenären sådant särskildt begär.

71 §.

Har någon panträtt i gäldenärs lösa gods eller rätt att sådant gods till säkerhet för sin fordran kvarhålla, må hinder däraf ej möta för godsets utmätande och försäljande för annan gäldenärens skuld; och njute sådan borgenär rätt till betalning ur köpeskillingen, såsom i 6 kap. sägs. Den, som har lös egendom såsom pant eller eljest under panträtt i handom, vare dock, där egendomen icke utgöres af fartyg eller gods i fartyg, ej pliktig att lämna panten från sig, med mindre full lösen därför gifves, eller panthafvaren nöjes med att för sin betalning hålla sig till köpeskillingen; ej äge panthafvaren vägra att taga lösen, då den, i fall som nu är sagdt, honom bjudes, ändå att hans fordran ej är till betalning förfallen.

Har inteckning i fast egendom blifvit af fastighetsägaren lämnad såsom pant, skall inteckningen icke utmätas utan i stället den rätt till andel i inteckningen, som, efter ty särskildt är stadgadt, må tillkomma gäldenären, tagas i mät i den ordning 74 § stadgar.

74 §.

Utmätas penningar, skola de af utmätningssmannen om händer tagas. Lösören, som utmätas, skola, där de ej, efter ty nedan sägs, föras från stället, därstädes sättas i förvar under utmätningssmannens försegling eller, om han finner det i brist af tjänliga förvaringsrum eller af annan orsak ej lämpligen kunna ske, med hans insegel eller skriftligt anslag

eller på annat sätt så utmärkas, att uppenbart synes att godset blifvit utmätt. Anses det utmätta ej kunna med säkerhet lämnas på stället under gäldenärens tillsyn, låte utmätningssmannen det af annan där vårdas eller till annat ställe föras, om det så ske kan och borgenär den för godsets vård eller flyttning nödiga kostnad förskjuter.

Utmätes gäldenärs egendom, som i annans besittning finnes, varde förbud innehafvaren meddeladt att egendomen utlämna till förfång för den, till hvilken i följd af utmätningen gäldenärens rätt kan komma att öfvergå.

Skall utmätning ske af den rätt till andel i inteckning, som, efter ty särskildt är stadgadt, tillkommer gäldenären såsom ägare af intecknade egendomen, varde förbud inteckningshafvaren meddeladt att till förfång för den, till hvilken i följd af utmätningen gäldenärens rätt kan komma att öfvergå, utlämna inteckningshandlingen eller att på begäran af annan än denne eller utmätningssmannen uppvisa handlingen vid domstol för sådant ändamål, som i 26 § förordningen angående inteckning i fast egendom sägs. Förbud, som nu sagts, skall tecknas å inteckningshandlingen, där icke denna af inteckningshafvaren öfverlämnas till utmätningssmannen för att af honom uppvisas. Kostnaden för sådant uppvisande äfvensom för anskaffande af särskild inteckningshandling å den utmätta andelen i inteckningen vare borgenären pliktig att förskjuta, där utmätningssmannen det äskar.

79 §.

Utmätes fast egendom, skall utmätningssmannen upprätta beskrifning däröfver; och gälle om egendomens värdering hvad förut om värdering af lös egendom är sagdt. Utmätningssmannen affordre ock gäldenären de handlingar, hvilka visa hans äganderätt eller tjäna till upplysning om servitut, nyttjanderätt eller rätt till afkomst eller annan förmån, som skall af egendomen utgå, äfvensom uppgift å dem, hvilka hafva fordran eller rättighet, som bör vid auktionen iakttagas. Utmätas flera egendomar på en gång; varde de hvar för sig beskrifna och värderade.

Hvad nu är sagdt gälle ock, där öfverexekutor enligt 28 § förordnat om försäljning af fast egendom eller sådan egendom skall säljas på begäran af borgenärer jämlikt 51 § konkurslagen.

Är fast egendom, som skall utmätningssvis säljas, intecknad gemensamt med andra egendomar, och finnes för någon af egendomarna icke uppskattning till allmän bevillning, skall värdering ske jämväl af egendom, som ej skall säljas; skolande om förrättningen ägaren underrättas på sätt i 60 § stadgas.

80 §.

Då utmätning af fast egendom skett, skall, där borgenär det yrkar, afrad, hyra eller ränta, som af egendomen faller till dess den varder såld och af köparen tillträdd, uppbäras af utmätningsmannen eller af syssloman, som af honom förordnas. Utmätningsmannen kungöre utan dröjsmål den, hvilken betalningsskyldigheten åligger, förbud att utgifva något till annan än utmätningsmannen eller sysslomannen.

Har öfverexekutor förordnat om egendomens försäljning; då skall han, där borgenär det yrkar, tillsätta syssloman, som afkomsten uppbär, och låta förbud kungöras, som nu är sagdt.

Det åligger sysslomannen att till auktionsförrättaren före auktionen eller, där jämlikt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, före det sammanträde redovisa afrad, ränta eller hyra, som utgår i penningar och af honom uppburits. Lag samma vare i fråga om utmätningsman, där han uppburit sådan afkastning och icke själf skall förrätta auktionen. Utgår afrad, ränta eller hyra i varor, skall utmätningsmannen föranstalta om deras försäljning på sätt i 90 § stadgas och redovisa därför influtna medel efter ty nu är sagdt; skolande i sådant fall syssloman hålla de af honom uppburna varor utmätningsmannen till handa. För medel, som ej sålunda redovisats, skall redovisning lämnas före det sammanträde, då fördelning af köpeskillingen skall äga rum.

81 §.

Är fara att utmätt fast egendom af ägaren genom vanvård eller annorledes i större mån försämras, äge öfverexekutor, där borgenär det påstår, förordna syssloman att egendomen om händer taga och förvalta; dock vare i ty fall borgenären pliktig att förskjuta den kostnad, som för egendomens förvaltning kan vara nödig.

I fråga om skyldighet för sådan syssloman att till auktionsförrättaren redovisa skall hvad i 80 § 3 mom. är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

82 §.

Öfverlåter någon sin fasta egendom till annan, må, innan nye ägaren sökt lagfart, öfverlåtelsen ej utgöra hinder för egendomens utmätande för förre ägarens gäld.

Sökes å öfverlåtelse, som före utmätningen skett, lagfart samma dag, då utmätningen verkställes, eller sist å den allmänna rättegångsdag för lagfartsärenden, som näst efter fjorton dagar från utmätningen infaller; då vare ej utmätningen gällande emot nye ägaren, med mindre egendomen på grund af inteckning häftar för fordran, som utsökes, eller fordringen eljest är sådan att, efter ty i lag i öfrigt stadgas, egendomen därför häftar, ändå att den kommit ur gäldenärens hand. Har auktion till egendomens försäljning blifvit kungjord att hållas innan den rättegångsdag, som nämnd är, inträffar, eller å samma dag, åligge dock nye ägaren att före auktionen öfverlåtelsen anmäla och sin åtkomsthändling i hufvudskrift eller besannad afskrift för auktionsförrättaren uppvisa. Sker ej sådan anmälan, vare utmätningen emot nye ägaren gällande, ändå att lagfart sökes å tid, som förut är sagd.

Göres af nye ägaren anmälan, på sätt nu stadgadt är, eller har öfverlåtelsen blifvit för auktionsförrättaren kunnig innan han utsatt dag för egendomens försäljning, skall, därest öfverlåtelsens verkan mot utmätningen är beroende därpå, att lagfart kommer att sökas å tid, som ofvan är sagd, auktionsförrättaren låta med försäljningen anstå till dess sig visat, om lagfarten sökes.

Har öfverlåtelsen omfattat rätt till andel i inteckning, som tillkom öfverlåtaren såsom ägare af intecknade egendomen, åligger det nye ägaren, där han vill freda andelen från utmätning för förre ägarens gäld, att söka lagfart å öfverlåtelsen och göra anmälan såsom i 2 mom. sägs, och skall hvad i 3 mom. stadgas äga motsvarande tillämpning.

85 §.

Utmätningssmannen åligger att, då fast egendom blifvit tagen i mät, genast anmäla det hos öfverexekutor och tillika, om gäldenären vid utmätningen uppgifvit auktionsställe, såsom i 98 § sägs, gifva det till känna.

Då fast egendom blifvit utmätt, vare utmätningssmannen pliktig att genast å landet till domaren och i stad till rätten insända bevis om utmätningen, innefattande uppgift om beloppet af den fordran, för hvilken utmätningen ägt rum, samt huruvida egendomen på grund af inteckning häftar för samma fordran eller icke, äfvensom hvad i öfrigt kan vara erforderligt för att tydligt utmärka, hvilken den fordran är, hvarför utmätningen skett.

Utmätes fartyg, som blifvit i fartygsregistret infördt, åligger utmätningssmannen att ofördröjligen till Stockholms rådstufvurätt insända bevis om utmätningen med angifvande af fartygets registreringsnummer.

Sker utmätning af fartygslott, insände utmätningsmannen ofördröjligen bevis därom till den myndighet, som förer fartygsregistret; och varde i det bevis intagna de uppgifter, som för fartygets säkra urskiljande erfordras.

Myndighet, som enligt 28 § meddelat förordnande om fast egendoms försäljning eller hos hvilken, enligt 51 § konkurslagen äskats, att fastighet eller intecknad fartyg må utmätningssvis säljas, vare ock pliktig att därom insända bevis efter ty nyss är sagdt.

86 §.

Har borgenär, som sökt utmätning, lämnat gäldenär anstånd med betalningen, må ej målet därigenom uppehållas utöfver sex månader från den dag, då utmätningsmannen mottagit de i 54 eller 56 § omförmälda handlingar. Fortfar anståndet vid utgången af nämnda tid, vare ansökningen förfallen och gånge verkställd utmätning åter.

Har i fall, då öfverexekutor enligt 28 § meddelat förordnande om fast egendoms försäljning, borgenären icke inom två månader efter det öfverexekutors utslag vunnit laga kraft, med företeende af bevis därom samt af den handling i hufvudskrift, på grund hvaraf betalning blifvit sökt, begärt verkställighet af beslutet, eller har borgenären begärt sådan verkställighet men därefter lämnat gäldenären anstånd, som fortfar när sex månader förflutit från det verkställigheten begärdes, vare frågan om egendomens försäljning förfallen.

87 §.

Är fast egendom utmätt, och har någon fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, eller ock nyttjanderätt till egendomen eller rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån, äge sådan rättsägare, där hans rätt kan vara beroende af försäljningen, mot det att han till utmätningsmannen erlägger fordringsbeloppet jämte kostnad, hvarför utmätningssökanden ansvarar, göra gällande den rätt, som tillkom denne; dock att, där utmätning skett för allenast del af fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, utmätningssökanden för sin återstående fordran äger företräde.

88 §.

Har utmätning af fast egendom upphäfts eller eljest frågan om sådan egendoms försäljning förfallit, åligger det utmätningsmannen eller öfverexekutor, om ärendet där är anhängigt, att därom genast göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten.

5 KAP.

Om utmätt egendoms försäljning.

89 §.

Försäljning af utmätt egendom skall ske genom offentlig auktion.

90 §.

Skall lös egendom säljas, låte utmätningsmannen tid och ställe för auktionen kungöras i kyrkan för den församling, där försäljningen sker, så ock, om gäldenär eller borgenär det äskar, eller eljest sådant finnes lämpligt, i kyrkorna för de församlingar, som närmast därintill äro. Finnes för viss stad förordnad, att auktion skall kungöras på annat sätt än nu är sagdt, lände det till efterrättelse.

Är egendom, som säljas skall, af beskaffenhet att den ej, utan att förstöras eller väsentligen försämräs, kan förvaras under den tid, som för auktionens kungörande i ofvan stadgad ordning erfordras, äge utmätningsmannen låta kungöra försäljningen på annat sätt, som lämpligt finnes.

91 §.

Kungörelse om auktion å lösören skall ske minst åtta dagar innan auktionen hålles, där ej i fall, som i 90 § 2 mom. sägs, kortare tid för kungörandet nödig finnes; auktion å fordran eller rättighet skall kungöras minst fjorton dagar förut. Skall i stad auktion å lös egendom kungöras mera än en gång, vare det gillt, om första kungörandet skett inom tid, som nu är sagd.

Har gäldenären tillkommande rätt till andel i inteckning i hans fasta egendom blifvit utmätt, låte utmätningsmannen anskaffa särskild inteckningshandling å det gäldenären tillkommande beloppet, där laga hinder däremot icke möter; skall sådan handling anskaffas, må ej förr än det skett kungörelse om auktionen utfärdas. Skall försäljning ske af inteckningshandling, hvilken tagits i mät hos någon, som enligt handlingen är personligen ansvarig för det däri förskrifna beloppet, åligger det utmätningsmannen, där ej med gäldenärens samtycke handlingen säljes med bibehållande af hans ansvarighet, att, innan handlingen

utlämnas till köparen, förse densamma med påskrift, hvarigenom gäldenären frikallas från ansvarighet.

Skall fartyg eller gods i fartyg säljas, varde kungörelsen om försäljningen jämväl införd i allmänna tidningarna tre gånger, sista gången minst fjorton dagar före auktionen; och skall kungörelsen tillika innehålla, att de borgenärer, som, ändå att de ej vunnit utmätning eller i utmätt fartyg hafva inteckning, äga rätt till betalning ur det utmätta, hafva att sådant, på sätt i 139 § sägs, före auktionen hos utmätningssmannen anmäla. De borgenärer, hvilka jämlikt 11 kap. sjölagen äga rätt till betalning ur det utmätta eller i utmätt fartyg hafva inteckning, skola därjämte, såvidt ske kan, underrättas om auktionen genom särskilda kallelsebref, hvilka auktionsförrättaren skall med posten afsända till inländska borgenärer så tidigt, att kallelserna må komma dem till handa minst fjorton dagar före auktionen, och till utländska borgenärer så fort ske kan.

Är fråga om försäljning af fartyg, som blifvit i fartygsregistret infördt, anskaffe utmätningssmannen gravationsbevis rörande fartyget; dock vare, där utmätningssmannen det äskar, borgenären pliktig att förskjuta den för bevisets utlösande nödiga kostnad.

92 §.

Skall egendom säljas, den någon har såsom lös pant eller eljest under panträtt i handom, varde, där ej panthafvaren är pliktig att för sin fordran taga betalning ur köpeskillingen eller på sätt i 71 § sägs förklarat sig därmed nöjas, före utropet underrättelse meddelad, att försäljningen sker med bibehållande af panthafvarens rätt.

Vid försäljning af lott i fartyg tillkännagifve utmätningssmannen, att försäljningen ej medför rubbning i panträtt, som i hela fartyget gäller; meddele ock före utropet underrättelse om de fordringar, för hvilka fartyget veterligen utgör pant.

93 §.

Utmätt lös egendom skall i uppslag säljas. De yppersta varor skola så länge sparas, att mesta folket är samladt. Då så mycket af det utmätta godset blifvit såldt, att gälden, hvarför utmätning skett, så ock kostnad, som skall ur egendomen utgå, kan af det sålda fullt godtgöras, upphøre försäljningen.

94 §.

Skall försäljning ske af fartyg, som enligt mätbref eller å fartyget anbragt tontalsmärke har en dräktighet af tjugu registerton eller därutöver, uppläse utmätningssmannen före utropet gravationsbevis, där enligt 91 § sådant skall vara anskaffadt, och gifve till kända, å hvad tid köpeskillingen sist skall inbetalas; anmäne ock dem, hvilka äro tillstådes och hafva fordran, som skall vid auktionen bevakas, att sådant anmäla. Varder fordran anmäld hos utmätningssmannen, meddele han före utropet därom underrättelse.

Innan auktionen avslutas, meddele auktionsförrättaren underrättelse om tiden, då efter 140 § sammanträde för fördelning af köpeskillingen hållas skall, så ock om stället för sammanträdet.

95 §.

Den, som inropat fartyg, hvarom i 94 § är sagdt, åligger att genast efter inropet gälda en sjättedel af köpeskillingen i reda penningar eller ställa pant eller borgen såsom för egen skuld för en femtedel af köpeskillingen. Sker det ej, varde fartyget genast ånyo utropadt.

Hvad af köpeskillingen ej må vara vid inropet erlagdt skall gäldas sist å det sammanträde, som i 140 § sägs. Visar köparen, att inteckningshafvare, som skall ur fartyget erhålla betalning, låtit köparen öfvertaga den intecknade skulden och lämnat anstånd med betalningen, njute köparen till godo de villkor, som därvid blifvit tingade. Finnes, sedan för samtliga fordringar beräknats utdelning, öfverskott å köpeskillingen, och beviljar gäldenären anstånd med betalning däraf, njute köparen ock det anstånd till godo.

Varder ej sist å det sammanträde, hvarom förut är sagdt, köpeskillingen till fullo gulden eller anstånd lämnadt efter ty nyss är sagdt, vare köpet ogillt och besörje genast utmätningssmannen, att fartyget varder till försäljning ånyo utlyst, som i 90 och 91 §§ sägs. Går fartyget vid nya utropet till mindre än den förra köpeskillingen med laga ränta därå från den dag, då betalning sist bort ske, ersätte förre köparen skillnaden; går fartyget till mera, hafve förre köparen ej rätt till öfverskottet. Kostnaden för senare försäljningen skall ock af förre köparen gäldas, där den ej kan genom öfverskott å köpeskillingen godtgöras. Är pant eller borgen ställd för köpeskillingen, låte utmätningssmannen, där sådant erfordras till gäldande af hvad förre köparen utgifva bör,

ofördröjligen försälja panten i den ordning, som om utmäta lösören stadgas, eller utsöka borgensförbindelsen hos löftesmannen.

Varder köpeskillingen gulden, äge köparen genast komma i besittning af fartyget; och vare det i köparens hand fritt från all förre ägarens gäld, där ej köparen, efter ty förut i denna paragraf sägs, gälden öfvertagit.

96 §.

Annan lös egendom än i 94 § sägs skall genast efter inropet betalas; sker det ej, gånge egendomen under nytt utrop. Utmätningssmannen stånde dock fritt att på eget äfventyr lämna anstånd med betalningen.

97 §.

Auktion å utmätt fast egendom skall förrättas af öfverexekutor, där ej i 98 § annorledes stadgas.

98 §.

Å landet äge gäldenären bestämma, om auktion å fast egendom skall hållas å landskansliet eller å tingsställe i orten. Uppgifver gäldenären annat ställe i orten, må ock auktionen där hållas, om öfverexekutor pröfvar stället lämpligt. Har ej gäldenär vid utmätningen eller, där enligt 28 § egendomen skall utan föregående utmätning säljas, hos öfverexekutor före målets afgörande uppgifvit auktionsställe, eller äro flere, som äga auktionsställe nämna, och kunna de ej därom sig förena, bestämme öfverexekutor, hvar auktionen skall hållas. Skall auktionen hållas på annat ställe än landskansliet, varde den förrättad af utmätningssmannen i orten.

I stad skall auktion å fast egendom förrättas å öfverexekutors ämbetsrum eller annat ställe, där auktioner i staden gemenligen hållas.

Skola fastigheter inom särskilda öfverexekutors områden gå i en försäljning, varde auktionen förrättad där hufvudgården eller, om sådan ej finnes, den till allmän bevillning högst uppskattade fastigheten är belägen; är det å landet, varde auktionen hållen å landskansliet.

99 §.

Varder ej vid utmätning bestämdt, att auktionen skall hållas å tingsstället, insände utmätningssmannen till öfverexekutor protokollet

öfver utmätningen med beskrifning och värdering å egendomen jämte öfriga tillgängliga handlingar, hvarom i 79 § är nämndt.

Har vid utmätning blifvit bestämdt, att auktionen skall hållas å tingsstället, och är utmättningsförrättaren ej behörig att med försäljningen taga befattning, sände han ofvannämnda handlingar till den utmättningsman, som skall auktionen hålla.

100 §.

Den, som skall auktionen förrätta, anskaffe gravationsbevis rörande egendomen äfvensom de för bestyrkande af gäldenärens äganderätt till egendomen eller för upplysning om intecknad rättighets beskaffenhet erforderliga och ej redan emottagna handlingar, hvilka kunna hos rätten erhållas.

101 §.

Tiden för auktionen varde af auktionsförrättaren bestämd, och låte han kungörelse därom, så ock om egendomens beskaffenhet och auktionsstället införas i allmänna tidningarna tre gånger, första gången minst fyra veckor och sista gången minst fjorton dagar före auktionsdagen, äfvensom intagas i länskungörelserna; foge ock anstalt, att kungörelsen varder ej mindre, sist fyra veckor före auktionsdagen, å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen å det ställe, där auktionen hålles, än äfven, där så ske kan, i tidning inom orten införd en gång, minst fjorton dagar före nämnda dag. Är för viss stad förordnad, att auktion å fast egendom skall jämväl på annat sätt kungöras, lände ock det till efterrättelse.

Skall försäljning ske på grund af förordnande, som i 28 § sägs, må kungörelse om auktionen ej utfärdas förr än den handling, på grund hvaraf borgenären sökt betalning, blifvit i hufvudskrift till auktionsförrättaren aflämnad.

102 §.

Auktionsförrättaren äger, där så pröfvas nödigt, utsätta särskildt sammanträde för förhandling om rättsägares anspråk och villkoren för försäljningen; och varde uppgift om tid och ort därför intagen i kungörelsen om auktionen. Ej må sådant sammanträde hållas tidigare än å tredje dagen före auktionen, där ej särskilda omständigheter därtill föranleda; i ty fall må sammanträdet utsättas att äga rum tidigast å tionde dagen före auktionen.

103 §.

Kungörelse om auktion å fast egendom skall tillika innehålla, att den, som har fordran, hvarför egendomen häftar eller för hvilken han eljest äger njuta betalning ur köpeskillingen, eller har annan rätt, som bör vid auktionen iakttagas, äger att därvid eller, där enligt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, vid det sammanträde bevaka sin rätt.

De, hvilka hafva fordran eller rättighet, som bör vid auktionen iakttagas, skola, såvidt ske kan, om auktionen och det särskilda sammanträdet, där sådant skall hållas, underrättas genom särskilda kallelsebrief, hvilka auktionsförrättaren skall till dem med posten afsända senast fyra veckor före auktionen; skolande i kallelsebriefven tillika lämnas uppgift, som i 85 § 2 mom. sägs, angående den fordran, för hvars gäldande försäljningen skall äga rum. Underrättelse om auktionen och sammanträdet varde ock, efter ty nyss sagts, borgenären och gäldenären meddelad.

104 §.

Är ej auktion så kungjord, som i 101 § sägs, varde den inställd, och sätte auktionsförrättaren ut annan tid därtill. Ej må dock auktion inställas förty att kungörelsen ej varit i en eller annan kyrka uppläst eller i tidning inom orten införd, där den eljest allmänneligen ågått.

105 §.

Då utlyst auktion i följd af laga hinder inställes, varde, där så ske kan, det i länskungörelserna så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag, som förut är sagdt, före den utsatta dagen kungjordt.

106 §.

Vid början af auktion, den där icke föregåtts af sådant sammanträde, som i 102 § sägs, uppläse auktionsförrättaren såväl protokollet öfver utmätningen eller det utslag, hvarigenom öfverexekutor om egendomens försäljning förordnat, som ock gravationsbevis och de öfriga handlingar, som i 99 och 100 §§ nämnas, och anmane dem, hvilka hafva fordran eller rättighet, som bör vid auktionen iakttagas, att sådant anmäla; lämne ock tillstädesvarande rättsägare samt gäldenären, där han

när är, tillfälle att yttra sig öfver handlingarna och de anspråk, som anmälas, så ock angående de villkor, som skola gälla för försäljningen.

Hålles sammantråde som i 102 § sägs, skall hvad sålunda föreskrifvits iakttagas vid det sammantråde. Ej må i ty fall vid auktionen anspråk anmälas eller förhandling mellan rättsägarne äga rum, utan skola allenast de i första stycket omförmälda handlingar vid auktionens början ånyo uppläsas.

107 §.

Sedan förhandlingen afslutats, uppgöre auktionsförrättaren borgenärsförteckning, hvari skola, ordnade efter det företråde dem emellan lag stadgar, upptagas, förutom fordran, hvarför utmätning skett:

1:o fordran, hvarför egendomen på grund af in-teckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, där fordringen finnes upptagen i de i 99 och 100 §§ omförmälda handlingar eller blifvit hos auktionsförrättaren anmäld;

2:o fordran, hvarför förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken äger rum eller som eljest skall ur egendomen utgå med förmånsrätt framför in-tecknad fordran, såvida yrkande om betalning för fordringen blifvit hos auktionsförrättaren framställt; och

3:o nyttjanderätt, rätt till afkomst eller annan förmån samt rätt till servitut, som icke är af beskaffenhet att skola oansedt egendomens försäljning äga bestånd, såframt rättigheten är in-tecknad eller grundar sig å skriftlig handling, hvilken blifvit af rättsägaren till auktionsförrättaren ingifven eller eljest är för honom tillgänglig.

I borgenärsförteckningen skola kostnaderna för förfarandet upptagas näst före den fordran, hvarför utmätning skett.

Är egendomen afträdd till konkurs, skall jämväl fordran, som skall ur egendomen utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 4 § handelsbalken eller som afser kostnad eller arfvode för egendomens förvaltning under konkursen, upptagas i borgenärsförteckningen, såvida yrkande om betalning för sådan fordran blifvit hos auktionsförrättaren framställt.

108 §.

Är fordran eller rättighet, som i 107 § sägs, tvistig eller beroende af villkor, varde den ändock i borgenärsförteckningen upptagen.

109 §.

Är fråga om giltigheten af inteckning, som blifvit för fordran eller rättighet meddelad, beroende på särskild pröfning eller afgjord genom beslut, som ej vunnit laga kraft, eller är inteckning sökt men ännu ej beviljad, varde fordringen eller rättigheten upptagen så som vore inteckningen gällande.

110 §.

Fordran, som icke är förfallen och därå ränta icke skall gäldas före förfallodagen, beräknas till det belopp, som efter en räntefot af fem för hundra om året utgör fordringens värde den dag, å hvilken enligt 142 § sammanträde för köpeskillingens fördelning skall äga rum.

Ränta eller annan dylik fordran, som ej är till kapitalet bestämd, varde efter samma räntefot uppskattad till sitt kapitalvärde å fördelningsdagen. Är fråga om lifränta, skall uppskattningen ske med användande af den dödlighets- och lifslängdstabell för riket, som af vederbörande myndighet sist blifvit utgifven.

111 §.

Nyttjanderätt så ock rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån af egendomen upptagas i borgenärsförteckningen utan att något värde för dem utsättes.

112 §.

Ränta å fordran, som är i egendomen intecknad eller hvarför egendomen häftar enligt 11 kap. 2 § jordabalken, skall vid borgenärsförteckningens uppgörande beräknas för ett år, där det ej visats, att den för annan tid innestår.

Häftar egendomen på grund af inteckning eller så som i 11 kap. 2 § jordabalken sägs för rätt till afkomst eller annan förmån, skall hvad ofvan är stadgadt i fråga om ränta äga motsvarande tillämpning beträffande förmån i penningar eller varor, som skall utgå till rättighetens innehafvare.

113 §.

Sedan auktionsförrättaren efter ty ofvan är sagdt antecknat de fordringar och rättigheter, hvilka böra vid auktionen iakttagas, skola de fordringsbelopp, som hafva bättre rätt än den fordran, för hvars gäldande försäljningen äger rum, samt kostnaderna för förfarandet sammanräknas; och varde i borgenärsförteckningen angifvet, ej mindre att det lägsta bud, som, där ej annat föranledes af 126 § 2 mom., må vid auktionen antagas, skall öfverstiga den sålunda erhållna summan, än äfven att försäljningen sker under förbehåll om beståndet af rättighet, som enligt förteckningen faller inom lägsta budet.

Finnes behållen afkastning af egendomen att tillgå, skall vid lägsta budets beräknande afdrag därför ske.

114 §.

Är fast egendom afträdd till konkurs, och skall efter ty i 51 § konkurslagen stadgas på begäran af borgenärerna auktion hållas för egendomens försäljning i den ordning, som i denna lag är stadgad, vare borgenär, som i konkursen bevakat fordran, hvarför egendomen häftar enligt 17 kap. 9 § handelsbalken eller 11 kap. 2 § jordabalken eller som skall ur egendomen utgå med förmånsrätt framför intecknad fordran, berättigad att, där hans rätt till betalning ur egendomen är ostridig eller styrkt, äska att försäljningen i stället sker till gäldande af hans fordran; framställa dock yrkande därom hos auktionsförrättaren inom den tid, som i 106 § är föreskrifven för anmälan af fordran eller rättighet. Göres ej sådant yrkande, må ej försäljning ske till förfång för de i borgenärsförteckningen upptagna rättsägare.

115 §.

Är egendom, som skall utmättningsvis säljas, intecknad gemensamt med annan egendom, skall af den gemensamma inteckningen i borgenärsförteckningen upptagas allenast det belopp, hvarför egendomen svarar i förhållande till den andra.

Skola flera gemensamt intecknade egendomar säljas vid samma auktion och jämlikt 121 § hvar för sig utropas, skall särskild borgenärsförteckning för hvarje egendom upprättas och i en hvar af dem anmärkas, att större andel af den gemensamma inteckningen än det i

förteckningen upptagna beloppet kan komma att falla å egendomen till följd af brist i de andra.

Skola egendomarna säljas för gäldande af samma fordran, och har den gemensamma inteckningen bättre rätt än denna, varde lägsta budet för en hvar af egendomarna så bestämdt, som om försäljningen ägde rum för gäldande af den gemensamma inteckningen. Dock skall jämväl beträffande de egendomar, för hvilka lägsta buden uppnåtts, frågan om försäljning, utom i fall som i 126 § 2 mom. afses, förfalla, där försäljningen ej skulle lända till gäldande af någon del af förstnämnda fordran; och varde detta förhållande i borgenärsförteckningarna anmärkt.

Medgifver innehafvaren af den gemensamma inteckningen, att, där försäljning kommer till stånd, den gemensamma ansvarigheten må upphöra, såvidt rörer de egendomar, som skola säljas, varde i öfverensstämmelse därmed borgenärsförteckningarna upprättade och lägsta buden bestämda.

116 §.

I afräkning å köpeskillingen skall i egendomen innestå hufvudstolen af däri intecknad gäld, som faller inom lägsta budet. Ej må dock sålunda innestå gäld, som i 109 § afses, ej heller belopp, som är i flera egendomar gemensamt intecknad, utan så är att egendomarna säljas vid gemensamt utrop utan att särskilda utrop föregått eller ock innehafvaren af den gemensamma inteckningen gjort sådant medgifvande, som i 115 § sägs, eller, där allenast en af de gemensamt intecknade egendomarna skall säljas, gifvit till känna, att han vill låta beloppet innestå i egendomen.

Är intecknad fordran, som efter ty ofvan sagts skulle i egendomen innestå, förfallen till betalning sist å den dag, då enligt 142 § sammanträde för köpeskillings fördelning äger rum, vare inteckningshafvaren berättigad att erhålla betalning för fordringen, där han inom den i 106 § stadgade tid framställer yrkande därom. Finnes vid borgenärsförteckningens upprättande andel i inteckning, som faller inom lägsta budet, tillkomma gäldenären, varde sådan andel utan särskildt yrkande ur köpeskillingen gulden.

Belopp, som icke, efter ty förut sagts, skall i egendomen innestå, skall i reda penningar gäldas.

I borgenärsförteckningen skall angifvas, hvilka belopp skola i egendomen innestå och hvilka skola i reda penningar gäldas.

117 §.

Varder om rättsägares inbördes företräde eller om villkoren för försäljningen mellan dem, hvilkas rätt är i fråga, annorlunda öfverenskommet än i detta kapitel är stadgadt, lände det vid borgenärsförteckningens upprättande till efterrättelse.

118 §.

Borgenärsförteckningen skall underskrifvas af auktionsförrättaren; och låte han rättsägare, hvilka åt förteckningen nöjas, därå teckna sitt godkännande.

119 §.

Innan utrop af egendomen sker, skall auktionsförrättaren uppläsa borgenärsförteckningen samt meddela fullständig och tydlig underrättelse om sättet för försäljningen; gifve ock till känna tiden, då köpeskillingen sist skall vara gulden.

120 §.

Egendomen säljes i uppslag, där ej gäldenären före utropet yrkar, att försäljningen skall ske genom utrop i upp- och afslag.

121 §.

Skola flera fasta egendomar, som för en fordran äro gemensamt intecknade, säljas; varde, så framt någon af dem häftar för särskild fordran eller rättighet, som skall vid försäljningen iakttagas, eller kommit i särskild ägares hand, hvarje egendom för sig till försäljning utropad. Gå ej vid dessa utrop egendomarna så högt, att fordran, för hvilken de äro gemensamt intecknade, fullt kan gäldas; då skola, där de bjudna köpeskillingarna lämna tillgång till gäldande af någon del af utmätningssökandens fordran och ej innehafvaren af den gemensamma inteckningen samtycker, att vid de skedda utropen må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingarna brister genast erläggas, alla egendomarna gemensamt utropas till försäljning. Äro egendomarna utmätta för fordran, hvarför de gemensamt häfta, skall gemensamt utrop

ske, ändå att fordringen icke till någon del kan ur de förut bjudna köpeskillingarna gäldas. Äro två eller flera bland egendomarna i samma ägares hand, skall ock, där han det äskar, gemensamt utrop äga rum af de egendomar, som honom tillhöra.

Gå ej vid det gemensamma utropet egendomarna öfver sammanlagda beloppet af det, som bjudits vid de särskilda utropen, skall vid dessa utrop förblifva; gå egendomarna högre, äge det gemensamma utropet företräde, och varde öfverskottet på de gemensamt utropade egendomarna fördeladt efter de uppskattningsvärden, hvarefter allmän bevillning utgick för nästföregående år. Har någon af egendomarna blifvit styckad, och finnes ej sådant uppskattningsvärde för hvarje del; då skall den å egendomen belöpande andel i öfverskottet mellan delarna skiftas efter den för hvarje del bjudna köpeskilling. Finnes beträffande någon af egendomarna att dess andel af den gemensamma köpeskillingen icke förslår till gäldande af de belopp, hvilka falla inom lägsta budet, och skall förty frågan om den egendoms försäljning förfalla, skola de öfriga egendomarna ånyo gemensamt utropas.

Har från egendom, däri inteckning beviljats, lägenhet afsöndrats, och ansvarar lägenheten för den inteckning allenast på sätt i 3 mom. af 37 § i förordningen angående inteckning i fast egendom sägs, må inteckningen ej föranleda försäljning af den afsöndrade lägenheten, utan så är att vid utropet af stamfastigheten den därför bjudna köpeskillingen funnits icke förslå till fulla gäldandet af inteckningshafvarens fordran och icke lägenhetens ägare genast erlägger hvad däri brister.

122 §.

Har innehafvare af gemensam inteckning, i anledning däraf att någon af de gemensamt intecknade egendomarna skall på begäran af annan utmättningsvis säljas, äskat försäljning af de andra egendomarna, och skola till följd däraf egendomarna säljas vid samma auktion, då skall den egendom, hvars särskilda försäljning blifvit begärd, först utropas. Göres ej därvid sådant bud, att det lämnar tillgång till betalning af någon del af den fordran, för hvars gäldande försäljningen blifvit begärd, och skall förty frågan om den egendoms försäljning förfalla, varde jämväl försäljningen af de öfriga egendomarna inställd. Göres sådant bud, då förfares vidare med egendomarnas försäljning så som i 121 § stadgas; dock att, där köpeskillingen för förstnämnda egendom till följd af brist, som uppkommer i de andra egendomarna, icke vidare lämnar någon tillgång till betalning af den fordran, för

hvars gäldande försäljningen blifvit begärd, jämväl frågan om de öfriga egendomarnas försäljning skall förfalla.

123 §.

Finnes i borgenärsförteckningen upptagen rättighet, som i 107 § sägs, då skall, där icke rättigheten enligt förteckningen faller inom lägsta budet, vid egendomens försäljning iakttagas, att egendomen först utropas med förbehåll om rättighetens bestånd, men, om ur den då bjudna köpeskillingen borgenär, som äger bättre rätt, ej kan erhålla full godtgörelse och ej denne samtycker att vid det skedda utropet må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast af rättighetens innehafvare till auktionsförrättaren erlägges, egendomen ånyo utropas utan förbehåll om rättighetens bestånd. Stiger köpeskillingen då högre, gälle sista utropet; i annat fall stånde fast vid det första.

Äro i borgenärsförteckningen upptagna flera sådana rättigheter, som nyss sagts, skall vid egendomens utropande iakttagas det företräde, som på grund af in-teckning eller tidigare upplåtelse tillkommer dem i förhållande till hvarandra, så att rättighet, som har företräde framför annan, skall vika först efter denna.

124 §.

Finnes å egendom, då den säljas skall, växande gröda, och tillhör den ej brukare eller annan, som har nyttjanderätt till egendomen; gånge grödan i samma utrop som egendomen, och varde det före utropet kungjordt.

125 §.

Då inrop skett, gälde köparen genast en sjättedel af köpeskillingen, dock ej mer än hvad enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar utgå eller mindre än beloppet af den kostnad, hvarom i 198 § förmåles. Vill köparen hellre ställa pant eller borgen såsom för egen skuld för hvad sålunda skolat gäldas, vare det ock gillt. Erbjuder köparen såsom pant in-teckning i egendomen, må den godkännas endast såvidt dess hufvudstol ligger inom inropssumman, så ock inom det af utmätningsmannen å egendomen satta värde samt inom det uppskattningsvärde, hvarefter allmän bevilning för egendomen utgick för nästföregående år.

Gitter ej köparen gälda eller säkerhet ställa som nu är sagdt, varde egendomen genast ånyo utropad.

126 §.

Göres å auktion sådant bud, att det enligt 113 och 125 §§ må antagas, skall försäljning af egendomen ske, utan så är att köpeskillingen ej förslår till fulla gäldandet af utmätningssökandens fordran och han bestrider att försäljning må ske.

Göres icke så högt bud, skall försäljning ändock ske, där sådant yrkas af utmätningssökanden och innehafvarne af de fordringar, hvilka äga företräde framför hans fordran men icke fullt täckas af den bjudna köpeskillingen, därtill samtycka.

127 §.

Kommer försäljning ej till stånd förty att vid auktionen bud icke göres eller antages, då skall, om utmätningssökanden före förrättningens slut det äskar, ny auktion hållas å samma ställe fyra veckor därefter, hvarom auktionsförrättaren skall genast meddela underrättelse, och foga han anstalt, att kungörelse om tiden för den nya auktionen varder, sist fjorton dagar före auktionen, ej mindre uti länskungörelserna införd samt å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen, som i 101 § stadgas, än äfven, där så ske kan, i tidning inom orten införd.

128 §.

Sker ej försäljning å första auktionen, och yrkar ej utmätningsökanden ny auktion, eller varder egendomen ej heller å den senare auktionen såld, gånge utmätningen åter, utan så är att egendomen efter ty i 7 kap. stadgas ställes under tvångsförvaltning.

129 §.

Kommer försäljning till stånd, eller finnes, där anbud ej gjorts eller antagits, afkastning att redovisa, skall auktionsförrättaren, innan auktionen afslutas, meddela underrättelse om tiden, då sammanträde för fördelning af influtna medel skall hållas, så ock om stället för sammanträdet.

130 §.

Sist å det sammanträde, som i 142 § sägs, skall den del af köpeskillingen, som enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar utgå, vara till auktionsförrättaren gulden, såvidt anstånd efter 131 § icke blifvit köparen lämnadt. Sker ej betalning såsom nu sagts, vare köpet ogillt, och besörje genast auktionsförrättaren att egendomen varder till försäljning ånyo utlyst, som i 101 § föreskrifves. Är pant eller borgen ställd, som i 125 § sägs, låte auktionsförrättaren ofördröjligen försälja panten i den ordning, som om utmätta lösören stadgas, eller utsöka borgensförbindelsen hos löftesmannen. Understiger hvad vid nya utropet högst bjudes förra köpeskillingen med laga ränta därå från den dag, då betalning sist bort ske, ersätte den försumlige inroparen skillnaden eller, där försäljning ej kommer till stånd, hvad vid förra auktionen bjudits utöfver sammanlagda beloppet af de fordringar, som äga företräde framför utmätningssökandens fordran, jämte ränta därå äfvensom kostnaderna för samma auktion; går egendomen till mera, hafve han ej rätt till öfverskottet. Kostnaden för senare auktionen vare han ock pliktig att gälda, där den ej af öfverskott å köpeskillingen täckes.

131 §.

Visar köparen, att fordringsägare, som enligt borgenärsförteckningen skulle ur köpeskillingen erhålla betalning i reda penningar, lämnat honom anstånd med betalningen, eller är köparen själf berättigad till sådan betalning, äge han å köpeskilligen afräkna motsvarande belopp; dock skall, om auktionsförrättaren det äskar, ställas pant eller borgen för återbäring i händelse beloppet skulle finnas rätteligen tillkomma annan borgenär. Finnes, sedan fordringsägarne förnöjde äro, öfverskott å köpeskillingen, och beviljar gäldenären anstånd med betalning därå, vare lag samma.

Har köparen, efter ty nu sagts, fått afräkna fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning häftar, åligger det auktionsförrättaren att därom göra anteckning å inteckningshandlingen, där denna är för honom tillgänglig.

132 §.

Sedan köparen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, utfärde auktionsförrättaren köpebref å egendomen.

133 §.

Köparen äger att tillträda egendomen, då han sin betalningsskyldighet fullgjort; och gifve, där så fordras, utmätningssmannen därtill handräckning. Har ej gäldenär annat hemvist att tillgå, anvisa utmätningssmannen honom nödiga rum; och må han efter försäljningen sitta i dem kvar till näst infallande fardag för afträdande af förhyrd lägenhet. Finnes å egendomen arrendator eller hyresgäst, hvars rätt ej är vid försäljningen bibehållen, åligge köparen, där han ej ändock vill låta legotagaren kvarsitta, att inom en månad efter tillträdesdagen uppsäga legoaftalet vid äfventyr att det eljest varder mot köparen gällande; sker uppsägning, gälle om tid för afträde hvad i lag stadgas angående tid för afträde, när på grund af frivillig öfverlåtelse af fastighet arrendator eller hyresgäst uppsäges.

Sedan köparen tillträdt egendomen, äge han uppbära arrende eller hyra, som därefter förfaller, och i öfrigt utöfva de rättigheter, som på grund af arrende- eller hyresaftalet tillkomma ägaren; svare ock, där aftalet skall gälla mot honom, i förre ägarens ställe till de jordägaren åliggande förpliktelser, hvilka skola fullgöras efter sagda tid. Ej må å legoaftaget, som förfaller till betalning mer än ett år eller vid hyra mer än sex månader efter det försäljningen skedde, legotagaren afräkna hvad han må hafva att fordra af förre ägaren, ej heller gälle i fråga om sådan afgift betalning, som af legotagaren erlagts till förre ägaren, eller annan uppgörelse, som med denne träffats; fordran, hvaraf legotagaren blifvit innehafvare, eller uppgörelse, som träffats, efter det legotagaren fick kunskap om egendomens utmätning eller om förordnande, som i 28 § sägs, må ej åberopas mot köparen.

Angående verkan däraf att i arrende- eller hyresafstal, som skall gälla mot köparen, skett ändring eller tillägg, hvarom icke vid försäljningen gjorts förbehåll, samt om legotagares rätt att, där köparen skulle brista i aftalets fullgörande, hålla sig till förre ägaren, skall hvad i fråga om frivillig öfverlåtelse af fastighet är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

134 §.

Då köparen fullgjort sin betalningsskyldighet, vare egendomen i hans hand fri från ränta, utskyld eller annan för egendomen utgående afgift, som före försäljningsdagen till betalning förfallit.

135 §.

Skall af anledning, som i 127 eller 130 § sägs, ny auktion hållas, varde fordran eller rättighet, som upptagits i den för förra auktionen upprättade borgenärsförteckningen, upptagen i den nya förteckningen, ändå att fordringen eller rättigheten ej ånyo anmäles. Har rättsägare på grund af försummad anmälan ej blifvit i den förra förteckningen upptagen, äge ej annan rätt än i 148 § sägs.

I fall, som i 130 § sägs, skall vid bestämmande af lägsta budet afdrag ske för hvad af förre inroparen blifvit jämlikt 125 § erlagdt eller som influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen.

136 §.

Ej må den, som förrättar auktion å utmätt egendom, själf köpa något, som å den auktion säljes.

6 KAP.

Om redovisning och fördelning af medel, som till följd af utmätning influtit.

137 §.

Då utmätt lös egendom blifvit såld, skall utmätningsmannen, skyndsamligen och, där ej nedan annorlunda stadgas, sist inom fjorton dagar efter försäljningen, af försäljningssumman, så långt den förslår, tillhandahålla den, som utmätning vunnit, betalning för hans fordran. Hafva penningar annorledes än efter försäljning till utmätningsmannen influtit, skola de inom lika tid därefter hållas borgenären till handa.

Innan dom eller utslag, på grund hvaraf utmätning skett, vunnit laga kraft, må dock betalning ej af borgenären lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

Har fogde till utmätningsman i sitt ställe satt annan man, fullgöre dock fogden själf hvad, efter ty ofvan är sagdt, utmätningsman åligger, där han ej åt den, som förrättat utmätningen, uppdragit att medlen borgenären tillhandahålla, och denne därom blifvit underrättad.

138 §.

Har, då någon vunnit utmätning å lös egendom, som annan hade under panträtt i handom, panthafvaren, såsom i 71 § sägs, förklarat sig nöjas med att för sin betalning hålla sig till köpeskillingen, njute han sin rätt till godo inom den tid, som i 137 § stadgas; dock att, där i fråga om utmätningsvis såldt fartyg eller gods i fartyg annan borgenär påstår betalning för fordran, som skall utgå med förmånsrätt framför panthafvarens, denne ej äger njuta betalning i annan ordning, än i 140 § sägs.

139 §.

Borgenär, som, då lös egendom för annans fordran utmättes, hade panträtt i egendomen, utan att hafva den under panträtt i handom, eller ock ägde rätt att till säkerhet för sin fordran hålla egendomen kvar, vare ock berättigad att ur köpeskillingen, efter ty nedan sägs, undfå betalning, såvida han därom hos utmätningsmannen före auktionen framställt yrkande. Skall under konkurs fartyg eller gods i fartyg utmätningsvis försälas, äge jämväl borgenär, som för sin fordran har förmånsrätt enligt 4 eller 7 § i 17 kap. handelsbalken, den rätt, nu är sagd.

Har fartyg, som är för fordran intecknadt, blifvit utmätningsvis såldt, skall den å inteckningshafvarens fordran enligt förmånsrättsordningen belöpande utdelning utgå, ändå att fordringen ej blifvit anmäld. Skall ränta utgå, varde den beräknad för ett år, där ej sist å sammanträde, som i 140 § afses, visadt varder, att den för annan tid innestår.

140 §.

Då fartyg, hvarom i 94 § sägs, blifvit utmätningsvis såldt, äge de, hvilka anse sig hafva rätt till betalning ur köpeskillingen, så ock gäldenären att å fjortonde dagen efter auktionen å utsatt ort och timme inför auktionsförrättaren sammanträda för att höras angående köpeskillingens fördelning.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, såvidt ske kan, kungjordt i tidning inom orten; upphör hindret, utsätte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte kungörelse därom

införas tre gånger i allmänna tidningarna och, där så ske kan, i tidning inom orten, första gången minst tio dagar före sammanträdet, där ej alla rättsägare annorledes så tidigt underrättas om sammanträdet, att de själfva eller genom ombud kunna sig där infinna.

141 §.

Nu har, då annan lös egendom, än i 140 § sägs, blifvit för en borgenärs fordran utmätt, annan borgenär, som därå jämväl vunnit utmätning, påstått bättre förmånsrätt, än utmätningen medför, eller har sådant yrkande, som i 139 § sägs, blifvit af borgenär inom föreskrifven tid framställt: finnes ej full tillgång för borgenärerna och kunna de ej åsämjas, huru medlen skola fördelas; bestämme utmätningssmannen viss tid för medlens fördelning och kalle borgenärerna, så ock, då fråga är om fordran, hvarför ej utmätning skett och för hvilken ej heller borgenären haft det utmätta i handom såsom pant, gäldenären att med utmätningssmannen å uppgifvet ställe sammanträda för att sin rätt i afseende å fördelningen iakttaga och bevaka. Sådan kallelse skall tre gånger, första gången minst tio dagar före sammanträdet, i allmänna tidningarna införas, där ej alla rättsägare annorledes så tidigt underrättas om sammanträdet, att de själfva eller genom ombud kunna sig där infinna.

Finnes i fall, som här förut är sagdt, full tillgång till alla fordringarnas gäldande, eller åsämjas borgenärerna om fördelningen, men gitter ej borgenär, som efter 139 § yrkar betalning utan att han fått utmätning, visa att gäldenären medgifvit honom betalning ur köpeskillingen; hålle utmätningssmannen inne hvad å sådan borgenärs fordran belöper och kalle, såsom ofvan sägs, honom och gäldenären till sammanträde för att sin rätt bevaka. Ej må däraf öfriga borgenärer uppehållas i sin rätt till utdelning.

Då sammanträde för köpeskillingens fördelning erfordras, men utmätningssrättaren ej är behörig att sådant sammanträde hålla, insände han genast de medel, som fördelas skola, samt protokollet öfver utmätningen och öfriga till ärendet hörande handlingar till fogden, som därefter vidare förfar på sätt ofvan är stadgadt.

142 §.

Sedan fast egendom blifvit utmätningssvis såld, skall för fördelning af den del af köpeskillingen, som köparen har att i reda penningar

gälda, sammanträde inför auktionsförrättaren hållas i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands län å femtiosjätte dagen, men i öfriga delar af riket å fytioandra dagen efter auktionen.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, såvidt ske kan, kungjordt på sätt i 105 § sägs; upphör hindret, utsätte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte kungörelse därom införas tre gånger i allmänna tidningarna och, där så ske kan, i tidning inom orten, första gången minst tio dagar före sammanträdet, äfvensom intagas i länskungörelserna.

143 §.

Finnes behållen afkastning af såld fast egendom att tillgå, varde den tillgång jämte köpeskillingen fördelad. Har i fall, som i 95 eller 130 § sägs, fartyg eller fast egendom försålt efter nytt utrop, och är förre inroparen skyldig att utgifva ersättning, skall ock ersättningsbeloppet, såvidt detsamma af honom guldits eller influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen, tillika med köpeskillingen fördelas.

Har försäljning af fast egendom icke kommit till stånd, skall för fördelning af tillgång, som nu sagts, sammanträde hållas å tid, som i 142 § är föreskrifven. I ty fall skall afkastningen af egendomen fördelas efter de grunder, som i 7 kap. äro stadgade för fördelning af medel, hvilka influtit under tvångsförvaltning. Ersättningsbelopp, hvarom i första stycket sägs, skall, sedan kostnaderna för förfarandet därur guldits, användas till betalning af utmätningssökandens fordran; uppstår öfverskott, varde det fördeladt på enahanda sätt som afkastningen.

144 §.

Vid sammanträde, hvarom förut är sagdt, afgifve förrättningsmannen redogörelse dels för den tillgång, som skall fördelas, dels ock för de fordringar, för hvilka anspråk på betalning ur köpeskillingen blifvit anmaldt eller utdelning ändock må beräknas; skoland, där fråga är om fast egendom, borgenärsförteckningen därvid lända till efterrättelse. Därefter äge tillstädesvarande borgenärer samt gäldenären,

där han när är, att andraga hvad de till bevakande af sin rätt akta nödigt.

145 §.

Varda alla borgenärer, hvilkas rätt är af fördelningen beroende, så ock gäldenären ense huru fördelningen må ske; uppgöre förrättningsmannen i öfverensstämmelse därmed fördelningslängd samt låte dem, som däråt nöjas, teckna sitt godkännande å längden; och varde därefter utdelning genast verkställd, dock mot pant eller borgen, där enligt 156 eller 157 § sådan säkerhet bör ställas.

146 §.

Nu kan ej öfverenskommelse träffas, såsom i 145 § sägs; finnes ärendet anhängigt hos utmätningsman, afgifve han genast skriftligt förslag, huru tillgångarna må fördelas; och äge sedan den, som därmed icke åtnöjes, att, ehvad han vid sammanträdet varit tillstädes eller icke, inom den tid och i den ordning, som i 10 kap. bestämmes, hos öfverexekutor anhängiggöra sin klandertalan, vid äfventyr, om det försummas, att förslaget kommer att såsom lagakraftvunnet till efterrättelse lända. Varder klandertalan anhängiggjord, pröfve öfverexekutor, om och i hvad mån klandret må till ändring i utmätningsmannens förslag föranleda. Under klandertiden skall förslaget hos utmätningsmannen hållas tillgängligt för den, som önskar däraf taga del.

147 §.

Kan, då fråga om fördelning omedelbart hos öfverexekutor anhängig är, öfverenskommelse, såsom i 145 § sägs, ej träffas, pröfve han genast hvad en hvar i utdelning tillkomma bör och afkunne sitt utslag muntligen.

148 §.

Har fordran, som, där den anmäls inom den i 106 § stadgade tid, bort upptagas i borgenärsförteckningen, blifvit senare anmäld, varde utdelning, i den mån tillgång finnes, borgenären tillagd efter de i förteckningen upptagna belopp.

149 §.

Skall ersättning utgå till innehafvare af rätt till afkomst eller annan förmån, som vid försäljning af fast egendom icke bibehållits, skall utdelningen beräknas för det kapitalvärde, hvartill förmåner i penningar eller varor, som tillkomma rättighetens innehafvare, beräknas uppgå å dagen för köpeskillingens fördelning; skolande därvid förmåner, som utgå i varor, uppskattas efter ortens pris.

Kapitalvärdets beräkning skall ske efter en räntefot af fem för hundra om året och, där rättigheten är någon för listiden tillförsäkrad, med användande af den dödlighets- och lifslängdstabell för riket, som af vederbörande myndighet sist blifvit utgifven.

150 §.

Skall ur köpeskillingen för utmättningsvis såld lös egendom utdelning ske för fordran, som icke är förfallen och därå ränta icke skall gäldas före förfallodagen, eller ock allenast för ränta eller annan dylik fordran, som ej är till kapitalet bestämd, varde fordringen beräknad efter de i 110 § stadgade grunder.

151 §.

Är fråga om fordrans eller för fordran beviljad intecknings giltighet beroende på särskild pröfning eller afgjord genom beslut, som ej vunnit laga kraft, eller är inteckning för fordran sökt men ej beviljad, varde hvad å fordringen enligt förmånsrättsordningen belöpa kan vid fördelningen afsatt, intill dess frågan om borgenärs rätt blifvit slutligen afgjord.

Finnes eljest fordran tvistig, varde borgenären hänvisad att sin talan efter stämning anhängiggöra och hvad å fordringen belöper afsatt, såsom nyss är stadgadt. Vill annan, hvars rätt är af frågan beroende, själf stämma, stånde det honom fritt.

Är fordran beroende af villkor, skall efter ty nu sagts afsättning ske, intill dess villkoret uppfyllts eller förfallit.

152 §.

Då utdelning för fordran beräknas, utan att fordringsbeviset blifvit företedt, så ock då medel enligt 151 § afsättas, varde bestämmelse

tillika meddelad, huru beloppet fördelas skall, för det fall att detsamma eller någon del däraf sedermera finnes ej böra tillkomma den borgenär, för hvars fordran det blifvit beräknadt eller afsatt.

153 §.

Varder, utan att gäldenären det medgifvit, betalning tillerkänd borgenär ur egendom, som ej varit för hans fordran utmätt, och är ej heller fordringen förut genom dom eller utslag fastställd, äge gäldenären rätt att stämma om återvinning inom sex månader efter det fördelningen vann laga kraft.

154 §.

Klander mot utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexekutors beslut i fördelningsfråga gälle ej för annan än den, som klandret väckt.

155 §.

Vill borgenär, innän utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexekutors beslut om fördelningen vunnit laga kraft, lyfta hvad honom därigenom tillagdt blifvit, äge därtill rätt; ställe dock pant eller borgen för hvad han lyfter, där ej öfverexekutor finner skäligt tillåta, att lyftning må utan sådan säkerhet ske.

Har full betalning blifvit borgenär tillagd, efter ty han yrkat eller, om hans fordran ej varit anmäld, enligt de här ofvan stadgade grunder; då må, utan hinder af hans uteblifvande från sammanträdet, de borgenärer, som äro tillstädes, öfverenskomma, att lyftning må ske utan pant eller borgen; och vare det gillt, där ej gäldenären det bestrider, eller enligt 156 eller 157 § säkerhet ställas bör.

156 §.

Är auktion å utmätt fast egendom öfverklagad, må ej utan köparens medgifvande utdelning ur köpeskillingen lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

157 §.

Är utmätning i död mans bo verkställd, och vill, innan tid till egendomsafträde ute är, borgenär för sin fordran njuta betalning, vare, i fråga om hans skyldighet att ställa borgen eller annan säkerhet för hvad han lyfter, gällande hvad därom särskildt stadgadt är.

158 §.

Belopp, som jämlikt 151 § blifvit vid fördelningen afsatt för någon borgenärs fordran, skall ofördröjligen i riksbanken nedsättas på sätt särskildt är stadgadt. Har borgenärens anspråk blifvit godkändt genom dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, vare han dock berättigad att beloppet mot pant eller borgen lyfta. I annat fall må på öfverexekutors pröfning ankomma, huruvida beloppet innan fråga om rätt därtill blifvit afgjord, må mot pant eller borgen lyftas, vare sig af den borgenär, för hvilken det blifvit afsatt, eller af annan, hvilken på grund af bestämmelse, hvarom i 152 § sägs, medlen kunna tillfalla.

159 §.

Medel, som vid köpeskillings fördelning å landskansli blifvit borgenär tillagda men icke af honom lyftas, skola i riksbanken nedsättas på sätt särskildt är stadgadt. Lag samma vare, där fördelning skett annorstädes än å landskansli, och borgenären ej inom fyra veckor därefter medlen lyfter.

Är utdelning beräknad, utan att fordringsbeviset blifvit företedt, och anmäler sig ej fordringsägaren inom natt och år efter det fördelningen vunnit laga kraft, må medlen, mot pant eller borgen, lyftas af annan, som de enligt 152 § kunna tillfalla.

160 §.

Medel, som jämlikt 158 och 159 §§ skola i riksbanken nedsättas, må, där någon rättsägare det äskar, insättas i bankinrättning, som af öfverexekutor godkännes, för att där mot ränta innestå, under den tid öfverexekutor bestämmer; och komme räntan den borgenär till godo, som finnes till medlen berättigad.

161 §.

Då betalning utfallit å fordran, hvarför egendomen på grund af in-teckning häftar, åligger det auktionförrättaren att därom göra an-teckning å in-teckningshandlingen, när denna företes för lyftning af in-teckningshafvaren tillkommande belopp.

162 §.

Är ej utmätning förrättad och, där lös egendom af annat slag, än i 163 § sägs, tagits i mät, försäljning däraf verkställd inom två månader, sedan kronofogde emottagit de handlingar, som i 54 och 56 §§ nämnas, och inom en månad, sedan stadsfogde sådana handlingar emot-tagit; svare fogden själf för det belopp, hvarför utmätning bort ske, i den mån han ej förmår visa, att skada af dröjsmålet icke uppkommit.

Styrker fogden, att borgenär lämnat gäldenär anstånd med betala-ningen eller att för utmätning eller försäljning mött hinder, som utmät-ningsmannen ej kunnat förekomma, vare han från all ansvarighet fri. Möter sådant hinder, bör det, vid äfventyr att det eljest ej må till ursäkt räknas, genast antecknas i den dagbok, som skall af utmätningsmannen hållas.

163 §.

Är fartyg eller gods i fartyg utmätt, eller skall utmätt fordran eller rättighet säljas, och varder ej det utmätta såldt å landet inom tre månader och i stad inom två månader efter det fogden emottagit de i 54 och 56 §§ nämnda handlingar; vare om hans ansvarighet lag som i 162 § sägs.

164 §.

Då enligt 141 § sammanträde för fördelning af köpeskilling för lös egendom skall äga rum, vare utmätningsmannen pliktig att utsätta sammanträdet att hållas inom fjorton dagar eller, om kungörelse i all-männa tidningarna erfordras, inom fyra veckor efter försäljningen.

165 §.

Har utmätning af fast egendom skett, skall utmätningsmannen så skyndsamt vidtaga alla de åtgärder, hvilka på honom ankomma, att

egendomens försäljning ej må genom hans vållande fördröjas å landet öfver fyra månader och i stad öfver tre månader från mottagandet af de 54 och 56 §§ nämnda handlingar.

166 §.

Medel, som till utmätningsman influtit och borgenär tillkomma, skola, utom i fall, som i 159 § sägs, hos utmätningsmannen hållas borgenären till handa under åtta veckor från den dag borgenären äger rätt att medlen utfå. Varda medlen ej under den tid eller därefter före ingången af nästföljande kalendermånad af borgenären lyftade, skola de ofördröjligen af utmätningsmannen i riksbanken nedsättas på sätt särskildt är stadgadt; och äge utmätningsmannen sedermera att med beviset om nedsättningen till borgenären redovisa. Där fordringsbevis, som för utmätnings vinnande blifvit af borgenär aflämnadt, bör efter målets handläggning till honom återställas, skall handlingen hos utmätningsmannen hållas borgenären till handa under åtta veckor; och gälle i öfrigt om sådan handling hvad nyss är om influtna medel stadgadt.

Försummar borgenär att ur utmätt egendom taga betalning, hafve ej rätt till ränta från den tid det af honom berott att betalning njuta, där ej på grund af stadgandet i 160 § sådan ränta må honom tillkomma.

Har någon fått lyfta köpeskillingsmedel, innan frågan om bättre rätt därtill blifvit slutligen pröfvad, och finnes han sedan pliktig att det lyftade eller någon del däraf återbära, gälde ränta efter sex för hundra om året.

167 §.

Förhåller utmätningsman medel för fordringsägare, då denne äger rätt att dem utfå och till erhållande däraf sig anmäler, gälde ränta efter sex för hundra om året och ansvare dessutom för tjänstefelet.

168 §.

Sedan laga kraft åkommit auktion å fast egendom, samt köpeskillingen erlagts och sammanträde enligt 142 § hållits för köpeskillings fördelning, åligge det auktionsförrättaren att därom genast göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt därvid tillika insända det vid sammanträdet förda protokoll jämte borgenärsförteck-

ningen; har försäljningen skett utan förbehåll om beståndet af intecknad nyttjanderätt eller rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån af egendomen, skall tillika uppgift därom lämnas.

Har vid fördelning af medel, som i 143 § 2 mom. afses, likvid utfallit å hufvudstolen af intecknad fordran, för hvars gäldande egendomen skolat säljas, åligge det den, som förrättat fördelningen, att, sedan denna blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, därom göra anmälan som nyss sagts och tillika insända fördelningslängden.

7 KAP.

Om tvångsförvaltning af fast egendom.

169 §.

Kommer vid auktion å fast egendom försäljning icke till stånd, och vill utmätningssökanden, att afkastningen skall användas till gäldande af hans fordran, äge han äska, att egendomen sättes under särskild förvaltning; framställe dock därom hos auktionsförrättaren yrkande, innan förrättningen afslutas. Den för förvaltningen nödiga kostnad skall af sökanden på anfordran förskjutas.

170 §.

Sättes egendom under tvångsförvaltning, som i 169 § sägs, förordne auktionsförrättaren syssloman att omhändertaga egendomen och besörja förvaltningen.

Har ej gäldenären annat hemvist att tillgå, anwise sysslomannen honom nödiga rum till bostad; och må han i dem bo kvar till näst infallande fardag för afträdande af förhyrd lägenhet.

Är egendomen upplåten till arrendator eller hyresgäst, skall i fråga om legotagarens rätt att å legoafgift afräkna fordran hos gäldenären eller åberopa uppgörelse, som träffats med denne, hvad i 133 § 2 mom. är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

171 §.

Sysslomannen skall inom en månad efter hvarje kalenderårs utgång, dock icke för kortare tid än ett fjärdedels år, till auktionsför-

rättaren afgifva redovisning för sin förvaltning. I redovisningen äge sysslomannen tillgodoföra sig skäligt arfvode för sitt bestyr.

Auktionsförrättaren äge skilja sysslomannen från befattningen, där skäl därtill äro, och förordna annan i hans ställe.

172 §.

Behållning, som af tvångsförvaltning uppstår sedan därför nödig kostnad guldits, skall användas till betalning af utmätningssökandens fordran och de fordringar, hvilka äga företräde framför denna; dock att för fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, annan borgenär än den, som vunnit utmätning, må taga del i likviden endast för räntor och andra årligen upplöpande belopp.

173 §.

Sedan redovisning till auktionsförrättaren inkommit, utsätte denne ofördröjligen tid och ort för sammanträde mellan borgenärerna och kungöre det minst tio dagar förut i allmänna tidningarna, samt, där så ske kan, i tidning inom orten; låte ock kungörelsen införas i länskungörelserna. Borgenärerna och gäldenären skola ock genom särskilda kallelsebref, efter ty i 103 § 2 mom. stadgas, om sammanträdet underrättas.

174 §.

Vid sammanträde, som i 173 § sägs, framlägg auktionsförrättaren den inkomna redovisningen och verkställe därefter fördelning af behållningen mellan de borgenärer, som i 172 § äro nämnda, efter det företräde dem emellan lag stadgar.

Å fordran, som finnes upptagen i den för auktionen upprättade borgenärsförteckningen, varde utdelning beräknad, ändå att fordringen ej anmäles vid sammanträdet; och gälle anmälan vid ett sammanträde jämväl för ett senare.

I öfrigt skall i fråga om fördelningen och verkställighet af beslut därom tillämpas hvad angående fördelning af köpeskilling för fast egendom är stadgadt.

175 §.

Är utmätningssökandens fordran intecknad i egendomen, åligge auktionsförrättaren att, när likvid å hufvudstolen utfaller, därom, sedan fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt därvid tillika insända fördelningslängden.

176 §.

Vill borgenär klandra sysslomannens redovisning, göre det genom stämning inom nittio dagar från det sammanträde, där redovisningen framlades, eller hafve förlorat sin rätt till klander. Gäldenären vare ock öppet att efter ty nu sagts klandra redovisningen.

177 §.

Den, som begärt tvångsförvaltning, vare öppet att när som helst hos auktionsförrättaren äska, att egendomen ånyo utbjudes till försäljning. Har sådant yrkande gjorts, eller har för annan borgenärs fordran egendomen blifvit utmätt, åligge sysslomannen att till auktionsförrättaren före auktionen eller, där jämlikt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, före det sammanträde afgifva redovisning. För medel, som ej sålunda redovisats, skall redovisning lämnas före det sammanträde, då fördelning af köpeskillingen skall äga rum.

178 §.

Sedan utmätningssökandens fordran blifvit till fullo gulden, gånge utmätningen åter och varde egendomen till gäldenären återställd. Lag samma vare, där syssloman icke kunnat förordnas inom tre månader räknadt från auktionen eller ny syssloman icke blifvit förordnad inom samma tid från det företrädaren skilts från sin befattning eller denna annorledes upphört.

8 KAP.

Om kvarstad, skingringsförbud samt reseförbud, så ock annan handräckning, som af öfverexekutor gifvas må.

179 §.

Begär borgenär hos öfverexekutor, till säkerhet för sin fordran, kvarstad å så mycket af gäldenärens lösa egendom, som kan mot den fordran svara, eller äskar man kvarstad å visst gods, som annan innehafver och hvartill man bättre rätt påstår; har sökanden företett sannolika skäl för sin talan, och pröfvar öfverexekutor, det fara är att gäldenären undansticker eller förstör godset; varde då kvarstad beviljad.

180 §.

Pröfvar öfverexekutor full anledning ej vara att bevilja kvarstad efter 179 §, eller äskar borgenär eller den, som påstår bättre rätt till visst gods, att gäldenär tillhörig lös egendom eller det gods, hvarom fråga är, må ställas under förbud att säljas eller skingras; då må sådant förbud, när skäl därtill äro, af öfverexekutor beviljas. Finnes gäldenärs gods eller det, hvarom tvistas, hos tredje man, må ock denne förbjudas att det utgifva.

181 §.

Öfverexekutor äge makt att, när skäl därtill äro, sätta fast egendom och hvad därtill hörer under förbud att säljas eller skingras. Är synnerlig fara, att det, som under sådant förbud satt är, genom vanvård eller annorledes i större mån försämras, vare lag, som i 81 § 1 mom. sägs.

182 §.

Vid pröfning af lagsökningsmål äge, ändå att betalningsskyldighet ej kunnat gäldenären åläggas, öfverexekutor att, där så skäligt finnes, bevilja kvarstad å gäldenärs lösa gods eller stadga förbud mot skingring.

183 §.

Då kvarstad lägges å lös egendom, varde med den så förfaret, som då dylik egendom utmätes; dock vare, där kvarstaden ej sker till säkerhet för fordran, värdering icke af nöden.

Ej må för fordran kvarstad läggas å egendom, som icke får i mät tagas.

184 §.

Finner öfverexekutor skäl att i kvarstad sätta afrad, hyra eller ränta, som af fast egendom faller, varde, på sätt i 80 § sägs, syssloman tillsatt att medlen uppbära och förbud den betalningsskyldige kungjordt. Den som blifvit satt till syssloman skall tillse, att utskyld eller afgift, som bör för egendomen gäldas och under kvarstadstiden till betalning förfaller, gulden varder.

185 §.

Lös egendom, som ställes under skingringsförbud, förblifve under innehafvarens vård och nyttjande; sker förbudet till säkerhet för fordran, varde egendomen värderad, såsom i fråga om utmätning är sagdt.

186 §.

Äro penningar satta i kvarstad, eller hafva medel, hvarom i 184 § förmäles, till syssloman influtit, äge öfverexekutor, där borgenär eller gäldenär det äskar, förordna om medlens insättande i bankinrättning, såsom i 160 § sägs.

187 §.

Är fara för handen, att gäldenär begifver sig från riket utan att efterlämna känd egendom, som mot gälden svarar, eller att någon, som häftar i skuld för hushyra, kost, skeppslega eller annat dylikt, afviker från orten, utan att borgenären har säkerhet i kvarlämnadt gods; då äge öfverexekutor förbjuda gäldenären att afresa från orten, innan han gjort rätt för sig; dock må sådant reseförbud ej gälla för längre tid än sex veckor. Öfverträdes förbudet, varde gäldenären återhämtad och, där borgenär det äskar, i häkte insatt, under den tid förbudet gäller.

188 §.

Har ej den, som vunnit kvarstad eller skingringsförbud, inom trettio dagar, och den, som utverkat reseförbud, inom fjorton dagar efter det öfverexekutors förordnande därom gafs, hos gäldenären genom lagsökning sin fordran kräft eller sin talan till domstol instämt eller fullföljer han ej genast eller å föreskrifven tid sin talan, där den hos öfverexekutor eller domstol anhängig är; gånge kvarstaden eller förbudet åter. Har i det fall, hvarom i 182 § skils, borgenär fört klagan mot öfverexekutors utslag, såvidt därigenom betalning ej blifvit honom tillerkänd, må tiden för talans instämmande räknas från den dag hofrättens utslag gafs.

Skall lagsökning eller stämning, hvarom nu är sagdt, delgifvas genom kungörelse i allmänna tidningarna, hafve den, som kvarstaden eller förbudet vunnit, sin rätt förvarat, om första kungörandet skett inom nu stadgad tid och hvad i öfrigt i ty fall föreskrifvet är rätteligen fullgöres.

189 §.

Kvarstad och skingringsförbud, som till säkerhet för fordran beviljade blifvit, så ock reseförbud upphöre, då gäldenären pant eller borgen ställer.

190 §.

Pröfvas de omständigheter, som föranledt kvarstad eller förbud, ej vidare vara för handen, må kvarstaden eller förbudet af öfverexekutor häfvas, så ock af domstol, då saken dit instämd är.

191 §.

Har man egenmäktigt pantat något till sig eller skilt annan från det han innehar eller eljest själf tagit sig rätt; äge öfverexekutor att genast besittningen eller annat förhållande, som rubbadt är, återställa; och svare den, som sig förgrep, vid domstol.

Den, mot hvilken sådan handräckning gifves, vare ej förment att sin talan vid domstol efter stämning utföra.

192 §.

Vägrar arrendator eller hyresgäst att afflytta, då bestämd legotid är till ända eller eljest, utan att legorätten förverkats, för honom inträdd skyldighet att afflytta, och gitter han ej visa sannolika skäl, att han ändock äger kvarsitta, då må öfverexekutor förordna om hans vräkande. Menar ägaren, att arrendator eller hyresgäst förverkat legorätten, må ock förordnande, som nyss sagts, meddelas, där öfverexekutor finner uppenbart, att rätten är förverkad.

Om rätt för den, mot hvilken sådan handräckning gifves, att sin talan vid domstol utföra, gälle hvad i 191 § sägs.

193 §.

Kvarstad, skingrings- eller reseförbud eller handräckning enligt 192 § må ej af öfverexekutor beviljas, där ej sökanden ställt pant eller borgen för den skada, som kan genom åtgärden vederparten tillskyndas. Finnes någon, som bör sådan säkerhet ställa, ur stånd därtill, och har han för sin talan visat synnerliga skäl, äge dock öfverexekutor honom från säkerhets ställande befria.

194 §.

Ansökning om kvarstad, förbud eller annan handräckning skall göras skriftligen. Ej må ansökningen bifallas innan tillfälle att därå svara blifvit vederparten lämnadt; finner öfverexekutor saken sådan, att den dylikt uppskof ej tåla kan, äge han att den äskade åtgärden bevilja tills vidare och intill dess annorledes förordnadt varder, dock icke i det fall, hvarom i 192 § sägs.

195 §.

Finner öfverexekutor, att den, som talan anhängiggjort, saknar skäl därtill, gifve genast sitt beslut därom. Skall någon i målet höras, förordne öfverexekutor, huru det ske må; och äge öfverexekutor därvid förelägga vite eller äfventyr att, om part försummar fullgöra hvad honom varder ålagdt, målet ändå afgöres.

Hvad här är stadgadt vare ock gällande i andra hos öfverexekutor förekommande utsökningsmål, för hvilka annan ordning ej finnes i denna lag föreskrifven.

9 KAP.

Om kostnad i utsökningsmål.

196 §.

I mål, hvarom i 2 kap. handlas, tillägge öfverexekutor sökanden, där han saken vinner, ersättning för all nödig kostnad, som lagsökningen medfört. Varder målet såsom tvistigt förvisadt till domstol; då må ersättning tilläggas vederparten för hans kostnad; och äge ändå domstolen, när målet där fullföljes, pröfva hvad ersättning den ena parten bör till den andra gifva för kostnaden hos öfverexekutor.

197 §.

I andra utsökningsmål, än i 196 § nämnas, bestämme öfverexekutor, efter ty skäligt finnes, om och till hvad belopp den tappande parten bör till den andra gälda ersättning för hans kostnad i målet.

198 §.

All nödig kostnad för utmätning samt utnätt egendoms vård och försäljning, så ock för köpeskillings fördelning skall ur köpeskillingen för den utmätta egendomen gäldas. Kostnad, som ej sålunda gulden varder, skall af sökanden betalas, och må beloppet, där det ej är förskjutet eller vid anfordran gäldas, hos honom utmätas. Skall af flera gemensamt intecknade egendomar någon särskildt säljas för gäldande af fordran, som äger sämre rätt än den gemensamma inteckningen, och har i anledning däraf inteckningshafvaren yrkat försäljning af de andra egendomarna, skall, där försäljning ej kommer till stånd, den, som påkallat den särskilda försäljningen, vidkännas hela kostnaden.

Sökes utmätning på grund af dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, och upplyses, då utmätning skall företagas, att nedsättning skett efter ty i 39 § sägs, skall hvad som erfordras till betäckande af kostnaden för förrättningen tagas i mät, där ej den tappande parten vid förrättningen styrker, att nedsättningsbevis eller besannad afskrift däraf blifvit för vederparten uppvist så tidigt, att denne kunnat om nedsättningen underrätta utmätningssmannen.

Ej vare utmättningsman pliktig att verkställa utmätning å dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, med mindre kostnaden för förrättningen förskjutes af sökanden. Den, som begär utmätning af fast egendom eller verkställighet af förordnande, som i 28 § sägs, vare, ändå att domen eller utslaget äger laga kraft, pliktig att på anfordran förskjuta erforderligt belopp till bestridande af förrättningskostnaden. Äskas jämlikt 51 § konkurslagen försäljning af konkursboets fasta egendom, skall ock kostnaden på anfordran förskjutas.

199 §.

Kostnad för annan förrättning, än i 198 § omförmäles, skall, där utmättningsmannen det äskar, förskjutas af den som åtgärden sökt.

Är i dom eller utslag, som skall verkställas annorledes än genom utmätning, föreskrift gifven, att verkställigheten skall ske på den tappande partens kostnad; då skall ock bevislig och nödig kostnad hos honom af utmättningsmannen uttagas.

10 KAP.

Om klagan öfver utmättningsmans förfarande.

200 §.

Vill man klaga öfver utmättningsmans förfarande i mål, hvarom denna lag handlar, göra det skriftligen hos öfverexekutor.

201 §.

För klagan öfver utmätning äge gäldenär tid intill klockan tolf å femtonde dagen sedan utmätningen fullbordats eller blifvit i fall, hvarom i 75 § sägs, hos gäldenären verkställd. Är borgenär missnöjd med förrättningen, ingifve sin klagoskrift inom samma tid, efter det han erhöll del af protokollet öfver utmätningen.

202 §.

Vill någon klaga öfver utmättningsmans åtgärd vid auktion å fast egendom, göra det före klockan tolf å femtonde dagen därefter; dock

att klagan öfver borgenärsförteckningen, där ej fråga är om bestämmande af lägsta budet eller villkoren för försäljningen, skall föras i den ordning 203 § stadgar.

203 §.

Är någon missnöjd med utmätningssmans förslag till fördelning af köpeskillning för utmätningssvis såld egendom eller af medel, som i 143 § 2 mom. afses eller som influtit under tvångsförvaltning, ingifve sin klagoskrift till öfverexekutor före klockan tolf å tjugonde dagen, sedan förslaget afgafs.

204 §.

Försittes den i 201, 202 eller 203 § stadgade tid för klagan, och visas ej inom samma tid laga förfall, varde klagan, såvidt den åsyftar att vinna ändring i utmätningssmannens åtgärd, ej upptagen till pröfning. Visas förfall, sätte öfverexekutor ut ny tid för klaganden att målet fullfölja.

Vid förrättning, som i nämnda paragrafer omförmäles, meddele utmätningssmannen underrättelse om hvad för ändrings sökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas.

205 §.

Har den, som förer klagan efter ty i 201, 202 eller 203 § sägs, underlåtit att förete protokollet öfver den klandrade förrättningen, och är det ej ändå tillgängligt, då målet till afgörande företages, stånde förrättningen fast. Styrker klaganden, att laga hinder mött för protokollets utbekommande, förelägge öfverexekutor viss tid för dess ingifvande och gifve därvid till känna, att, där protokollet ej är tillgängligt då målet skall afgöras, klaganden förlorat sin talan.

206 §.

Påstår den, som öfver utmätning eller auktion klagar, att vid förrättningen annorledes tillgått, än utmätningssmannens protokoll utvisar, äge öfverexekutor, där sådant för pröfning af klagandens talan finnes nödigt, förordna om vittnens hörande vid domstol.

207 §.

Yrkar borgenär hos öfverexekutor, att utnämningsman skall, efter ty i 162 och 163 §§ stadgas, själf svara för hvad utmätas bort, eller söker någon eljest hos öfverexekutor skadestånd af utmättningsman, förty att han i utsökningsmål orätt förfarit; äge öfverexekutor, där han finner sökandens rätt uppenbar, honom därtill förhjälpa. I annat fall varde sökanden hänvisad att sin talan efter stämning vid domstol utföra.

208 §.

Då klagan öfver utmättningsmans åtgärd hos öfverexekutor anmäles, äge han, om skäl därtill finnes och saken ej tål uppskof, att tills vidare i afbidan på det slutliga utslaget inställa vidare fortgång af åtgärden eller meddela den rättelse däri, hvartill omständigheterna föranleda.

209 §.

I mål, hvarom i 201, 202 eller 203 § förmäles, skall öfverexekutors slutliga utslag gifvas i den ordning, som i 34 § stadgas.

210 §.

Ej må klagan öfver utmätning hindra förrättingens fullbordan eller egendomens försäljning, eller klagan öfver annan af utmättningsman vidtagen åtgärd verka uppehåll däri, med mindre öfverexekutor annorledes förordnar.

11 KAP.

Om klagan öfver utslag i utsökningsmål.

211 §.

Nöjes ej part åt öfverexekutors beslut i utsökningsmål, äge däröfver i hofrätten sig besvära; och åligger det öfverexekutor, då slutligt

utslag gifves eller auktion å fast egendom af honom hållen är, att tillika meddela underrättelse om hvad vid ändrings sökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas.

Öfver utslag, hvarigenom öfverexekutor visat mål åter till utmättingsman, må ej klagas; innefattar utslaget pröfning af fråga, som på målets utgång inverkar, vare dock part berättigad att däremot fullfölja talan i sammanhang med hufvudsaken, där denna kommer under högre myndighets pröfning.

I utslag, hvarigenom mål blifvit såsom tvistigt till domstol förvisadt, må ej gäldenär söka ändring.

212 §.

Har öfverexekutor genom särskildt beslut utlåtit sig öfver omständighet, som angår målets behandling; däröfver må ej besvär anföras annorledes än i sammanhang med hufvudsaken. Ej vare part förment att särskildt öfverklaga förordnande, som enligt 194 eller 208 § före målets slutliga afgörande meddelas. Tilltror part sig visa, att utsökningsmål af öfverexekutor onödigt uppehålles; äge då att däröfver klaga.

213 §.

Vill någon öfverklaga öfverexekutors slutliga utslag, som muntligen eller efter anslag meddelas i mål, hvarom i 2 kap. sägs, eller i fråga om fördelning af köpeskillning för fast egendom, som blifvit af öfverexekutor såld, eller af medel, som i 143 § 2 mom. eller i 7 kap. afses, eller på klagan öfver utmätning, auktion å fast egendom eller förslag till fördelning af köpeskillning eller af medel, som i 143 § 2 mom. eller i 7 kap. afses, ingifve sina besvär till hofrätten i mål från Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands och Gottlands län före klockan tolf å trettonde dagen samt i mål från öfriga delar af riket före klockan tolf å tjugonde dagen från den dag, då utslaget muntligen afkunnades, eller, om det blifvit efter anslag meddeladt, från den dag, å hvilken utslaget är ställdt.

För klagan öfver auktion, som af öfverexekutor hållen är, vare tid, som nu är sagd, räknad från auktionsdagen; dock att besvär öfver borgenärsförteckningen, när de ej afse bestämmande af lägsta budet eller villkoren för försäljningen, skola anföras i den ordning, som för klagan öfver öfverexekutors utslag i fråga om köpeskillings fördelning är stadgad.

214 §.

Den, som ej nöjes åt öfverexekutors beslut i andra fall än i 213 § nämnas, äge, där beslutet blifvit för honom muntligen afkunnadt, tid till klagan, såsom i samma § stadgas; eljest njute han lika tid från det han af beslutet erhöll del.

215 §.

Skall besvärstid räknas från erhållen del af beslutet, låte den vinnande tillställa vederparten beslutet i hufvudskrift eller besannad afskrift, och varde därå tecknad dagen, då tillställandet skett. Vistas vederparten utrikes, eller vet man ej hvar han sig uppehåller, och har han ej för sig ställt ombud, varde afskrift af beslutet hos öfverexekutor lämnad, och låte den vinnande sedan i allmänna tidningarna tre gånger, minst fjorton dagar mellan hvarje gång, kungöra, att beslut i det mål gifvet är, och att afskrift af beslutet finnes hos öfverexekutor att tillgå; i ty fall hafve vederparten tid att sig besvara före klockan tolf å nittionde dagen efter sista kungörandet.

216 §.

Vill någon klaga däröfver, att han af öfverexekutor blifvit fälld till ansvar enligt 9, 10 eller 11 § eller till skadestånd enligt 207 §, och är utslaget ej för honom muntligen afkunnadt, hafve för klagan tid, som i 213 § sägs, från den dag, utslaget genom öfverexekutors försorg honom delgafs.

217 §.

Ingifvas ej besvären till hofrätten inom föreskrifven tid, varde de ej upptagna till pröfning, där ej inom samma tid laga förfall visas; visas laga förfall, sätte hofrätten ut ny tid.

218 §.

Har klaganden underlåtit att till hofrätten ingifva öfverexekutors utslag eller protokoll i målet, skall hvad i 205 § finnes för där afsedt fall stadgadt äga motsvarande tillämpning.

219 §.

Ej må ändring göras i öfverexekutors utslag, med mindre tillfälle, efter ty här nedan sägs, lämnats part, hvars rätt är i fråga, att öfver besvären sig förklara.

Finner hofrätten någon böra öfver besvären höras, vare klaganden pliktig att efter föreläggande uttaga de af honom ingifna besvärshandlingarna samt dem i hufvudskrift eller besannad afskrift vederparten tillställa, så ock att inom lika tid, som för besvärens anförande gällt, räknad från den dag föreläggandet genom anslag inom hofrätten kungöres, till hofrätten inkomma med sådant intyg, som i 11 kap. 38 § rättegångsbalken sägs, rörande delgifningen och dagen därför samt återställa handlingarna eller ingifva styrkt afskrift däraf.

Har klaganden före utgången af den tid, som är stadgad för ingifvande af delgifningsbevis och återställande af besvärshandlingarna, hos hofrätten sökt anstånd med fullgörande af hvad honom i sagda hänseenden åligger, må hofrätten sådant anstånd på viss tid bevilja, när skäl därtill äro.

Äro vid besvären fogade kartor eller andra ritningar, eller ock handlingar af vidlyftigare beskaffenhet, såsom protokoll i annat mål, eller handlingar rörande laga skifte eller därmed jämförlig förrättning, eller handelsböcker eller andra räkenskaper, äge, på framställning af klaganden, hofrätten efter omständigheterna förordna, huruvida de må från delgifning undantagas.

220 §.

Är, i fall då klagandens vederpart skall höras, ej veterligt, hvar han sig uppehåller, eller upplyses, att han vistas å utrikes ort; har han ej i hofrätten anmält viss person, som äger att å hans vägnar mottaga besvärshandlingarna, eller anvisning å sådant ombud eljest kunnat erhållas; återställe klaganden inom stadgad tid besvärshandlingarna, där de äro af honom uttagna, och lägge hofrätten honom viss tid före att styrka, det han låtit i allmänna tidningarna tre gånger, minst fjorton dagar mellan hvarje gång, kungöra, att besvär i målet blifvit anförda, samt att besvärshandlingarna finnas hos hofrätten att tillgå.

221 §.

Visas, att klaganden på grund af laga förfall varit ur stånd att fullgöra hvad honom enligt 219 eller 220 § åligger, lägge hofrätten

honom ny tid före. Visas ej laga förfall, eller, där fråga är om delgifning enligt 219 §, att för delgifningen mött hinder, hvarom i 220 § sägs, äge hofrätten, då den stadgade tiden gått till ända, företaga målet till afgörande.

Har ej, då målet till afgörande företages, till hofrätten inkommit bevis att delgifning skett före utgången af den för ingifvande af delgifningsbevis bestämda tid och är ej heller förklaring afgifven, eller äro ej besvärshandlingarna återställda eller styrkt afskrift däraf ingifven då målet afgöras skall, hafve klaganden förlorat sin talan. Lag samma vare, där klaganden ej styrkt sig hafva i enlighet med hofrättens föreläggande låtit i allmänna tidningarna införa kungörelse om besvären och förklaring ej inkommit då målet till afgörande företages.

222 §.

Har klaganden låtit sina besvär af annan ingifvas till hofrätten, vare i fall, som i 219 § afses, denne utan särskildt bemyndigande berättigad att å klagandens vägnar uttaga besvärshandlingarna från hofrätten.

223 §.

Har före utgången af den för ingifvande af delgifningsbevis bestämda tid klaganden låtit besvärshandlingarna tillställas vederparten, vare denne pliktig att inom lika tid som för besvärens anförande gällt, räknad från den dag handlingarna honom tillställdes, förklaring till hofrätten ingifva; är kungörelse angående besvären i allmänna tidningarna införd, skall förklaringen ingifvas inom nittio dagar från sista kungörandet. Förklaring, hvarom nu är sagdt, må ock i betaldt bref med allmänna posten till hofrätten insändas.

Inkommer ej förklaring inom föreskrifven tid, må det ej föranleda uppehåll med målets afgörande, med mindre inom samma tid visas laga förfall; visas förfall, utsätte hofrätten ny tid.

224 §.

Hvad parterna enligt 219 och 223 §§ hafva att iakttaga, så ock äfventyret, om det försummas, skall tecknas å besvärsskriften.

225 §.

Pröfvar hofrätten tillfälle böra lämnas klagandens vederpart att afgifva yttrande öfver inlaga, som efter det besvären utställt till förklaring blifvit af klaganden ingifven, eller finnes nödigt att klaganden höres öfver förklaring eller annan inlaga, som af vederparten ingifvits, äge hofrätten meddela föreskrift om delgifvande af inlaga, hvarom fråga är. Besluter hofrätten att infordra öfverexekutors eller utmätningsmans utlåtande öfver besvären, må ej part med beslutets delgifvande betungas.

226 §.

Huru mål, som blifvit af öfverexekutor å Gottland afgjorda, må fullföljas i annan ordning, än nu är sagdt; därom är särskildt stadgadt.

227 §.

Föranleda besvären ej ändring i öfverklagade utslaget, gälde den klagande vederpartens kostnader i målet, efter ty hofrätten präfvar skäligt. Finnes någon hafva ohemult klagat, böte såsom i 29 kap. 2 § rättegångsbalken stadgadt är. Missfirmar någon hos hofrätten öfverexekutor, äge hofrätten, ändå att åtal ej sker, döma den felande till ansvar, när brottsligheten ej är gröfre, än att den må med böter beläggas; är den svårare, låte hofrätten den brottslige där särskildt åtalas.

228 §.

Då besvär mot öfverexekutors utslag anmälas, äge hofrätten, när skäl därtill förekommer, att, innan ändringssökandet slutligen präfvas, förordna, att utslaget icke må verkställas eller att, om verkställighet redan följt, ytterligare åtgärd ej må vidtagas.

229 §.

Då i utsökningsmål hofrätt meddelat utslag, däröfver klagan må föras, skall kungörelse om utslaget införas i allmänna tidningarna.

Närmare föreskrifter i fråga om sådan kungörelse meddelas af Konungen.

230 §.

Hofrätts utslag i mål, hvarom i 2 kap. sägs, må ej öfverklagas. Har i annat utsökningsmål hofrätt meddelat utslag, hvarigenom målet

visats åter till öfverexekutor eller utmättningsman, skall hvad i 211 § finnes stadgadt för där afsedt beslut om återförvisning äga tillämpning.

Öfver slutligt utslag, som eljest i utsökningsmål af hofrätt meddelats, må klagan hos Konungen föras genom besvär, som, vid talans förlust, skola till nedre justitierevisionen ingifvas före klockan tolf å trettionde dagen från den dag, då utslaget gafs, dock att, där inom sagda tid laga förfall visas, ny tid af Konungen utsättes. Klaganden åligger att vid besvären foga öfverklagade utslaget jämte hofrättens protokoll, så ock öfriga protokoll och utslag i målet, där de ej skola från hofrätten insändas; försummas det och är ej det felande hos Konungen tillgängligt, då målet till afgörande företages, skall klaganden hafva sin talan förlorat. Hvad sålunda för ändringssökande iakttagas bör skall i utslaget gifvas till känna.

Äro besvär öfver hofrätts utslag anförda, skola från hofrätten infordras därstädes befintliga handlingar i målet. Finnes någon böra höras öfver besvären eller öfver annan inlaga, som i målet ingifvits till Konungen, skall hvad i 219—225 §§ är för hofrätt stadgadt i tillämpliga delar gälla; och skola, vid delgifning af besvär, jämväl de i hofrätten af klaganden ingifna handlingar, öfver hvilka tillfälle ej lämnats vederparten att sig yttra, honom delgifvas.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914.

Mål, som före nämnda dag redan äro anhängiga, skola behandlas enligt äldre lag; dock att, där ej före nämnda dag skett utmätning eller meddelats förordnande, som i 28 § sägs, nya lagen skall lända till efterrättelse, samt att i fråga om förordnande om fast egendoms försäljning, hvilket meddelats före nämnda dag, bestämmelserna i 86 § 2 mom. skola tillämpas men, i händelse före samma dag öfverexekutors beslut vunnit laga kraft eller borgenären begärt verkställighet af beslutet, de i sagda lagrum stadgade tider räknas från nämnda dag.

Begäres efter den dag, då nya lagen träder i kraft, jämlikt 51 § konkurslagen försäljning af fast egendom, som hör till konkursbo, skola ändock i fråga om försäljningen tillämpas bestämmelserna i äldre lag, där kursen börjats före sagda dag.

Där i lag eller särskild författning förekommer hänvisning till lagrum, som blifvit ersatt genom bestämmelse i nya lagen, skall denna i stället tillämpas.

Förslag

till

Lag

om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875
angående inteckning i fast egendom.

Härigenom förordnas, att 15, 18—27, 30, 32—38, 44, 45, 52, 54—56 och 61 §§ i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom skola erhålla nedan angifna lydelse samt att 47 § i samma förordning skall upphöra att gälla.

15 §.

Är, när inteckning för fordran sökes, egendomen afträdd till konkurs, eller afträdes den samma dag ansökningen göres, skall ansökningen afslås, där ej inteckningen sökes för ogulden köpeskilling, hvarför egendomen häftar på sätt i 11 kap. 2 § jordabalken sägs.

Är på grund af ansökning, som nu sagts, inteckning meddelad, vare den utan verkan; och varde, när förhållandet styrkes, anteckning därom gjord i inteckningsprotokollet.

18 §.

1 mom. Inteckning för fordran medför rätt att i den ordning utsökningslagen bestämmer ur egendomen utbekomma hvad intecknad är, dock ej ränta för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år.

2 mom. Är, då inteckningshafvare vill söka betalning ur intecknade egendomen, denna från en till annan öfverläten utan att nye ägaren sökt lagfart å sitt fång, må utan hinder af öfverlåtelsen förre ägaren sökas. Är tvist om äganderätten antecknad i lagfartsprotokollet, må den sökas, hvilken såsom ägare har egendomen i besittning.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl gälla i fråga om uppsägning af intecknad gäld.

19 §.

Inteckning för fordran skall förnyas i den ordning, som uti 20 § bestämmes, första gången inom tio år sedan den beviljades och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse. Sker det ej, vare inteckningen förfallen, ändå att inom nämnda tid vidtagits sådan åtgärd, som i 22 § andra stycket sägs.

Har rätten förklarad ansökan om inteckning för fordran hvilande, skall inom tio år därefter och sedermera inom hvar tionde års slut ansökningen, där den fortfarande är hvilande, åter af sökanden hos rätten anmälas. Sker det ej, vare ansökningen förfallen.

20 §.

Vill någon låta förnya inteckning, uppvisar hos rätten fordringshandlingen i hufvudskrift; och varde bevis om förnyelsen där tecknad å handlingen. Sökanden stånde ock fritt att inför annan underrätt förete inteckningshandlingen; den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll korteligen intagas hvad handlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen, att den varit företedd till vinnande af inteckningsförnyelse: sedan ingifve sökanden protokollet däröfver till den rätt, som inteckningen beviljat, inom tid, som i 19 § sägs; och vare detta så gillt, som om handlingen där blifvit företedd.

Går tiden, inom hvilken inteckning i egendom å landet bör förnyas, till ända innan nästa lagtima ting, må inteckningen förnyas på urtima ting, hvilket domaren har att på anmälan af inteckningens innehafvare och på hans bekostnad inom sagda tid hålla; vare dock inteckningshafvaren skyldig att å nästa lagtima ting förete inteckningshandlingen eller rättens bevis om förnyelsen att i inteckningsprotokollet införas. Försummar han det, vare förnyelsen utan verkan.

21 §.

Vill fastighetsägaren i stället för en inteckningshandling sätta en eller flera andra handlingar innefattande medgifvande af inteckning, som i 1 § sägs, för intecknade beloppet, ingifve till rätten inteckningshandlingen jämte den eller de handlingar, som skola sättas i stället; och göra rätten om utbytet anteckning i inteckningsprotokollet samt åteckne handlingarna bevis om utbytet, anmärke ock å den eller de nya inteckningshandlingarna hvad för inteckningsrättens bedömande är af betydelse. Utbyte, hvarom nu sagts, må ock ske på begäran af inteckningshafvare, där det visas, att fastighetsägaren samtyckt till åtgärden.

22 §.

Där fastighetsägaren det äskar och till rätten ingifver inteckningshandlingen, varde inteckningen dödad helt och hållet eller till viss del; och teckne rätten å handlingen bevis om dödandet. Äskas sådan åtgärd af annan än fastighetsägaren, må ock inteckningen dödas, där det visas, att fastighetsägaren samtyckt till åtgärden.

Vill någon låta inteckning under annan nedsättas, skall hvad i första stycket är stadgadt i fråga om intecknings dödande äga motsvarande tillämpning. Är egendomen besvärad af flera inteckningar, må ej någon af dem sättas efter annan, med mindre den tillika sättes att gälla efter den eller de inteckningar, hvilka äga lika eller bättre rätt än denna.

23 §.

Sker försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, egendomen icke vidare häfta för intecknad belopp, som enligt borgenärsförteckningen faller utom hvad af köpeskillingen täckes, ej heller för belopp, som af köpeskillingen täckes men faller utom det för försäljningen bestämda lägsta budet, där ej köparen fått afräkna beloppet å köpeskillingen såsom i 131 § utsökningslagen sägs. Anteckning härom skall, sedan till rätten eller domaren inkommit handling, som visar köpeskillingens fördelning, införas i inteckningsprotokollet, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

24 §.

1 mom. Varder i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk fast egendom afträdd och löseskillingen å behörig ort nedsatt, skall hvad sålunda afträds ej vidare häfta för inteckning, som meddelats i egendomen; skolande därom, sedan till rätten eller domaren inkommit anmälan om förhållandet, göras anteckning i inteckningsprotokollet så som i 23 § sägs.

2 mom. Kommer vid fördelning af ersättning, som enligt lagen om dikning och annan afledning af vatten tillkommer vattenverksägare för skada eller intrång, eller af lösen för mark, som jämlikt bestämmelserna i grufvestadgan afträds till grufägare, betalning att utfalla å hufvudstolen af inteckning i egendomen, eller utfaller vid fördelning af medel, som jämlikt föreskrifterna i utsökningslagen skola fördelas mellan rättsägare i fast egendom ändå att försäljning af egendomen ej skett, betalning å hufvudstolen af intecknad fordran, för hvars gäldande försäljningen skolat ske, vare inteckningen till motsvarande belopp utan verkan; och varde därom, sedan fördelningen visats vara godkänd eller hafva vunnit laga kraft, anteckning gjord i inteckningsprotokollet som nyss sagts.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl tillämpas, där enligt gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk allenast en del af intecknad egendom afträdes och vid löseskillingens fördelning betalning utfaller å hufvudstol af inteckning.

25 §.

Har intecknad fordringshandling blifvit inlöst af fastighetsägaren eller eljest kommit i hans hand, och är ej sådant fall för handen, att inteckningen är ogill eller utan verkan, må handlingen ånyo utgifvas med oförändrad inteckningsrätt.

Innehafves inteckningshandling, när egendomen utmättningsvis säljes, af fastighetsägaren, äge denne vid försäljningen tillgodonjuta samma rätt, som skulle tillkomma annan innehafvare af inteckningen; dock att, där i handlingen ränta är förskrifven, sådan ej må räknas ägaren till godo. Är fastighetsägaren försatt i konkurs, äge konkursboet den rätt nu sagts.

Finnes, när egendomen utmättningsvis säljes, att fastighetsägaren gjort afbetalning å belopp, hvarför egendomen på grund af inteckning häftar, eller att inteckning i egendomen belånats till lägre belopp än det, hvarå den lyder, skall i fråga om den del af intecknade beloppet, som icke tillkommer inteckningshafvaren, hvad i andra stycket är stadgad äga tillämpning; dock att inteckningshafvaren för sin fordran äger företräde.

26 §.

Har fastighetsägaren gjort afbetalning å intecknad belopp, vare inteckningshafvaren, där ej annat förbehåll skett, pliktig att på begäran af fastighetsägaren och mot förskott af nödig kostnad uppvisa inteckningshandlingen vid rätten för afbetalningens antecknande i inteckningsprotokollet; skolande, när sådant sker, ej mindre i protokollet anmärkas, att handlingen ej vidare medför inteckningsrätt för afbetalade beloppet, än äfven handlingen förses med bevis därom.

Uppvisande, hvarom nu är sagdt, må ock ske vid annan underrätt. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll korteligen anteckna hvad inteckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken paragraf i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock å handlingen bevis, som ofvan är sagdt. Sedan göre fastighetsägaren om uppvisandet anmälan hos rätten i den ort, där egendomen ligger, för antecknande i dess inteckningsprotokoll och ingifve tillika den andra rättens protokoll i ärendet.

Sedan anteckning om afskrifning, efter ty nu är sagdt, skett i inteckningsprotokollet, må, där fastighetsägaren det äskar och tillika ingifver handling innefattande medgifvande, som i 1 § sägs, inteckning till belopp motsvarande hvad sålunda afskrifvits meddelas att gälla med förmånsrätt näst efter inteckningshafvarens återstående fordran; vare ock fastighetsägaren öppet att utan inteckningshandlingens företeende få inteckningen dödad till belopp. motsvarande hvad som afskrifvits.

27 §.

Utmätes fastighetsägaren tillkommande rätt till andel i inteckning, eller varder fastighetsägare, hvilken sådan rätt tillkommer, försatt i konkurs, vare inteckningshafvaren, ändå att han annat sig betingat,

pliktig att på begäran af utmätningsmannen eller sysslomännen i konkursen uppvisa inteckningshandlingen för afskrifning, såsom i 26 § sägs, af det fastighetsägaren tillkommande beloppet. Sedan afskrifning sålunda skett, må inteckning å det afskrifna beloppet med ränta på ansökan af utmätningsmannen eller sysslomännen meddelas, ändå att inteckningsmedgifvandet icke är tecknad å sådan handling, som i 1 § sägs. Handling, på grund hvaraf inteckning sålunda meddelas, skall innehålla, att beloppet förfaller till betalning sex månader efter uppsägning.

30 §.

Har vid försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer borgenär, som i egendomen har inteckning för fordran, ägt taga betalning ur köpeskillingen, men låter han efter öfverenskommelse med köparen intecknad belopp, som kunnat ur köpeskillingen gäldas, kvarstå i egendomen, vare den, som personligen svarade för fordringen, fri från ansvarighet för sådant belopp. Lag samma vare i fråga om belopp, som köparen i egenskap af inteckningshafvare fått afräkna å köpeskillingen.

32 §.

Är inteckning för fordran meddelad i flera egendomar gemensamt, hvile ansvarigheten å hvar af egendomarna till så stort belopp, som å den faller efter förhållandet af denna egendoms särskilda värde till sammanlagda värdet af alla egendomarna. Finnes ej i den handling, på grund hvaraf gemensam inteckning beviljas, visst värde å hvarje egendom utsatt, skall för bestämmande af ansvarighetsbeloppet hvarje egendoms värde beräknas efter den uppskattning därå till allmän bevillning, som var gällande året näst före den tid, då inteckningen söktes, eller, där sådan uppskattning för det året ej finnes, den, som efter nämnda tid först sker; finnes, när en eller flera af egendomarna skola utmätningsvis säljas, för någon af dem ej sådan uppskattning, skall ansvarighetens fördelning bestämmas efter de värden, som, efter ty i utsökningslagen stadgas, af utmätningsmannen åsättas egendomarna.

Kan den, som har gemensam inteckning i flera egendomar, ur köpeskillingen för någon af dem ej utfå det belopp, hvarför den egendom efter första stycket skall ansvara, falle bristen de öfriga egendomarna till last och varde dem emellan fördelad enligt där stadgade grund. Saknas i någon af egendomarna tillgång till gäldande af därå belöpande andel i bristen, skall den andel på enahanda sätt fördelas å de återstående egendomarna.

33 §.

Har den, som fått gemensam inteckning i flera egendomar, låtit inteckningen i någon af dem helt och hållet eller till viss del dödas eller ock förfalla eller nedsättas, vare då ej berättigad att för belopp, som skulle falla å den egendom efter ty i 32 § sägs, hålla sig till de andra egendomarna, där ej i beslutet angående dödandet eller nedsättningen rätt därtill blifvit honom förbehållen. Ej må sådant förbehåll göras, med mindre samtycke därtill lämnats såväl af ägarne af dessa egendomar som af dem, hvilka hafva inteckning i egendomarna gällande med lika eller sämre rätt än den, om hvars dödande eller nedsättning är fråga, eller ock fordran eller rättighet, hvarför egendomarna jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken må häfta.

34 §.

Vill den, som har gemensam inteckning i flera egendomar, uppdelade denna i särskilda inteckningar, gällande i en hvar af egendomarna för belopp, som å den faller efter ty i 32 § sägs, eller vill inteckningshafvaren eftergifva den gemensamma ansvarigheten, såvidt rörer någon eller några af de gemensamt intecknade egendomarna, äge därtill rätt, där han visar, att egendomarnas ägare samtyckt till åtgärden. När sådan åtgärd äskas, ingifve sökanden till rätten inteckningshandlingen jämte bevis angående de värden, som enligt 32 § äro bestämmande för ansvarighetens fördelning mellan egendomarna, äfvensom handlingar innefattande medgifvande af ägarne såsom i 1 § sägs af inteckning i de särskilda egendomarna för belopp, som nyss sagts, eller, där allenast någon eller några af egendomarna skola befrias från den gemensamma ansvarigheten, sådana handlingar, såvidt rörer dessa egendomar, jämte handling innefattande medgifvande af gemensam inteckning i de öfriga för återstående beloppet. Sedan göre rätten om uppdelningen anteckning i inteckningsprotokollet samt åteckne handlingarna bevis därom; anmärke ock å de nya inteckningshandlingarna hvad för inteckningsrättens betydelse.

Häfta några af egendomarna fortfarande gemensamt, och yppas sedermera brist i någon af dessa egendomar, äge inteckningshafvaren icke för den andel af bristen, som skulle falla å egendom, hvilken befriats från den gemensamma ansvarigheten, hålla sig till de andra egendomarna, där ej i beslutet angående inteckningens uppdelning rätt

därtill blifvit honom förbehållen. I fråga om villkoren för sådant förbehåll skall hvad i 33 § andra punkten är stadgadt äga tillämpning.

Har åtgärd, hvarom nu är sagdt, vidtagits utan samtycke af den, som personligen ansvarar för den fordran, för hvilken den gemensamma inteckningen fastställts, och kan till följd af åtgärden fordringen icke uttagas ur egendomarna, vare han fri från sin ansvarighet.

35 §.

Innehafvare af gemensam inteckning i flera egendomar vare, där någon af dem skall på begäran af annan än inteckningshafvaren särskildt säljas i den ordning utsökningslagen bestämmer, berättigad att för utrönande huruvida sådan brist kan uppstå, som enligt 32 § andra stycket bör falla egendomen till last, äska försäljning jämväl af de öfriga egendomarna eller någon af dem utan hinder däraf, att intecknade beloppet ej är förfallet till betalning; dock åligger honom att inom den tid, som i 106 § utsökningslagen är föreskrifven för anmälan af fordran eller rättighet, som skall vid auktionen iakttagas, framställa sitt yrkande i den ordning 13 § samma lag bestämmer och, där ej den myndighet, hos hvilken yrkande framställes, skall förrätta auktionen, till auktionsförrättaren ingifva bevis, att yrkandet blifvit framställt.

Göres ej sådant yrkande, eller kommer gjordt yrkande att förfalla, må ej innehafvaren af den gemensamma inteckningen, där nämnda egendom då säljes, ur köpeskillingen utfå mer än det belopp, hvarför egendomen ansvarar i förhållande till de andra egendomarna.

36 §.

Har egendom, som gemensamt med annan häftar för inteckning, blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, såframt icke samtliga de egendomar, som häfta för inteckningen, blifvit sålda vid samma auktion och försäljningen skedde utan att särskilda utrop föregått, egendomen, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, icke vidare häfta för större del af intecknade beloppet än köparen enligt 131 § utsökningslagen kan hafva fått afräkna å köpeskillingen eller som på grund af sådant tillkännagifvande af inteckningshafvaren, som i 116 § 1 mom. samma lag omförmäles, skall innestå i egendomen; och varde därom, efter ty i 23 § sägs, anteckning gjord i inteckningsprotokollet.

Varda af gemensamt intecknade egendomar en eller flera utmät-

ningsvis sålda, skola de öfriga ej vidare häfta för hvad af inteckningen kunnat utgå ur köpeskillingen för de egendomar, som sålts; skolande därom, när det visas, huru köpeskillingen fördelats och att fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göras anteckning i inteckningsprotokollet.

37 §.

1 mom. Hvad i 32—36 §§ är stadgadt skall äga motsvarande tillämpning, där flera samfällt, en hvar till viss lott, äro ägare af intecknad egendom.

2 mom. Har egendom, sedan inteckning däri beviljades, blifvit styckad, skall, såvidt ej nedan i denna paragraf annorlunda stadgas, i fråga om de särskilda delarnas ansvarighet för intecknade beloppet tillämpas hvad om flera egendomar ofvan är sagdt.

3 mom. Skedde styckningen genom jordafsöndring, svare stamfastigheten för hela intecknade beloppet och lägenheten allenast för hvad däraf icke kan utgå ur köpeskillingen för stamfastigheten; dock att inteckningshafvaren äger att på en gång söka betalning ur stamfastigheten och lägenheten. Äro från stamfastigheten flera lägenheter afsöndrade, gånge lägenhet, hvarå lagfart senare är sökt, i betalning före den, hvarå lagfart sökts tidigare; har å samma dag lagfart sökts å flera lägenheter, eller är fråga om lägenheter, hvarå lagfart ej blifvit sökt, gånge den, som senare öfverlåtits, förr i betalning; äro lägenheterna öfverlåtna samma dag, vare ansvarigheten dem emellan fördelad efter de grunder, som i 32 § äro stadgade.

Skall på begäran af någon, som äger lika eller bättre rätt än inteckningshafvaren, någon af egendomarna utmättningsvis säljas, äge inteckningshafvaren, efter ty i 35 § sägs, äska försäljning jämväl af lägenhet, som för inteckningen ansvarar först efter den egendom, hvars särskilda försäljning blifvit begärd.

4 mom. Inteckning, som afses i 3 mom., må, såvidt den besvärar lägenheten, dödas, ändå att lägenhetens ägare icke visas hafva samtyckt till åtgärden.

För dödande, hvarom nu är sagdt, må inteckningshandlingen uppvisas vid annan underrätt än den, hvarunder lägenheten lyder. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll göra anteckning om ansökningen samt korteligen angifva hvad inteckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken paragraf i protokollet det skedde, och

när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen om uppvisandet och ändamålet därmed. Sedan må protokollet i ärendet ingifvas till rätten i den ort, där lägenheten ligger; och vare det så gillt, som hade inteckningshandlingens dit ingifvits.

5 mom. Huru i vissa fall afsöndradt område, som förut tillhört ryttare-, soldat- eller båtsmanstorp, må befrias från ansvarighet för inteckningar i stamhemmanet, därom är särskildt stadgadt.

38 §.

Då fast egendom blifvit utnått eller enligt 28 § utsökningslagen förordnande meddelats om sådan egendoms försäljning, så ock då jämlikt 51 § konkurslagen äskats försäljning af konkursbos fastighet i den ordning, som om utnått fast egendom är stadgad, skall, sedan bevis härom till rätten eller domaren inkommit, beviset vid rätten uppläsas och i inteckningsprotokollet införas, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden. Inkommer anmälan, att utmätningen upphäfts eller att frågan om egendomens försäljning eljest förfallit, varde ock sådant i protokollet antecknad.

Har egendomen blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, varde anteckning därom, efter ty i första stycket sägs, i inteckningsprotokollet införd, när handling, som visar köpeskillings fördelning, till rätten eller domaren inkommer.

44 §.

Vill innehafvare af nyttjanderätt låta därför meddelad inteckning helt och hållet eller till viss del dödas eller ock under annan inteckning nedsättas, skall hvad i 22 § är med afseende å inteckning för fordran stadgadt äga motsvarande tillämpning; dock att fastighetsägarens samtycke till sådan åtgärd icke är af nöden.

45 §.

Har den tid, för hvilken nyttjanderätten upplåtits, gått till ända, eller visas, att nyttjanderätten af annan anledning upphört, må på begäran af fastighetsägaren inteckningen dödas, äfven om inteckningshandlingens ej företes.

Har egendomen blifvit utmättningsvis försåld utan förbehåll om nyttjanderättens bestånd, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, inteckningen vara utan verkan; skolandet därom, sedan från auktionsförrättaren inkommit uppgift om förhållandet, göras anteckning i inteckningsprotokollet, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

Hvad i 24 § 1 mom. är stadgadt med afseende å inteckning för fordran skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning för nyttjanderätt.

52 §.

Hvad vid försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer skall iakttagas, när egendomen är besvärad af inteckning för fordran och för nyttjanderätt, därom skils i utsökningslagen.

54 §.

Hvad i denna förordning är stadgadt angående nyttjanderätt gälle ock i fråga om rätt till afkomst eller annan förmån, som åt någon upplåtes att utgå af fast egendom.

Är inteckning meddelad för sådan rätt, äge rättighetens innehafvare att i den ordning utsökningslagen bestämmer ur egendomen utbekomma förmån i penningar eller varor, som är upplupen och innestår ogulden, samt, där egendomen säljes utan förbehåll om rättighetens bestånd, ur köpeskillingen njuta ersättning motsvarande uppskattade värdet af de förmåner i penningar eller varor, som tillkomma honom. Ej må dock ur egendomen uttagas förmån för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år.

I fråga om inteckning, som nu sagts, skall hvad i 18 § 2 mom. första stycket samt 32—37 §§ är stadgadt angående inteckning för fordran äga motsvarande tillämpning.

55 §.

Upplåtes servitutsrätt skriftligen, må, till betryggande af rättighetens bestånd efter ty nedan sägs, inteckning meddelas, såsom om nyttjanderätt är stadgadt.

Hvad i 43, 44 och 45 §§ är stadgadt angående inteckning för nyttjanderätt skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning för servitut.

56 §.

Öfverlåtes äganderätt till en och upplåtes servitutsrätt till annan, vare servitutet gällande, om inteckning därför sökes förr än lagfart å fånget; sökas lagfart och inteckning samma dag, gälle om företrädet hvad i lagen om servitut stadgas; skolande hvad i 48 och 49 §§ är stadgadt angående nyttjanderätt jämväl tillämpas å servitut.

61 §.

Vid rätten skall i öfverensstämmelse med inteckningsprotokollet föras bok så inrättad, att däraf lätteligen kan ses: hvarje egendom, däri inteckning blifvit sökt, tiden då det skett, sökandens namn, beloppet af fordran eller beskaffenheten af annan rättighet, hvarför inteckning är sökt, så ock, där inteckning blifvit beviljad eller afslagen, förnyad, nedsatt, annorledes förändrad eller dödad, eller ock ansökning om inteckning blifvit förklarad hvilande eller därefter åter hos rätten anmäld, tiden då sådant skedde. Då enligt 15, 21, 23, 24, 26, 34, 36, 38 eller 45 § anteckning skett i protokollet, varde ock det i boken anmärkt.

De närmare föreskrifterna om bokens förande meddelas af Konungen.

Förslag

till

Lag

om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

1 §.

Den nu antagna lagen om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom skall jämte hvad här nedan stadgas träda i kraft den 1 januari 1914 och tillämpas jämväl å inteckning, som tillkommit före nämnda dag; dock att

dels härigenom icke sker inskränkning i inteckningshafvares rätt att ur egendomen utbekomma ränta, afkomst eller förmån, som upplupit före nämnda dag,

dels hvad i 26 § stadgas angående inteckningshafvares skyldighet att på begäran af fastighetsägaren uppvisa inteckningshandlingen icke skall äga tillämpning, med mindre inteckningshandlingen blifvit af fastighetsägaren utgifven efter sagda dag,

och dels bestämmelserna i 37 § 3 och 4 mom. icke skola tillämpas i fråga om afsöndring, som skett före den 1 januari 1910.

2 §.

Varder intecknad egendom försåld i den ordning hittills gällande utsökningslag bestämmer, skall i fråga om den rätt till andel i köpeskillingen inteckning medför och i fråga om försäljningens verkan å inteckning äldre lag äga tillämpning.

I fråga om verkan å inteckning däraf, att intecknade egendomen blifvit afträdd i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk, skall ock äldre lag tillämpas, där egendomen blifvit afträdd före den 1 januari 1914..

3 §.

Utan hinder däraf att nya lagen trädt i kraft, vare fastighetsägare öppet att få inteckning, som på grund af bestämmelse i äldre lag kunnat dödas utan inteckningshandlingens företeende, sålunda dödad.

4 §.

Har utmätning eller annan dylik åtgärd, hvarom jämlikt 38 § i förordningen angående inteckning i fast egendom anteckning skett i inteckningsprotokollet, föranledt egendomens försäljning i den ordning hittills gällande utsökningslag bestämmer, då må, sedan fördelning af köpeskillingen vunnit laga kraft eller blifvit godkänd, på begäran af ny ägare, som å fastigheten erhållit lagfart, i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken anmärkas, att anteckningen om utmätningen eller åtgärden förfallit, såvida det visas,

ej mindre att de inteckningar, hvilka enligt äldre lag kunnat dödas utan inteckningshandlingens företeende, blifvit dödade eller förfallit eller ock, där försäljningen skett före den 1 januari 1899, på grund af nye ägarens medgifvande skola fortfarande gälla,

än äfven, där inteckningshafvares fordran kunnat ur köpeskillingen till fullo gäldas men understigit intecknade beloppet, att inteckningen på grund af nye ägarens medgifvande skall gälla för fulla beloppet eller ock dödates eller förfallit;

skolande tillika, där annan utmätning eller åtgärd, som föregått försäljningen, finnes i intecknings- eller fastighetsboken antecknad, där- om göras sådan anmärkning, som nu sagts.

Har utmätningen upphäfts eller frågan om egendomens försäljning eljest kommit att förfalla, varde, när bevis därom ingifves, i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken anmärkt, att anteckningen om utmätningen eller åtgärden förfallit.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907
om inteckning i tomträtt.

Häri genom förordnas, att 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt skola erhålla följande ändrade lydelse:

7 §.

Är, när inteckning i tomträtt sökes, tomträtten afträdd till konkurs, eller afträdes den samma dag ansökningen göres, skall ansökningen afslås.

Är på grund af ansökning, som nu sagts, inteckning meddelad, vare den utan verkan; och varde, när förhållandet styrkes, anteckning därom gjord i tomträttsprotokollet.

8 §.

1 mom. Inteckning i tomträtt medför rätt att i den ordning utskönningslagen bestämmer ur tomträtten utbekomma hvad intecknad är, dock ej ränta för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år.

2 mom. Är, då inteckningshafvare vill söka betalning ur tomträtten, denna från en till annan öfverlåten utan att nye tomträttshafvaren

sökt inskrifning af sitt fång, må utan hinder af öfverlåtelsen förre tomträttshafvaren sökas. Är tvist om tomträttshafvarens fång antecknad i tomträttsprotokollet, må den sökas, hvilken såsom tomträttshafvare har tomten i besittning.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl gälla i fråga om uppsägning af intecknad gäld.

9 §.

1 mom. Inteckning i tomträtt skall förnyas i den ordning här nedan i 2 mom. sägs, första gången inom tio år sedan den beviljades och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse. Sker det ej, vare inteckningen förfallen, ändå att inom nämnda tid vidtagits sådan åtgärd, som i 11 § andra stycket sägs.

Har rätten förklarat ansökan om inteckning hvilande, skall inom tio år därefter och sedermera inom hvar tionde års slut ansökningen, där den fortfarande är hvilande, åter af sökanden hos rätten anmälas. Sker det ej, vare ansökningen förfallen.

2 mom. Vill någon låta förnya inteckning, uppvisar hos rätten fordringshandlingen i hufvudskrift; och varde bevis om förnyelsen där tecknad å handlingen. Sökanden stånde ock fritt att inför annan underrätt förete inteckningshandlingen; den rätt låte, då sådant sker, i sitt tomträttsprotokoll korteligen intagas hvad handlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken paragraf i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen, att den varit företedd till vinnande af inteckningsförnyelse; sedan ingifve sökanden protokollet däröfver till den rätt, som inteckningen beviljat, inom tid, som i 1 mom. sägs; och vare detta så gillt, som om handlingen där blifvit företedd.

Går tiden, inom hvilken inteckning i tomträtt, som afser tomt å landet, bör förnyas, till ända innan nästa lagtima ting, må inteckningen förnyas på urtima ting, hvilket domaren har att på anmälan af inteckningens innehafvare och på hans bekostnad inom sagda tid hålla; vare dock inteckningshafvaren skyldig att å nästa lagtima ting förete inteckningshandlingen eller rättens bevis om förnyelsen att i tomträttsprotokollet införas. Försummar han det, vare förnyelsen utan verkan.

10 §.

Vill tomträttshafvaren i stället för en inteckningshandling sätta en eller flera andra handlingar innefattande medgifvande af inteckning, som i 1 § sägs, för intecknade beloppet, ingifve till rätten inteckningshandlingen jämte den eller de handlingar, som skola sättas i stället; och göra rätten om utbytet anteckning i tomträttsprotokollet samt åteckne handlingarna bevis om utbytet, anmärke ock å den eller de nya inteckningshandlingarna hvad för inteckningsrättens bedömande är af betydelse. Utbyte, hvarom nu sagts, må ock ske på begäran af inteckningshafvare, där det visas, att tomträttshafvaren samtyckt till åtgärden.

11 §.

Där tomträttshafvaren det äskar och till rätten ingifver inteckningshandlingen, varde inteckningen dödad helt och hållet eller till viss del; och teckne rätten å handlingen bevis om dödandet. Äskas sådan åtgärd af annan än tomträttshafvaren, må ock inteckningen dödas, där det visas, att tomträttshafvaren samtyckt till åtgärden.

Vill någon låta inteckning under annan nedsättas, skall hvad i första stycket är stadgadt i fråga om intecknings dödande äga motsvarande tillämpning. Är tomträtten besvärad af flera inteckningar, må ej någon af dem sättas efter annan, med mindre den tillika sättes att gälla efter den eller de inteckningar, hvilka äga lika eller bättre rätt än denna.

12 §.

1 mom. Sker försäljning af tomträtt i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, tomträtten icke vidare häfta för intecknad belopp, som enligt borgenärsförteckningen faller utom hvad af köpeskillingen täckes, ej heller för belopp, som af köpeskillingen täckes men faller utom det för försäljningen bestämda lägsta budet, där ej köparen fått afräkna beloppet å köpeskillingen såsom i 131 § utsökningslagen sägs. Anteckning därom skall, sedan till rätten eller domaren inkommit handling, som visar köpeskillings fördelning, införas i tomträttsprotokollet, i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden och å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting.

2 mom. Varder i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk tomträtt afträdd och löseskillingen å behörig ort nedsatt, skall hvad sålunda afträds ej vidare häfta för inteckning, som meddelats i tomträtten; skolande därom, sedan till rätten eller domaren inkommit anmälan om förhållandet, göras anteckning i tomträttsprotokollet så som i 1 mom. sägs.

3 mom. Kommer vid fördelning af ersättning, som enligt lagen om dikning och annan afledning af vatten tillkommer vattenverksägare för skada eller intrång, eller af lösen för mark, som jämlikt bestämmelserna i grufvestadgan afträds till grufägare, betalning att utfalla å hufvudstolen af inteckning i tomträtten, eller utfaller vid fördelning af medel, som jämlikt föreskrifterna i utsökningslagen skola fördelas mellan rättsägare i tomträtt ändå att försäljning af tomträtten ej skett, betalning å hufvudstolen af intecknad fordran, hvarför utmätning skett, vare inteckningen till motsvarande belopp utan verkan; och varde därom, sedan fördelningen visats vara godkänd eller hafva vunnit laga kraft, anteckning gjord i tomträttsprotokollet som nyss sagts.

13 §.

Har intecknad fordringshandling blifvit inlöst af tomträttshafvaren eller eljest kommit i hans hand, och är ej sådant fall för handen, att inteckningen är ogill eller utan verkan, må handlingen ånyo utgifvas med oförändrad inteckningsrätt.

Innehafves inteckningshandling, när tomträtten utmättningsvis säljes, af tomträttshafvaren, äge denne vid försäljningen tillgodonjuta samma rätt, som skulle tillkomma annan innehafvare af inteckningen; dock att, där i handlingen ränta är förskrifven, sådan ej må räknas tomträttshafvaren till godo. Är tomträttshafvaren försatt i konkurs, äge konkursboet den rätt nu sagts.

Finnes, när tomträtten utmättningsvis säljes, att tomträttshafvaren gjort afbetalning å belopp, hvarför tomträtten på grund af inteckning häftar, eller att inteckning i tomträtten belånats till lägre belopp än det, hvarå den lyder, skall i fråga om den del af intecknade beloppet, som icke tillkommer inteckningshafvaren, hvad i andra stycket är stadgadt äga tillämpning; dock att inteckningshafvaren för sin fordran äger företräde.

14 §.

1 mom. Har tomträttshafvaren gjort afbetalning å intecknad belopp, vare inteckningshafvaren, där ej annat förbehåll skett, pliktig att på begäran af tomträttshafvaren och mot förskott af nödig kostnad uppvisa inteckningshandlingen vid rätten för afbetalningens antecknande i tomträttsprotokollet; skolande, när sådant sker, ej mindre i protokollet anmärkas, att handlingen ej vidare medför inteckningsrätt för afbetalade beloppet, än äfven handlingen förses med bevis därom.

Uppvisande, hvarom nu är sagdt, må ock ske vid annan under rätt. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt tomträttsprotokoll korteligen anteckna hvad inteckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken paragraf i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock å handlingen bevis, som ofvan är sagdt. Sedan göre tomträttshafvaren om uppvisandet anmälan hos rätten i den ort, där tomten ligger, för antecknande i dess tomträttsprotokoll och ingifve tillika den andra rättens protokoll i ärendet.

Sedan anteckning om afskrifning, efter ty nu är sagdt, skett i tomträttsprotokollet, må, där tomträttshafvaren det äskar och tillika ingifver handling innefattande medgifvande, som i 1 § sägs, inteckning till belopp motsvarande hvad sålunda afskrifvits meddelas att gälla med förmånsrätt näst efter inteckningshafvarens återstående fordran; vare ock tomträttshafvaren öppet att utan inteckningshandlingens företeende få inteckningen dödad till belopp motsvarande hvad som afskrifvits.

2 mom. Utmätes tomträttshafvaren tillkommande rätt till andel i inteckning, eller varder tomträttshafvare, hvilken sådan rätt tillkommer, försatt i konkurs, vare inteckningshafvaren, ändå att han annat sig betingat, pliktig att på begäran af utmätningsmannen eller sysslomännen i konkursen uppvisa inteckningshandlingen för afskrifning, såsom i 1 mom. sägs, af det tomträttshafvaren tillkommande beloppet. Sedan afskrifning sålunda skett, må inteckning å det afskrifna beloppet med ränta på ansökan af utmätningsmannen eller sysslomännen meddelas, ändå att inteckningsmedgifvandet icke är tecknad å sådan handling, som i 1 § sägs. Handling, på grund hvaraf inteckning sålunda meddelas, skall innehålla, att beloppet förfaller till betalning sex månader efter uppsägning.

16 §.

Har vid försäljning af tomträtt i den ordning utsökningslagen bestämmer borgenär, som i tomträtten har inteckning för fordran, ägt taga betalning ur köpeskillingen, men låter han efter öfverenskommelse med köparen intecknad belopp, som kunnat ur köpeskillingen gäldas, kvarstå i tomträtten, vare den, som personligen svarade för fordringen, fri från ansvarighet för sådant belopp. Lag samma vare i fråga om belopp, som köparen i egenskap af inteckningshafvare fått afräkna å köpeskillingen.

18 §.

Då tomträtt blifvit utmätt eller förordnande, som i 28 § utsökningslagen sägs, meddelats om sådan rättighets försäljning, så ock då vid tomträttshafvares konkurs borgenärerna äskat, att tomträtt, som hör till konkursboet, skall försälas i den ordning, som om utmätt fast egendom är stadgad, skall, sedan bevis härom till rätten eller domaren inkommit, beviset vid rätten uppläsas och i tomträttsprotokollet införas, i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden och å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting. Inkommer anmälan, att utmätningen upphäfts eller att frågan om tomträttens försäljning eljest förfallit, varde ock sådant i protokollet antecknad.

Har tomträtten blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, varde anteckning därom, efter ty i första stycket sägs, i tomträttsprotokollet införd, när handling, som visar köpeskillingens fördelning, till rätten eller domaren inkommer.

22 §.

Vid rätten skall i öfverensstämmelse med tomträttsprotokollet föras bok så inrättad, att däraf lätteligen kan ses: hvarje tomträtt, däri inteckning blifvit sökt, tiden då det skett, sökandens namn, beloppet af fordran, hvarför inteckning är sökt, så ock, där inteckning blifvit beviljad eller afslagen, förnyad, nedsatt eller dödad, eller ock ansökan om inteckning blifvit förklarad hvilande eller därefter åter hos rätten anmäld, tiden då sådant skedde. Då enligt 7, 10, 12, 14 eller 18 § anteckning skett i protokollet, varde ock det i boken anmärkt.

De närmare föreskrifterna om bokens förande meddelas af Konungen.

Å protokollsutdrag, som utfärdas i inteckningsärende, skall tecknas afskrift af hvad om ärendet blifvit infördt i boken.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914.

Hvad i lagen om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom stadgas om sådan inteckning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning i tomträtt.

Förslag

till

Lag

om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen.

Häriigenom förordnas, att 9 §, 36 § 4 mom., 51, 54—57, 67 och 90 §§, 117 § 2 mom. samt 122—126 §§ konkurslagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

9 §.

Vid konkursansökning foge gäldenär uppteckning å boets egendom och gäld, med uppgift å borgenärs namn och hemvist, så ock å de böcker och handlingar, som boet röra; och vare uppteckningen med edsförpliktelse underskrifven. Är ej bouppteckning bifogad, eller uppstår konkurs i följd af borgenärs yrkande och aflämnar ej gäldenär vid förklarings afgifvande bouppteckning; varde, i stad af rätten och å landet af domaren, förordnande genast meddeladt magistratsperson, kronofogde, länsman, rättens betjänt eller annan lämplig person att uppteckningen utan dröjsmål förrätta; och åligge gäldenären att allt, som till boet hör, under edsförpliktelse redligen uppgifva. Kan ej fullständig uppteckning genast ske, bör skriftlig uppgift å borgenärerna och deras hemvist rätten eller domaren ofördröjligen tillställas.

Då konkurs uppstått, varde förordnande genast meddeladt person, som nu nämnd är, att gäldenärs böcker och andra handlingar, som hans rörelse angå, under försegling sätta eller i förvar taga, så ock, där rätten eller domaren så nödigt anser, att låta konkursboets kända egendom under säker vård hållas och boets angelägenheter bevakas intilldess, såsom framdeles sägs, gode män utsedde blifvit. Är ej bouppteckning af gäldenären

ingifven, varde förordnande, på sätt nyss nämndt är, alltid meddeladt. På yrkande af gäldenären eller någon af borgenärerna äge rätten eller domaren att i stället för förordnande, hvarom nu är nämndt, uppdraga åt en eller flere skicklige män att boet jämte de böcker och handlingar, som nämnda äro, omhändertaga och med den befogenhet, som tillkommer gode män, boet förvalta, intilldess gode män utsedde blifvit.

Varder annan än den, som domare- eller tjänsteed aflagt, till förrättningsman enligt denna paragraf förordnad; svärje inför rätten eller domaren, att han det uppdrag redligen fullgöra skall; och hafve sedan samma plikt och njute lika skydd, som enligt lag tillkommer dem, hvilka rättens ärenden gå.

Utvisar bouppteckningen, att fast egendom finnes i boet, skall om konkursen göras anteckning i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden. Ligger egendomen inom annan rätts domvärjo, skall för verkställande af sådan anteckning ofördröjligen till rätten eller domaren i den ort, där egendomen ligger, insändas bevis om konkursen jämte utdrag ur bouppteckningen.

36 §.

4 mom. Är under de sista trettio dagarna före konkursens början pant af gäldenären lämnad för skuld, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej varit betingad, vare pantsättningen utan verkan, där borgenärerna det påstå. Har under sagda tid borgenär sökt inteckning i fast egendom för fordran, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, vare han pliktig att, där borgenärerna det påstå, återställa inteckningshandlingen till konkursboet eller för verkställande af utbyte efter ty därom är stadgadt hålla den till handa; dock att hvad sålunda är föreskrifvet icke skall äga tillämpning å inteckning, som inom den i 11 kap. 2 § jordabalken stadgade tid sökts för fordran, som där afses.

51 §.

1 mom. Finnes i boet fast egendom, äga borgenärerna hos vederbörande myndighet äska försäljning därpå i den ordning utsökningslagen bestämmer. Ej må försäljning annorledes ske, där ej borgenärerna i den ordning 59 och 60 §§ stadga sådant besluta eller, där fråga är om försäljning annorledes än å offentlig auktion, alla vid sammankomsten närvarande borgenärer så ock gäldenären därtill samtycka.

2 mom. Lös egendom må ej säljas annorledes än å auktion, den där blifvit lagligen kungjord, där ej borgenärerna i den ordning, som i 59 och 60 §§ stadgas, besluta, att egendomen eller någon del där af må säljas under hand, samt rättens ombudsman efter gäldenärens hörande därtill lämnar bifall. Lös egendom, däri borgenär har panträtt eller annan förmånsrätt, som endast i viss egendom gäller, må ej i något fall utan hans samtycke säljas utom auktion.

Skall helt fartyg eller gods i fartyg säljas, äga borgenärerna, där fartyget finnes å ort inom riket, hos vederbörande utmättningsman äska försäljning i den ordning, som om dylik egendom, den där blifvit utmätt, särskildt är stadgad. Är fartyg, som säljas skall, för gäld in-tecknadt, må det ej annorledes än utmättningsvis säljas, med mindre in-teckningshafvare, hvilkens rätt är af försäljningen beroende, därtill samtycker och för in-teckningens dödande aflämnar in-teckningshand-lingen till den, som af in-teckningshafvaren och köparen utses.

Skall gäldenären tillkommande rätt till andel i in-teckning i hans fasta egendom säljas, låte sysslomännen, innan försäljning sker, anskaffa särskild in-teckningshandling å det gäldenären tillkommande beloppet, där laga hinder däremot icke möter. Skall försäljning ske af in-teck-ningshandling, som innehafves af gäldenären och för hvilken han är personligen ansvarig, vare sysslomännen pliktiga att, där ej gäldenären medgifver, att handlingen må försäljas med bibehållande af hans an-svarighet, förse handlingen med påskrift, hvarigenom gäldenären fri-kallas från ansvarighet.

54 §.

Har borgenär lös egendom i pant eller eljest under panträtt i handom, eller har fartyg eller gods i fartyg tagits i mät för fordran, för hvilken borgenären har sådan rätt till fartyget eller godset, som i 11 kap. sjölagen sägs, eller har eljest för fordran lös egendom blifvit utmätt inom den tid och på det sätt, att, enligt hvad särskildt är stadgad, förmånsrätt i den egendom för samma fordran uppkommit; äge borge-nären besörja, att den pant eller egendom å offentlig auktion såld varder, där ej gode männen eller sysslomännen vilja den lösa; skolande försälj-ningen, där egendomen utgöres af fartyg eller gods i fartyg, ske i den ordning, som om dylik egendom, den där blifvit utmätt, särskildt är stadgad. Där ej egendomen utmättningsvis försäljes, låte borgenären gode männen eller sysslomännen minst en månad förut veta, när för-säljningen skall ske, och vise för dem reda för hvad som influtit.

Vill ej borgenären om försäljningen föranstalta, som nu sagdt är, äge sysslomännen därom besörja. Dock må inteckning i fast egendom, hvilken blifvit af fastighetsägaren lämnad såsom pant, icke af sysslomännen säljas, utan äge de allenast låta sälja den rätt till andel i inteckningen, som, efter ty särskildt är stadgadt, må tillkomma gäldenären.

55 §.

Gode män eller sysslomän må, efter samråd med rättens ombudsman, i mån af influtna tillgångar, medgifva borgenär, som har fordran, den där enligt 4 eller 5 § i 17 kap. handelsbalken med förmånsrätt utgå bör, att betalning därför före tiden för fordringarnas granskning lyfta, dock bör borgenären förut hafva gifvit sin bevakningsinlaga till rätten eller domaren in: vare ock pliktig ställa borgen för hvad han lyfter, där ej borgenärerna, vid sammankomst, lyftning utan borgen medgifva.

Då inställelsedagen förbi är, må andra borgenärer, som förmånsrätt för sina bevakade fordringar hafva, medgifvas, på sätt nyss är sagdt, att betalning ur tillgångarna lyfta, sedan de, där edgång äskats, sådan fullgjort. Kronan vare dock ej pliktig att borgen ställa.

56 §.

Vägras lyftning, där den enligt föregående paragraf medgifvas må, äge borgenär att sig därom hos rätten anmäla, och gifve rätten däröfver utslag.

57 §.

Varder auktion å boets fasta egendom utsatt att hållas i den ordning utsökningslagen stadgar, åligge det gode männen eller sysslomännen att före auktionen eller, där jämlikt 102 § samma lag särskildt sammantråde skall hållas, före det sammantråde till auktionsförrättaren aflämna behållning, som under deras förvaltning af egendomen uppkommit. Behållning, som ej sålunda aflämnas, skall, innan slutlig utdelning sker, öfverlämnas till öfverexekutor, som har att mellan rättsägarne uppgöra likvid i den ordning utsökningslagen bestämmer i fråga om medel, som inflytit under tvångsförvaltning.

67 §.

Arfvode till gode män och till sysslomän bestämmes af borgenärerna; ej må det för sysslomän efter tid räknas. God man eller syssloman äge ej att för egen del, där han själf är borgenär, eller såsom ombud för annan deltaga i borgenärernas beslut därutinnan. Nöjes ej god man eller syssloman med beslutet, eller menar någon borgenär, eller gäldenären, att arfvodet blifvit för högt bestämdt; lägge rätten dem emellan, som skälighet pröfvas.

När beslut angående arfvode till sysslomännen fattas, skola borgenärerna tillika föreslå arfvode till rättens ombudsman. Det förslag skall, jämte det i ärendet förda protokoll, ingifvas till rätten, som där-efter bestämmer hvad skälighet må rättens ombudsman i arfvode till-erkännas.

Ej må arfvode njutas förr än gode män eller sysslomän slutlig reda för sig gjort.

Finnes i boet egendom, som är in-tecknad eller däri särskild för-månsrätt eljest äger rum, må ej till förfång för dem, som hafva in-teckning eller eljest äga för-månsrätt i egendomen, utgå högre arfvode än som skälighet motsvarar besväret med egendomens vård och skötsel.

90 §.

Borgenär, som för sin fordran har lös pant i handom eller in-teckning i gäldenärens fasta gods eller i denne tillhörigt fartyg eller rätt till betalning ur fartyg, frakt eller gods i fartyg, som i 11 kap. sjö-lagen sägs, njute, där han fordringen i konkursen icke bevakat, ej rätt till betalning ur annan konkursboets egendom än den, som för fordringen sålunda häftar. Sådan borgenär vare ock pliktig, där det äskas, att, innan han betalning ur egendomen njuta må, sin fordran med den i 82 § föreskrifna borgenärsed fästa. Äskas sådan ed; förelägg rätten eller domaren, såsom i 86 § sägs, borgenären viss tid, från det han af föreläggandet erhållit del, att till rätten eller domaren ingifva bevis, att han föreskrifven ed aflagt: utsatte ock viss tid af högst en månad, inom hvilken den, som edgången yrkat, har att delgifvandet ombesörja och med bevis därom inkomma, vid den påföljd för underlåtenhet däraf, som i sistnämnda paragraf stadgas. Ej må i detta fall föreläggandets införande i tidning såsom delgifning godkännas.

Försummar borgenären att inom den föreskrifna tiden med edgångsbevis inkomma eller laga förfall därför visa; då må egendomen, såsom annan konkursboets tillhörighet, af gode männen eller sysslomännen om händer tagas, och utdelning därutur ske till andra borgenärer, som sina fordringar lagligen bevakat: fullgör han edgången innan sådan utdelning skett; vare vid sin rätt till betalning ur egendomen bibehållen.

117 §.

2 mom. Utgår fordran med förmånsrätt, njutes därå full ränta till den dag, som för utdelning bestämmes, där borgenären ej dessförrinnan fått uppbära betalning. Är för fordran, hvarom nu sagdt är, ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå ränta till fem för hundra om året därå beräknad från den dag, den offentliga stämningen utfärdad blef.

122 §.

Kommer borgenär, som efter inställelsedagen fordran anmält, och hos syssloman visar sig hafva bevakningshandlingar till rätten eller domaren ingifvit; då skall i utdelningsförslag, om hvars framläggande å viss dag kungörelse ej redan blifvit utfärdad, utdelning å hans fordran beräknas; och varde beloppet afsatt till dess fordringen granskad och pröfvad blifvit.

Varder den fordran godkänd; äge borgenären rätt att af de konkursboets tillgångar, som ej äro upptagna uti äldre utdelningsförslag än det i första stycket omförmälda, först, så vidt återstående tillgångar därtill förslå, erhålla utdelning till så stort belopp, som på hans fordran löper i förhållande till hvad de andra redan uppburit, och tage sedan med dem del i det, som af tillgångarna kan återstå: njute ock tillgodo den förmånsrätt, honom enligt lag tillkommer.

123 §.

Då slutlig utdelning sker, skall ock redovisning för boets förvaltning framläggas.

Vill borgenär eller gäldenär förvaltningen, eller sysslomännens åtgärder i ett eller annat afseende klandra; instämme klandret till den rätt, under hvars dom konkurssaken lyder, inom tre månader från den dag, å hvilken den för redovisningens granskning utsatta sammankomst

upplöstes; och varde klandret pröfvadt, ändå att konkurssaken i högre rätt fullföljes.

124 §.

Sedan all konkursboets tillgängliga egendom blifvit i penningar förvandlad, och den för slutliga utdelningen däraf bestämda dag till-ändagått, anses konkursen afslutad, ändå att dom öfver bevakade tvistiga fordringar ej fallen är, eller någon ytterligare tillgång, i följd af rättgång eller annorledes, sedermera för boet uppkomma kan; yppas sådan tillgång, varde den, på sätt förut stadgadt är, bland borgenärerna fördelad.

Är fast egendom, som hör till boet, icke försåld, vare det ej hinder för konkursens afslutande, där auktion å egendomen hållits i den ordning utsökningslagen bestämmer eller borgenärerna efter inställeldagen besluta, att konkursen skall afslutas, ändå att sådan auktion ej hållits. Har borgenär i konkursen bevakat fordran, hvarför egendomen häftar enligt 17 kap. 9 § handelsbalken eller 11 kap. 2 § jordabalken eller som skall ur egendomen utgå med förmånsrätt framför intecknad fordran, må dock icke utan hans samtycke konkursen afslutas, utan att auktion hållits som nu sagts.

Då konkurs bör såsom afslutad anses, göre rättens ombudsman genast anmälan därom till rätten eller domaren; gifve ock om konkursens afslutande bevis till gäldenären, om han det äskar. Vägrar ombudsmannen att meddela gäldenären äskadt bevis, pröfve rätten, om laga skäl för den vägran är.

125 §.

Nu varder under förvaltningens lopp, förr eller senare, uppenbart, att konkursboets tillgångar ej förslå till kostnaderna för boets utredning och konkurssakens behandling; då skall rättens ombudsman, med företeende af gode männens eller sysslomännens därom afgifna framställning, förhållandet hos rätten anmäla, och äge rätten förordna, att vidare behandling af konkurssaken ej äger rum, därest ej inom trettio dagar borgenär eller gäldenären visar, att tillräckliga medel för konkurssakens fortsättning äro att tillgå.

Finnes ej i boet tillgång till gäldande af kostnaden för den offentliga stämningens kungörande och kallelsebreffs afsändande, njute rätten

eller domaren ersättning af allmänna medel, för hvad till sådant ändamål förskjutet blifvit.

126 §.

Har konkurs afslutats utan att fast egendom, som hör till boet, gått till försäljning, ankomme på fastighetens ägare att därom göra anmälan hos rätten i den ort, där egendomen ligger; skolande, när förhållandet styrkes, anteckning därom göras i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men skall icke tillämpas i konkurs, som börjats före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo.

Härigenom förordnas, att 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo skall erhålla följande ändrade lydelse:

Vill den, som i den dödas bo äger förfallen fordran, därför njuta betalning ur boet innan tid till egendomsafträde ute är efter hvad i 5 eller 7 § sägs; ställe då borgen eller annan säkerhet för hvad han lyfter: varder boets egendom därefter inom sagda tid till konkurs afträdd; bevake han i konkursen sin fordran, såsom vore den ogulden, och njute ej bättre rätt än han hade innan gäldenären dog: gifve ock, där det lyftade, eller något däraf, honom i konkursen frångår, sådant till boet ut, med laga ränta från lyftningsdagen.

Afyttras af stärbhusdelägare boet tillhörig fast egendom förr än en månad förflutit, antingen från den dag, upppteckningen af boet slutad var, eller, om bouppteckning inom föreskrifven tid ej förrättad blifvit, från den dag, tiden därtill tilländagått; vare öfverlåtelsen emot den dödas borgenärer utan verkan, där konkurs efter den döda börjas inom sagda tid, samt gode männen, sysslomännen eller borgenärerna i konkursen å nya ägaren taga stämning och fortställa den sist en månad efter inställelsedagen: har å egendomen lagfart ej blifvit sökt förr än efter

inställelsedagen; vare den klandertid, nu sagd är, beräknad från den dag, lagfarten söktes. Enskild borgenär äge ock rätt återvinningstalan anställa på sätt nämndt är: kungöre det dock, innan saken vid domstolen förekommer, för gode männen eller sysslomännen: försummar han det; då må hans talan ej till pröfning upptagas.

Är under tid, som i andra stycket sägs, inteckning i fast egendom sökt på grund af stärbhusdelägares utfästelse eller ock, på grund af utfästelse af den döda, för fordran, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, gälle därom hvad i konkurslagen stadgas angående inteckning, som blifvit sökt inom trettio dagar före början af konkurs.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men skall icke tillämpas i konkurs, som börjats före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom.

Härigenom förordnas, att 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

Hvad i utsökningslagen och konkurslagen är stadgadt angående fast egendom och inteckning däri samt om fastighetsägaren tillkommande rätt till andel i sådan inteckning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om tomträtt och inteckning däri samt tomträttshafvaren tillkommande rätt till andel i sådan inteckning; skolande hvad i 82 § utsökningslagen samt 36 § 1 mom. och 37 § konkurslagen sägs angående lagfart gälla om inskrifning, hvarom ofvan i 5 § sagts.

Hvad angående fast egendoms afstående för allmänt behof är stadgadt skall ock äga motsvarande tillämpning i fråga om tomträtt.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 17 kap. 6, 9 och 16 §§ handelsbalken.

Härigenom förordnas, att 17 kap. 6, 9 och 16 §§ handelsbalken skola erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

Den, som äger rätt till tionde, ränta eller annan sådan afgäld af fast egendom, njute ock företräde till betalning ur egendomen, i hvems hand den vara må, där ej afgälden stått inne längre än ett år efter förfallodagen. Samma förmånsrätt tillkomme ock jordägare, som åt annan upplåtit sin fasta egendom, i de denne tilhöriga lösören och byggnader, som å egendomen finnas, samt, där tomträtt eller vattenfallsrätt upplåtits, i den upplåtna rättigheten med hvad därtill hör, för arrende eller afgäld, som till jordägaren skall utgå, samt för jordägaren åliggande utskyld eller annan afgift, som bort af egendomens innehafvare gäldas, dock ej för fordran, som förfallit till betalning tidigare än ett år före utmätning eller början af konkurs, så ock för husröta eller vanhäfd, där sådan ersättning skall utgå. Har jordägare lämnat arrendator kreatur, redskap eller annat till egendomens bruk, njute jordägaren lika rätt för lega, som ej stått inne längre än nyss sagts, äfvensom för ersättning, där sådan bör utgå, för hvad sålunda blifvit arrendatorn lämnadt.

Därefter njute borgenär, som har inteckning i tomträtt eller vatten-

fallsrätt, förmånsrätt i tomträten eller vattenfallsrätten med hvad därtill hör från den dag inteckningen söktes. Finnas i tomträten eller vattenfallsrätten flera inteckningar, njute den, som tidigare sökt inteckning, företräde och de, som sökt inteckning samma dag, lika rätt.

9 §.

1 mom. Har någon i gäldenärs fasta egendom inteckning för fordran, äge näst efter fordringar, hvarom i 6 § förmäles, förmånsrätt i samma egendom från den dag inteckningen söktes. Finnas i egendomen flera inteckningar, njute den, som tidigare sökt inteckning, företräde och de, som sökt inteckning samma dag, lika rätt; dock att inteckning, som inom den i 11 kap. 2 § jordabalken stadgade tid sökes för ogulden köpeskilling, skall gifva företräde framför annan inteckning för köparens gäld, ändå att denna inteckning sökts tidigare.

2 mom. Har någon inteckning i gäldenärs fasta egendom för rätt till afkomst eller annan förmån af egendomen, njute för hvad han enligt lag äger att ur egendomen utbekomma enahanda förmånsrätt som inteckning för fordran enligt 1 mom. medför.

3 mom. Har fast egendom blifvit utmätt för fordran, hvarför egendomen icke på grund af inteckning häftar, äge borgenären, där icke utmätningen upphäfves eller går åter, förmånsrätt till betalning ur den utmätta egendomen, såsom vore inteckning för hans fordran beviljad den dag utmätningen skedde; dock att, om inteckning sökes samma dag utmätningen sker, utmätningen har företräde. Inträffar konkurs, såsom i 8 § sägs; äge den förmånsrätt ej rum.

16 §.

Är gods att tillgå, sedan förmånsrättsägande borgenärer sin rätt njutit, som nu är sagdt; njute såväl de, för hvad i full betalning af deras fordringar brustit, som ock alla öfriga borgenärer, med undantag, som i 18 § nämnes, lika betalning hvar i förhållande till sin fordran.

Har under konkursen fast egendom, som hör till boet, blifvit till gäldande af fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, utbjuden till försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer men försäljning icke kommit till stånd, äge innehafvare af sådan fordran, där han själf äskat försäljning

till fordringens gäldande eller har sämre rätt än den, som sålunda äskat försäljning, njuta betalning för sin fordran såsom i första stycket sägs utan hinder däraf, att den fasta egendomen fortfarande häftar för fordringen; har den bjudna köpeskillingen lämnat tillgång till betalning af någon del af den fordran, till hvars gäldande försäljning skolat ske, äge fordringens innehafvare allenast för återstoden den rätt nu sagts.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914.

Förslag

till

Lag

**om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880,
innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, in-teckning
och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af
järnväg under konkurs.**

Häri-genom förordnas, att 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, in-teckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs skola erhålla följande ändrade lydelse:

17 §.

Utmätes järnväg, som begagnas för allmän trafik, då skall, efter därom enligt 85 § utsökningslagen erhållen anmälan, äfvensom i det fall att öfverexekutor omedelbart förordnat om järnvägens försäljning, öfverexekutor, ehvad borgenär gör yrkande, som i 80 och 81 §§ samma lag omförmäles, eller icke, genast förordna en eller, där så nödigt anses, flera erfarna och sakkunniga män att i egenskap af sådana sysslomän, som i nyssnämnda §§ afses, järnvägen omhändertaga och förvalta samt om trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest finnes lämpligt, besörja, intill dess järnvägen blifvit i laglig ordning såld eller utmätningen eljest afslutats.

I fråga om kostnad, som för trafikens uppehållande enligt hvad nu är sagdt, åtgår och ej af inflytande inkomster betäckes, gälle hvad i 198 § utsökningslagen sägs.

18 §.

Auktion å utmätt järnväg skall förrättas af öfverexekutor samt hållas å den ort, där han har sitt säte; och gånge därvid järnvägen med allt hvad enligt 1 § därtill hör i ett utrop.

Hvad i 7 kap. utsökningslagen är stadgad om tvångsförvaltning af fast egendom skall icke äga tillämpning i fråga om järnväg.

Om förvaltning under konkurs.

19 §.

Varder järnväg, som begagnas för allmän trafik, till konkurs afträdd, skall rätten eller domaren genast förordna en eller, där så nödigt anses, flera erfarna och sakkunniga män att såsom förvaltare taga järnvägen om händer och, intill dess å inställelsedagen i konkursen syssломän blifvit valda, besörja trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest pröfvas lämpligt och med borgenärernas fördel mest förenligt.

Förvaltare må af konkursdomaren entledigas, om skäl därtill äro, och annan förvaltare i ofvan stadgad ordning tillsättas.

Förvaltningen åligger att afgifva redovisning till konkursboets syssломän. Vilja borgenärerna eller gäldenären den redovisning klandra, göre det genom stämning inom natt och år, sedan redovisningen afgafs.

Beloppet af den förvaltare tillkommande godtgörelse bestämmes, där stridighet därom uppstår, af konkursdomaren enligt de grunder, som för motsvarande eller jämförlig befattning vid statens järnvägar tillämpas.

Kostnad, som åtgår till järnvägens drift och förvaltning, skall utgå af järnvägens afkastning och köpeskillning.

20 §.

Den tillåtelse att i visst fall före inställelsedagen sälja till konkursbo hörande fast egendom, som följer af stadgandena i 13 och 47 §§ konkurslagen, gälle ej i fråga om järnväg, som blifvit till konkurs afträdd.

Anses försäljning af järnvägen ej kunna utan förlust för borgenärerna ske så skyndsamt, som i konkurslagen för fast egendoms afyttrande i allmänhet är bestämdt, och vill borgenär förty yrka uppskof med försäljningen, göra det skriftligen senast å inställelsedagen i konkursen, och varde yrkandet då af ordföranden föredraget för borgenärerna. Med pröfningen af sådant yrkande skall anstå till det i 71 § konkurslagen omförmälda förhör inför rättens ombudsman; tarfvas ej sådant förhör, utsätte ordföranden och kungöre å inställelsedagen för parterna viss tid och ort att inför ombudsmannen sammankomma för att beslut i anledning af uppskofsyrkandet fatta, och varde emellertid åtgärderna för järnvägens försäljning inställda. Å den dag, då uppskofsyrkandet sålunda pröfvas bör, skola borgenärerna besluta, om och på huru lång tid uppskof med järnvägens försäljning skall äga rum, hvilken tid dock ej må sättas längre än fem år från beslutets dag, äfvensom, där så anses nödigt, bestämma de villkor, hvarpå järnvägen må äfven före den beslutade uppskofstidens förlopp af boets sysslomän afyttras. Vid omröstning härom gälle såsom beslut den mening, hvarom, bland närvarande borgenärer, de sig förena, hvilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel af de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, vare frågan förfallen. Efter den genom borgenärernas beslut bestämda tidens utgång må vidare uppskof med järnvägens försäljning ej äga rum.

Har uppskof med järnvägs försäljning blifvit beslutet, på sätt i andra stycket sägs, och varder, i brist på medel eller af annan orsak, järnvägens eller dess tillhörigheters behöriga underhåll åsidosatt eller trafiken ej vederbörligen vidmakthållen, då må, på talan af järnvägsstyrelsen, som i nämnda hänseenden äger utöfva tillsyn öfver järnvägens förvaltning, konkursdomaren förordna, att järnvägen utan hinder af uppskofsbeslutet skall säljas.

21 §.

Är järnväg intecknad, må den ej annorledes än utmättningsvis försälgas under inteckningarnas värde sammanlagdt med det belopp, som med förmånsrätt framför desamma enligt lag bör ur egendomen utgå, med mindre bifall till försäljningen lämnas på sätt i 51 § konkurslagen stadgas och inteckningshafvarne därtill samtycka.

Skall under konkurs försäljning af järnväg ske i den ordning utsökningslagen bestämmer, skall därvid så förfaras som om försäljningen

ägde rum till gäldande af fordran, som i järnvägen äger bästa förmånsrätt, och försäljning ske, ändå att innehafvaren af den fordran sådant bestrider.

Hvad i 124 § konkurslagen är stadgadt om afslutande af konkurs utan hinder däraf, att boets fasta egendom icke blifvit försäld, skall ej äga tillämpning i fråga om järnväg.

22 §.

Den behållna inkomst, som järnvägen, efter afdrag för underhålls-, förvaltnings- och annan kostnad, under konkursen gifver, skall af öfverexekutor fördelas efter de enligt lag i allmänhet om borgenärers inbördes företräde gällande grunder. Har uppskof med järnvägs försäljning blifvit beslutadt, på sätt i 20 § sägs, skall den behållna inkomsten årligen fördelas.

Utfaller vid fördelningen betalning å hufvudstolen af in-tecknad fordran, skall in-teckningen till motsvarande belopp vara utan verkan, och åligger det i ty fall öfverexekutor att, sedan fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, därom hos rätten göra anmälan och tillika insända fördelningslängden; skolande rätten, där sådan anmälan inkommer, om förhållandet göra anteckning i in-teckningsprotokollet och fastighetsboken.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men icke äga tillämpning, där utmätning skett eller förordnande enligt 28 § utsökningslagen meddelats före nämnda dag, ej heller där konkurs börjats före sagda dag.

•

Förslag

till

Lag

**om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866
angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.**

Härigenom förordnas, att 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof skola erhålla följande ändrade lydelse:

24 §.

Lösen för jord eller lägenhet, som afstås skall, så ock ersättning för intrång, hvilken skall på en gång utgå eller blifvit beräknad för själfva anläggningen, vare den, som jordens eller lägenhetens begagnande yrkat, skyldig att till ersättningstaganden utgifva inom den för jordens eller lägenhetens afstående eller upplåtande stadgade tid, eller, om ersättningsbeloppet därförinnan ej hunnit bestämmas, inom tre månader efter det sådan bestämmelse skett. För betalning af årlig afgift sätte rätten ut tid, där parterna ej åsämjas.

Har ej öfverenskommelse om ersättningen träffats eller nämnden sitt beslut meddelat inom den tid, då jorden eller lägenheten afstås eller upplåtas bör, må sådant ej hindra arbetets företagande, därest sökanden hos Konungens befallningshafvande ställer full borgen för lösnings- eller ersättningsbeloppet samt för kostnad och skada. Kronan vare för sådan borgen fri.

Är jord eller lägenhet, som afstås skall, intecknad, varde ersättningsbeloppet därför inom den för dess utgifvande här ofvan stadgade

tid nedsatt hos Konungens befallningshafvande, som kungör sådant vederbörande ersättningstagande och inteckningsägare, samt likvid dem emellan sedermera i laga ordning uppgör. Är ersättningsbeloppet fastställt genom öfverenskommelse emellan den ersättningstagande och den, som ersättningen gifvit, och förmenar inteckningsägaren värdet hafva blifvit för lågt beräknadt, vare denne berättigad att, där ej full likvid för hans fordran honom lämnas, äska jordens uppskattning af nämnd, i den ordning förut i denna lag är vordet stadgad; dock gånge beslutet om jordens afträdande icke dess mindre i verkställighet.

Sådan talan, som efter 21 och 22 §§ föras kan, må ej heller utgöra hinder för vederbörande att, sedan ersättningsbeloppet blifvit inom stadgad tid erlagdt eller nedsatt, jorden eller lägenheten tillträda eller begagna. Fördröjes utöfver nämnda tid betalningen; då skall, i händelse någon till ersättning berättigad det yrkar, frågan om jordens eller lägenhetens afstående eller begagnande, såvidt på hans rätt inverkar, vara förfallen och ankomma på ny pröfning.

26 §.

Är jord eller lägenhet, som, på sätt omförmäldt blifvit, är vorden afträdd, intecknad, åligge Konungens befallningshafvande att, sedan ersättningsbeloppet blifvit nedsatt, därom ofördröjligen göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten. Utgör det som afträdts allenast en del af den fastighet, hvori inteckningen är meddelad, och har vid fördelning af ersättningen likvid utfallit å inteckningens hufvudstol, åligge ock Konungens befallningshafvande att därom, sedan fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göra anmälan efter ty nyss sagts och tillika insända fördelningslängden.

Utan hinder däraf att fördelning af ersättning för afträdd jord ägt rum och blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, äge inteckningshafvare, hvars fordran icke blifvit till fullo betäckt, den rätt till talan, som honom eljest, efter ty ofvan sägs, tillkommit.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men skall ej tillämpas, där jorden blifvit afträdd före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten.

Häriigenom förordnas, att 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten skall erhålla följande ändrade lydelse:

Är fast egendom, för hvilken löseskillning blifvit nedsatt, intecknad, åligge Konungens befallningshafvande att, sedan egendomen blifvit afträdd, därom ofördröjligen göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten. Utgör det som afträdts allenast en del af den egendom, hvari inteckningen är meddelad, och har vid fördelning af löseskillningen likvid utfallit å inteckningens hufvudstol, åligge ock Konungens befallningshafvande att därom, sedan fördelningen godkänts eller vunnit laga kraft, göra anmälan efter ty nyss sagts och tillika insända fördelningslängden. Har vid fördelning af ersättning, som i 67 § afses, likvid utfallit å hufvudstol af intecknad gäld, vare lag samma.

Utan hinder däraf att fördelning af löseskillning eller af ersättning, som i 67 § afses, ägt rum och blifvit godkänd eller vunnit laga kraft,

äge inteckningshafvare, hvars fordran icke blifvit till fullo betäckt, den rätt, hvarom i 69 § 3 mom. förmäles.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men skall ej tillämpas, där egendomen blifvit afträdd före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Den lösen, grufägaren enligt 30 § bör erlægga för mark, som till honom afträdes, skall bestämmas vid utmåsläggningen. Sämjas ej parterna om beloppet, varde det af förrättningsmannen och gode männen bestämdt efter uppskattning af marken till det värde, annan mark af enahanda beskaffenhet och godhet i orten högst gäller, med beräkning att jordägaren ansvarar för räntor och utskylder af jorden.

Lösesumman skall å sådan kronojord, som under ständig besittningsrätt innehafves, grufveskogar därunder inbegripna, tillfalla innehafvaren af besittningsrätten, men eljest jordägaren, mot förbindelse för denne, om jorden är åt annan till nyttjande upplåten, att hålla innehafvaren skadeslös för den förlust, som genom mistningen af marken honom tillskyndas.

Är marken intecknad, och hafva inteckningshafvarne ej medgifvit jordägaren rätt att lyfta lösesumman, varde beloppet nedsatt hos Konungens befallningshafvande, som har att fördela detsamma i den ordning, som för fördelning af köpeskilling för utmätningsvis såld fast egendom är stadgad; åliggande det Konungens befallningshafvande att, där likvid utfallit å hufvudstol af intecknad gäld, därom ofördröjligen, sedan fördelningen godkänts eller vunnit laga kraft, göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt därvid tillika insända fördelningslängden. Äfven i andra fall än nu sagts, må grufägaren, om han det

hellre vill, nedsätta lösesumman hos Konungens befallningshafvande, som, på anmälan, håller densamma vederbörande tillhanda.

Betalning eller nedsättning af lösesumman jämte ränta därå från den dag, utmålsförrättningen blifvit afslutad, skall fullgöras inom nittio dagar därefter, vid påföljd, om det försummas, att grufägaren förverkat utmålet och sin på mutsedeln grundade rätt.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914, men skall ej tillämpas, där marken blifvit afträdd före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 4 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom.

Härigenom förordnas, att 6 § i lagen den 4 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

Medelst inrop å exekutiv auktion äger bolag eller förening förvärfva fastighet utan afseende å dess beskaffenhet.

Har bolaget eller föreningen inropat fastighet å exekutiv auktion, skall, där ej bolaget eller föreningen vinner godkännande af förvärfvet i den ordning 5 § stadgar, fastigheten åter afyttras inom sådan tid, att lagfart å fånget kan sökas förr än tre år förflutit från det auktionen vunnit laga kraft. Har sistnämnda tid tilländagått, och framgår ej af vederbörande domstols lagfartsprotokoll, att fastigheten är afyttrad, förordne Konungens befallningshafvande, att fastigheten skall säljas å offentlig auktion efter ty nedan sägs. Å sådan auktion må fastigheten ej åter inropas af samma bolag eller förening. Om hvad sålunda stadgats skall erinran införas i det köpebref, som i anledning af den exekutiva auktionen utfärdas.

Har Konungens befallningshafvande meddelat förordnande, som ofvan förmäles, vare det gällande, ändå att fastigheten finnes hafva varit af bolaget eller föreningen afyttrad eller sedermera afyttras; och skall i öfrigt så anses samt med ärendet i tillämpliga delar så förfaras, som hade enligt 28 § utsökningslagen meddelats förordnande om egendomens försäljning till gäldande af fordran, som däri äger bästa förmånsrätt; och skall försäljning ske, ändå att innehafvaren af den fordran sådant bestrider. Hvad i fråga om fastighets försäljning och köpe skillingens fördelning nämnda lag stadgar beträffande gäldenären, skall

i ärende, som nu sägs, lämpas till fastighetens ägare, och skall denne vara pliktig att betala kostnad, som ej kan i enlighet med 198 § ut-sökningslagen gäldas ur den försålda fastigheten.

Har inrop, hvarom i denna § sägs, skett för skyddande af någon bolagets eller föreningens fordran eller rättighet, hvarför fastigheten på grund af in-teckning eller jämlikt 11 kapitlet 2 § jordabalken häftar; och visas sannolika skäl, att fastigheten ej kunnat af bolaget eller föreningen utan förlust afyttras, äge Konungen på därom gjord ansökan medgifva anstånd med fastighetens afyttrande efter ty skäligt prövas. Sådan ansökan skall sist inom tre år från det auktionen vunnit laga kraft in-gifvas till Konungens befallningshafvande, som därefter med eget ut-låtande öfverlämnar den till Konungen; och skall med förordnande, som enligt denna paragraf ankommer på Konungens befallningshafvande, anstå till dess ansökningen af Konungen pröfvats.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914 men icke äga tillämpning, där Konungens befallningshafvandes förordnande meddelats före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 § andra stycket och 2 § andra stycket i lagen den 18 oktober 1907 angående ryttare-, soldat- och båtsmanstorps befriande i vissa fall från ansvar för inteckningar i stamhemmanet.

Häriigenom förordnas, att 1 § andra stycket och 2 § andra stycket i lagen den 18 oktober 1907 angående ryttare-, soldat- och båtsmanstorps befriande i vissa fall från ansvar för inteckningar i stamhemmanet skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

2. Har sådan anteckning skett, vare lägenheten, där ej nedan annorledes stadgas, fri från ansvar för inteckning för fordran, som meddelats i stamhemmanet eller del däraf; och skall inteckningen oafkortad gälla i återstoden af den intecknade fastigheten.

2 §.

2. Har sådan anteckning skett och varder området från hemmanet afsöndradt, vare, där ej nedan annorledes stadgas, den afsöndrade lägenheten fri från ansvar för inteckning för fordran, som meddelats eller meddelas i stamhemmanet eller del däraf; och skall inteckningen oafkortad gälla i återstoden af den intecknade fastigheten.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1914.

*Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementensärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 12 september 1910.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve TAUBE,
Statsråden: PETERSSON,
SWARTZ,
grefve HAMILTON,
MALM,
LINDSTRÖM,
NYLANDER,
VON SYDOW,
VON KRUSENSTIERNA.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Petersson anförde:

»Sedan Eders Kungl. Maj:t den 22 oktober 1909 beslutat inhämta lagrådets yttrande öfver större delen af det af lagberedningen utarbetade förslaget till ny jordabalk jämte därmed sammanhängande lagförslag, har för granskning af andra omfattande lagförslag lagrådets arbete tagits i anspråk i sådan utsträckning, att granskningen af lagberedningens förslag måst undanskjutas och icke kan hinna afslutas före årsskiftet, då ombyte af ledamöter i lagrådet skall äga rum. Att låta lagrådet såväl i dess nuvarande som blifvande sammansättning taga befattning med granskningen af ett och samma lagförslag skulle uppenbarligen föranleda tidsutdräkt. För lagarbetets ändamålsenliga anordnande synes därför påkalladt, att det nuvarande lagrådets granskning af ifrågavarande lagarbete inskränkes till någon viss del, som är af

den fristående beskaffenhet, att utbrytning däraf lämpligen kan äga rum. Af sådan beskaffenhet är enligt mitt förmenande det förslag till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen, som ingår i nämnda lagarbete och innefattar en väsentlig omläggning af nu gällande ordning för exekutiv försäljning af fast egendom i öfverensstämmelse med de af Riksdagen i dess skrifvelse den 23 april 1903 förordade grunder. Detta lagförslag står icke i det sammanhang med de af lagberedningen föreslagna reformerna i lagfarts- och inteckningsväsendet eller med öfriga i nya jordabalken behandlade ämnen, att det icke särskildt kan göras till föremål för granskning och vidare legislativ behandling. Då härtill kommer att den föreslagna anordningen af det exekutiva förfarandet särskildt med hänsyn till de förmånliga verkningarna å fastighetskrediten, som däraf kunna väntas, synes böra snarast möjligt genomföras, har jag ansett de betänkligheter, man mot en sådan uppdelning af lagarbetet kan hysa, böra få vika. Jag har därför låtit inom justitiedepartementet verkställa sådan omarbetning af lagberedningens förslag, som funnits påkallad för att förslaget till ändringar i utsökningslagen och därmed sammanhängande lagförslag må kunna särskildt framläggas.

Föredragande departementschefen uppläste de sålunda utarbetade lagförslagen, nämligen förslag till

1:o) Lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen;

2:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;

3:o) Lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;

4:o) Lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt;

5:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen;

6:o) Lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo;

7:o) Lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom;

8:o) Lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken;

9:o) Lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880 innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs;

10:o) Lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof;

11:o) Lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten; samt

12:o) Lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Föredraganden hemställde härefter, att Kungl. Maj:t — med återkallande af dess den 22 oktober 1909 meddelade beslut om inhämtande af lagrådets yttrande öfver då angifna af lagberedningen utarbetade förslag — måtte förordna att öfver här ofvan under 1:o)—12:o) uppräknade lagförslag, af den lydelse bilagor vid detta protokoll utvisa, lagrådets utlåtande måtte för det ändamål, § 87 regeringsformen omförmäler, genom utdrag af protokollet inhämtas.

Till denna af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställan tacktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Witus Nyman.

Förslag

till

Lag

om ändring i vissa delar af utsökningslagen.

Häriigenom förordnas, att 1 kap. 3 och 4 §§, 2 kap. 13, 22 och 28 §§, 3 kap. 48 och 52 §§, 4 kap. 62, 63, 71, 74, 79—82 och 85—88 §§ samt 5—11 kap. utsökningslagen skola erhålla följande lydelse:

1 KAP.

3 §.

Kronofogde äger att för bestämdt fall till utmättningsman i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af Konungens befallningshafvande antagen är; svare dock vid utmätning kronofogden själf för redovisningen och för skada, som af utmättningsmannens fel eller försummelse kan komma. Ej må kronofogde åt annan uppdraga försäljning af fast egendom eller af fartyg, som i 94 § sägs, ej heller fördelning af köpeskillning för fast egendom eller för lös egendom i fall, då enligt 140 eller 141 § sammanträde för fördelningen erfordras.

I Stockholm, så ock i annan stad, där utmättningsmannabefattningen anses icke kunna af en stadsfogde ensam fullgöras, må, om Konungen finner godt sådant medgifva, stadsfogde likaledes äga att, under enahanda ansvarighet och med det förbehåll i afseende å försäljning af fartyg samt fördelning af köpeskillning för lös egendom, som för kronofogde här ofvan stadgas, samt under de villkor i öfrigt Konungen

må föreskrifva, för bestämdt fall i sitt ställe till utmättningsman sätta annan man, som af öfverexekutor antagen är.

4 §.

Konungens befallningshafvande äge för bestämdt fall eller inom visst område förordna länsman eller annan lämplig person att på eget ansvar i kronofogdes ställe vara utmättningsman. Om sålunda förordnad utmättningsman gälle hvad i denna lag om kronofogde stadgas; dock må han ej i sitt ställe sätta annan man och ej heller, med mindre förordnandet innehåller särskildt medgifvande, befatta sig med försäljning af fast egendom eller af fartyg, som i 94 § sägs, eller med fördelning af köpeskilling i fall, som i 3 § 1 mom. omförmälas.

2 KAP.

13 §.

Vill någon för fordran, hvarför fast egendom på grund af inteckning häftar, söka betalning ur egendomen, göra det hos öfverexekutor i den ort, där egendomen ligger.

Vill borgenär, för hvars fordran fartyg är intecknad, hålla sig allenast till fartyget, söka ägaren, där denne skall svara i mål, som i 12 § afses. Tillhör fartyget flera redare, äge borgenären söka hufvudredaren, eller, om hufvudredare ej är vald, någon af redarne, hvilken han helst vill.

22 §.

Har ej borgenär inom natt och år, sedan honom förelades att gifva gäldenär del af ansökningen, inkommit till öfverexekutor med bevis att delgifning skett, och är ej heller svar från gäldenären ingifvet, vare ansökningen förfallen. Lag samma vare, där inom sagda tid lag-sökningshandlingarna icke blifvit till öfverexekutor återställda och ej heller styrkt afskrift däraf ingifven.

Innefattar ansökningen yrkande, som jämlikt 34 § eller 37 § 2 mom. andra stycket i förordningen angående inteckning i fast egendom framställt af innehafvare af fordran, för hvilken på grund af inteckning flera fasta egendomar gemensamt häfta, och har ej sökanden inom sextio

dagar från det föreläggande, som nyss sagts, honom gafs fullgjort hvad enligt första stycket honom åligger, vare det yrkande förfallet.

28 §.

Äro ej sådana skäl för handen, att målet bör såsom tvistigt till domstol förvisas, ålägge öfverexekutor gäldenären betalningsskyldighet, vid äfventyr af utmätning.

Har borgenär enligt 13 § utsökt betalning ur fast egendom, och varder fordringen fastställd till betalning ur egendomen, förordne öfverexekutor tillika, att egendomen må, utan föregående utmätning, säljas i den ordning, som om utmätt fast egendom stadgas; och vare det så ansedt, som hade egendomen blifvit utmätt.

3 KAP.

48 §.

Skall någon för verkställighet af dom eller eljest enligt denna lag ställa pant eller borgen, och är ej säkerheten af vederparten godkänd, varde den pröfvad af myndighet, hos hvilken säkerheten ställes. Löftesmän skola borga en för alla och alla för en; för menighet eller för utländsk man, så ock i det fall, hvarom i 125 § sägs, skall borgas såsom för egen skuld. Den pant bjuder, vare, där myndighet, som den pröfva skall, det föreskrifver, pliktig att sätta panten i förvar hos vederhäftig man, som åtager sig att den vårda; löftesskrift må omhändertagas af den, till hvars säkerhet den gäller.

Den, som Konungens och kronans talan förer, vare från säkerhetsställande fri.

52 §.

Har öfverexekutor fällt någon till böter eller vite eller dömt utmättingsman att utgifva skadestånd, må ej utslaget verkställas förr än det vunnit laga kraft. Huru hofrätts beslut, hvarigenom i utsökningsmål någon blifvit fälld till böter eller vite, må utan hinder af ändringsökande verkställas, därom är särskildt stadgad; och skall hofrätts beslut, hvarigenom i sådant mål utmättingsman dömts till utgifvande af skadestånd, gå i verkställighet så som vore det i tvistemål meddeladt.

Beslut, hvarigenom utmätningssman dömts till mistning af tjänst på viss tid, må ej verkställas, förr än det vunnit laga kraft.

Huru beslut angående fördelning af köpeskillning för utmätt egendom och af medel, som influtit under tvångsförvaltning, går i verkställighet, därom skils i 6 och 7 kap.

4 KAP.

62 §.

Lösören skola gå i mät förr än fast egendom må utmätas, där ej borgenär och gäldenär annorlunda sämjas; häftar på grund af inteckning gäldenärens fasta egendom för fordran, hvarför utmätning skall ske, varde den egendom först utmätt, där ej borgenären hellre vill taga betalning ur lösören. Skall utmätning på en gång ske för fleras fordringar, må ej borgenär, för hvars fordran fast egendom på grund af inteckning häftar, till förfång för annan taga betalning ur lösören för hvad af den fasta egendomen kan utgå.

Ej må utmätning af fast egendom ske för fordran, hvarför egendomen icke på grund af inteckning häftar, med mindre borgenären sådant särskildt begär.

63 §.

Har gäldenär fordran eller annan rättighet, som kan öfverlätas; den må ock gå i mät, där lösören ej finnas att tillgå, eller borgenär och gäldenär om fordringens eller rättighetens utmätande sämjas. Sådana obligationer eller andra värdepapper, hvilka med lätthet kunna i penningar förvandlas, må tagas i mät såsom här ofvan om lösören är sagdt.

71 §.

Har någon panträtt i gäldenärs lösa gods eller rätt att sådant gods till säkerhet för sin fordran kvarhålla, må hinder däraf ej möta för godsets utmätande och försäljande för annan gäldenärens skuld; och njute sådan borgenär rätt till betalning ur köpeskillningen, såsom i 6 kap. sägs. Den, som har lös egendom såsom pant eller eljest under panträtt i handom, vare dock, där egendomen icke utgöres af fartyg eller gods i fartyg, ej pliktig att lämna panten från sig, med mindre full lösen därför gifves, eller panthafvaren nöjes med att för sin betalning hålla sig till köpeskil-

lingen; ej äge panthafvaren vägra att taga lösen, då den, i fall som nu är sagdt, honom bjudes, ändå att hans fordran ej är till betalning förfallen.

Hvad nu är stadgadt skall icke äga tillämpning, när panten utgöres af inteckning i gäldenärens fasta egendom.

74 §.

Utmätas penningar, skola de af utmätningssmannen om händer tagas. Lösören, som utmätas, skola, där de ej, efter ty nedan sägs, föras från stället, därstädes sättas i förvar under utmätningssmannens försegling eller, om han finner det i brist af tjänliga förvaringsrum eller af annan orsak ej lämpligen kunna ske, med hans inregel eller skriftligt anslag eller på annat sätt så utmärkas, att uppenbart synes att godset blifvit utmätt. Anses det utmätta ej kunna med säkerhet lämnas på stället under gäldenärens tillsyn, låte utmätningssmannen det af annan där vårdas eller till annat ställe föras, om det så ske kan och borgenär den för godsets vård eller flyttning nödiga kostnad förskjuter.

Utmätas gäldenärs egendom, som i annans besittning finnes, varde förbud innehafvaren meddeladt att egendomen utlämna till förfång för den, till hvilken i följd af utmätningen gäldenärens rätt kan komma att öfvergå.

Skall utmätning ske af den rätt till andel i inteckning, som, efter ty särskildt är stadgadt, tillkommer gäldenären såsom ägare af intecknade egendomen, vare borgenären pliktig att, där utmätningssmannen det äskar, förskjuta kostnaden för anskaffande af särskild inteckningshandling å det gäldenären tillkommande beloppet.

79 §.

Utmätas fast egendom, skall utmätningssmannen upprätta beskrifning däröfver; och gälle om egendomens värdering hvad förut om värdering af lös egendom är sagdt. Utmätningssmannen affordre ock gäldenären de handlingar, hvilka visa hans äganderätt eller tjäna till upplysning om servitut, nyttjanderätt eller rätt till afkomst eller annan förmån, som skall af egendomen utgå, äfvensom uppgift å dem, hvilka i egendomen hafva inteckning för fordran eller för rättighet, som nu sagts. Utmätas flera egendomar på en gång; varde de hvar för sig beskrifna och värderade.

Har öfverexekutor enligt 28 § förordnat om försäljning af fast egendom, låte han den af utmätningssmannen beskrifvas och värderas.

Är fast egendom, som skall utmätningssvis säljas, intecknad gemen-

samt med andra egendomar, och finnes för någon af egendomarna icke uppskattning till allmän bevillning, skall värdering ske jämväl af egendom, som ej skall säljas; skolande om förrättningen ägaren underrättas på sätt i 60 § stadgas.

80 §.

Då utmätning af fast egendom skett, skall, där borgenär det yrkar, afrad, hyra eller ränta, som af egendomen faller till dess den varder såld och af köparen tillträdd, uppbäras af utmätningsmannen eller af syssloman, som af honom förordnas. Utmätningsmannen kungöre utan dröjsmål den, hvilken betalningsskyldigheten åligger, förbud att utgifva något till annan än utmätningsmannen eller sysslomannen.

Har öfverexekutor förordnat om egendomens försäljning; då skall han, där borgenär det yrkar, tillsätta syssloman, som afkomsten uppbär, och låta förbud kungöras, som nu är sagdt.

Det åligger sysslomannen att till auktionsförrättaren före auktionen eller, där jämlikt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, före det sammanträde redovisa afrad, ränta eller hyra, som utgår i penningar och af honom uppburits. Lag samma vare i fråga om utmätningsman, där han uppburit sådan afkastning och icke själf skall förrätta auktionen. Utgår afrad, ränta eller hyra i varor, skall utmätningsmannen föranstalta om deras försäljning på sätt i 90 § stadgas och redovisa därför influtna medel efter ty nu är sagdt; skolande i sådant fall syssloman hålla de af honom uppburna varor utmätningsmannen till handa. För medel, som ej sålunda redovisats, skall redovisning lämnas före det sammanträde, då fördelning af köpeskillingen skall äga rum.

81 §.

Är fara att utmätt fast egendom af ägaren genom vanvård eller annorledes i större mån försämras, äge öfverexekutor, där borgenär det påstår, förordna syssloman att egendomen om händer taga och förvalta; dock vare i ty fall borgenären pliktig att förskjuta den kostnad, som för egendomens förvaltning kan vara nödig.

I fråga om skyldighet för sådan syssloman att till auktionsförrättaren redovisa skall hvad i 80 § 3 mom. är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

82 §.

Öfverlåter någon sin fasta egendom till annan, må, innan nye ägaren sökt lagfart, öfverlåtelsen ej utgöra hinder för egendomens utmätande för förre ägarens gäld.

Sökes å öfverlåtelse, som före utmätningen skett, lagfart samma dag, då utmätningen verkställes, eller sist å den allmänna rättegångsdag för lagfartsärenden, som näst efter fjorton dagar från utmätningen infaller; då vare ej utmätningen gällande emot nye ägaren, med mindre egendomen på grund af inteckning häftar för fordran, som utsökes, eller fordringen eljest är sådan att, efter ty i lag i öfrigt stadgas, egendomen därför häftar, ändå att den kommit ur gäldenärens hand. Har auktion till egendomens försäljning blifvit kungjord att hållas innan den rättegångsdag, som nämnd är, inträffar, eller å samma dag, åligge dock nye ägaren att före auktionen öfverlåtelsen anmäla och sin åtkomsthandling i hufvudskrift eller besannad afskrift för auktionsförrättaren uppvisa. Sker ej sådan anmälan, vare utmätningen emot nye ägaren gällande, ändå att lagfart sökes å tid, som förut är sagd.

Göres af nye ägaren anmälan, på sätt nu stadgadt är, eller har öfverlåtelsen blifvit för auktionsförrättaren kunnig innan han utsatt dag för egendomens försäljning, skall, därest öfverlåtelsens verkan mot utmätningen är beroende därpå, att lagfart kommer att sökas å tid, som ofvan är sagd, auktionsförrättaren låta med försäljningen anstå till dess sig visat, om lagfarten sökes.

Hvad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning i fråga om utmätning af den rätt till andel i inteckning, som, efter ty särskildt är stadgadt, tillkommer gäldenären såsom ägare af intecknade egendomen.

85 §.

Utmätningssmannen åligger att, då fast egendom blifvit tagen i mät, genast anmäla det hos öfverexekutor och tillika, om gäldenären vid utmätningen uppgifvit auktionsställe, såsom i 98 § sägs, gifva det till känna.

Då fast egendom blifvit utmätt, vare utmätningssmannen pliktig att genast å landet till domaren och i stad till rätten insända bevis om utmätningen, innefattande uppgift om beloppet af den fordran, för hvilken utmätningen ägt rum, samt huruvida för samma fordran inteckning är meddelad eller icke, äfvensom hvad i öfrigt kan vara erforderligt för att tydligt utmärka, hvilken den fordran är, hvarför utmätningen skett.

Utmätes fartyg, som blifvit i fartygsregistret infördt, åligger utmätningssmannen att ofördröjligen till Stockholms rådstufvurätt insända

bevis om utmätningen med angifvande af fartygets registreringsnummer. Sker utmätning af fartygslott, insände utmätningssmannen ofördröjligen bevis därom till den myndighet, som förer fartygsregistret; och varde i det bevis intagna de uppgifter, som för fartygets säkra urskiljande erfordras.

Myndighet, som enligt 28 § meddelat förordnande om fast egendoms försäljning eller hos hvilken, jämlikt 51 § konkurslagen, äskats, att fastighet eller intecknad fartyg må utmätningssvis säljas, vare ock pliktig att därom insända bevis efter ty nyss är sagdt.

86 §.

Har borgenär, som sökt utmätning, lämnat gäldenär anstånd med betalningen, må ej målet därigenom uppehållas utöfver sex månader från den dag, då utmätningssmannen mottagit de i 54 eller 56 § omförmälda handlingar. Fortfar anståndet vid utgången af nämnda tid, vare ansökningen förfallen och gånge verkställd utmätning åter.

Har i fall, då öfverexekutor enligt 28 § meddelat förordnande om fast egendoms försäljning, borgenären icke inom två månader efter det öfverexekutors utslag vunnit laga kraft, med företeende af bevis därom samt af den handling i hufvudskrift, på grund hvaraf betalning blifvit sökt, begärt verkställighet af beslutet, eller har borgenären begärt sådan verkställighet men därefter lämnat gäldenären anstånd, som fortfar när sex månader förflutit från det verkställigheten begärdes, vare frågan om egendomens försäljning förfallen.

87 §.

Har någon inteckning i fast egendom, som blifvit för annans fordran utmätt, eller har någon till egendomen nyttjanderätt eller rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån, äge sådan rättsägare, där hans rätt kan vara beroende af försäljningen, mot det att han till utmätningssmannen erlägger fordringsbeloppet jämte kostnad, hvarför utmätningssökanden ansvarar, göra gällande den rätt, som tillkom denne; dock att, där utmätningen afser allenast del af fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning häftar, utmätningssökanden för sin återstående fordran äger företräde.

88 §.

Har utmätning af fast egendom upphäfts eller eljest frågan om sådan egendoms försäljning förfallit, åligger det utmätningssmannen eller öfverexekutor, om ärendet där är anhängigt, att därom genast göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten.

5 KAP.

Om utmätt egendoms försäljning.

89 §.

Försäljning af utmätt egendom skall ske genom offentlig auktion.

90 §.

Skall lös egendom säljas, låte utmätningssmannen tid och ställe för auktionen kungöras i kyrkan för den församling, där försäljningen sker, så ock, om gäldenär eller borgenär det äskar, eller eljest sådant finnes lämpligt, i kyrkorna för de församlingar, som närmast därtill äro. Finnes för viss stad förordnad, att auktion skall kungöras på annat sätt än nu är sagdt, lände det till efterrättelse.

Är egendom, som säljas skall, af beskaffenhet att den ej, utan att förstöras eller väsentligen försämräs, kan förvaras under den tid, som för auktionens kungörande i ofvan stadgad ordning erfordras, äge utmätningssmannen låta kungöra försäljningen på annat sätt, som lämpligt finnes.

91 §.

Kungörelse om auktion å lösören skall ske minst åtta dagar innan auktionen hålles, där ej i fall, som i 90 § 2 mom. sägs, kortare tid för kungörandet nödig finnes; auktion å fordran eller rättighet skall kungöras minst fjorton dagar förut. Skall i stad auktion å lös egendom kungöras mera än en gång, vare det gillt, om första kungörandet skett inom tid, som nu är sagd. Har gäldenären tillkommande rätt till andel i inteckning i hans fasta egendom blifvit utmätt, låte utmätningssmannen innan försäljning sker anskaffa särskild inteckningshandling å det gäldenären tillkommande beloppet, där laga hinder däremot icke möter. Skall sådan handling anskaffas, må ej förr än det skett kungörelse om auktionen utfärdas.

Skall fartyg eller gods i fartyg säljas, varde kungörelsen om försäljningen jämväl införd i allmänna tidningarna tre gånger, sista gången minst fjorton dagar före auktionen; och skall kungörelsen tillika innehålla, att de borgenärer, som, ändå att de ej vunnit utmätning eller i utmätt fartyg hafva inteckning, äga rätt till betalning ur det utmätta, hafva att sådant, på sätt i 139 § sägs, före auktionen hos utmätningss-

mannen anmäla. De borgenärer, hvilka jämlikt 11 kap. sjölagen äga rätt till betalning ur det utmätta eller i utmätt fartyg hafva inteckning, skola därjämte, där de äro kände, underrättas om auktionen genom särskilda kallelsebref, hvilka auktionsförrättaren skall med posten afsända, till inländska borgenärer så tidigt, att kallelserna må komma dem till handa minst fjorton dagar före auktionen, och till utländska borgenärer så fort ske kan.

Är fråga om försäljning af fartyg, som blifvit i fartygsregistret infördt, anskaffe utmätningssmannen gravationsbevis rörande fartyget; dock vare, där utmätningssmannen det äskar, borgenären pliktig att förskjuta den för bevisets utlösande nödiga kostnad.

92 §.

Skall egendom säljas, den någon har såsom lös pant eller eljest under panträtt i handom, varde, där ej panthafvaren är pliktig att för sin fordran taga betalning ur köpeskillingen eller på sätt i 71 § sägs förklarat sig därmed nöjas, före utropet underrättelse meddelad, att försäljningen sker med bibehållande af panthafvarens rätt.

Vid försäljning af lott i fartyg tillkännagifve utmätningssmannen, att försäljningen ej medför rubbning i panträtt, som i hela fartyget gäller; meddele ock före utropet underrättelse om de fordringar, för hvilka fartyget veterligen utgör pant.

93 §.

Utmätt lös egendom skall i uppslag säljas. De yppersta varor skola så länge sparas, att mesta folket är samladt. Då så mycket af det utmätta godset blifvit såldt, att gälden, hvarför utmätning skett, så ock kostnad, som skall ur egendomen utgå, kan af det sålda fullt godtgöras, upphøre försäljningen.

94 §.

Skall försäljning ske af fartyg, som enligt måtbref eller å fartyget anbragt tontalsmärke har en dräktighet af tjugu registerton eller därutöfver, uppläse utmätningssmannen före utropet gravationsbevis, där enligt 91 § sådant skall vara anskaffadt, och gifve till känna, å hvad tid köpeskillingen sist skall inbetalas; anmane ock dem, hvilka äro tillstädes och hafva fordran, som skall vid auktionen bevakas, att sådant anmäla. Varder fordran anmäld hos utmätningssmannen, meddele han före utropet därom underrättelse.

Innan auktionen afslutas, meddele auktionsförrättaren underrättelse om tiden, då efter 140 § sammanträde för fördelning af köpeskillingen hållas skall, så ock om stället för sammanträdet.

95 §.

Den, som inropat fartyg, hvarom i 94 § är sagdt, åligger att genast efter inropet gälda en sjättedel af köpeskillingen i reda penningar eller ställa pant eller borgen såsom för egen skuld för en femtedel af köpeskillingen. Sker det ej, varde fartyget genast ånyo utropadt.

Hvad af köpeskillingen ej må vara vid inropet erlagdt skall gäldas sist å det sammanträde, som i 140 § sägs. Visar köparen, att in-teckningshafvare, som skall ur fartyget erhålla betalning, låtit köparen öfvertaga den in-tecknade skulden och lämnat anstånd med betalningen, njute köparen till godo de villkor, som därvid blifvit tingade. Finnes, sedan för samtliga fordringar beräknats utdelning, öfverskott å köpeskillingen, och beviljar gäldenären anstånd med betalning däraf, njute köparen ock det anstånd till godo.

Varder ej sist å det sammanträde, hvarom förut är sagdt, köpeskillingen till fullo gulden eller anstånd lämnadt efter ty nyss är sagdt, vare köpet ogillt och besörje genast utmätningsmannen, att fartyget varder till försäljning ånyo utlyst, som i 90 och 91 §§ sägs. Går fartyget vid nya utropet till mindre än den förra köpeskillingen med laga ränta därå från den dag, då betalning sist bort ske, ersätte förre köparen skillnaden; går fartyget till mera, hafve förre köparen ej rätt till öfverskottet. Kostnaden för senare försäljningen skall ock af förre köparen gäldas, där den ej kan genom öfverskott å köpeskillingen godtgöras. Är pant eller borgen ställd för köpeskillingen, låte utmätningsmannen, där sådant erfordras till gäldande af hvad förre köparen utgifva bör, ofördröjligen försälja panten i den ordning, som om utmätta lösören stadgas, eller utsöka borgensförbindelsen hos löftesmannen.

Varder köpeskillingen gulden, äge köparen genast komma i besittning af fartyget; och vare det i köparens hand fritt från all förre ägarens gäld, där ej köparen, efter ty förut i denna § sägs, gälden öfvertagit.

96 §.

Annan lös egendom än i 94 § sägs skall genast efter inropet betaltas; sker det ej, gånge egendomen under nytt utrop. Utmätningsmannen stånde dock fritt att på eget äfventyr lämna anstånd med betalningen.

97 §.

Auktion å utmätt fast egendom skall förrättas af öfverexekutor, där ej i 98 § annorledes stadgas.

98 §.

Å landet äge gäldenären bestämma, om auktion å fast egendom skall hållas å landskansliet eller å tingsställe i orten. Uppgifver gäldenären annat ställe i orten, må ock auktionen där hållas, om öfverexekutor pröfvar stället lämpligt. Har ej gäldenär vid utmätningen eller, där enligt 28 § egendomen skall utan föregående utmätning säljas, hos öfverexekutor före målets afgörande uppgifvit auktionsställe, eller äro flere, som äga auktionsställe nämna, och kunna de ej därom sig förena; bestämme öfverexekutor, hvar auktionen skall hållas. Skall auktionen hållas på annat ställe än landskansliet, varde den förrättad af utmätningssmannen i orten.

I stad skall auktion å fast egendom förrättas å öfverexekutors ämbetsrum eller annat ställe, där auktioner i staden gemenligen hållas.

Skola fastigheter inom särskilda öfverexekutors områden gå i en försäljning, varde auktionen förrättad där hufvudgården eller, om sådan ej finnes, den till allmän bevillning högst uppskattade fastigheten är belägen; är det å landet, varde auktionen hållen å landskansliet.

99 §.

Varder ej vid utmätning bestämdt, att auktionen skall hållas å tingsstället, insände utmätningssmannen till öfverexekutor protokollet öfver utmätningen med beskrifning och värdering å egendomen jämte öfriga tillgängliga handlingar, hvarom i 79 § är nämndt.

Har vid utmätning blifvit bestämdt, att auktionen skall hållas å tingsstället, och är utmätningssrättaren ej behörig att med försäljningen taga befattning, sände han ofvannämnda handlingar till den utmätningssman, som skall auktionen hålla.

100 §.

Den, som skall auktionen förrätta, anskaffe gravationsbevis rörande egendomen äfvensom de för bestyrkande af gäldenärens äganderätt till egendomen eller för upplysning om in-tecknad rättighets beskaffenhet erforderliga och ej redan emottagna handlingar, hvilka kunna hos rätten erhållas.

101 §.

Tiden för auktionen varde af auktionsförrättaren bestämd, och låte han kungörelse därom, så ock om egendomens beskaffenhet och auktionsstället införas i allmänna tidningarna tre gånger, första gången minst fyra veckor och sista gången minst fjorton dagar före auktionsdagen, äfvensom intagas i länskungörelserna; foge ock anstalt, att kungörelsen varder ej mindre, sist fyra veckor före auktionsdagen, å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen å det ställe, där auktionen hålles, än äfven, där så ske kan, i tidning inom orten införd en gång, minst fjorton dagar före nämnda dag. Är för viss stad förordnad, att auktion å fast egendom skall jämväl på annat sätt kungöras, lände ock det till efterrättelse.

Skall försäljning ske på grund af förordnande, som i 28 § sägs, må kungörelse om auktionen ej utfärdas förr än den handling, på grund hvaraf borgenären sökt betalning, blifvit i hufvudskrift till auktionsförrättaren aflämnad.

102 §.

Auktionsförrättaren äger, där så pröfvas nödigt, utsätta särskildt sammanträde för förhandling om rättsägares anspråk och villkoren för försäljningen; och varde uppgift om tid och ort därför intagen i kungörelsen om auktionen. Ej må sådant sammanträde hållas tidigare än två dagar före auktionen.

103 §.

Kungörelse om auktion å fast egendom skall tillika innehålla, att den, som har fordran, hvarför egendomen häftar eller för hvilken han eljest äger njuta betalning ur köpeskillingen, eller har annan rätt, som bör vid auktionen iakttagas, äger att därvid och, där enligt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, vid det sammanträde bevaka sin rätt.

De, hvilka hafva fordran, hvarför egendomen på grund af in-teckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar eller som skall utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, eller fått åt sig upplåten rättighet, som bör vid auktionen iakttagas, skola, där de äro kände, om auktionen och det särskilda sammanträdet, där sådant skall hållas, underrättas genom särskilda kallelse-bref, hvilka auktionsförrättaren skall med posten afsända, till inländska borgenärer så tidigt, att kallelserna må komma dem till handa minst fjorton dagar före auktionen, och till utländska borgenärer så fort ske kan; skolande i kallelse-brefven tillika

lämnas uppgift, som i 85 § 2 mom. sägs, angående den fordran, för hvars gäldande försäljningen skall äga rum. Underrättelse om auktionen och sammanträdet varde ock, efter ty nyss sagts, borgenären och gäldenären meddelad.

104 §.

Är ej auktion så kungjord, som i 101 § sägs, varde den inställd, och sätte auktionsförrättaren ut annan tid därtill. Ej må dock auktion inställas förty att kungörelsen ej varit i en eller annan kyrka uppläst eller i tidning inom orten införd, där den eljest allmänligen ågått.

105 §.

Då utlyst auktion i följd af laga hinder inställes, varde, där så ske kan, det i länskungörelserna så ock å landet i tingslagets kyrkor och i stad genom anslag, som förut är sagdt, före den utsatta dagen kungjordt.

106 §.

Vid auktionens början uppläse auktionsförrättaren såväl protokollet öfver utmätningen eller det utslag, hvarigenom öfverexekutor om egendomens försäljning förordnat, som ock gravationsbevis och de öfriga handlingar, som i 99 och 100 §§ nämnas, och anmane dem, hvilka hafva fordran eller rättighet, som bör vid auktionen iakttagas, att sådant anmäla; lämne ock tillstädesvarande rättsägare samt gäldenären, där han när är, tillfälle att yttra sig öfver handlingarna och de anspråk, som anmälas, så ock angående de villkor, som skola gälla för försäljningen.

Hvad sålunda föreskrifvits skall, där sammanträde som i 102 § sägs hålles, vid det sammanträde iakttagas; skolande i ty fall handlingarna ånyo uppläsas vid auktionen.

107 §.

Sedan förhandlingen afslutats, uppgöre auktionsförrättaren borge-närsförteckning, hvari skola, ordnade efter det företräde dem emellan lag stadgar, upptagas, förutom fordran, hvarför utmätning skett, jämte kostnaderna för förfarandet, följande fordringar och rättigheter, nämligen:

1:o) fordran, hvarför egendomen på grund af inteckning eller enligt 11 kap. 2 § jordabalken häftar, där fordringen finnes upptagen i de i 99 och 100 §§ omförmälda handlingar eller blifvit hos auktionsförrättaren anmäld;

2:o) fordran, hvarför förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken äger rum, samt, där egendomen är afträdd till konkurs, fordran, som skall ur egendomen utgå med förmånsrätt enligt 17 kap. 4 § handelsbalken, äfvensom anspråk på ersättning för kostnad och arvode för egendomens förvaltning, såvida yrkande om betalning ur köpeskillingen för fordran, som nu sagts, blifvit hos auktionsförrättaren framställt; och

3:o) nyttjanderätt samt rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån, som från egendomen skriftligen upplåtits, där rättigheten är in-tecknad eller den handling, därå rättigheten grundas, är af rättsägaren till auktionsförrättaren ingifven eller eljest för honom tillgänglig.

Servitut, som är af beskaffenhet att skola oansedt egendomens försäljning äga bestånd, skall icke upptagas i förteckningen.

108 §.

Är fordran eller rättighet, som i 107 § sägs, tvistig eller beroende af villkor, varde den ändock i borgenärsförteckningen upptagen.

109 §.

Är fråga om giltigheten af in-teckning, som blifvit för fordran eller rättighet meddelad, beroende på särskild pröfning eller afgjord genom beslut, som ej vunnit laga kraft, eller är in-teckning sökt men ännu ej beviljad, varde fordringen eller rättigheten upptagen så som vore in-teckningen gällande.

110 §.

Fordran, som icke är förfallen och därå ränta icke skall gäldas före förfallodagen, beräknas till det belopp, som efter en räntefot af fem för hundra om året utgör fordringens värde den dag, å hvilken enligt 142 § sammanträde för köpeskillingens fördelning skall äga rum.

111 §.

Nyttjanderätt så ock rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån af egendomen upptagas i borgenärsförteckningen utan att något värde för dem utsättes.

112 §.

Ränta å fordran, som är i egendomen in-teckad eller hvarför egendomen häftar enligt 11 kap. 2 § jordabalken, skall vid borgenärs-

förteckningens uppgörande beräknas för ett år, där ej då visas, att den för annan tid inestår.

Häftar egendomen på grund af inteckning eller så som i 11 kap. 2 § jordabalken sägs för rätt till afkomst eller annan förmån, skall hvad ofvan är stadgadt i fråga om ränta äga motsvarande tillämpning beträffande förmån i penningar eller varor, som skall utgå till rättighetens innehafvare.

113 §.

Sedan auktionsförrättaren efter ty ofvan är sagdt antecknat de fordringar och rättigheter, hvilka böra vid auktionen iakttagas, skola de fordringsbelopp, som hafva bättre rätt än den fordran, för hvars gäldande försäljningen äger rum, samt kostnaderna för förfarandet sammanräknas; och varde i borgenärsförteckningen angifvet, att det lägsta bud, som vid auktionen må antagas, skall öfverstiga den sålunda erhållna summan.

Finnes behållen afkastning af egendomen att tillgå, skall vid lägsta budets beräknande afdrag därför ske.

114 §.

Är fast egendom afträdd till konkurs, och skall efter ty i 51 § konkurslagen stadgas på begäran af borgenärerna auktion hållas för egendomens försäljning i den ordning, som i denna lag är stadgad, vare inteckningshafvare och den, som i egendomen äger bättre förmånsrätt, berättigad att, där hans rätt till betalning ur egendomen är ostridig eller styrkt och fordringen är i konkursen bevakad, äska att försäljningen i stället sker till gäldande af hans fordran; framställe dock yrkande därom hos auktionsförrättaren före auktionen eller, där enligt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, före detta sammanträde. Göres ej sådant yrkande, må ej försäljning ske till förfång för de i borgenärsförteckningen upptagna rättsägare.

115 §.

Skola flera fasta egendomar, som för en fordran äro gemensamt intecknade, säljas vid en auktion och jämlikt 121 § hvar för sig utropas, varde särskild borgenärsförteckning för hvarje egendom upprättad; skolande däri af den gemensamma inteckningen upptagas det belopp, hvarför egendomen svarar i förhållande till de andra egendomarna, med anmärkning att beloppet kan komma att förhöjas till följd af brist i dessa.

Äro egendomarna utmätta för samma fordran, och har den gemensamma inteckningen bättre rätt än denna, varde lägsta budet för en hvar af egendomarna så bestämdt, som om försäljningen ägde rum för gäldande af den gemensamma inteckningen, dock med anmärkning att frågan om försäljning skall, ändå att nämnda bud öfverskrides, förfalla, där sammanlagda köpeskillingen för egendomarna ej lämnar tillgång till gäldande af någon del af utmätningssökandens fordran.

Medgifver innehafvaren af den gemensamma inteckningen, att, där försäljning kommer till stånd, den gemensamma ansvarigheten må upphöra, varde i öfverensstämmelse därmed borgenärsförteckningarna upprättade och lägsta buden bestämda.

116 §.

I afräkning å köpeskillingen skall i egendomen innestå hufvudstolen af däri intecknad gäld, som faller inom lägsta budet. Ej må dock sålunda öfvertagas gäld, som i 109 § sägs, ej heller belopp, som är i flera egendomar gemensamt intecknad, utan så är att egendomarna säljas vid gemensamt utrop utan att särskilda utrop föregått eller innehafvaren af den gemensamma inteckningen gjort sådant medgifvande, som i 115 § sägs.

Är intecknad fordran, som efter ty nu sagts skulle i egendomen innestå, förfallen till betalning sist å den dag, då enligt 142 § sammanträde för köpeskillings fördelning äger rum, vare inteckningshafvaren berättigad att erhålla betalning för fordringen, där han före borgenärsförteckningens upprättande därom framställer yrkande. Finnes vid borgenärsförteckningens upprättande andel i inteckning, som faller inom lägsta budet, tillkomma gäldenären, varde sådan andel utan särskildt yrkande ur köpeskillingen gulden.

Hvad ej af köparen öfvertages skall i reda penningar gäldas.

I borgenärsförteckningen skall angifvas, hvilka belopp skola i egendomen innestå och hvilka skola i reda penningar gäldas.

117 §.

Varder om rättsägares inbördes företräde eller om villkoren för försäljningen mellan dem, hvilkas rätt är i fråga, annorlunda öfverenskommet än i detta kapitel är stadgadt, lände det vid borgenärsförteckningens upprättande till efterrättelse.

118 §.

Borgenärsförteckningen skall underskrifvas af auktionsförrättaren; och låte han rättsägare, hvilka åt förteckningen nöjas, därå teckna sitt godkännande.

119 §.

Innan utrop af egendomen sker, skall auktionsförrättaren uppläsa borgenärsförteckningen samt meddela fullständig och tydlig underrättelse om sättet för försäljningen; gifve ock till känna tiden, då köpeskillingen sist skall vara gulden.

120 §.

Egendomen säljes i uppslag, där ej gäldenären före auktionen yrkar, att försäljningen skall ske genom utrop i upp- och afslag.

121 §.

Skola flera fasta egendomar, som för en fordran äro gemensamt intecknade, säljas; varde, så framt någon af dem häftar för särskild fordran eller rättighet, som skall vid försäljningen iakttagas, eller kommit i särskild ägares hand, hvarje egendom för sig till försäljning utropad. Gå ej vid denna försäljning egendomarna så högt, att fordran, för hvilken de äro gemensamt intecknade, fullt kan gäldas; då skola, där de bjudna köpeskillingarna lämna tillgång till gäldande af någon del af utmätningssökandens fordran och ej innehafvaren af den gemensamma inteckningen samtycker, att vid de skedda utropen må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingarna brister genast erläggas, alla egendomarna gemensamt utropas till försäljning. Äro egendomarna utmätta för fordran, hvarför de gemensamt häfta, skall gemensamt utrop ske, ändå att fordringen icke till någon del kan ur de förut bjudna köpeskillingarna gäldas. Äro två eller flera bland egendomarna i samma ägares hand, skall ock, där han det äskar, gemensamt utrop äga rum af de egendomar, som honom tillhöra.

Gå ej vid det gemensamma utropet egendomarna öfver sammanlagda beloppet af det, som bjudits vid de särskilda utropen, skall vid dessa utrop förblifva; gå egendomarna högre, äge det gemensamma utropet företräde, och varde öfverskottet på de gemensamt utropade egen-

domarna fördeladt efter de uppskattningsvärden, hvarefter allmän bevilling utgick för nästföregående år. Har någon af egendomarna blifvit delad, och finnes ej sådant uppskattningsvärde för hvarje del; då skall den å egendomen belöpande andel i öfverskottet mellan delarna skiftas efter den för hvarje del bjudna köpeskillingen. Finnes beträffande någon af egendomarna att dess andel af den gemensamma köpeskillingen icke förslår till gäldande af de belopp, hvilka falla inom lägsta budet, och skall förty frågan om den egendoms försäljning förfalla, skola de öfriga egendomarna ånyo gemensamt utropas.

Har från egendom, däri inteckning beviljats, lägenhet afsöndrats, och ansvarar lägenheten för den inteckning allenast på sätt i 2 mom. 37 § i förordningen angående inteckning i fast egendom sägs, må inteckningen ej föranleda försäljning af den afsöndrade lägenheten, utan så är att vid utropet af stamfastigheten den därför bjudna köpeskillingen funnits icke förslå till fulla gäldandet af inteckningshafvarens fordran och icke lägenhetens ägare genast erlägger hvad däri brister.

122 §.

Har en af flera gemensamt intecknade egendomar blifvit särskildt utmätt, och har i anledning däraf den gemensamma inteckningens innehafvare framställt yrkande om försäljning af de andra egendomarna, skall den egendom, som är särskildt utmätt, först utropas. Göres ej därvid sådant bud, att utmätningssökandens fordran till någon del kan utgå, och skall förty frågan om den egendoms försäljning förfalla, varde jämväl försäljningen af de öfriga egendomarna inställd. Göres sådant bud, då förfares vidare med egendomarnas försäljning så som i 121 § stadgas; dock att, där lägsta budet för den särskildt utmätta egendomen till följd af brist, som uppkommer i de andra egendomarna, så förhöjes, att försäljning af densamma ej kan äga rum, frågan om de öfriga egendomarnas försäljning skall förfalla.

123 §.

Finnes i borgenärsförteckningen upptagen rättighet, som i 107 § sägs, då skall, där den icke har företräde framför utmätningssökandens fordran, vid egendomens försäljning iakttagas, att egendomen först utropas med förbehåll om rättighetens bestånd, men, om ur den då bjudna köpeskillingen borgenär, som äger bättre rätt, ej kan erhålla full godtgörelse och ej denne samtycker att vid det skedda utropet må förblifva,

eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast af rättighetens innehafvare till auktionsförrättaren erlägges, egendomen ånyo utropas utan förbehåll om rättighetens bestånd. Stiger köpeskillingen då högre, gälle sista utropet; i annat fall stånde fast vid det första.

Äro i borgenärsförteckningen upptagna flera sådana rättigheter, som nyss sagts, skall vid egendomens utropande iakttagas det företräde, som på grund af inteckning eller tidigare upplåtelse tillkommer dem i förhållande till hvarandra, så att rättighet, som har företräde framför annan, skall vika först efter denna.

124 §.

Finnes å egendom, då den säljas skall, växande gröda, och tillhör den ej brukare eller annan, som har nyttjanderätt till egendomen; gånge grödan i samma utrop som egendomen, och varde det före utropet kungjordt.

125 §.

Då inrop skett, gälde köparen genast en sjättedel af köpeskillingen, dock ej mer än hvad enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar utgå eller mindre än beloppet af den kostnad, hvarom i 198 § förmäles. Vill köparen hellre ställa pant eller borgen för hvad sålunda skolat gäldas, vare det ock gillt. Erbjuder köparen såsom pant inteckning i egendomen, må den godkännas endast såvidt dess hufvudstol ligger inom inropssumman, så ock inom det af utmätningssmannen å egendomen satta värde samt inom det uppskattningsvärde, hvarefter allmän bevillning för egendomen utgick för nästföregående år.

Gitter ej köparen gälda eller säkerhet ställa som nu är sagdt, varde egendomen genast ånyo utropad.

126 §.

Göres å auktion sådant bud, att det enligt 113 och 125 §§ må antagas, skall försäljning af egendomen ske, utan så är att köpeskillingen ej förslår till gäldande af utmätningssökandens fordran och han bestrider att försäljning må ske.

Uppgår det bud, som högst göres, ej till belopp, som nu sagts, må försäljning ändock ske, där innehafvare af de fordringar, hvilka falla inom lägsta budet och icke fullt täckas af den bjudna köpeskillingen, så ock utmätningssökanden därom förena sig.

127 §.

Kommer försäljning ej till stånd förty att vid auktionen bud icke göres eller antages, då skall, om utmätningssökanden före förrättingens slut det äskar, ny auktion hållas å samma ställe fyra veckor därefter, hvarom auktionsförrättaren skall genast meddela underrättelse, och foga han anstalt, att kungörelse om tiden för den nya auktionen varder, sist fjorton dagar före auktionen, ej mindre uti länskungörelserna införd samt å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen, som i 101 § stadgas, än äfven, där så ske kan, i tidning inom orten införd.

128 §.

Sker ej försäljning å första auktionen, och yrkar ej utmätningssökanden genast ny auktion, eller varder egendomen ej heller å den senare auktionen såld, gånge utmätningen åter, utan så är att egendomen efter ty i 7 kap. stadgas ställas under tvångsförvaltning.

129 §.

Kommer försäljning till stånd, eller finnes, där anbud ej gjorts eller antagits, afkastning att redovisa, skall auktionsförrättaren, innan auktionen avslutas, meddela underrättelse om tiden, då sammanträde för fördelning af influtna medel skall hållas, så ock om stället för sammanträdet.

130 §.

Sist å det sammanträde, som i 142 § sägs, skall den del af köpeskillingen, som enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar utgå, vara till auktionsförrättaren gulden, såvidt anstånd efter 131 § icke blifvit köparen lämnadt. Sker ej betalning såsom nu sagts, vare köpet ogillt, och besörje genast auktionsförrättaren att egendomen varder till försäljning ånyo utlyst, som i 101 § föreskrifves. Är pant eller borgen ställd, som i 125 § sägs, låte auktionsförrättaren ofördröjligen försälja panten i den ordning, som om utmätta lösören stadgas, eller utsöka borgensförbindelsen hos löftesmannen. Understiger hvad vid nya utropet högst bjudes förra köpeskillingen med laga ränta därå från den dag, då betalning sist bort ske, ersätte den försumlige inroparen skillnaden eller, där försäljning ej kommer till stånd, hvad vid förra auktionen bjudits utöfver lägsta budet jämte ränta därå äfvensom kostnaderna för

samma auktion; går egendomen till mera, hafve han ej rätt till öfverskottet. Kostnaden för senare auktionen vare han ock pliktig att gälda, där den ej af öfverskott å köpeskillingen täckes.

131 §.

Visar köparen, att fordringsägare, som enligt borgenärsförteckningen skulle ur köpeskillingen erhålla betalning i reda penningar, lämnat honom anstånd med betalningen, äge köparen å köpeskillingen afräkna motsvarande belopp; dock skall, om auktionsförrättaren det äskar, ställas pant eller borgen för återbäring, i händelse beloppet skulle finnas rätteligen tillkomma annan borgenär. Finnes, sedan fordringsägarne förnöjde äro, öfverskott å köpeskillingen, och beviljar gäldenären anstånd med betalning däraf, vare lag samma.

132 §.

Sedan köparen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, utfärde auktionsförrättaren köpebref å egendomen.

133 §.

Köparen äger att tillträda egendomen, då han sin betalningsskyldighet fullgjort; och gifve, där så fordras, utmätningssmannen därtill handräckning. Har ej gäldenär annat hemvist att tillgå, anvisa utmätningssmannen honom nödiga rum; och må han efter försäljningen sitta i dem kvar till näst infallande fardag för afträdande af förhyrd lägenhet. Finnes å egendomen arrendator eller hyresgäst, hvars rätt ej är vid försäljningen bibehållen, åligge köparen, där han ej ändock vill låta legotagaren kvarsitta, att inom en månad efter tillträdesdagen uppsäga legoaftalet vid äfventyr att det eljest varder mot köparen gällande; sker uppsägning, gälle om tid för afträde hvad i lag stadgas angående tid för afträde, när på grund af frivillig öfverlåtelse af fastighet arrendator eller hyresgäst uppsäges.

Sedan köparen tillträdt egendomen, äge han uppbära arrende eller hyra, som därefter förfaller, och i öfrigt utöfva de rättigheter, som på grund af arrende- eller hyresaftalet tillkomma ägaren; svare ock, där aftalet skall gälla mot honom, i förre ägarens ställe till de jordägaren åliggande förpliktelser, hvilka skola fullgöras efter sagda tid. Ej må å legoaftaget, som förfaller till betalning mer än ett år eller vid hyra mer

än sex månader efter det försäljningen skedde, legotagaren afräkna hvad han må hafva att fordra af förre ägaren, ej heller gälla i fråga om sådan afgift betalning, som af legotagaren erlagts till förre ägaren, eller annan uppgörelse, som med denne träffats; fordran, hvaraf legotagaren blifvit innehafvare, eller uppgörelse, som träffats, efter det legotagaren fick kunskap om egendomens utmätning eller om förordnande, som i 28 § sägs, må ej återopas mot köparen.

Angående verkan däraf att i arrende- eller hyresaftal, som skall gälla mot köparen, skett ändring eller tillägg, hvarom icke vid försäljningen gjorts förbehåll, samt om legotagares rätt att, där köparen skulle brista i aftalets fullgörande, hålla sig till förre ägaren, skall hvad i fråga om frivillig öfverlåtelse af fastighet är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

134 §.

Då köparen fullgjort sin betalningsskyldighet, vare egendomen i hans hand fri från ränta, utskyld eller annan för egendomen utgående afgift, som före försäljningsdagen till betalning förfallit.

135 §.

Skall af anledning, som i 127 eller 130 § sägs, ny auktion hållas, varde fordran eller rättighet, som upptagits i den för förra auktionen upprättade borgenärsförteckningen, upptagen i den nya förteckningen, ändå att fordringen eller rättigheten ej ånyo anmäles. Har rättsägare på grund af försummad anmälan ej blifvit i den förra förteckningen upptagen, äge ej annan rätt än i 148 § sägs.

I fall, som i 130 § sägs, skall vid bestämmande af lägsta budet afdrag ske för hvad af förre inroparen blifvit jämlikt 125 § erlagdt eller som influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen.

136 §.

Ej må den, som förrättar auktion å utmätt egendom, själf köpa något, som å den auktion säljes.

6 KAP.

Om redovisning och fördelning af medel, som till följd af utmätning influtit.

137 §.

Då utmätt lös egendom blifvit såld, skall utmätningsmannen, skyndsamligen och, där ej nedan annorlunda stadgas, sist inom fjorton dagar efter försäljningen, af försäljningssumman, så långt den förslår, tillhandahålla den, som utmätning vunnit, betalning för hans fordran. Hafva penningar annorledes än efter försäljning till utmätningsmannen influtit, skola de inom lika tid därefter hållas borgenären till handa.

Innan dom eller utslag, på grund hvaraf utmätning skett, vunnit laga kraft, må dock betalning ej af borgenären lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

Har fogde till utmätningsman i sitt ställe satt annan man, fullgöre dock fogden själf hvad, efter ty ofvan är sagdt, utmätningsman åligger, där han ej åt den, som förrättat utmätningen, uppdragit att medlen borgenären tillhandahålla, och denne därom blifvit underrättad.

138 §.

Har, då någon vunnit utmätning å lös egendom, som annan hade under panträtt i handom, panthafvaren, såsom i 71 § sägs, förklarat sig nöjas med att för sin betalning hålla sig till köpeskillingen, njute han sin rätt till godo inom den tid, som i 137 § stadgas; dock att, där i fråga om utmätningsvis såldt fartyg eller gods i fartyg annan borgenär påstår betalning för fordran, som skall utgå med förmånsrätt framför panthafvarens, denne ej äger njuta betalning i annan ordning, än i 140 § sägs.

139 §.

Borgenär, som, då lös egendom för annans fordran utmättes, hade panträtt i egendomen, utan att hafva den under panträtt i handom, eller ock ägde rätt att till säkerhet för sin fordran hålla egendomen kvar, vare ock berättigad att ur köpeskillingen, efter ty nedan sägs, undfå betalning, såvida han därom hos utmätningsmannen före auktionen framställt

yrkande. Skall under konkurs fartyg eller gods i fartyg utmättningsvis försäljas, äge jämväl borgenär, som för sin fordran har förmånsrätt enligt 4 eller 7 § i 17 kap. handelsbalken, den rätt, nu är sagd.

Har fartyg, som är för fordran intecknad, blifvit utmättningsvis såldt, skall den å inteckningshafvarens fordran enligt förmånsrättsordningen belöpande utdelning utgå, ändå att fordringen ej blifvit anmäld. Skall ränta utgå, varde den beräknad för ett år, där ej sist å sammanträde, som i 140 § afses, visadt varder, att den för annan tid inestår.

140 §.

Då fartyg, hvarom i 94 § sägs, blifvit utmättningsvis såldt, äge de, hvilka ause sig hafva rätt till betalning ur köpeskillingen, så ock gäldenären att å fjortonde dagen efter auktionen å utsatt ort och timme inför auktionsförrättaren sammanträda för att höras angående köpeskillingens fördelning.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, såvidt ske kan, kungjort i tidning inom orten; upphör hindret, utsatte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte kungörelse därom införas tre gånger i allmänna tidningarna och, där så ske kan, i tidning inom orten, första gången minst tio dagar före sammanträdet, där ej alla rättsägare annorledes så tidigt underrättas om sammanträdet, att de själfva eller genom ombud kunna sig där infinna.

141 §.

Nu har, då annan lös egendom, än i 140 § sägs, blifvit för en borgenärs fordran utmätt, annan borgenär, som därå jämväl vunnit utmätning, påstått bättre förmånsrätt, än utmätningen medför, eller har sådant yrkande, som i 139 § sägs, blifvit af borgenär inom föreskrifven tid framställt: finnes ej full tillgång för borgenärerna och kunna de ej åsämjas, huru medlen skola fördelas; bestämme utmättningsmannen viss tid för medlens fördelning och kalle borgenärerna, så ock, då fråga är om fordran, hvarför ej utmätning skett och för hvilken ej heller borgenären haft det utmätta i handom såsom pant, gäldenären att med utmättningsmannen å uppgifvet ställe sammanträda för att sin rätt i afseende å fördelningen iakttaga och bevaka. Sådan kallelse skall tre gånger, första gången minst tio dagar före sammanträdet, i allmänna

tidningarna införas, där ej alla rättsägare annorledes så tidigt under rättas om sammanträdet, att de själfva eller genom ombud kunna sig där infinna.

Finnes i fall, som här förut är sagdt, full tillgång till alla fordringarnas gäldande, eller åsämjas borgenärerna om fördelningen, men gitter ej borgenär, som efter 139 § yrkar betalning utan att han fått utmätning, visa att gäldenären medgifvit honom betalning ur köpeskillingen; hålle utmätningsmannen inne hvad å sådan borgenärs fordran belöper och kalle, såsom ofvan sägs, honom och gäldenären till sammanträde för att sin rätt bevaka. Ej må däraf öfriga borgenärer uppehållas i sin rätt till utdelning.

Då sammanträde för köpeskillings fördelning erfordras, men utmätningsförrättaren ej är behörig att sådant sammanträde hålla, insände han genast de medel, som fördelas skola, samt protokollet öfver utmätningen och öfriga till ärendet hörande handlingar till fogden, som därefter vidare förfar på sätt ofvan är stadgadt.

142 §.

Sedan fast egendom blifvit utmätningsvis såld, skall för fördelning af den del af köpeskillingen, som köparen har att i reda penningar gälda, sammanträde inför auktionsförrättaren hållas i Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands och Västernorrlands län å femtiosjätte dagen, men i öfriga delar af riket å fyrtioandra dagen efter auktionen.

Har, på klagan öfver utmätningen eller auktionen, högre myndighet förordnat om inställande af vidare åtgärd i målet, och kan förty sammanträde ej hållas å den därför bestämda tid, varde det, såvidt ske kan, kungjort på sätt i 105 § sägs; upphör hindret, utsatte auktionsförrättaren ofördröjligen ny tid för sammanträdet och låte kungörelse därom införas tre gånger i allmänna tidningarna och, där så ske kan, i tidning inom orten, första gången minst tio dagar före sammanträdet, äfvensom intagas i länskungörelserna.

143 §.

Finnes behållen afkastning af såld fast egendom att tillgå, eller hafva, i det fall att enligt 95 eller 130 § egendom försålts efter nytt utrop, medel erlagts af förre inroparen eller influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen, varde den tillgång jämte köpeskillingen fördelad.

144 §.

Vid sammanträde, hvarom förut är sagdt, afgifve förrättningsmannen redogörelse dels för den tillgång, som skall fördelas, dels ock för de fordringar, för hvilka anspråk på betalning ur köpeskillingen blifvit anmaldt eller utdelning ändock må beräknas; skolande, där fråga är om fast egendom, borgenärsförteckningen därvid lända till efterrättelse. Därefter äge tillstädesvarande borgenärer samt gäldenären, där han när är, att andraga hvad de till bevakande af sin rätt akta nödigt.

145 §.

Varda alla borgenärer, hvilkas rätt är af fördelningen beroende, så ock gäldenären ense huru fördelningen må ske; uppgöre förrättningsmannen i öfverensstämmelse därmed fördelningslängd samt låte dem, som däråt nöjas, teckna sitt godkännande å längden; och varde därefter utdelning genast verkställd, dock mot pant eller borgen, där enligt 156 eller 157 § sådan säkerhet bör ställas.

146 §.

Nu kan ej öfverenskommelse träffas, såsom i 145 § sägs; finnes ärendet anhängigt hos utmättningsman, afgifve han genast skriftligt förslag, huru tillgångarna må fördelas; och äge sedan den, som därmed icke åtnöjes, att, ehvad han vid sammanträdet varit tillstädes eller icke, inom den tid och i den ordning, som i 10 kap. bestämmes, hos öfverexekutor anhängiggöra sin klandertalan, vid äfventyr, om det försummas, att förslaget kommer att såsom lagakraftvunnet till efterrättelse lända. Varder klandertalan anhängiggjord, pröfve öfverexekutor, om och i hvad mån klandret må till ändring i utmättningsmannens förslag föranleda. Under klandertiden skall förslaget hos utmättningsmannen hållas tillgängligt för den, som önskar däraf taga del.

147 §.

Kan, då fråga om fördelning omedelbart hos öfverexekutor anhängig är, öfverenskommelse, såsom i 145 § sägs, ej träffas, pröfve han genast hvad en hvar i utdelning tillkomma bör och afkunne sitt utslag muntligen.

148 §.

Har fordran, som, där den anmälts före borgenärsförteckningens uppgörande, bort däri upptagas, blifvit senare anmald, varde utdelning,

i den mån tillgång finnes, borgenären tillagd efter de i borgenärsförteckningen upptagna belopp.

149 §.

Skall ersättning utgå till innehafvare af rätt till afkomst eller annan förmån, som vid försäljning af fast egendom icke bibehållits, skall utdelningen beräknas för det kapitalvärde, hvartill förmåner i penningar eller varor, som tillkomma rättighetens innehafvare, beräknas uppgå å dagen för köpeskillingens fördelning; skolande därvid förmåner, som utgå i varor, uppskattas efter ortens pris.

Kapitalvärdets beräkning skall ske efter en räntefot af fem för hundra om året och, där rättigheten är någon för lifstiden tillförsäkrad, med användande af den dödlighets- och lifslängdstabell för riket, som af vederbörande myndighet sist blifvit utgifven.

150 §.

Skall ur köpeskillingen för utmättningsvis såld lös egendom utdelning ske för fordran, som icke är förfallen och därå ränta icke skall gäldas före förfallodagen, eller skall utdelning ske allenast för ränta eller annan dylik fordran, som ej är till kapitalet bestämd, varde fordringen beräknad efter de i 110 och 149 §§ stadgade grunder.

151 §.

Är fråga om fordrans eller för fordran beviljad intecknings giltighet beroende på särskild pröfning eller afgjord genom beslut, som ej vunnit laga kraft, eller är inteckning för fordran sökt men ej beviljad, varde hvad å fordringen enligt förmånsrättsordningen belöpa kan vid fördelningen afsatt, intill dess frågan om borgenärs rätt blifvit slutligen afgjord.

Finnes eljest fordran tvistig, varde borgenären hänvisad att sin talan efter stämning anhängiggöra och hvad å fordringen belöper afsatt, såsom nyss är stadgadt. Vill annan, hvars rätt är af frågan beroende, själf stämma, stånde det honom fritt.

Är fordran beroende af villkor, skall efter ty nu sagts afsättning ske, intill dess villkoret uppfyllts eller förfallit.

152 §.

Då efter ty ofvan är stadgadt utdelning för fordran beräknas, utan att fordringsbeviset blifvit företedt, så ock då medel enligt 151 § afsättas,

varde bestämmelse tillika meddelad, huru beloppet fördelas skall, för det fall att detsamma eller någon del däraf sedermera finnes ej böra tillkomma den borgenär, för hvars fordran det blifvit beräknadt eller afsatt.

153 §.

Varder, utan att gäldenären det medgifvit, betalning tillerkänd borgenär ur egendom, som ej varit för hans fordran utmätt, och är ej heller fordringen förut genom dom eller utslag fastställd, äge gäldenären rätt att stämma om återvinning inom sex månader efter det fördelningen vann laga kraft.

154 §.

Klander mot utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexekutors beslut i fördelningsfråga gälle ej för annan än den, som klandret väckt.

155 §.

Vill borgenär, innan utmätningsmannens fördelningsförslag eller öfverexekutors beslut om fördelningen vunnit laga kraft, lyfta hvad honom därigenom tillagdt blifvit, äge därtill rätt; ställe dock pant eller borgen för hvad han lyfter, där ej öfverexekutor finner skäligt tillåta, att lyftning må utan sådan säkerhet ske.

Har full betalning blifvit borgenär tillagd, efter ty han yrkat eller, om hans fordran ej varit anmäld, enligt de här ofvan stadgade grunder; då må, utan hinder af hans uteblifvande från sammanträdet, de borgenärer, som äro tillstädes, öfverenskomma, att lyftning må ske utan pant eller borgen; och vare det gillt, där ej gäldenären det bestrider, eller enligt 156 eller 157 § säkerhet ställas bör.

156 §.

Är auktion å utmätt fast egendom öfverklagad, må ej, mot köparens bestridande, utdelning ur köpeskillingen lyftas annorledes än mot pant eller borgen.

157 §.

Är utmätning i död mans bo verkställd, och vill, innan tid till egendomsafträde ute är, borgenär för sin fordran njuta betalning, vare, i fråga om hans skyldighet att ställa borgen eller annan säkerhet för hvad han lyfter, gällande hvad därom särskildt stadgadt är.

158 §.

Belopp, som jämlikt 151 § blifvit vid fördelningen afsatt för någon borgenärs fordran, skall ofördrojligen i länets ränteri nedsättas. Har borgenärens anspråk blifvit godkänt genom dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, vare han dock berättigad att beloppet mot pant eller borgen lyfta. I annat fall må på öfverexekutors pröfning ankomma, huruvida beloppet, innan fråga om rätt därtill blifvit afgjord, må mot pant eller borgen lyftas, vare sig af den borgenär, för hvilken det blifvit afsatt, eller af annan, hvilken på grund af bestämmelse, hvarom i 152 § sägs, medlen kunna tillfalla.

159 §.

Medel, som vid köpeskillings fördelning å landskansli blifvit borgenär tillagda men icke af honom lyftas, skola i länets ränteri nedsättas. Lag samma vare, där fördelning skett annorstädes än å landskansli, och borgenären ej inom fyra veckor därefter medlen lyfter.

Är utdelning beräknad, utan att fordringsbeviset blifvit företedt, och anmäler sig ej fordringsägaren inom natt och år efter det fördelningen vunnit laga kraft, må medlen, mot pant eller borgen, lyftas af annan, som de enligt 152 § kunna tillfalla.

160 §.

Medel, som jämlikt 158 och 159 §§ skola i landtränteri nedsättas, må, där någon rättsägare det äskar, insättas i bankinrättning, som af öfverexekutor godkännes, för att där mot ränta innestå, under den tid öfverexekutor bestämmer; och komme räntan den borgenär till godo, som finnes till medlen berättigad.

161 §.

Finnes i fall, då försäljning af fast egendom ej kommer till stånd, behållen afkastning af egendomen, skall för fördelning därpå sammanträde hållas å tid, som i 142 § är stadgad; skolande fördelningen verkställas enligt de grunder, som i fråga om medel, hvilka influtit under tvångsförvaltning, äro stadgade i 7 kap.

Har af anledning, som i 130 § sägs, egendomen gått under nytt utrop men försäljning då ej skett, skall ock för fördelning af hvad förre

inroparen jämlikt 125 § erlagt eller som influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen, sammanträde, som nyss sagts, hållas; och varde beloppet, sedan auktionskostnaderna guldits, användt till betalning af utmätningssökandens fordran. Uppstår öfverskott, varde det fördelat på sätt ofvan i fråga om fördelning af behållen afkastning är stadgadt.

162 §.

Är ej utmätning förrättad och, där lös egendom af annat slag, än i 163 § sägs, tagits i mät, försäljning däraf verkställd inom två månader, sedan kronofogde emottagit de handlingar, som i 54 och 56 §§ nämnas, och inom en månad sedan stadsfogde sådana handlingar emottagit; svare fogden själf för det belopp, hvarför utmätning bort ske, där han ej visar, att borgenär lämnat gäldenär anstånd med betalningen eller att för utmätning eller försäljning mött hinder, som utmätningsmannen ej kunnat förekomma. Möter sådant hinder, bör det, vid äfven-tyr att det eljest ej må till ursäkt räknas, genast antecknas i den dagbok, som skall af utmätningsmannen hållas.

163 §.

Är fartyg eller gods i fartyg utmätt, eller skall utmätt fordran eller rättighet säljas, och varder ej det utmätta såldt å landet inom tre månader och i stad inom två månader efter det fogden emottagit de i 54 och 56 §§ nämnda handlingar; vare om hans ansvarighet lag som i 162 § sägs..

164 §.

Då enligt 141 § sammanträde för fördelning af köpeskillning för lös egendom skall äga rum, vare utmätningsmannen pliktig att utsätta sammanträdet att hållas inom fjorton dagar eller, om kungörelse i allmänna tidningarna erfordras, inom fyra veckor efter försäljningen.

165 §.

Har utmätning af fast egendom skett, skall utmätningsmannen så skyndsamt vidtaga alla de åtgärder, hvilka på honom ankomma, att egendomens försäljning ej må genom hans vållande fördröjas å landet öfver fyra månader och i stad öfver tre månader från mottagandet af de i 54 och 56 §§ nämnda handlingar.

166 §.

Medel, som till utmätningsman influtit och borgenär tillkomma, skola, utom i fall som i 159 § sägs, hos utmätningsmannen hållas borgenären till handa under åtta veckor från den dag borgenären äger rätt att medlen utfå. Varda medlen ej under den tid eller därefter före ingången af nästföljande kalendermånad af borgenären lyftade, skola de oföördröjligen af utmätningsmannen i länets ränteri nedsättas; och äge utmätningsmannen sedermera att med beviset om nedsättningen till borgenären redovisa. Där fordringsbevis, som för utmätnings vinnande blifvit af borgenär aflämnadt, bör efter målets handläggning till honom återställas, skall handlingen hos utmätningsmannen hållas borgenären till handa under åtta veckor; och gälle i öfrigt om sådan handling hvad nyss är om influtna medel stadgadt.

Försummar borgenär att ur utmätt egendom taga betalning, hafve ej rätt till ränta från den tid det af honom berott att betalning njuta, där ej på grund af stadgandet i 160 § sådan ränta må honom tillkomma.

Har någon fått lyfta köpeskillingsmedel, innan frågan om bättre rätt därtill blifvit slutligen pröfvad, och finnes han sedan pliktig att det lyftade eller någon del däraf återbära, gälde ränta efter sex för hundra om året.

167 §.

Förhåller utmätningsman medel för fordringsägare, då denne äger rätt att dem utfå och till erhållande däraf sig anmäler, gälde ränta efter sex för hundra om året och ansvare dessutom för tjänstefelet.

168 §.

Sedan laga kraft åkommit auktion å fast egendom, samt köpeskillingen erlagts och sammanträde enligt 142 § hållits för köpeskillingens fördelning, åligge det auktionsförrättaren att därom genast göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt dävid tillika insända det vid sammanträdet förda protokoll jämte borgenärsförteckningen; har försäljningen skett utan förbehåll om beståndet af in-tecknad nyttjanderätt eller rätt till servitut eller till afkomst eller annan förmån af egendomen, skall tillika uppgift därom lämnas.

Har vid fördelning af medel, som i 161 § afses, likvid utfallit å hufvudstol af in-tecknad gäld, åligge det den, som förrättat fördelningen, att, sedan denna blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, därom göra anmälan som nyss sagts och tillika insända fördelningslängden.

7 KAP.

Om tvångsförvaltning af fast egendom.

169 §.

Kommer vid auktion å fast egendom försäljning icke till stånd, och vill utmätningssökanden, att afkastningen skall användas till gäldande af hans fordran, äge han äska, att egendomen sättes under särskild förvaltning; framställe dock därom hos auktionsförrättaren yrkande, innan förrättningen afslutas, och förskjute på anfordran den för förvaltningen nödiga kostnad.

170 §.

Sättes egendom under tvångsförvaltning, som i 169 § sägs, förordne auktionsförrättaren syssloman att omhändertaga egendomen och besörja förvaltningen.

Har ej gäldenären annat hemvist att tillgå, anvisa sysslomannen honom nödiga rum till bostad.

Är egendomen upplåten till arrendator eller hyresgäst, skall i fråga om legotagarens rätt att å legoafgift afräkna fordran hos gäldenären eller åberopa uppgörelse, som träffats med denne, hvad i 133 § 2 mom. är stadgadt äga motsvarande tillämpning.

171 §.

Sysslomannen skall inom en månad efter hvarje kalenderårs utgång, dock icke för kortare tid än ett fjärdedels år, till auktionsförrättaren afgifva redovisning för sin förvaltning. I redovisningen äge sysslomannen tillgodoföra sig skäligt arfvode för sitt bestyr.

Auktionsförrättaren äge skilja sysslomannen från befattningen, där skäl därtill äro, och förordna annan i hans ställe.

172 §.

Af behållning, som af tvångsförvaltning uppstår sedan därför nödig kostnad guldits, skola först de borgenärer, hvilka för sina fordringar äga företräde framför utmätningssökanden, undfå likvid för räntor och andra årligen upplöpande belopp, samt återstoden användas

till gäldande af kostnaden för utmätningen och auktionen äfvensom utmätningssökandens fordran.

173 §.

Sedan redovisning till auktionsförrättaren inkommit, utsatte denne ofördröjligen tid och ort för sammanträde mellan borgenärerna och kungöre det minst tio dagar förut i allmänna tidningarna samt, där så ske kan, i tidning inom orten; låte ock kungörelsen införas i länskungörelserna. Borgenärerna och gäldenären skola ock genom särskilda kallelsebreff, efter ty i 103 § 2 mom. stadgas, om sammanträdet underrättas.

174 §.

Vid sammanträde, som i 173 § sägs, framlägge auktionsförrättaren den inkomna redovisningen och verkställe därefter fördelning af behållningen mellan de borgenärer, som i 172 § äro nämnda, efter det företräde dem emellan lag stadgar.

Å fordran, som finnes upptagen i den för auktionen upprättade borgenärsförteckningen, varde utdelning beräknad, ändå att fordringen ej anmäles vid sammanträdet; och gälle anmälan vid ett sammanträde jämväl för ett senare.

I öfrigt skall i fråga om fördelningen tillämpas hvad angående fördelning af köpeskilling för fast egendom är stadgadt.

175 §.

Är utmätningssökandens fordran intecknad i egendomen, åligge auktionsförrättaren att, när likvid å hufvudstolen utfaller, därom, sedan fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt därvid tillika insända fördelningslängden.

176 §.

Vill borgenär klandra sysslomannens redovisning, göre det genom stämning inom nittio dagar från det sammanträde, där redovisningen framlades, eller hafve förlorat sin rätt till klander. Gäldenären vare ock öppet att efter ty nu sagts klandra redovisningen.

177 §.

Den, som begärt tvångsförvaltning, vare öppet att när som helst hos auktionsförrättaren äska, att egendomen ånyo utbjudes till försäljning. Har sådant yrkande gjorts, eller har för annan borgenärs fordran egendomen blifvit utmätt, åligge sysslomannen att till auktionsförrättaren före auktionen eller, där jämlikt 102 § särskildt sammanträde skall hållas, före det sammanträde afgifva redovisning. För medel, som ej sålunda redovisats, skall redovisning lämnas före det sammanträde, då fördelning af köpeskillingen skall äga rum.

178 §.

Sedan utmätningssökandens fordran blifvit till fullo gulden, gånge utmätningen åter och varde egendomen till gäldenären återställd.

8 KAP.

Om kvarstad, skingringsförbud samt reseförbud, så ock annan handräckning, som af öfverexekutor gifvas må.

179 §.

Begär borgenär hos öfverexekutor, till säkerhet för sin fordran, kvarstad å så mycket af gäldenärens lösa egendom, som kan mot den fordran svara, eller äskar man kvarstad å visst gods, som annan innehafver och hvartill man bättre rätt påstår; har sökanden företett sannolika skäl för sin talan, och pröfvar öfverexekutor, det fara är att gäldenären undansticker eller förstör godset; varde då kvarstad beviljad.

180 §.

Pröfvar öfverexekutor full anledning ej vara att bevilja kvarstad efter 179 §, eller äskar borgenär eller den, som påstår bättre rätt till visst gods, att gäldenär tillhörig lös egendom eller det gods, hvarom fråga är, må ställas under förbud att säljas eller skingras; då må sådant förbud, när skäl därtill äro, af öfverexekutor beviljas. Finnes gäldenärs gods eller det, hvarom tvistas, hos tredje man, må ock denne förbjudas att det utgifva.

181 §.

Öfverexekutor äge makt att, när skäl därtill äro, sätta fast egendom och hvad därtill hörer under förbud att säljas eller skingras. Är synnerlig fara, att det, som under sådant förbud satt är, genom vanvård eller annorledes i större mån försämrass, vare lag, som i 81 § 1 mom. sägs.

182 §.

Vid pröfning af lagsökningsmål äge, ändå att betalningsskyldighet ej kunnat gäldenären åläggas, öfverexekutor att, där så skäligt finnes, bevilja kvarstad å gäldenärs lösa gods eller stadga förbud mot skingring.

183 §.

Då kvarstad lägges å lös egendom, varde med den så förfaret, som då dylik egendom utmätes; dock vare, där kvarstaden ej sker till säkerhet för fordran, värdering icke af nöden.

Ej må för fordran kvarstad läggas å egendom, som icke får i mät tagas.

184 §.

Finner öfverexekutor skäl att i kvarstad sätta afrad, hyra eller ränta, som af fast egendom faller, varde, på sätt i 80 § sägs, syssloman tillsatt att medlen uppbära och förbud den betalningsskyldige kungjort. Den som blifvit satt till syssloman skall tillse, att utskyld eller afgift, som bör för egendomen gäldas och under kvarstadstiden till betalning förfaller, gulden varder.

185 §.

Lös egendom, som ställes under skingringsförbud, förblifve under innehafvarens vård och nyttjande; sker förbudet till säkerhet för fordran, varde egendomen värderad, såsom i fråga om utmätning är sagdt.

186 §.

Äro penningar satta i kvarstad, eller hafva medel, hvarom i 184 § förmäles, till syssloman influtit, äge öfverexekutor, där borgenär eller gäldenär det äskar, förordna om medlens insättande i bankinrättning, såsom i 160 § sägs.

187 §.

Är fara för handen, att gäldenär begifver sig från riket utan att efterlämna känd egendom, som mot gälden svarar, eller att någon, som häftar i skuld för hushyra, kost, skeppslega eller annat dylikt, afviker från orten, utan att borgenären har säkerhet i kvarlämnadt gods; då äge öfverexekutor förbjuda gäldenären att afresa från orten, innan han gjort rätt för sig; dock må sådant reseförbud ej gälla för längre tid än sex veckor. Öfverträdes förbudet, varde gäldenären återhämtad och, där borgenär det äskar, i häkte insatt, under den tid förbudet gäller.

188 §.

Har ej den, som vunnit kvarstad eller skingringsförbud, inom trettio dagar, och den, som utverkat reseförbud, inom fjorton dagar efter det öfverexekutors förordnande därom gafs, hos gäldenären genom lagsökning sin fordran kräft eller sin talan till domstol instämt eller fullföljer han ej genast eller å föreskrifven tid sin talan, där den hos öfverexekutor eller domstol anhängig är; gånge kvarstaden eller förbudet åter. Har i det fall, hvarom i 182 § skils, borgenär fört klagan mot öfverexekutors utslag, såvidt därigenom betalning ej blifvit honom tillerkänd, må tiden för talans instämmande räknas från den dag hofrättens utslag gafs.

Skall lagsökning eller stämning, hvarom nu är sagdt, delgifvas genom kungörelse i allmänna tidningarna, hafve den, som kvarstaden eller förbudet vunnit, sin rätt förvarat, om första kungörandet skett inom nu stadgad tid och hvad i öfrigt i ty fall föreskrifvet är rätteligen fullgöres.

189 §.

Kvarstad och skingringsförbud, som till säkerhet för fordran beviljade blifvit, så ock reseförbud upphöre, då gäldenären pant eller borgen ställer.

190 §.

Pröfvas de omständigheter, som föranledt kvarstad eller förbud, ej vidare vara för handen, må kvarstaden eller förbudet af öfverexekutor häfvas, så ock af domstol, då saken dit instämd är.

191 §.

Har man egenmäktigt pantat något till sig eller skilt annan från det han innehar eller eljest själf tagit sig rätt; äge öfverexekutor att genast besittningen eller annat förhållande, som rubbadt är, återställa; och svare den, som sig förgrep, vid domstol.

Den, mot hvilken sådan handräckning gifves, vare ej förment att sin talan vid domstol efter stämning utföra.

192 §.

Vägrar arrendator eller hyresgäst att afflytta, då bestämd legotid är till ända eller eljest, utan att legorätten förverkats, för honom inträdt skyldighet att afflytta, och gitter han ej visa sannolika skäl, att han ändock äger kvarsitta, då må öfverexekutor förordna om hans vräkande. Menar ägaren, att arrendator eller hyresgäst förverkat legorätten, må ock förordnande, som nyss sagts, meddelas, där öfverexekutor finner uppenbart, att rätten är förverkad.

Om rätt för den, mot hvilken sådan handräckning gifves, att sin talan vid domstol utföra, gälle hvad i 191 § sägs.

193 §.

Kvarstad, skingrings- eller reseförbud eller handräckning enligt 192 § må ej af öfverexekutor beviljas, där ej sökanden ställt pant eller borgen för den skada, som kan genom åtgärden vederparten tillskyndas. Finnes någon, som bör sådan säkerhet ställa, ur stånd därtill, och har han för sin talan visat synnerliga skäl, äge dock öfverexekutor honom från säkerhets ställande befria.

194 §.

Ansökning om kvarstad, förbud eller annan handräckning skall göras skriftligen. Ej må ansökningen bifallas innan tillfälle att därå svara blifvit vederparten lämnadt; finner öfverexekutor saken sådan, att den dylikt uppskof ej tåla kan, äge han att den äskade åtgärden bevilja tills vidare och intill dess annorledes förordnad varder, dock icke i det fall, hvarom i 192 § sägs.

195 §.

Finner öfverexekutor, att den, som talan anhängiggjort, saknar skäl därtill, gifve genast sitt beslut därom. Skall någon i målet höras, förordne öfverexekutor, huru det ske må; och äge öfverexekutor därvid förelägga vite eller äfventyr att, om part försummar fullgöra hvad honom varder ålagdt, målet ändock afgöres.

Hvad här är stadgadt vare ock gällande i andra hos öfverexekutor förekommande utsökningsmål, för hvilka annan ordning ej finnes i denna lag föreskrifven.

9 KAP.

Om kostnad i utsökningsmål.

196 §.

I mål, hvarom i 2 kap. handlas, tillägge öfverexekutor sökanden, där han saken vinner, ersättning för all nödig kostnad, som lagsökningen medfört. Varder målet såsom tvistigt förvisadt till domstol; då må ersättning tilläggas vederparten för hans kostnad; och äge ändå domstolen, när målet där fullföljes, pröfva hvad ersättning den ena parten bör till den andra gifva för kostnaden hos öfverexekutor.

197 §.

I andra utsökningsmål, än i 196 § nämnas, bestämme öfverexekutor, efter ty skäligt finnes, om och till hvad belopp den tappande parten bör till den andra gälda ersättning för hans kostnad i målet.

198 §.

All nödig kostnad för utmätning samt utmätt egendoms vård och försäljning, så ock för köpeskillingens fördelning skall ur köpeskillingen för den utmätta egendomen gäldas. Kostnad, som ej sålunda gulden varder, skall af sökanden betalas, och må beloppet, där det ej är af honom förskjutet eller af honom vid anfordran gäldas, hos honom utmätas.

Har af flera gemensamt intecknade egendomar någon blifvit särskildt utmätt för fordran, som äger sämre rätt än den gemensamma inteckningen, och har i anledning däraf inteckningshafvaren yrkat försäljning af de andra egendomarna men försäljning ej kommit till stånd, skall den, som påkallat den särskilda utmätningen, vidkännas hela kostnaden.

Sökes utmätning på grund af dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, och upplyses, då utmätning skall företagas, att nedsättning skett efter ty i 39 § sägs, skall hvad som erfordras till betäckande af kostnaden för förrättningen tagas i mät, där ej den tappande parten vid förrättningen styrker, att nedsättningsbevis eller besannad afskrift däraf blifvit för vederparten uppvist så tidigt, att denne kunnat om nedsättningen underrätta utmätningsmannen.

Ej vare utmätningsman pliktig att verkställa utmätning å dom eller utslag, som ej vunnit laga kraft, med mindre kostnaden för förrättningen förskjutes af sökanden. Den, som begär utmätning af fast egendom eller verkställighet af förordnande, som i 28 § sägs, vare, ändå att domen eller utslaget äger laga kraft, pliktig att på anfordran förskjuta erforderligt belopp till bestridande af kostnaden för egendomens utmätning och försäljning.

199 §.

Kostnad för annan förrättning, än i 198 § omförmäles, skall, där utmätningsmannen det äskar, förskjutas af den som åtgärden sökt.

Är i dom eller utslag, som skall verkställas annorledes än genom utmätning, föreskrift gifven, att verkställigheten skall ske på den tappande partens kostnad; då skall ock bevislig och nödig kostnad hos honom af utmätningsmannen uttagas.

10 KAP.

Om klagan öfver utmätningsmans förfarande.

200 §.

Vill man klaga öfver utmätningsmans förfarande i mål, hvarom denna lag handlar, göra det skriftligen hos öfverexekutor.

201 §.

För klagan öfver utmätning äge gäldenär tid intill klockan tolf å femtonde dagen sedan utmätningen fullbordats eller blifvit i fall, hvarom i 75 § sägs, hos gäldenären verkställd. Är borgenär missnöjd med förrättningen, ingifve sin klagoskrift inom samma tid, efter det han erhöi del af protokollet öfver utmätningen.

202 §.

Vill någon klaga öfver utmätningssmanns åtgärd vid auktion å fast egendom, göre det före klockan tolf å femtonde dagen därefter; dock att klagan öfver borgenärsförteckningen, där ej fråga är om bestämmande af lägsta budet eller villkoren för försäljningen, skall föras i den ordning 203 § stadgar.

203 §.

Är någon missnöjd med förslag till fördelning af köpeskilling för utmätningssvis såld egendom, hvilket enligt 146 § blifvit af utmätningssman upprättadt, eller med utmätningssmanns förslag till fördelning af medel, som i 161 § afses eller som influtit under tvångsförvaltning, ingifve sin klagoskrift till öfverexekutor före klockan tolf å tjugonde dagen, sedan förslaget afgafs.

204 §.

Försittes den i 201, 202 eller 203 § stadgade tid för klagan, och visas ej inom samma tid laga förfall, varde klagan, såvidt den åsyftar att vinna ändring i utmätningssmannens åtgärd, ej upptagen till pröfning. Visas förfall, sätte öfverexekutor ut ny tid för klaganden att målet fullfölja.

Vid förrättning, som i nämnda §§ omförmäles, meddele utmätningssmannen underrättelse om hvad för ändrings sökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas.

205 §.

Har den, som förer klagan efter ty i 201, 202 eller 203 § sägs, underlåtit att förete protokollet öfver den klandrade förrättningen, och är det ej ändå tillgängligt, då målet till afgörande företages, stände förrättningen fast. Styrker klaganden, att laga hinder mött för protokollets utbekommande, förelägge öfverexekutor viss tid för dess ingifvande och

gifve därvid till känna, att, där protokollet ej är tillgängligt då målet skall afgöras, klaganden förlorat sin talan.

206 §.

Påstår den, som öfver utmätning eller auktion klagar, att vid förrättningen annorledes tillgått, än utmätningssmannens protokoll utvisar, äge öfverexekutor, där sådant för pröfning af klagandens talan finnes nödigt, förordna om vittnens hörande vid domstol.

207 §.

Yrkar borgenär hos öfverexekutor, att utmätningssman skall, efter ty i 162 och 163 §§ stadgas, själf svara för hvad utmätas bort, eller söker någon eljest hos öfverexekutor skadestånd af utmätningssman, förty att han i utsökningsmål orätt förfarit; äge öfverexekutor, där han finner sökandens rätt uppenbar, honom därtill förhjälpa. I annat fall varde sökanden hänvisad att sin talan efter stämning vid domstol utföra.

208 §.

Då klagan öfver utmätningssmans åtgärd hos öfverexekutor anmäles, äge han, om skäl därtill finnes och saken ej tål uppskof, att tills vidare i afbidan på det slutliga utslaget inställa vidare fortgång af åtgärden eller meddela den rättelse däri, hvartill omständigheterna föranleda.

209 §.

I mål, hvarom i 201, 202 eller 203 § förmäles, skall öfverexekutors slutliga utslag gifvas i den ordning, som i 34 § stadgas.

210 §.

Ej må klagan öfver utmätning hindra förrättningens fullbordan eller egendomens försäljning, eller klagan öfver annan af utmätningssman vidtagen åtgärd verka uppehåll däri, med mindre öfverexekutor annorledes förordnar.

11 KAP.

Om klagan öfver utslag i utsökningsmål.

211 §.

Nöjes ej part åt öfverexekutors beslut i utsökningsmål, äge däröfver i hofrätten sig besvära; och åligger det öfverexekutor, då slutligt utslag gifves eller auktion å fast egendom af honom hållen är, att tillika meddela underrättelse om hvad vid ändrings sökande iakttagas bör samt äfventyret, om det försummas.

Öfver utslag, hvarigenom öfverexekutor visat mål åter till utmättingsman, må ej klagas; innefattar utslaget pröfning af fråga, som på målets utgång inverkar, vare dock part berättigad att däremot fullfölja talan i sammanhang med hufvudsaken, där denna kommer under högre myndighets pröfning.

I utslag, hvarigenom mål blifvit såsom tvistigt till domstol förvisadt, må ej gäldenär söka ändring.

212 §.

Har öfverexekutor genom särskildt beslut utlätit sig öfver omständighet, som angår målets behandling; däröfver må ej besvär anföras annorledes än i sammanhang med hufvudsaken. Ej vare part förment att särskildt öfverklaga förordnande, som enligt 194 eller 208 § före målets slutliga afgörande meddelas. Tilltror part sig visa, att utsökningsmål af öfverexekutor onödigt uppehålles; äge då att däröfver klaga.

213 §.

Vill någon öfverklaga öfverexekutors slutliga utslag, som muntligen eller efter anslag meddelas i mål, hvarom i 2 kap. sägs, eller i fråga om fördelning af köpeskilling för fast egendom, som blifvit af öfverexekutor såld, eller af medel, som i 161 § eller i 7 kap. afses, eller på klagan öfver utmätning, auktion å fast egendom eller förslag till fördelning af köpeskilling eller af medel, som i 161 § eller i 7 kap. afses, ingifve sina besvär till hofrätten i mål från Norrbottens, Västerbottens, Jämtlands, Västernorrlands och Gottlands län före klockan tolf å trettionde dagen samt i mål från öfriga delar af riket före klockan tolf å tjugonde dagen

från den dag, då utslaget muntligen afkunnades, eller, om det blifvit efter anslag meddeladt, från den dag, å hvilken utslaget är ställt.

För klagan öfver auktion, som af öfverexekutor hållen är, vare tid, som nu är sagd, räknad från auktionsdagen; dock att besvär öfver borge-närsförteckningen, när de ej afse bestämmande af lägsta budet eller villkoren för försäljningen, skola anföras i den ordning, som för klagan öfver öfverexekutors utslag i fråga om köpeskillings fördelning är stadgad.

214 §.

Den, som ej nöjes åt öfverexekutors beslut i andra fall än i 213 § nämnas, äge, där beslutet blifvit för honom muntligen afkunnadt, tid till klagan, såsom i samma § stadgas; eljest njute han lika tid från det han af beslutet erhöi del.

215 §.

Skall besvärstid räknas från erhållen del af beslutet, låte den vinnande tillställa vederparten beslutet i hufvudskrift eller besannad afskrift, och varde därå tecknad dagen, då tillställandet skett. Vistas vederparten utrikes, eller vet man ej hvar han sig uppehåller, och har han ej för sig ställt ombud, varde afskrift af beslutet hos öfverexekutor lämnad, och låte den vinnande sedan i allmänna tidningarna tre gånger, minst fjorton dagar mellan hvarje gång, kungöra, att beslut i det mål gifvet är, och att afskrift af beslutet finnes hos öfverexekutor att tillgå; i ty fall hafve vederparten tid att sig besvara före klockan tolf å nittionde dagen efter sista kungörandet.

216 §.

Vill någon klaga däröfver, att han af öfverexekutor blifvit fälld till ansvar enligt 9, 10 eller 11 § eller till skadestånd enligt 207 §, och är utslaget ej för honom muntligen afkunnadt, hafve för klagan tid, som i 213 § sägs, från den dag, utslaget genom öfverexekutors försorg honom delgafs.

217 §.

Ingifvas ej besvären till hofrätten inom föreskrifven tid, varde de ej upptagna till pröfning, där ej inom samma tid laga förfall visas; visas laga förfall, sätte hofrätten ut ny tid.

218 §.

Har klaganden underlåtit att till hofrätten ingifva öfverexekutors utslag eller protokoll i målet, skall hvad i 205 § finnes för där afsedt fall stadgad äga motsvarande tillämpning.

219 §.

Ej må ändring göras i öfverexekutors utslag, med mindre tillfälle, efter ty här nedan sägs, lämnats part, hvars rätt är i fråga, att öfver besvären sig förklara.

Finner hofrätten någon böra öfver besvären höras, vare klaganden pliktig att efter föreläggande uttaga de af honom ingifna besvärshandlingarna samt dem i hufvudskrift eller besannad afskrift vederparten tillställa, så ock att inom lika tid, som för besvärens anförande gällt, räknad från den dag föreläggandet genom anslag inom hofrätten kungöres, till hofrätten inkomma med sådant intyg, som i 11 kap. 38 § rättegångsbalken sägs, rörande delgifningen och dagen därför samt återställa handlingarna eller ingifva styrkt afskrift däraf.

Har klaganden före utgången af den tid, som är stadgad för ingifvande af delgifningsbevis och återställande af besvärshandlingarna, hos hofrätten sökt anstånd med fullgörande af hvad honom i sagda hänseenden åligger, må hofrätten sådant anstånd på viss tid bevilja, när skäl därtill äro.

Äro vid besvären fogade kartor eller andra ritningar, eller ock handlingar af vidlyftigare beskaffenhet, såsom protokoll i annat mål, eller handlingar rörande laga skifte eller därmed jämförlig förrättning, eller handelsböcker eller andra räkenskaper, äge, på framställning af klaganden, hofrätten efter omständigheterna förordna, huruvida de må från delgifning undantagas.

220 §.

Är, i fall då klagandens vederpart skall höras, ej veterligt, har han sig uppehåller, eller upplyses, att han vistas å utrikes ort; har han ej i hofrätten anmält viss person, som äger att å hans vägnar mottaga besvärshandlingarna, eller anvisning å sådant ombud eljest kunnat erhållas; återställe klaganden inom stadgad tid besvärshandlingarna, där de äro af honom uttagna, och lägge hofrätten honom viss tid före att styrka, det han låtit i allmänna tidningarna tre gånger, minst fjorton dagar mellan hvarje gång, kungöra, att besvär i målet blifvit anförda, samt att besvärshandlingarna finnas hos hofrätten att tillgå.

221 §.

Visas, att klaganden på grund af laga förfall varit ur stånd att fullgöra hvad honom enligt 219 eller 220 § åligger, lägge hofrätten honom ny tid före. Visas ej laga förfall, eller, där fråga är om delgifning enligt 219 §, att för delgifningen mött hinder, hvarom i 220 § sägs, äge hofrätten, då den stadgade tiden gått till ända, företaga målet till afgörande.

Har ej, då målet till afgörande företages, till hofrätten inkommit bevis att delgifning skett före utgången af den för ingifvande af delgifningsbevis bestämda tid och är ej heller förklaring afgifven, eller äro ej besvärshandlingarna återställda eller styrkt afskrift däraf ingifven då målet afgöras skall, hafve klaganden förlorat sin talan. Lag samma vare, där klaganden ej styrkt sig hafva i enlighet med hofrättens föreläggande låtit i allmänna tidningarna införa kungörelse om besvären och förklaring ej inkommit då målet till afgörande företages.

222 §.

Har klaganden låtit sina besvär af annan ingifvas till hofrätten, vare i fall, som i 219 § afses, denne utan särskildt bemyndigande berättigad att å klagandens vägnar uttaga besvärshandlingarna från hofrätten.

223 §.

Har före utgången af den för ingifvande af delgifningsbevis bestämda tid klaganden låtit besvärshandlingarna tillställas vederparten, vare denne pliktig att inom lika tid som för besvärens anförande gällt, räknad från den dag handlingarna honom tillställdes, förklaring till hofrätten ingifva; är kungörelse angående besvären i allmänna tidningarna införd, skall förklaringen ingifvas inom nittio dagar från sista kungörandet. Förklaring, hvarom nu är sagdt, må ock i betaldt bref med allmänna posten till hofrätten insändas.

Inkommer ej förklaring inom föreskrifven tid, må det ej föranleda uppehåll med målets afgörande, med mindre inom samma tid visas laga förfall; visas förfall, utsätte hofrätten ny tid.

224 §.

Hvad parterna enligt 219 och 223 §§ hafva att iakttaga, så ock äfventyret, om det försummas, skall tecknas å besvärsskriften.

225 §.

Pröfvar hofrätten tillfälle böra lämnas klagandens vederpart att afgifva yttrande öfver inlaga, som efter det besvären utställt till förklaring blifvit af klaganden ingifven, eller finnes nödigt att klaganden höres öfver förklaring eller annan inlaga, som af vederparten ingifvits, äge hofrätten meddela föreskrift om delgifvande af inlaga, hvarom fråga är. Besluter hofrätten att infordra öfverexekutors eller utmätningsmans utlåtande öfver besvären, må ej part med beslutets delgifvande betungas.

226 §.

Huru mål, som blifvit af öfverexekutor å Gottland afgjorda, må fullföljas i annan ordning, än nu är sagdt; därom är särskildt stadgadt.

227 §.

Föranleda besvären ej ändring i öfverklagade utslaget, gälde den klagande vederpartens kostnader i målet, efter ty hofrätten präfvar skäligt. Finnes någon hafva ohemult klagat, böte såsom i 29 kap. 2 § rättegångsbalken stadgadt är. Missfirmar någon hos hofrätten öfverexekutor, äge hofrätten, ändå att åtal ej sker, döma den felande till ansvar, när brottsligheten ej är gröfre, än att den må med böter beläggas; är den svårare, låte hofrätten den brottslige där särskildt åtalas.

228 §.

Då besvär mot öfverexekutors utslag anmälas, äge hofrätten, när skäl därtill förekommer, att, innan ändringssökandet slutligen präfvas, förordna, att utslaget icke må verkställas eller att, om verkställighet redan följt, ytterligare åtgärd ej må vidtagas.

229 §.

Då i utsökningsmål hofrätt meddelat utslag, däröfver klagan må föras, skall kungörelse om utslaget införas i allmänna tidningarna.

Närmare föreskrifter i fråga om sådan kungörelse meddelas af Konungen.

230 §.

Hofrätts utslag i mål, hvarom i 2 kap. sägs, må ej öfverklagas. Har i annat utsökningsmål hofrätt meddelat utslag, hvarigenom målet

visats åter till öfverexekutor eller utmättningsman, skall hvad i 211 § finnes stadgadt för där afsedt beslut om återförvisning äga tillämpning.

Öfver slutligt utslag, som eljest i utsökningsmål af hofrätt meddelats, må klagan hos Konungen föras genom besvär, som, vid talans förlust, skola till nedre justitierevisionen ingifvas före klockan tolf å trettionde dagen från den dag, då utslaget gafs, dock att, där inom sagda tid laga förfall visas, ny tid af Konungen utsättes. Klaganden åligger att vid besvären foga öfverklagade utslaget jämte hofrättens protokoll, så ock öfriga protokoll och utslag i målet, där de ej skola från hofrätten insändas; försummas det och är ej det felande hos Konungen tillgängligt, då målet till afgörande företages, skall klaganden hafva sin talan förlorat. Hvad sålunda för ändringssökande iakttagas bör skall i utslaget gifvas till känna.

Äro besvär öfver hofrätts utslag anförda, skola från hofrätten infordras därstädes befintliga handlingar i målet. Finnes någon böra höras öfver besvären eller öfver annan inlaga, som i målet ingifvits till Konungen, skall hvad i 219—225 §§ är för hofrätt stadgadt i tillämpliga delar gälla; och skola, vid delgifning af besvär, jämväl de i hofrätten af klaganden ingifna handlingar, öfver hvilka tillfälle ej lämnats vederparten att sig yttra, honom delgifvas.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913.

Mål, som före nämnda dag redan äro anhängiga, skola behandlas enligt äldre lag; dock att, där ej före nämnda dag skett utmätning eller meddelats förordnande, som i 28 § sägs, nya lagen skall lända till efterrättelse, samt att i fråga om förordnande om fast egendoms försäljning, hvilket meddelats före nämnda dag, bestämmelserna i 86 § 2 mom. skola tillämpas men, i händelse före samma dag öfverexekutors beslut vunnit laga kraft eller borgenären begärt verkställighet af beslutet, de i sagda lagrum stadgade tider räknas från nämnda dag.

Begäres efter den dag, då nya lagen träder i kraft, jämlikt 51 § konkurslagen försäljning af fast egendom, som hör till konkursbo, skola ändock i fråga om försäljningen tillämpas bestämmelserna i äldre lag, där kursen börjats före sagda dag.

Där i lag eller särskild författning förekommer hänvisning till lagrum, som blifvit ersatt genom bestämmelse i nya lagen, skall denna i stället tillämpas.

Förslag

till

L a g

om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875
angående inteckning i fast egendom.

Härigenom förordnas, att 15, 18—26, 30, 32—38, 44, 45, 52, 54, 55 och 61 §§ i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom skola erhålla följande ändrade lydelse:

15 §.

Är, när inteckning för fordran sökes, egendomen afträdd till konkurs, eller afträdes den samma dag ansökningen göres, skall ansökningen afslås, där ej inteckningen sökes för ogulden köpeskillinng, hvarför egendomen häftar på sätt i 11 kap. 2 § jordabalken sägs.

Är på grund af ansökning, som nu sagts, inteckning meddelad, vare den utan verkan; och varde, när förhållandet styrkes, anteckning därom gjord i inteckningsprotokollet.

18 §.

1 mom. Inteckning för fordran medför rätt att i den ordning utsökningslagen bestämmer ur egendomen utbekomma hvad intecknad är, dock ej ränta för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år. För den kostnad, inteckningshafvaren får vidkännas för bevakande af sin rätt till betalning ur egendomen, njute han ock den rätt nu sagts.

2 mom. Är, då inteckningshafvare vill söka betalning ur intecknade egendomen, denna från en till annan öfverläten utan att nye ägaren sökt lagfart å sitt fång, må utan hinder af öfverlåtelsen förre ägaren sökas. Är tvist om ägandanderätten antecknad i lagfartsprotokollet, må den sökas, hvilken såsom ägare har egendomen i besittning.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl gälla i fråga om uppsägning af intecknad gäld.

19 §.

Inteckning för fordran skall förnyas i den ordning, som uti 20 § bestämmes, första gången inom tio år sedan den beviljades och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse. Sker det ej, vare inteckningen förfallen, ändå att inom nämnda tid vidtagits sådan åtgärd, som i 22 § andra stycket sägs.

Har rätten förklarat ansökan om inteckning för fordran hvilande, skall inom tio år därefter och sedermera inom hvar tionde års slut ansökningen, där den fortfarande är hvilande, åter af sökanden hos rätten anmälas. Sker det ej, vare ansökningen förfallen.

20 §.

Vill någon låta förnya inteckning, uppvisse hos rätten fordringshandlingen i hufvudskrift; och varde bevis om förnyelsen där tecknad å handlingen. Sökanden stånde ock fritt att inför annan underrätt förete inteckningshandlingen; den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll korteligen intagas hvad handlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen, att den varit företedd till vinnande af inteckningsförnyelse: sedan ingifve sökanden protokollet däröfver till den rätt, som inteckningen beviljat, inom tid, som i 19 § sägs; och vare detta så giltigt, som om handlingen där blifvit företedd.

Går tiden, inom hvilken inteckning i egendom å landet bör förnyas, till ända innan nästa lagtima ting, må inteckningen förnyas på urtima ting, hvilket domaren har att på anmälan af inteckningens innehafvare och på hans bekostnad inom sagda tid hålla; vare dock inteckningshafvaren skyldig att å nästa lagtima ting förete inteckningshandlingen eller rättens bevis om förnyelsen att i inteckningsprotokollet införas. Försummar han det, vare förnyelsen utan verkan.

21 §.

Vill fastighetsägaren i stället för en inteckningshandling sätta en eller flera andra handlingar innefattande medgifvande af inteckning, som i 1 § sägs, för intecknade beloppet, ingifve till rätten inteckningshandlingen jämte den eller de handlingar, som skola sättas i stället; och göra rätten om utbytet anteckning i inteckningsprotokollet samt åteckne handlingarna bevis om utbytet, anmärke ock å den eller de nya inteckningshandlingarna hvad för inteckningsrättens bedömande är af betydelse. Utbyte, hvarom nu sagts, må ock ske på begäran af inteckningshafvare, där det visas, att fastighetsägaren samtyckt till åtgärden.

22 §.

Där fastighetsägaren det äskar och till rätten ingifver inteckningshandlingen, varde inteckningen dödad helt och hållet eller till viss del; och teckne rätten å handlingen bevis om dödandet. Äskas sådan åtgärd af annan än fastighetsägaren, må dödning ock ske, där det visas, att fastighetsägaren samtyckt till åtgärden.

Vill någon låta inteckning under annan nedsättas, skall hvad i första stycket är stadgadt i fråga om intecknings dödande äga motsvarande tillämpning. Är egendomen besvärad af flera inteckningar, må ej någon af dem sättas efter annan, med mindre den tillika sättes att gälla efter den eller de inteckningar, hvilka äga lika eller bättre rätt än denna.

23 §.

Sker försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, egendomen icke vidare häfta för intecknad belopp, som enligt borgenärsförteckningen faller utom hvad af köpeskillingen täckes, ej heller för belopp, som af köpeskillingen täckes men faller utom det för försäljningen bestämda lägsta budet, där ej beloppet af köparen öfvertagits i afräkning å köpeskillingen. Anteckning härom skall, sedan till rätten eller domaren inkommit handling, som visar köpeskillingens fördelning, införas i inteckningsprotokollet, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

24 §.

1 mom. Varder fast egendom afträdd i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk, då skall, sedan löseskillingen blifvit å behörig ort nedsatt, hvad sålunda afträdts ej vidare häfta för inteckning, som meddelats i egendomen; skolande därom, sedan till rätten eller domaren inkommit anmälan, att löseskillingen blifvit nedsatt, göras anteckning i inteckningsprotokollet så som i 23 § sägs.

2 mom. Kommer vid fördelning af ersättning, som enligt lagen om dikning och annan afledning af vatten tillkommer vattenverksägare för skada eller intrång, eller af lösen för mark, som jämlikt bestämmelserna i grufvestadgan afträdts till grufägare, eller af medel, som jämlikt föreskrifterna i utsökningslagen skola fördelas mellan rättsägare i fast egendom ändå att försäljning af egendomen ej skett, betalning att utfalla å hufvudstol af inteckning, hvarför egendomen häftar, vare inteckningen till motsvarande belopp utan verkan; och varde därom, sedan fördelningen visats vara godkänd eller hafva vunnit laga kraft, anteckning gjord i inteckningsprotokollet som nyss sagts.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl tillämpas, där enligt gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk allenast en del af intecknad egendom afträdes och vid löseskillingens fördelning betalning utfaller å hufvudstol af inteckning.

25 §.

Har intecknad fordringshandling blifvit inlöst af fastighetsägaren eller eljest kommit i hans hand, och är ej sådant fall för handen, att inteckningen är ogill eller utan verkan, må handlingen ånyo utgifvas med oförändrad inteckningsrätt.

Innehafves inteckningshandling, när egendomen utmättningsvis säljes, af fastighetsägaren, äge denne vid försäljningen tillgodonjuta samma rätt, som skulle tillkomma annan innehafvare af inteckningen; dock att, där i handlingen ränta är förskrifven, sådan ej må räknas ägaren till godo. Är fastighetsägaren försatt i konkurs, äge konkursboet den rätt nu sagts.

Är å belopp, hvarför egendomen på grund af inteckning häftar, afbetalning gjord, eller är eljest inteckningshafvaren icke berättigad att

utbekomma mer än en del af intecknade beloppet, vare i fråga om den öfriga delen lag, som i andra stycket sägs; dock att inteckningshafvaren för sin fordran äger företräde.

26 §.

Har fastighetsägaren gjort afbetalning å intecknad belopp, vare inteckningshafvaren, där ej annat förbehåll skett, pliktig att på begäran af fastighetsägaren och mot förskott af nödig kostnad uppvisa inteckningshandlingen vid rätten för afbetalningens antecknande i inteckningsprotokollet; skolande, när sådant sker, ej mindre i protokollet anmärkas, att handlingen ej vidare medför inteckningsrätt för afbetalade beloppet, än äfven handlingen förses med bevis därom.

Uppvisande, hvarom nu är sagdt, må ock ske vid annan underrätt. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt inteckningsprotokoll korteligen anteckna hvad inteckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock å handlingen bevis, som ofvan är sagdt. Sedan göre fastighetsägaren om uppvisandet anmälan hos rätten i den ort, där egendomen ligger, för antecknande i dess inteckningsprotokoll och ingifve tillika den andra rättens protokoll i ärendet.

Sedan anteckning om afskrifning, efter ty nu är sagdt, skett i inteckningsprotokollet, må, där fastighetsägaren det äskar och tillika ingifver handling innefattande medgifvande, som i 1 § sägs, inteckning till belopp motsvarande hvad sålunda afskrifvits meddelas att gälla med förmånsrätt näst efter inteckningshafvarens återstående fordran; vare ock fastighetsägaren öppet att utan inteckningshandlingens företeende få inteckningen dödad till belopp motsvarande hvad som afskrifvits. Är fastighetsägaren tillkommande rätt till andel i inteckning utmätt, äge utmätningssmannen utfärda handling, som nu sagts, och på grund däraf få inteckning meddelad.

30 §.

Har vid försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer borgenär, som i egendomen har inteckning för fordran, ägt taga betalning ur köpeskillingen, men låter han intecknad belopp,

som kunnat ur köpeskillingen gäldas, kvarstå i egendomen, vare den, som personligen svarade för fordringen, fri från ansvarighet för sådant belopp.

32 §.

Är inteckning för fordran meddelad i flera egendomar gemensamt, hvile ansvarigheten å hvar af egendomarna till så stort belopp, som å den faller efter förhållandet af denna egendoms särskilda värde till sammanlagda värdet af alla egendomarna. Finnes ej, när gemensam inteckning i flera egendomar beviljas, visst värde å hvarje egendom utsatt i inteckningshandlingen, skall för bestämmande af ansvarighetsbeloppet hvarje egendoms värde beräknas efter den uppskattning därå till allmän bevillning, som var gällande året näst före den tid, då inteckningen söktes, eller, där sådan uppskattning för det året ej finnes, den, som efter nämnda tid först sker; finnes, när en eller flera af egendomarna skola utmättningsvis säljas, för någon af dem ej sådan uppskattning, skall ansvarighetens fördelning bestämmas efter de värden, som, efter ty i utsökningslagen stadgas, af utmättningsmannen åsättas egendomarna.

Kan den, som har gemensam inteckning i flera egendomar, ur köpeskillingen för någon af dem ej utfå det belopp, hvarför den egendom efter första stycket skall ansvara, falle bristen de öfriga egendomarna till last och varde dem emellan fördelad enligt den där stadgade grund. Saknas i någon af egendomarna tillgång till gäldande af därå belöpande andel i bristen, skall den andel på enahanda sätt fördelas å de återstående egendomarna.

33 §.

Har den, som fått gemensam inteckning i flera egendomar, låtit inteckningen i någon af dem helt och hållet eller till viss del dödas eller ock förfalla eller nedsättas, vare då ej berättigad att för belopp, som skulle falla å den egendom efter ty i 32 § sägs, hålla sig till de andra egendomarna, där ej mellan honom och öfriga rättsägare är annorlunda aftaladt.

Varder aftal, hvarom nu är sagdt, vid rätten styrkt, skall det i inteckningsprotokollet anmärkas, och teckne rätten bevis därom å de inteckningshandlingar, hvilka för aftalets styrkande blifvit vid rätten företedda. Har aftalet blifvit i inteckningsprotokollet anmärkt, vare det jämväl mot ny rättsägare gällande.

34 §.

Innehafvare af gemensam inteckning i flera egendomar vare, där någon af dem skall på begäran af annan än inteckningshafvaren särskildt säljas i den ordning utsökningslagen bestämmer, berättigad att för utrönande huruvida sådan brist kan uppstå, som enligt 32 § andra stycket bör falla egendomen till last, äska försäljning jämväl af de öfriga egendomarna eller någon af dem utan hinder däraf, att intecknade beloppet ej är till betalning förfallet; dock åligge honom att, innan den egendom, hvars särskilda försäljning blifvit begärd, skall säljas, framställa sitt yrkande i den ordning 13 § utsökningslagen bestämmer samt, där ej den myndighet, hos hvilken yrkandet framställes, skall förrätta auktionen, till auktionsförrättaren ingifva bevis, att yrkandet blifvit framställt.

Göres ej sådant yrkande, eller kommer gjordt yrkande att förfalla, må ej innehafvaren af den gemensamma inteckningen, där nämnda egendom då säljes, ur köpeskillingen utfå mer än det belopp, hvarför egendomen enligt 32 § första stycket ansvarar.

35 §.

Har egendom, som gemensamt med annan häftar för inteckning, blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, såframt icke samtliga de egendomar, som häfta för inteckningen, blifvit sålda vid samma auktion och försäljningen skedde utan att särskilda utrop föregått, egendomen, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, icke vidare häfta för någon del af intecknade beloppet, som icke af köparen öfvertagits i afräkning å köpeskillingen, ändå att detta faller inom det för försäljningen bestämda lägsta budet; och varde därom, efter ty i 23 § sägs, anteckning gjord i inteckningsprotokollet.

Varda af gemensamt intecknade egendomar en eller flera utmättingsvis sålda, skola de öfriga ej vidare häfta för hvad af inteckningen kunnat utgå ur köpeskillingen för de egendomar, som sålts; skolandet därom, när det visas, huru köpeskillingen fördelats och att fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göras anteckning i inteckningsprotokollet.

36 §.

Hvad i 32—35 §§ är stadgad skall äga motsvarande tillämpning, där flera samfällt, en hvar till viss lott, äro ägare af in-tecknad egendom.

37 §.

1 mom. Har egendom, sedan in-teckning däri beviljades, blifvit styckad, skall, såvidt ej nedan i denna § annorlunda stadgas, i fråga om de särskilda delarnas ansvarighet för in-tecknade beloppet tillämpas hvad om flera egendomar ofvan är sagdt.

2 mom. Skedde styckningen genom jordafsöndring, svare stamfastigheten för hela in-tecknade beloppet och lägenheten allenast för hvad däraf icke kan utgå ur köpeskillingen för stamfastigheten; dock att in-teckningshafvaren äger att på en gång söka betalning ur stamfastigheten och lägenheten. Äro från stamfastigheten flera lägenheter afsöndrade, gånge lägenhet, hvarå lagfart senare är sökt, i betalning före den, hvarå lagfart sökts tidigare; har å samma dag lagfart sökts å flera lägenheter, eller är fråga om lägenheter, hvarå lagfart ej blifvit sökt, gånge den, som senare öfverlåtits, förr i betalning; äro lägenheterna öfverlåtna samma dag, vare ansvarigheten dem emellan fördelad efter de grunder, som i 32 § äro stadgade.

Skall på begäran af någon, som äger lika eller bättre rätt än in-teckningshafvaren, någon af egendomarna utmättningsvis säljas, äge in-teckningshafvaren, efter ty i 34 § sägs, äska försäljning jämväl af lägenhet, som för in-teckningen ansvarar först efter den egendom, hvars särskilda försäljning blifvit begärd.

3 mom. In-teckning, som afses i 2 mom., må, såvidt den besvärar lägenheten, dödas, ändå att lägenhetens ägare icke visas hafva samtyckt till åtgärden.

För dödning, hvarom nu är sagdt, må in-teckningshandlingen uppvisas vid annan underrätt än den, hvarunder lägenheten lyder. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt in-teckningsprotokoll göra anteckning om ansökningen samt korteligen angifva hvad in-teckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt in-teckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när in-teckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen om uppvisandet och ändamålet

därmed. Sedan må protokollet i ärendet ingifvas till rätten i den ort, där lägenheten ligger; och vare det så gillt, som hade inteckningshandlingen dit ingifvits.

4 mom. Huru i vissa fall afsöndradt område, som förut tillhört ryttare-, soldat- eller båtsmanstorp, må befrias från ansvarighet för inteckningar i stamhemmanet, därom är särskildt stadgad.

38 §.

Då fast egendom blifvit utmätt eller enligt 28 § utsökningslagen förordnande meddelats om sådan egendoms försäljning, så ock då jämlikt 51 § konkurslagen äskats försäljning af konkursbos fastighet i den ordning, som om utmätt fast egendom är stadgad, skall, sedan bevis härom till rätten eller domaren inkommit, beviset vid rätten uppläsas och i inteckningsprotokollet införas, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden. Inkommer anmälan, att utmätningen upphäfts eller att frågan om egendomens försäljning eljest förfallit, varde ock sådant i protokollet antecknad.

Har egendomen blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, varde anteckning därom, efter ty i första stycket sägs, i inteckningsprotokollet införd, när handling, som visar köpeskillingen fördelning, till rätten eller domaren inkommer.

44 §.

Vill innehafvare af nyttjanderätt låta därför meddelad inteckning helt och hållet eller till viss del dödas eller ock under annan inteckning nedsättas, skall hvad i 22 § är med afseende å inteckning för fordran stadgad äga motsvarande tillämpning; dock att fastighetsägarens samtycke till sådan åtgärd icke är af nöden.

45 §.

Har den tid, för hvilken nyttjanderätten upplåtits, gått till ända, eller visas, att nyttjanderätten af annan anledning upphört, må på begäran af fastighetsägaren inteckningen dödas.

Har egendomen blifvit utmättningsvis försåld utan förbehåll om nyttjanderättens bestånd, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, inteckningen vara utan verkan; skolandet

därom, sedan från auktionsförrättaren inkommit uppgift om förhållandet, göras anteckning i inteckningsprotokollet, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden.

Hvad i 24 § 1 mom. är stadgadt med afseende å inteckning för fordran skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning för nyttjanderätt.

52 §.

Hvad vid försäljning af fast egendom i den ordning utsökningslagen bestämmer skall iakttagas, när egendomen är besvärad af inteckning för fordran och för nyttjanderätt, därom skils i utsökningslagen.

54 §.

Hvad i denna förordning är stadgadt angående nyttjanderätt gälle ock i fråga om rätt till afkomst eller annan förmån, som åt någon upplåtes att utgå af fast egendom.

Är inteckning meddelad för sådan rätt, äge rättighetens innehafvare att i den ordning utsökningslagen bestämmer ur egendomen utbekomma förmån i penningar eller varor, som är upplupen och innestår ogulden, samt den kostnad han för bevakande af sin rätt till betalning ur egendomen får vidkännas, så ock, där egendomen säljes utan förbehåll om rättighetens bestånd, ur köpeskillingen njuta ersättning motsvarande uppskattade värdet af de förmåner i penningar eller varor, som tillkomma honom. Ej må dock ur egendomen uttagas förmån för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år.

I fråga om inteckning, som nu sagts, skall hvad i 18 § 2 mom. första stycket samt 32—37 §§ är stadgadt angående inteckning för fordran äga motsvarande tillämpning.

55 §.

Upplåtes servitutsrätt skriftligen, må, till betryggande af rättighetens bestånd efter ty nedan sägs, inteckning meddelas, såsom om nyttjanderätt är stadgadt.

Hvad i 43, 44 och 45 §§ är stadgadt angående inteckning för nyttjanderätt skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning för servitut.

61 §.

Vid rätten skall i öfverensstämmelse med inteckningsprotokollet föras bok så inrättad, att däraf lätteligen kan ses: hvarje egendom, däri inteckning blifvit sökt, tiden då det skett, sökandens namn, beloppet af fordran eller beskaffenheten af annan rättighet, hvarför inteckning är sökt, så ock, där inteckning blifvit beviljad eller afslagen, förnyad, nedsatt, annorledes förändrad eller dödad, eller ock ansökning om inteckning blifvit förklarad hvilande eller därefter åter hos rätten anmäld, tiden då sådant skedde. Då enligt 15, 21, 23, 24, 26, 35, 38 eller 45 § anteckning skett i protokollet, varde ock det i boken anmärkt.

De närmare föreskrifterna om bokens förande meddelas af Konungen.

Förslag

till

Lag

om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

1 §.

Den nu antagna lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom skall jämte hvad här nedan stadgas träda i kraft den 1 januari 1913 och tillämpas jämväl å inteckning, som tillkommit före nämnda dag; dock att

dels härigenom icke sker inskränkning i inteckningshafvares rätt att ur egendomen utbekomma ränta, afkomst eller förmån, som upplupit före nämnda dag,

dels hvad i 26 § första stycket stadgas icke skall äga tillämpning, med mindre inteckningshandlingen blifvit af fastighetsägaren ånyo utgifven efter sagda dag,

och dels bestämmelserna i 37 § 2 och 3 mom. icke skola tillämpas i fråga om afsöndring, som skett före den 1 januari 1910.

2 §.

Varder intecknad egendom försåld i den ordning hittills gällande utsökningslag bestämmer, skall i fråga om den rätt till andel i köpeskillingen inteckning medför och i fråga om försäljningens verkan å inteckning äldre lag äga tillämpning.

I fråga om verkan å inteckning däraf, att intecknade egendomen blifvit afträdd i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk, skall ock äldre lag tillämpas, där egendomen blifvit afträdd före den 1 januari 1913.

3 §.

Utan hinder däraf att nya lagen trädte i kraft, vare fastighetsägare öppet att få inteckning, som på grund af bestämmelse i äldre lag kunnat dödas utan inteckningshandlingens företeende, sålunda dödad.

4 §.

Har utmätning eller annan dylik åtgärd, som ägt rum innan nya lagen trädte i kraft, föranlett egendomens försäljning, då må, sedan fördelning af köpeskillingen vunnit laga kraft eller blifvit godkänd, på begäran af ny ägare, som å fastigheten erhållit lagfart, i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken anmärkas, att anteckningen om utmätningen eller åtgärden förfallit, såvida det visas,

ej mindre att de inteckningar, hvilka enligt äldre lag kunnat dödas utan inteckningshandlingens företeende, blifvit dödade eller förfallit eller ock, där försäljningen skett före den 1 januari 1899, på grund af nye ägarens åtagande skola fortfarande gälla,

än äfven i fråga om inteckning för fordran, som kunnat ur köpeskillingen till fullo gäldas men som understigit intecknade beloppet, där ej inteckningen dödates eller förfallit, att därå belöpande utdelning lyftats eller att på grund af nye ägarens åtagande inteckningen skall gälla för fulla beloppet;

skolande tillika, där annan utmätning eller åtgärd, som föregått försäljningen, finnes i intecknings- eller fastighetsboken antecknad, därom göras sådan anmärkning, som nu sagts.

Har utmätningen upphäfts eller frågan om egendomens försäljning eljest kommit att förfalla, varde, när bevis därom ingifves, i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken anmärkt, att anteckningen om utmätningen eller åtgärden förfallit.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907
om inteckning i tomträtt.

Härigenom förordnas, att 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt skola erhålla följande ändrade lydelse:

7 §.

Är, när inteckning i tomträtt sökes, tomträtten afträdd till konkurs, eller afträdes den samma dag ansökningen göres, skall ansökningen afslås.

Är på grund af ansökning, som nu sagts, inteckning meddelad, vare den utan verkan; och varde, när förhållandet styrkes, anteckning därom gjord i tomträttsprotokollet.

8 §.

1 mom. Inteckning i tomträtt medför rätt att i den ordning utsökningsslagen bestämmer ur tomträtten utbekomma hvad intecknad är, dock ej ränta för längre tid före den dag utmätning sker eller konkurs börjas än tre år. För den kostnad, inteckningshafvaren får vidkännas för bevakande af sin rätt till betalning ur tomträtten, njute han ock den rätt nu sagts.

2 mom. Är, då inteckningshafvare vill söka betalning ur tomträtten, denna från en till annan öfverlåten utan att nye tomträttshafvaren

sökt inskrifning af sitt fång, må utan hinder af öfverlåtelsen förre tomträttshafvaren sökas. Är tvist om tomträttshafvarens fång antecknad i tomträttsprotokollet, må den sökas, hvilken såsom tomträttshafvare har tomten i besittning.

Hvad sålunda stadgats skall jämväl gälla i fråga om uppsägning af in-tecknad gäld.

9 §.

1 mom. Inteckning i tomträtt skall förnyas i den ordning här nedan i 2 mom. sägs, första gången inom tio år sedan den beviljades och sedermera inom tio år från hvarje förnyelse. Sker det ej, vare in-teckningen förfallen, ändå att inom nämnda tid vidtagits sådan åtgärd, som i 11 § andra stycket sägs.

Har rätten förklarat ansökan om in-teckning hvilande, skall inom tio år därefter och sedermera inom hvar tionde års slut ansökningen, där den fortfarande är hvilande, åter af sökanden hos rätten anmälas. Sker det ej, vare ansökningen förfallen.

2 mom. Vill någon låta förnya in-teckning, uppvisar hos rätten fordringshandlingen i hufvudskrift; och varde bevis om förnyelsen där tecknad å handlingen. Sökanden stände ock fritt att inför annan underrätt förete in-teckningshandlingen; den rätt låte, då sådant sker, i sitt tomträttsprotokoll korteligen intagas hvad handlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt in-teckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när in-teckningen förnyades, nedsattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock bevis å handlingen, att den varit företedd till vinnande af in-teckningsförnyelse; sedan ingifve sökanden protokollet däröfver till den rätt, som in-teckningen beviljat, inom tid, som i 1 mom. sägs; och vare detta så gillt, som om handlingen där blifvit företedd.

Går tiden, inom hvilken in-teckning i tomträtt, som afser tomt å landet, bör förnyas, till ända innan nästa lagtima ting, må in-teckningen förnyas på urtima ting, hvilket domaren har att på anmälan af in-teckningens innehafvare och på hans bekostnad inom sagda tid hålla; vare dock in-teckningshafvaren skyldig att å nästa lagtima ting förete in-teckningshandlingen eller rättens bevis om förnyelsen att i tomt-rättsprotokollet införas. Försummar han det, vare förnyelsen utan verkan.

10 §.

Vill tomträttshafvaren i stället för en inteckningshandling sätta en eller flera andra handlingar innefattande medgifvande af inteckning, som i 1 § sägs, för intecknade beloppet, ingifve till rätten inteckningshandlingen jämte den eller de handlingar, som skola sättas i stället; och göre rätten om utbytet anteckning i tomträttsprotokollet samt åteckne handlingarna bevis om utbytet, anmärke ock å den eller de nya inteckningshandlingarna hvad för inteckningsrättens bedömande är af betydelse. Utbyte, hvarom nu sagts, må ock ske på begäran af inteckningshafvare, där det visas, att tomträttshafvaren samtyckt till åtgärden.

11 §.

Där tomträttshafvaren det äskar och till rätten ingifver inteckningshandlingen, varde inteckningen dödad helt och hållet eller till viss del; och teckne rätten å handlingen bevis om dödandet. Äskas sådan åtgärd af annan än tomträttshafvaren, må dödning ock ske, där det visas, att tomträttshafvaren samtyckt till åtgärden.

Vill någon låta inteckning under annan nedsättas, skall hvad i första stycket är stadgadt i fråga om intecknings dödande äga motsvarande tillämpning. Är tomträtten besvrad af flera inteckningar, må ej någon af dem sättas efter annan, med mindre den tillika sättes att gälla efter den eller de inteckningar, hvilka äga lika eller bättre rätt än denna.

12 §.

1 mom. Sker försäljning af tomträtt i den ordning utsökningslagen bestämmer, då skall, sedan auktionen vunnit laga kraft och köpeskillingen erlagts, tomträtten icke vidare häfta för intecknad belopp, som enligt borgenärsförteckningen faller utom hvad af köpeskillingen täckes, ej heller för belopp, som af köpeskillingen täckes men faller utom det för försäljningen bestämda lägsta budet, där ej beloppet af köparen öfvertagits i afräkning å köpeskillingen. Anteckning därom skall, sedan till rätten eller domaren inkommit handling, som visar köpeskillingens fördelning, införas i tomträttsprotokollet, i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden och å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting.

2 mom. Varder tomträtt afträdd i enlighet med gällande bestämmelser om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof eller om ändring eller utrifning af vattenverk, då skall, sedan löseskillingen blifvit nedsatt å behörig ort, hvad sålunda afträds ej vidare häfta för in-teckning, som meddelats i tomträtten; skolande därom, sedan till rätten eller domaren inkommit anmälan, att löseskillingen blifvit nedsatt, göras anteckning i tomträttsprotokollet så som i 1 mom. sägs.

3 mom. Kommer vid fördelning af ersättning, som enligt lagen om dikning och annan afledning af vatten tillkommer vattenverksägare för skada eller intrång, eller af lösen för mark, som jämlikt bestämmelserna i grufvestadgan afträds till grufägare, eller af medel, som jämlikt föreskrifterna i utsökningslagen skola fördelas mellan rättsägare i tomträtt ändå att försäljning af tomträtten ej skett, betalning att utfalla å hufvudstol af in-teckning, hvarför tomträtten häftar, vare in-teckningen till motsvarande belopp utan verkan; och varde därom, sedan fördelningen visats vara godkänd eller hafva vunnit laga kraft, anteckning gjord i tomträttsprotokollet som nyss sagts.

13 §.

Har in-tecknad fordringshandling blifvit inlöst af tomträttshafvaren eller eljest kommit i hans hand, och är ej sådant fall för handen, att in-teckningen är ogill eller utan verkan, må handlingen ånyo utgifvas med oförändrad in-teckningsrätt.

Innehafves in-teckningshandling, när tomträtten utmätningssvis säljes, af tomträttshafvaren, äge denne vid försäljningen tillgodonjuta samma rätt, som skulle tillkomma annan innehafvare af in-teckningen; dock att, där i handlingen ränta är förskrifven, sådan ej må räknas tomträtts-hafvaren till godo. Är tomträttshafvaren försatt i konkurs, äge konkurs-boet den rätt nu sagts.

Är å belopp, hvarför tomträtten på grund af in-teckning häftar, af-betalning gjord, eller är eljest in-teckningshafvaren icke berättigad att utbekomma mer än en del af in-tecknade beloppet, vare i fråga om den öfriga delen lag, som i andra stycket sägs; dock att in-teckningshafvaren för sin fordran äger företräde.

14 §.

Har tomträttshafvaren gjort afbetalning å in-tecknad belopp, vare in-teckningshafvaren, där ej annat förbehåll skett, pliktig att på begäran af tomträttshafvaren och mot förskott af nödig kostnad uppvisa in-

teckningshandlingen vid rätten för afbetalningens antecknande i tomt-rättsprotokollet; skolande, när sådant sker, ej mindre i protokollet anmärkas, att handlingen ej vidare medför inteckningsrätt för afbetalade beloppet, än äfven handlingen förses med bevis därom.

Uppvisande, hvarom nu är sagdt, må ock ske vid annan under-rätt. Den rätt låte, då sådant sker, i sitt tomtträttsprotokoll korteligen anteckna hvad inteckningshandlingen innehåller med dag och årtal, då den utgafs, af hvilken rätt inteckningen är beviljad, när och under hvilken § i protokollet det skedde, och när inteckningen förnyades, ned-sattes eller annorledes förändrades, om det skett; teckne ock å handlingen bevis, som ofvan är sagdt. Sedan göre tomtträttshafvaren om upp-visandet anmälan hos rätten i den ort, där tomten ligger, för anteck-nande i dess tomtträttsprotokoll och ingifve tillika den andra rättens protokoll i ärendet.

Sedan anteckning om afskrifning, efter ty nu är sagdt, skett i tomtträttsprotokollet, då må, där tomtträttshafvaren det äskar och tillika ingifver handling innefattande medgifvande, som i 1 § sägs, inteckning till belopp motsvarande hvad sålunda afskrifvits meddelas att gälla med förmånsrätt näst efter inteckningshafvarens återstående fordran; vare ock tomtträttshafvaren öppet att utan inteckningshandlingens företeende få inteckningen dödad till belopp motsvarande hvad som afskrifvits. Är tomtträttshafvaren tillkommande rätt till andel i inteckning utmätt, äge utmätningsmannen utfärda handling, som nu sagts, och på grund däraf få inteckning meddelad.

16 §.

Har vid försäljning af tomtträtt i den ordning utsökningslagen bestämmer borgenär, som i tomtträtten har inteckning för fordran, ägt taga betalning ur köpeskillingen, men låter han intecknad till belopp, som kunnat ur köpeskillingen gäldas, kvarstå i tomtträtten, vare den, som personligen svarade för fordringen, fri från ansvarighet för sådant belopp.

18 §.

Då tomtträtt blifvit utmätt eller förordnande, som i 28 § utsöknings-lagen sägs, meddelats om sådan rättighets försäljning, så ock då vid tomtträttshafvares konkurs borgenärerna äskat, att tomtträtt, som hör till konkursboet, skall försälgas i den ordning, som om utmätt fast egendom är stadgad, skall, sedan bevis härom till rätten eller domaren inkommit,

beviset vid rätten uppläsas och i tomträttsprotokollet införas, i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden och å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting. Inkommer anmälan, att utmätningen upphäfts eller att frågan om tomträttens försäljning eljest förfallit, varde ock sådant i protokollet antecknad.

Har tomträtten blifvit såld i den ordning utsökningslagen bestämmer, varde anteckning därom, efter ty i första stycket sägs, i tomträttsprotokollet införd, när handling, som visar köpeskillings fördelning, till rätten eller domaren inkommer.

22 §.

Vid rätten skall i öfverensstämmelse med tomträttsprotokollet föras bok så inrättad, att däraf lätteligen kan ses: hvarje tomträtt, däri inteckning blifvit sökt, tiden då det skett, sökandens namn, beloppet af fordran, hvarför inteckning är sökt, så ock, där inteckning blifvit beviljad eller afslagen, förnyad, nedsatt eller dödad, eller ock ansökan om inteckning blifvit förklarad hvilande eller därefter åter hos rätten anmäld, tiden då sådant skedde. Då enligt 7, 10, 12, 14 eller 18 § anteckning skett i protokollet, varde ock det i boken anmärkt.

De närmare föreskrifterna om bokens förande meddelas af Konungen.

Å protokollsutdrag, som utfärdas i inteckningsärende, skall tecknas afskrift af hvad om ärendet blifvit infördt i boken.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913.

Hvad i lagen om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom stadgas om sådan inteckning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om inteckning i tomträtt.

Förslag

till

Lag

om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen.

Härigenom förordnas, att 9 §, 36 § 4 mom., 51, 54—57 och 67 §§, 117 § 2 mom. samt 122—126 §§ konkurslagen skola erhålla följande ändrade lydelse:

9 §.

Vid konkursansökning foga gäldenär uppteckning å boets egendom och gäld, med uppgift å borgenärs namn och hemvist, så ock å de böcker och handlingar, som boet röra; och vare uppteckningen med edsförpliktelse underskrifven. Är ej bouppteckning bifogad, eller uppstår konkurs i följd af borgenärs yrkande och aflämnar ej gäldenär vid förklarings afgifvande bouppteckning; varde, i stad af rätten och å landet af domaren, förordnande genast meddeladt magistratsperson, kronofogde, länsman, rättens betjänt eller annan lämplig person att uppteckningen utan dröjsmål förrätta; och åligge gäldenären att allt, som till boet hör, under edsförpliktelse redligen uppgifva. Kan ej fullständig uppteckning genast ske, bör skriftlig uppgift å borgenärerna och deras hemvist rätten eller domaren ofördröjligen tillställas.

Då konkurs uppstått, varde förordnande genast meddeladt person, som nu nämnd är, att gäldenärs böcker och andra handlingar, som hans rörelse angå, under försegling sätta eller i förvar taga, så ock, där rätten eller domaren så nödigt anser, att låta konkursboets kända egendom under säker vård hållas och boets angelägenheter bevakas intilldess, såsom framdeles sägs, gode män utsedde blifvit. Är ej bouppteckning af gäldenären

ingifven, varde förordnande, på sätt nyss nämndt är, alltid meddeladt. På yrkande af gäldenären eller någon af borgenärerna äge rätten eller domaren att, i stället för förordnande, hvarom nu är nämndt, uppdraga åt en eller flere skicklige män att boet jämte de böcker och handlingar, som nämnda äro, omhändertaga och med den befogenhet, som tillkommer gode män, boet förvalta, intilldess gode män utsedde blifvit.

Varder annan än den, som domare- eller tjänsteed aflagt, till förrättningsman enligt denna § förordnad; svärje inför rätten eller domaren, att han det uppdrag redligen fullgöra skall; och hafve sedan samma plikt och njute lika skydd, som enligt lag tillkommer dem, hvilka rättens ärenden gå.

Utvisar bouppteckningen, att fast egendom finnes i boet, skall om konkursen göras anteckning i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken, å landet å nästa rättegångsdag under lagtima ting och i stad å nästa rättegångsdag för inteckningsärenden. Ligger egendomen inom annan rätts domvärjo, skall för verkställande af sådan anteckning ofördröjligen till rätten eller domaren i den ort, där egendomen ligger, insändas bevis om konkursen jämte utdrag ur bouppteckningen.

36 §.

4 mom. Är under de sista trettio dagarna före konkursens början pant af gäldenären lämnad för skuld, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej varit betingad, vare pantsättningen utan verkan, där borgenärerna det påstå. Har under sagda tid borgenär sökt inteckning i fast egendom eller i tomträtt för fordran, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, vare inteckningshafvaren pliktig att, där borgenärerna det påstå, återställa inteckningshandlingen till konkursboet eller för verkställande af utbyte efter ty därom är stadgadt hålla den till handa; dock att hvad sålunda är föreskrifvet icke skall äga tillämpning å inteckning i fast egendom, som inom den i 11 kap. 2 § jordabalken stadgade tid sökts för fordran, som där afses.

51 §.

Finnes i boet fast egendom, äga borgenärerna hos vederbörande myndighet äska försäljning däraf i den ordning utsökningslagen bestämmer. Ej må försäljning annorledes ske, där ej borgenärerna i den ordning 59 och 60 §§ stadga sådant besluta eller, där fråga är om försälj-

ning annorledes än å offentlig auktion, alla vid sammankomsten närvarande borgenärer så ock gäldenären därtill samtycka.

Lös egendom må ej säljas annorledes än å auktion, den där blifvit lagligen kungjord, där ej borgenärerna i den ordning, som i 59 och 60 §§ stadgas, besluta, att egendomen eller någon del däraf må säljas under hand, samt rättens ombudsman efter gäldenärens hörande därtill lämnar bifall. Lös egendom, däri borgenär har panträtt eller annan förmansrätt, som endast i viss egendom gäller, må ej i något fall utan hans samtycke säljas utom auktion. Skall helt fartyg eller gods i fartyg säljas, äga borgenärerna, där fartyget finnes å ort inom riket, hos vederbörande utmätningsman äska försäljning i den ordning, som om dylik egendom, den där blifvit utmätt, särskildt är stadgad. Är fartyg, som säljas skall, för gäld intecknad, må det ej annorledes än utmätningsvis säljas, med mindre inteckningshafvare, hvilkens rätt är af försäljningen beroende, därtill samtycker och för inteckningens dödande aflämnar inteckningshandlingen till den, som af inteckningshafvaren och köparen utses.

54 §.

Har borgenär lös egendom i pant eller eljest under panträtt i handom, eller har fartyg eller gods i fartyg tagits i mät för fordran, för hvilken borgenären har sådan rätt till fartyget eller godset, som i 11 kap. sjölagen sägs, eller har eljest för fordran lös egendom blifvit utmätt inom den tid och på det sätt, att, enligt hvad särskildt är stadgad, förmansrätt i den egendom för samma fordran uppkommit; äge borgenären besörja, att den pant eller egendom å offentlig auktion såld varder, där ej gode männen eller sysslomännen vilja den lösa; skolande försäljningen, där egendomen utgöres af fartyg eller gods i fartyg, ske i den ordning, som om dylik egendom, den där blifvit utmätt, särskildt är stadgad. Där ej egendomen utmätningsvis försäljes, låte borgenären gode männen eller sysslomännen minst en månad förut veta, när försäljningen skall ske, och vise för dem reda för hvad som influtit.

Vill ej borgenären om försäljningen föranstalta, som nu sagdt är, äge sysslomännen därom besörja; dock att hvad sålunda stadgats icke skall äga tillämpning, när förskrifning, som är intecknad i fast egendom, blifvit af fastighetsägaren lämnad såsom pant.

55 §.

Gode män eller sysslomän må, efter samråd med rättens ombudsman, i mån af influtna tillgångar, medgifva borgenär, som har fordran,

den där enligt 4 eller 5 § i 17 kap. handelsbalken med förmånsrätt utgå bör, att betalning därför före tiden för fordringarnas granskning lyfta, dock bör borgenären förut hafva gifvit sin bevakningsinlaga till rätten eller domaren in: vare ock pliktig ställa borgen för hvad han lyfter, där ej borgenärerna, vid sammankomst, lyftning utan borgen medgifva.

Då inställelsedagen förbi är, må andra borgenärer, som förmånsrätt för sina bevakade fordringar hafva, medgifvas, på sätt nyss är sagdt, att betalning ur tillgångarna lyfta, sedan de, där edgång äskats, sådan fullgjort. Kronan vare dock ej pliktig att borgen ställa.

56 §.

Vägras lyftning, där den enligt föregående § medgifvas må, äge borgenär att sig därom hos rätten anmäla, och gifve rätten däröfver utslag.

57 §.

Varder å fast egendom, som finnes i boet och icke står under tvångsförvaltning såsom i utsökningslagen sägs, auktion utsatt att hållas i den ordning där stadgas, åligge det gode männen eller sysslomännen att till auktionsförrättaren aflämna behållning, som af egendomens förvaltning uppkommit. Behållning, som ej sålunda aflämnas, skall, innan slutlig utdelning sker, öfverlämnas till öfverexekutor, som har att mellan rättsägarne uppgöra likvid i den ordning utsökningslagen bestämmer i fråga om medel, som influtit under tvångsförvaltning.

67 §.

Arfvode till gode män och till sysslomän bestämme borgenärerna, antingen till visst af hundra, eller efter annan grund; ej må det för sysslomän efter tid räknas. God man eller syssloman äge ej att för egen del, där han själf är borgenär, eller såsom ombud för annan deltaga i borgenärernas beslut därutinnan. Nöjes ej god man eller syssloman med beslutet, eller menar någon borgenär, eller gäldenären, att arfvodet blifvit för högt bestämdt; lägge rätten dem emellan, som skäligt pröfvas.

När beslut angående arfvode till sysslomännen fattas, skola borgenärerna tillika föreslå arfvode till rättens ombudsman. Det förslag

skall, jämte det i ärendet förda protokoll, ingifvas till rätten, som där-
efter bestämmer hvad skäligen må rättens ombudsman i arfvode till-
erkännas.

Ej må arfvode njutas förr än gode män eller sysslomän slutlig
reda för sig gjort.

Finnes i boet egendom, som är intecknad eller däri särskild för-
månsrätt eljest äger rum, må ej till förfång för dem, som hafva in-
teckning eller eljest äga förmånsrätt i egendomen, utgå högre arfvode
än som skäligen motsvarar besväret med egendomens vård och skötsel.

117 §.

2 mom. Utgår fordran med förmånsrätt, njutes därå full ränta
till den dag, som för utdelning bestämmes, där borgenären ej dessför-
innan fått uppbära betalning. Är för fordran, hvarom nu sagdt är,
ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå
ränta till fem för hundra om året därå beräknad från den dag, den
offentliga stämningen utfärdad blef.

122 §.

Kommer borgenär, som efter inställelsedagen fordran anmält, och
hos syssloman visar sig hafva bevakningshandlingar till rätten eller
domaren ingifvit; då skall i utdelningsförslag, om hvars framläggande
å viss dag kungörelse ej redan blifvit utfärdad, utdelning å hans fordran
beräknas; och varde beloppet afsatt till dess fordringen granskad och
pröfvad blifvit.

Varder den fordran godkänd; äge borgenären rätt att af de kon-
kursboets tillgångar, som ej äro upptagna uti äldre utdelningsförslag än
det i första stycket omförmälda, först, så vidt återstående tillgångar
därtill förslå, erhålla utdelning till så stort belopp, som på hans fordran
löper i förhållande till hvad de andra redan uppburit, och tage sedan
med dem del i det, som af tillgångarna kan återstå: njute ock tillgodo
den förmånsrätt, honom enligt lag tillkommer.

123 §.

Då slutlig utdelning sker, skall ock redovisning för boets förvalt-
ning framläggas.

Vill borgenär eller gäldenär förvaltningen, eller sysslomännens åtgärder i ett eller annat afseende klandra; instämme klandret till den rätt, under hvars dom konkurssaken lyder, inom tre månader från den dag, å hvilken den för redovisningens granskning utsatta sammankomst upplöstes; och varde klandret pröfvadt, ändå att konkurssaken i högre rätt fullföljes.

124 §.

Sedan all konkursboets tillgängliga egendom blifvit i penningar förvandlad, och den för slutliga utdelningen däraf bestämda dag tilländagått, anses konkursen afslutad, ändå att dom öfver bevakade tvistiga fordringar ej fallen är, eller någon ytterligare tillgång, i följd af rättgång eller annorledes, sedermera för boet uppkomma kan; yppas sådan tillgång, varde den, på sätt förut stadgadt är, bland borgenärerna fördelad. Är fast egendom, som hör till boet, icke försåld, vare det ej hinder för konkursens afslutande, där auktion å egendomen hållits i den ordning utsökningslagen bestämmer eller borgenärerna, ändå att sådan auktion ej hållits, besluta, att konkursen skall afslutas.

Då konkurs bör såsom afslutad anses, gifve sysslomännen bevis därom till gäldenären, om han det äskar. Vägra de det, pröfve rätten, efter det ombudsmannen hörd blifvit, om laga skäl för den vägran är.

125 §.

Nu varder under förvaltningens lopp, förr eller senare, uppenbart, att konkursboets tillgångar ej förslå till kostnaderna för boets utredning och konkurssakens behandling; då skall rättens ombudsman, med företeende af gode männens eller sysslomännens därom afgifna framställning, förhållandet hos rätten anmäla, och äge rätten förordna, att vidare behandling af konkurssaken ej äger rum, därest ej inom trettio dagar borgenär eller gäldenären visar, att tillräckliga medel för konkurssakens fortsättning äro att tillgå.

Finnes ej i boet tillgång till gäldande af kostnaden för den offentliga stämningens kungörande och kallelsebrefs afsändande, njute rätten eller domaren ersättning af allmänna medel, för hvad till sådant ändamål förskjutet blifvit.

126 §.

Har konkurs afslutats utan att fast egendom, som hör till boet, gått till försäljning, ankomme på fastighetens ägare att därom göra

anmälan hos rätten i den ort, där egendomen ligger; skolande, när förhållandet styrkes, anteckning därom göras i inteckningsprotokollet samt i intecknings- eller fastighetsboken.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913, men skall icke tillämpas i konkurs, som börjats före nämnda dag.

Genom denna lag upphäfves 17 kap. 9 § 2 mom. handelsbalken, sådant detta lagrum lyder enligt förordningen den 16 juni 1875.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo.

Härigenom förordnas, att 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo skall erhålla följande ändrade lydelse:

Vill den, som i den dödas bo äger förfallen fordran, därför njuta betalning ur boet innan tid till egendomsafträde ute är efter hvad i 5 eller 7 § sägs; ställe då borgen eller annan säkerhet för hvad han lyfter: varder boets egendom därefter inom sagda tid till konkurs afträdd; bevake han i konkursen sin fordran, såsom vore den ogulden, och njute ej bättre rätt än han hade innan gäldenären dog: gifve ock, där det lyftade, eller något däraf, honom i konkursen frångår, sådant till boet ut, med laga ränta från lyftningsdagen.

Afyttras af stärbhusdelägare boet tillhörig fast egendom förr än en månad förflutit, antingen från den dag, upppteckningen af boet slutad var, eller, om bouppteckning inom föreskrifven tid ej förrättad blifvit, från den dag, tiden därtill tilländagått; vare öfverlåtelsen emot den dödas borgenärer utan verkan, där konkurs efter den döda börjas inom sagda tid, samt gode männen, sysslomännen eller borgenärerna i konkursen å nya ägaren taga stämning och fortställa den sist en månad efter inställelsedagen: har å egendomen lagfart ej blifvit sökt förr än efter

inställelsedagen; vare den klandertid, nu sagd är, beräknad från den dag, lagfarten söktes. Enskild borgenär äge ock rätt återvinningstalan anställa på sätt nämndt är: kungöre det dock, innan saken vid domstolen förekommer, för gode männen eller sysslomännen: försummar han det; då må hans talan ej till pröfning upptagas.

Är under tid, som i andra stycket sägs, inteckning sökt på grund af stärbhusdelägares utfästelse eller ock, på grund af utfästelse af den döda, för fordran, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, gälle därom hvad i konkurslagen stadgas angående inteckning, som blifvit sökt inom trettio dagar före början af konkurs.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913, men skall icke tillämpas i konkurs, som börjats före nämnda dag.

Genom denna lag upphäfves 17 kap. 9 § 3 mom. handelsbalken, sådant detta lagrum lyder enligt förordningen den 16 juni 1875.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom.

Häri genom förordnas, att 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom skall erhålla följande ändrade lydelse:

I fråga om utmätning af tomträtt samt försäljning utmättningsvis eller under konkurs af sådan rättighet skall så förfaras som för utmätning och dylik försäljning af fast egendom är stadgadt; skolande hvad i 82 § utsökningslagen sägs angående lagfart gälla om inskrifning, hvarom ofvan i 5 § sagts.

Hvad angående fast egendoms afstående för allmänt behof är stadgadt skall äga motsvarande tillämpning i fråga om tomträtt.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken.

Härigenom förordnas, att 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken skola erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

Den, som äger rätt till tionde, ränta eller annan sådan afgäld af fast egendom, njute ock företräde till betalning ur egendomen, i hvems hand den vara må, där ej afgälden stått inne längre än ett år efter förfallodagen. Samma förmånsrätt tillkomme ock jordägare, som åt annan upplåtit sin fasta egendom, i de denne tillhöriga lösören och byggnader, som å egendomen finnas, samt, där tomträtt eller vattenfallsrätt upplåtits, i den upplåtna rättigheten med hvad därtill hör, för arrende eller afgäld, som till jordägaren skall utgå, samt för jordägaren åliggande utskyld eller annan afgift, som bort af egendomens innehafvare gäldas, dock ej för fordran, som förfallit till betalning tidigare än ett år före utmätning eller början af konkurs, så ock för husröta eller vanhäfd, där sådan ersättning skall utgå. Har jordägare lämnat arrendator kreatur, redskap eller annat till egendomens bruk, njute jordägaren lika rätt för lega, som ej stått inne längre än nyss sagts, äfvensom för ersättning, där sådan bör utgå, för hvad sålunda blifvit arrendatorn lämnadt.

Därefter njute borgenär, som har inteckning i tomträtt eller vattenfallsrätt, förmånsrätt i tomträtten eller vattenfallsrätten med hvad därtill hör från den dag inteckningen söktes. Finnas i tomträtten eller vatten-

fallsrätten flera inteckningar, njute den, som tidigare sökt inteckning, företräde och de, som sökt inteckning samma dag, lika rätt.

9 §.

1 mom. Har någon inteckning i gäldenärs fasta egendom, äge näst efter de fordringar, hvarom i 6 § förmäles, förmånsrätt i samma egendom från den dag inteckningen söktes. Finnas i egendomen flera inteckningar, njute den, som tidigare sökt inteckning, företräde och de, som sökt inteckning samma dag, lika rätt; dock att inteckning för fordran å ogulden köpeskilling, hvarför egendomen häftar, skall gifva företräde framför annan köparens gäld, ändå att inteckning därför sökts tidigare.

2 mom. Har någon inteckning i gäldenärs fasta egendom för rätt till afkomst eller annan förmån af egendomen, njute för hvad han enligt lag äger att ur egendomen utbekomma enahanda förmånsrätt som inteckning för fordran enligt 1 mom. medför.

3 mom. Har fast egendom blifvit utmätt för fordran, hvarför egendomen icke på grund af inteckning häftar, äge borgenären, därest utmätningen leder till egendomens försäljning eller till tvångsförvaltning, förmånsrätt till betalning ur den utmätta egendomen, såsom vore inteckning för hans fordran beviljad den dag utmätningen skedde; dock att, om inteckning sökes samma dag utmätningen sker, utmätningen har företräde. Inträffar konkurs, såsom i 8 § sägs; äge den förmåns rätt ej rum.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880
innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, in-teckning
och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af
järnväg under konkurs.

Härigenom förordnas, att 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880 innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, in-teckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs skola erhålla följande ändrade lydelse:

17 §.

Utmätes järnväg, som begagnas för allmän trafik, då skall, efter därom enligt 85 § utsökningslagen erhållen anmälan, äfvensom i det fall att öfverexekutor omedelbart förordnat om järnvägens försäljning, öfverexekutor, ehvad borgenär gör yrkande, som i 80 och 81 §§ samma lag omförmåles, eller icke, genast förordna en eller, där så nödigt anses, flera erfarna och sakkunniga män att i egenskap af sådana sysslomän, som i nyssnämnda §§ afses, järnvägen omhändertaga och förvalta samt om trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest finnes lämpligt, besörja, intill dess järnvägen blifvit i laglig ordning såld eller utmätningen eljest afslutats.

I fråga om kostnad, som för trafikens uppehållande enligt hvad nu är sagdt åtgår och ej af inflytande inkomster betäckes, gälle hvad i 198 § utsökningslagen sägs.

18 §.

Auktion å utmätt järnväg skall förrättas af öfverexekutor samt hållas å den ort, där han har sitt säte; och gånge därvid järnvägen med allt hvad enligt 1 § därtill hör i ett utrop.

Hvad i 7 kap. utsökningslagen är stadgad om tvångsförvaltning af fast egendom skall icke äga tillämpning i fråga om järnväg.

Om förvaltning under konkurs.

19 §.

Varder järnväg, som begagnas för allmän trafik, till konkurs afträdd, skall rätten eller domaren genast förordna en eller, där så nödigt anses, flera erfarna och sakkunniga män att såsom förvaltare taga järnvägen om händer och, intill dess å inställelsedagen i konkursen syssломän blifvit valda, besörja trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest pröfvas lämpligt och med borgenärernas fördel mest förenligt.

Förvaltare må af konkursdomaren entledigas, om skäl därtill äro, och annan förvaltare i ofvan stadgad ordning tillsättas.

Förvaltningen åligger att afgifva redovisning till konkursboets syssломän. Vilja borgenärerna eller gäldenären den redovisning klandra, göre det genom stämning inom natt och år, sedan redovisningen afgafs.

Beloppet af den förvaltare tillkommande godtgörelse bestämmes, där stridighet därom uppstår, af konkursdomaren enligt de grunder, som för motsvarande eller jämförlig befattning vid statens järnvägar tillämpas.

Kostnad, som åtgår till järnvägens drift och förvaltning, skall utgå af järnvägens afkastning och köpeskillning.

20 §.

Den tillåtelse att i visst fall före inställelsedagen sälja till konkursbo hörande fast egendom, som följer af stadgandena i 13 och 47 §§ konkurslagen, gälle ej i fråga om järnväg, som blifvit till konkurs afträdd.

Anses försäljning af järnvägen ej kunna utan förlust för borgenärerna ske så skyndsamt, som i konkurslagen för fast egendoms afyttrande i allmänhet är bestämdt, och vill borgenär förty yrka uppskof med försäljningen, göra det skriftligen senast å inställelsedagen i konkursen, och varde yrkandet då af ordföranden föredraget för borgenärerna. Med pröfningen af sådant yrkande skall anstå till det i 71 § konkurslagen omförmälda förhör inför rättens ombudsman; tarfvas ej sådant förhör, utsätte ordföranden och kungöre å inställelsedagen för parterna viss tid och ort att inför ombudsmannen sammankomma för att beslut i anledning af uppskofsyrkandet fatta, och varde emellertid åtgärderna för järnvägens försäljning inställda. Å den dag, då uppskofsyrkandet sålunda pröfvas bör, skola borgenärerna besluta, om och på huru lång tid uppskof med järnvägens försäljning skall äga rum, hvilken tid dock ej må sättas längre än fem år från beslutets dag, äfvensom, där så anses nödigt, bestämma de villkor, hvarpå järnvägen må äfven före den beslutade uppskofstidens förlopp af boets sysslomän afyttras. Vid omröstning härom gälle såsom beslut den mening, hvarom, bland närvarande borgenärer, de sig förena, hvilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt dessa borgenärer därjämte utgöra minst en fjärdedel af de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, vare frågan förfallen. Efter den genom borgenärernas beslut bestämda tidens utgång må vidare uppskof med järnvägens försäljning ej äga rum.

Har uppskof med järnvägs försäljning blifvit beslutet, på sätt i andra stycket sägs, och varder, i brist på medel eller af annan orsak, järnvägens eller dess tillhörigheters behöriga underhåll åsidosatt eller trafiken ej vederbörligen vidmakthållen, då må, på talan af järnvägsstyrelsen, som i nämnda hänseenden äger utöfva tillsyn öfver järnvägens förvaltning, konkursdomaren förordna, att järnvägen utan hinder af uppskofsbeslutet skall säljas.

21 §.

Är järnväg intecknad, må den ej annorledes än utmättningsvis försäljas under inteckningarnas värde sammanlagdt med det belopp, som med förmånsrätt framför desamma enligt lag bör ur egendomen utgå, där ej borgenärerna, i den ordning 59 och 60 §§ konkurslagen stadga, till den försäljning lämna bifall, så ock inteckningshafvare, hvilkens rätt är af försäljningen beroende, därtill samtycker och för

inteckningens dödande aflämnar inteckningshandlingen till den, som af inteckningshafvaren och köparen utses.

Skall under konkurs försäljning af järnväg ske i den ordning utsökningslagen bestämmer, skall därvid så förfaras som om försäljningen ägde rum till gäldande af fordran, som i järnvägen äger bästa rätt.

Innan järnvägen blifvit såld, må konkursen ej afslutas.

22 §.

Den behållna inkomst, som järnvägen, efter afdrag för underhålls-, förvaltnings- och annan kostnad, under konkursen gifver, skall fördelas efter de enligt lag i allmänhet om borgenärers inbördes företräde gällande grunder. Har uppskof med järnvägs försäljning blifvit beslutadt, på sätt i 20 § sägs, skall den behållna inkomsten årligen fördelas.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866
angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

Härigenom förordnas, att 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof skola erhålla följande ändrade lydelse:

24 §.

Lösen för jord eller lägenhet, som afstås skall, så ock ersättning för intrång, hvilken skall på en gång utgå eller blifvit beräknad för själfva anläggningen, vare den, som jordens eller lägenhetens begagnande yrkat, skyldig att till ersättningstaganden utgifva inom den för jordens eller lägenhetens afstående eller upplåtande stadgade tid eller, om ersättningsbeloppet därförinnan ej hunnit bestämmas, inom tre månader efter det sådan bestämmelse skett. För betalning af årlig afgift sätte rätten ut tid, där parterna ej åsämjas.

Har ej öfverenskommelse om ersättningen träffats eller nämnden sitt beslut meddelat inom den tid, då jorden eller lägenheten afstås eller upplåtas bör, må sådant ej hindra arbetets företagande, därest sökanden hos Konungens befallningshafvande ställer full borgen för lösnings- eller ersättningsbeloppet samt för kostnad och skada. Kronan vare för sådan borgen fri.

År jord eller lägenhet, som afstås skall, intecknad, varde ersättningsbeloppet därför inom den för dess utgifvande här ofvan stadgade

tid nedsatt i ränteriet hos Konungens befallningshafvande, som kungör sådant vederbörande ersättningstagande och inteckningsägare, samt likvid dem emellan sedermera i laga ordning uppgör. Är ersättningsbeloppet fastställt genom öfverenskommelse emellan den ersättningstagande och den, som ersättningen gifvit, och förmenar inteckningsägaren värdet hafva blifvit för lågt beräknadt, vare denne berättigad att, där ej full likvid för hans fordran honom lämnas, äska jordens uppskattning af nämnd, i den ordning förut i denna lag är vordet stadgad; dock gånge beslutet om jordens afträdande icke dess mindre i verkställighet.

Sådan talan, som efter 21 och 22 §§ föras kan, må ej heller utgöra hinder för vederbörande att, sedan ersättningsbeloppet blifvit inom stadgad tid erlagdt eller nedsatt, jorden eller lägenheten tillträda eller begagna. Fördröjes utöfver nämnda tid betalningen; då skall, i händelse någon till ersättning berättigad det yrkar, frågan om jordens eller lägenhetens afstående eller begagnande, såvidt på hans rätt inverkar, vara förfallen och ankomma på ny pröfning.

26 §.

Är jord eller lägenhet, som, på sätt omförmäldt blifvit, är vorden afträdd, intecknad, åligge Konungens befallningshafvande att, sedan ersättningsbeloppet blifvit nedsatt, därom ofördröjligen göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten. Utgör det som afträddts allenast en del af den fastighet, hvari inteckningen är meddelad, och har vid fördelning af ersättningen likvid utfallit å inteckningens hufvudstol, åligge ock Konungens befallningshafvande att därom, sedan fördelningen blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, göra anmälan efter ty nyss sagts och tillika insända fördelningslängden.

Utan hinder däraf att fördelning af ersättning för afträdd jord ägt rum och blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, äge inteckningshafvare, hvars fordran icke blifvit till fullo betäckt, den rätt till talan, som honom eljest, efter ty ofvan sägs, tillkommit.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913, men skall ej tillämpas, där jorden blifvit afträdd före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten.

Härigenom förordnas, att 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten skall erhålla följande ändrade lydelse:

Är fast egendom, som blifvit i följd af de i 3 kap. gifna bestämmelser afträdd, intecknad, åligge Konungens befallningshafvande att, sedan löseskillingen blifvit nedsatt, därom ofördröjligen göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten. Utgör det som afträdts allenast en del af den egendom, hvari inteckningen är meddelad, och har vid fördelning af löseskillingen likvid utfallit å inteckningens hufvudstol, åligge ock Konungens befallningshafvande att därom, sedan fördelningen godkänts eller vunnit laga kraft, göra anmälan efter ty nyss sagts och tillika insända fördelningslängden. Har vid fördelning af ersättning, som i 67 § afses, likvid utfallit å hufvudstol af intecknad gäld, vare lag samma.

Utan hinder däraf att fördelning af löseskillning eller af ersättning, som i 67 § afses, ägt rum och blifvit godkänd eller vunnit laga kraft, äge inteckningshafvare, hvars fordran icke blifvit till fullo betäckt, den rätt, hvarom i 69 § 3 mom. förmäles.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913, men skall ej tillämpas, där egendomen blifvit afträdd före nämnda dag.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Den lösen, grufägaren enligt 30 § bör erlægga för mark, som till honom afträdes, skall bestämmas vid utmålsläggningen. Sämjas ej parterna om beloppet, varde det af förrättningsmannen och gode männen bestämdt efter uppskattning af marken till det värde, annan mark af enahanda beskaffenhet och godhet i orten högst gäller, med beräkning att jordägaren ansvarar för räntor och utskylder af jorden.

Lösesumman skall å sådan kronojord, som under ständig besittningsrätt innehafves, grufveskogar därunder inbegripna, tillfalla innehafvaren af besittningsrätten, men eljest jordägaren, mot förbindelse för denne, om jorden är åt annan till nyttjande upplåten, att hålla innehafvaren skadeslös för den förlust, som genom mistningen af marken honom tillskyndas.

Är marken intecknad, och hafva inteckningshafvarne ej medgifvit jordägaren rätt att lyfta lösesumman, varde beloppet nedsatt hos Konungens befallningshafvande, som har att fördela detsamma i den ordning, som för fördelning af köpeskillning för utmätningssvis såld fast egendom är stadgad; åliggande det Konungens befallningshafvande att, där likvid utfallit å hufvudstol af intecknad gäld, därom ofördröjligen, sedan fördelningen godkänts eller vunnit laga kraft, göra anmälan å landet hos domaren och i stad hos rätten samt därvid tillika insända fördelningslängden. Äfven i andra fall än nu sagts, må grufägaren, om han det hellre vill, nedsätta lösesumman hos Konungens befallningshafvande, som, på anmälan, håller densamma vederbörande tillhanda.

Betalning eller nedsättning af lösesumman jämte ränta därå från den dag, utmålsförrättningen blifvit afslutad, skall fullgöras inom nittio dagar därefter, vid påföljd, om det försummas, att grufägaren förverkat utmålet och sin på mutsedeln grundade rätt.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1913, men skall ej tillämpas, där marken blifvit afträdd före nämnda dag.

*Utdrag af protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd tisdagen
den 14 mars 1911.*

Närvarande:

Justitieråden QUENSEL,
friherre MARKS VON WÜRTEMBERG,
PETRÉN,
Regeringsrådet WAIL.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 12 september 1910, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmåler, inhämtas öfver utarbetade förslag till

1:o lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen,

2:o lag om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom,

3:o lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom,

4:o lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt,

5:o lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen,

6:o lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo,

7:o lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom,

8:o lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken,

9:o lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880 innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs,

10:o) lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof,

11:o) lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten samt

12:o) lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Förslagen, som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits af konstituerade revisionssekreteraren Tore Almén; och blefvo desamma nu företagna till slutlig behandling.

Följande yttranden afgåfvos:

Förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen.

62 och 63 §§.

Lagrådet:

De tillgångar, som kunna tagas i anspråk vid utmätning, äro enligt den i förevarande paragrafer förekommande indelning af tre slag: a) lösören, b) fast egendom och c) fordringar eller andra rättigheter. Beträffande den ordning, i hvilken dessa arter af tillgångar böra tagas i anspråk, innebär förslaget — bortsett från sådana fall, där gäldenär och borgenär öfverenskomma om viss ordning eller utmätningen afser in-tecknad fordran — allenast att lösören skola tagas i mät före såväl fastighet som fordran eller annan rättighet. I fråga om ordningen mellan å ena sidan fastighet samt å den andra fordran eller rättighet saknas alltså hvarje regel. En jämförelse mellan den nuvarande och den föreslagna lydelsen af paragraferna berättigar helt visst till den tolkning, att borgenären äger kräfva fordrans eller annan rättighets utmätande före fastighet, en tolkning som jämväl stöddes af hvad lagberedningen i sina motiv anförte i ämnet. Då det emellertid synes vara af vikt, såväl att borgenärens rätt uti ifrågavarande hänseende tydligt framgår af själfva lagen som ock att en regel gifves för det fall, att något kraf icke framställes i fråga om den ena eller andra tillgångens utmätande i viss ordning, torde i lagen böra upptagas en regel, som utmärker, att fordran eller annan rättighet skall, där ej öfverenskommelse i annan riktning träffats, utmätas före fastighet. Att genom en sådan regel möjlighet betages gäldenären att utan borgenärens samtycke anvisa fastighet framför fordran eller rättighet lär med hänsyn till de anordningar i afseende å fastighetsauktion, som förslaget afser att genomföra, äfven vara en fördel.

För det fall, att på grund af in-teckning gäldenärens fasta egendom häftar för fordran, hvarför utmätning skall ske, innehåller 62 §, att fastig-

heten skall utnötas, så framt ej borgenären hellre vill taga betalning ur lösören. Detta stadgande skulle lätt kunna anses utesluta möjlighet för borgenären att, när lösören ej funnes eller ej försloge till fordringens gäldande men fordran eller annan rättighet däremot funnes, taga dylik tillgång i anspråk före fastigheten. Skulle emellertid med afseende å det sammanhang, hvori stadgandet förekommer — nämligen i en paragraf, som handlar om ordningen mellan allenast fastighet och lösören — nyssnämnda tolkning förkastas, innebär detta, att bestämmelse saknas i fråga om inteckningshafvarens rätt att i brist af lösören hålla sig till fordran eller annan rättighet, innan fastigheten utmätes. En jämkning i syfte att tydligt utmärka, hurusom dylik rätt står inteckningshafvaren öppen, torde vara af nöden.

Hvad slutligen angår det i 62 § intagna förbudet för inteckningshafvare att till förfång för annan utmätningssökande taga betalning ur lösören för hvad af den intecknade fastigheten kan utgå, torde de skäl, som ligga till grund för detsamma, böra föranleda, att ej heller fordran eller rättighet får framför intecknad fastighet tagas i anspråk af inteckningshafvare, när sådant skulle lända annan till förfång.

71 §.

Lagrådet:

Denna paragraf, som innefattar reglerna för utmätning af lös pant, har ej undergått annan ändring, än att till densamma fogats en bestämmelse af innehåll, att hvad i paragrafen är stadgadt icke skall äga tillämpning, när panten utgöres af inteckning i gäldenärens fasta egendom. Enligt ordalydelsen synes denna undantagsbestämmelse lägga vikten därpå, att äganderätten till fastigheten vid utmätningstillfället tillkommer gäldenären, under det att, såsom lagberedningens motiv gifva vid handen, meningen är, att bestämmelsen skall gälla under förutsättning, att äganderätten vid tiden för pantsättningen tillkom den, som verkställde pantsättningen. Någon jämkning af ordalagen torde därför böra ske; och hänvisas i sådant afseende till motsvarande stadgande i 54 § konkurslagen. Mot den föreslagna nya bestämmelsen kan vidare erinras, att densamma endast uttalar, att hvad i paragrafen är stadgadt ej skall i det afsedda fallet äga tillämpning, men icke angifver, hvad som i stället skall gälla. Erforderlig upplysning härom skulle vinnas, därest åt bestämmelsen gäfves en affattning, som utmärkte, att utmätning af själfva panten ej skall äga rum utan i stället den rätt till andel i inteckningen, som efter därom gällande särskilda stadganden må tillkomma gäldenären, tagas i mät.

74 §.

Lagrådet:

Denna paragraf föranleder vissa erinringar, som emellertid ansetts lämpligast framställas vid 25 och 26 §§ i förslaget till lag om ändring af vissa bestämmelser i inteckningsförordningen.

79 §.

Lagrådet:

I första stycket af denna paragraf har tillagts en föreskrift om skyldighet för utmätningssmannen att affordra gäldenären uppgift å dem, hvilka i fastigheten hafva inteckning för fordran eller rättighet. Något giltigt skäl torde emellertid icke förefinnas att låta detta stadgande afse allenast inteckningshafvare, utan synes utmätningssmannen böra åläggas att affordra gäldenären uppgift å alla rättsägare i fastigheten, hvilkas rätt bör vid den förestående auktionen iakttagas och hvilka således jämlikt 103 § skola genom särskilda kallelsebreff underrättas om auktionen.

82 §.

Lagrådet:

Innebörden af paragrafens sista stycke synes enligt lagberedningens motiv vara, att där ny ägare af en fastighet tillika med denna förvärfvat förre ägaren tillkommande andel af inteckning i fastigheten, den nye ägaren, om han vill freda ägarehypoteket från utmätning för förre ägarens gäld, har att, på sätt för skyddande af själfva fastigheten mot utmätning för sådan gäld åligger honom, söka lagfart å fastigheten och att därjemte i visst fall anmäla öfverlåtelsen hos den, som skall förrätta auktion å ägarehypoteket. Hvad sålunda åsyftats framgår ej med tydlighet af den föreslagna affattningen. Denna utmärker icke, att fråga är allenast om sådan öfverlåtelse af ägarehypotek, som skett i samband med själfva fastighetens öfverlåtande, och uttrycket »motsvarande tillämpning» lämnar i förevarande fall ej den ledning, som erfordras, utan skulle lätt kunna framkalla missförstånd.

87 §.

Lagrådet:

Jämlikt förslaget skola, när fastighet blifvit utmätt, inteckningshafvare och vissa andra rättsägare i fastigheten äga infria den utmätningssökande borgenärens fordran och därefter göra gällande den rätt, som tillkommit denne.

Enligt stadgandets affattning skulle därunder ej inrymmas den, som i anledning af fastighetsförsäljning äger köpeskillingsfordran, hvilken, ehuru ännu ej in-tecknad, äger förmånsrätt enligt 11 kap. 2 § jordabalken. Dylik fordran lärer emellertid i det afseende, hvarom här är fråga, böra likställas med penningin-teckning.

För den händelse, att den utmätningssökande själf är in-tecknings-hafvare, och utmätningen afser allenast en del af hans fordran, innehåller paragrafen, att utmätningssökanden framför den, som enligt paragrafens bestämmelser infriat hvad utmätningen afser, äger förmånsrätt för återstående fordringsbeloppet. Äfven i detta afseende lärer med in-tecknad fordran böra likställas den, som medför förmånsrätt enligt 11 kap. 2 § jordabalken.

102 §.

Lagrådet:

På sätt lagberedningen framhållit, torde den förhandling, hvarom förmäles i denna paragraf, ej sällan påkalla beräkningar, hvilkas noggranna utförande kräfver en afsevärdt lång tid, och har af denna anledning föreslagits, att förhandlingen må förläggas till ett särskildt sammanträde före auktionen. I fråga om tiden för sådant sammanträde har dock gjorts den inskränkning, att det ej må hållas tidigare än två dagar före auktionen. Den tid för beräkningars utförande, som sålunda beredes, torde i allmänhet blifva fullt tillräcklig; men, såsom man synes kunna sluta af åtskilliga yttranden, som afgifvits öfver lagberedningens förslag i denna del, torde undantagsvis kunna förekomma, att längre tid blifver erforderlig. Med afseende härå synes en sådan jämkning af paragrafen vara önskvärd, att ifrågavarande tid må något utsträckas, där särskilda förhållanden därtill föranleda.

103 §.

Lagrådet:

I fråga om skyldighet för auktionsförrättaren att genom särskilda kallelse-bref underrätta rättsägare i fastigheten om auktionen användes i förslaget likasom i gällande lag det uttryck, att rättsägarne skola underrättas, »där de äro kände». Detta uttryck lärer stundom hafva tolkats så, att, fränsedt det fall att auktionsförrättaren har personlig kunskap om rättsäga-res namn och adress, underrättelseplikt skulle åligga honom allenast i den händelse, att handlingarna i ärendet lämnade upplysning i sådant afseende. Därest, såsom föreslagits, i 79 § stadgas skyldighet för utmätningssmannen att vid utmätningen affordra gäldenären uppgift å dem, hvilka i fastigheten hafva sådan rätt, att den bör vid auktionen iakttagas,

torde det kunna förväntas, att handlingarna i regel komma att innehålla de för kallelsebrefs aflåtande erforderliga uppgifter. I de fall, då så ej blir förhållandet, bör emellertid auktionsförrättaren vara pliktig att, där sådant utan större svårighet låter sig göra, på annan väg inhämta för ändamålet nödiga upplysningar. För utmärkande af denna auktionsförrättarens skyldighet synas orden »där de äro kände» böra utbytas mot annat uttryck, t. ex. »såvidt ske kan».

Därest denna hemställan bifalles, bör tydligen enahanda jämkning vidtagas i bestämmelserna i 91 § angående aflåtande af kallelsebrief till rättsägare i utmätt fartyg eller utmätt gods i fartyg.

Angående tiden för kallelsebriefvens aflåtande innehåller 103 §, att de skola med posten afsändas till inländska borgenärer så tidigt, att kallelserna må komma dem till handa minst fjorton dagar före auktionen, och till utländska borgenärer så fort ske kan. Då auktionen skall i allmänna tidningarna kungöras minst fyra veckor före auktionsdagen, och auktionsförrättaren innan auktionen utsättes bör hafva inhämtat de upplysningar, som äro erforderliga för kallelsebrefs aflåtande, torde anledning saknas till det medgifna dröjsmålet med inländska borgenärers underrättande. Enklast synes vara att i fråga om såväl inländska som utländska borgenärer stadga, att kallelsebriefven skola afsändas minst fyra veckor före auktionen. Särskildt torde skäl till sådan ändring föreligga, därest, på sätt vid 102 § blifvit ifrågasatt, den tidrymd, som må förflyta mellan det i nämnda paragraf omförmälda sammanträde och auktionen, något förlänges.

106 §.

Lagrådet:

Sådant sammanträde, som omförmäles i 102 §, har enligt motiven till ändamål, att genom förhandling med rättsägarne utredning angående de rättsanspråk, som äro fästa vid egendomen, må åstadkommas i så god tid före auktionen, att auktionsförrättaren hinner före denna upprätta borgenärsförteckning och på grund af densamma fastställa lägsta budet. Ett tillgodoseende af detta syfte kräfver, att där dylikt sammanträde hållits, någon förhandling med rättsägarne ej må äga rum vid auktionen, samt att om ett rättsanspråks beaktande är beroende af anmälan, denna måste göras vid det särskilda sammanträdet och ej får uppskjutas till auktionen. Denna sammanträdets preklusiva verkan har visserligen påpekats i motiven men lärer böra i själfva lagen, lämpligen i förevarande paragraf, uttryckligen fastslås.

107 §.

Lagrådet:

Bland poster, hvilka böra upptagas i den borgenärsförteckning, som enligt förslaget skall upprättas före exekutiv auktion å fastighet, nämnas i förevarande paragraf kostnaderna för förfarandet. Förslaget lämnar emellertid ej någon föreskrift rörande frågan om den plats i förteckningen, som denna fordringspost bör erhålla, en fråga som enligt senare stycket af 126 § kan komma att blifva af stor betydelse. Väl uttalas i lagberedningens motiv, att kostnadsbeloppet bör upptagas näst före utmätningssökandens fordran; och att detta rimligen bör blifva en konsekvens af de föreslagna nya principerna för exekution i fast egendom lärar väl vid noggrannare eftertanke inses af de flesta. Men till förekommande af missförstånd lärar det dock vara angeläget, att i själfva lagen på ett eller annat sätt angifves, i hvilken ordning ifrågavarande exekutionskostnader skola i förhållande till öfriga fordringar utgå ur blifvande köpeskillning. Detta synes desto mera önskvärdt, som den bestämmelse första punkten af förslagets 198 § (motsvarande 164 § i nu gällande affattning af utsökningslagen) innehåller i fråga om exekutionskostnaders uttagande lätt skulle kunna anses gifva stöd åt den uppfattning, att desamma skulle likasom hittills äga företräde framför alla andra anspråk.

För öfrigt må i fråga om exekutionskostnaderna erinras, att enligt gällande administrativa bestämmelser dessa kostnader i viss mån äro beroende af köpeskillningens storlek, samt att för tillämpning af förslagets bestämmelser om upptagande i borgenärsförteckningen af ett på förhand fixerat kostnadsbelopp alltså med nödvändighet förutsättes, att omförämda administrativa bestämmelser undergå ändring.

Vid paragrafens affattande synes man ej hafva uppmärksammat, att enligt åtskilliga äldre bestämmelser, som bekräftats genom förordningen den 8 oktober 1861 angående ändring i vissa delar af 17 kap. handelsbalken, vissa af Stockholms stads brandförsäkringskontor till ägare af försäkrad fastighet lämnade lån, hvilka ej kunna hänföras under 17 kap. 6 § handelsbalken, skola medföra förmånsrätt i fastigheten framför däri in-tecknad gäld. Af hänsyn till dessa bestämmelser torde någon ändring böra vidtagas i hvad förevarande paragraf innehåller under 2).

Slutligen må erinras, att paragrafen torde vinna i tydlighet, om de bestämmelser, som under 2) förekomma i afseende å egendom, hvilken är afträdd till konkurs, utbrytas ur det sammanhang, hvari de sålunda upptagits, och införas såsom fristående stadganden.

110 §.

Lagrådet:

Därest ägare af fastighet upplåter rätt till viss årlig ränta i penningar eller varor, kan enligt gällande lagstiftning den upplåtna rätten in-tecknas antingen i den ordning, som gäller för in-teckning af fordran, eller enligt de regler, som jämlikt 54 § in-teckningsförrordningen gälla med afseende å in-teckning för afkomst eller annan förmån af fast egendom. Det nu remitterade förslaget till ändring i vissa delar af in-teckningsförrordningen åsyftar icke att göra någon rubbning häri. Har sådan rätt, som nu är i fråga, in-tecknats i den för in-teckning af fordran gällande ordning — något som visserligen sällan torde vara fallet — lär den-samma enligt förslaget ock böra i borgenärsförteckningen uppföras såsom fordran och således upptagas till visst kapitalbelopp. Vid sådant för-hållande torde det vara nödigt, att regler gifvas för uppskattandet af dylik rätts kapitalvärde; och torde härutinnan böra gälla hvad som i sådant afseende är för närvarande stadgadt i 128 § utsökningslagen.

Om denna anmärkning vinner afseende, föranledes däraf jämkning i 150 §.

113 §.

Lagrådet:

Enligt förslaget skall lägsta antagliga auktionsbud öfverstiga summan af de fordringsbelopp, som hafva bättre rätt än den fordran, för hvars gäldande försäljningen äger rum, sammanräknad med kostnaderna för förfarandet. Ifrågasätts kan, huruvida det är lämpligt att sålunda för försäljning uppställa villkoret, att kostnaderna täckas af den bjudna köpe-skillingen. Då det enligt 198 § åligger utmätningssökanden att gälda kostnaderna, därest de ej kunna utgå ur köpeskillingen, är han med afseende å desamma att likställa med en i det exekutiva förfarandet indragen fordringsägare; och enligt 126 § andra stycket äger han alltså i sin dubbla egenskap af utmätningssökande och innehafvare af fordran, som faller inom lägsta budet, påyrka försäljning, ändå att det högsta bud, som göres, ej täcker kostnaderna. En sådan möjlighet erhåller praktisk betydelse, då de afgifna buden ådagalägga, att icke hela kostnadsbeloppet men en del däraf kan af köpeskillingen gäldas, ty uppenbarligen bör utmätningssökanden merendels föredraga en försäljning med sådan utgång framför en resultat-lös auktion, som ådrager honom skyldighet att gälda hela kostnaden. Men om det sålunda kan förväntas, att under angifna förhållanden utmätningssökanden i allmänhet kommer att sänka lägsta budet därhän, att kostnaderna uteslutas, är svårt att inse, hvarför lägsta budet skall från början omfatta

kostnaderna. Bestämmelsen härom torde alltså böra utgå. Om denna anmärkning vinner afseende, torde ur 125 § böra uteslutas bestämmelsen om skyldighet för köparen att gälda hela beloppet af den kostnad, hvarom i 198 § förmåles.

Då, på sätt ofvan vidrörts, försäljning kan enligt 126 § komma till stånd, oaktadt lägsta budet ej uppnås, synes det oegentligt och ägnadt att framkalla missförstånd hos spekulanter, om såsom förslaget innehåller borgenärsförteckningen skall utan något förbehåll angifva, att försäljning ej kommer till stånd, med mindre den såsom lägsta bud angifna summan uppnås. En erinran om undantaget torde i borgenärsförteckningen vara på sin plats. Iakttages denna anmärkning, föranledes däraf motsvarande jämkning i andra stycket af 115 §.

Enligt motiven innefattar fastställandet af lägsta budet tillika bestämmelse, att samtliga rättigheter, som finnas i borgenärsförteckningen upptagna före utmätningssökandens fordran, blifva oberörda af försäljningen, hvadan vid själfva utropet särskildt förbehåll om dessa rättigheters bestånd icke bör ifrågakomma. Till förebyggande af missförstånd torde emellertid böra i borgenärsförteckningen uttryckligen erinras, att försäljningen icke medför rubbning af dylika rättigheter.

I samband med granskning af förevarande paragraf synes böra erinras, att i lagen den 4 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom förekomma bestämmelser, som ej synas låta förena sig med de nya grundsatser i fråga om exekutiv fastighetsförsäljning, hvilka det föreliggande förslaget afser att genomföra. Enligt 6 § i nämnda lag äger bolag eller förening å exekutiv auktion inropa fastighet, som jämlikt lagens föregående bestämmelser ej skulle kunna annorledes af bolaget eller föreningen förvärfvas, men där sådant inrop skett, åligger det i allmänhet inroparen att inom viss i lagen bestämd tid åter afyttra fastigheten, vid äfventyr att eljest på Konungens befallningshafvandes föranstaltande med densamma förfares så, som vore förordnande om dess exekutiva försäljning meddeladt enligt 28 § utsökningslagen. Dessa bestämmelser åsyfta uppenbarligen, att under de i lagen angifna förutsättningar tvångsförsäljning skall komma till stånd till hvad pris som helst. Tydligt är alltså, att i händelse, såsom nu förevarande paragraf af förslaget innebär, exekutiv försäljning kommer att göras beroende däraf att den bjudna köpeskillingen lämnar tillgång till vissa fordringars gäldande, det icke längre låter sig göra att i fråga om nämnda tvångsförsäljning af bolags eller förenings fastighet utan vidare tillämpa utsökningslagens bestämmelser. En omarbetning af 6 § uti ifrågavarande lag

lärer följaktligen under förutsättning af förslagets genomförande vara af nöden.

114 §.

Lagrådet:

För det fall, att innehafvare af inteckning i konkursbos fastighet hos gäldenären äger fordran, som han bevakat i konkursen, gäller enligt 17 kap. 15 och 16 §§ handelsbalken, att borgenären endast i den mån fastigheten ej lämnar tillgång till gäldande af hans fordran är berättigad till utdelning ur den återstående egendomen. De nya grundsatser förslaget åsyftar att genomföra i fråga om exekutiv fastighetsförsäljning måste tydligen medföra en viss svårighet i afseende å bestämmande af den betalningsrätt, som sålunda i andra rummet tillkommer inteckningshafvaren. Enligt förslaget äga de oprioriterade borgenärerna ej få fastighet såld å exekutiv auktion, med mindre köpeskillingen förslår till alla inteckningshafvare och andra, som enligt 107 § skola upptagas i borgenärsföreteckningen. Om på begäran af borgenärerna fastigheten blifvit exekutivt utbjuden till försäljning men ej kunnat säljas, lärer detta förhållande icke kunna åberopas såsom bevis, att densamma icke förslår till gäldande af inteckningen eller någon del af dess belopp. Ty åt anbud, som understiga det för auktionen bestämda lägsta budet, kan något bevisvärde i berörda hänseende icke tillmätas. Enligt förevarande paragraf äger emellertid inteckningshafvare, när exekutiv auktion å de oprioriterades vägnar begärts af konkursförvaltningen, åska, att försäljningen i stället sker till gäldande af hans fordran. Tydligt är, att utsikterna till ett positivt resultat af försäljningen härigenom ökas, men naturligen kan det lätt tänkas, att icke heller i sådant fall lägsta budet uppnås och att auktionen således blir utan resultat. Hvilken betalningsrätt i konkursen, som i dylikt fall skall tillkomma inteckningshafvaren, framgår ej fullt tydligt af förslaget, men i lagberedningens motiv uttalas, att då inteckningen fortfarande gäller i fastigheten och denna framdeles kan betinga högre köpeskillning, inteckningshafvaren icke bör åtnjuta utdelning i konkursen, med mindre han öfverläter inteckningen å konkursboet. Denna uppfattning synes emellertid leda till obillighet mot inteckningshafvaren. Det kan ej anses rimligt, att inteckningshafvaren för att erhålla utdelning skall nödgas afhända sig inteckningshandlingen samt därmed för framtiden uppgifva sin personliga fordran hos gäldenären och tilläfventyrs äfven hos någon, som på grund af borgen eller annorledes är personligen förpliktad enligt handlingen. På sin höjd skulle det kunna åläggas inteckningshafvaren att, på sätt åsyftas i den föreslagna 21 § inteckningsförordningen, låta intecknings-

rätten öfverflyttas å en annan handling, hvilken öfverlämnades till konkursboet; och borde, om detta skulle ifrågakomma, sistnämnda lagrum kompletteras med föreskrift om skyldighet för konkursboet att medverka till dylik åtgärd.

Men äfven om sådana bestämmelser meddelades, torde inteckningshafvarens intressen få anses mindre väl tillgodosedda. När en inteckningshafvare gjort allt hvad som lagligen ankommer på honom för att konstatera den intecknade fastighetens otillräcklighet, och auktionen utvisar, att under föreliggande förhållanden inteckningsbeloppet ej kan ur fastigheten uttagas, synes billigheten kräfva, att betalningsrätt i annan egendom tillerkännes den intecknade fordringen. Möjligheten af att fastigheten längre fram befinnes äga sådant värde, att inteckningen då kan helt och hållet eller delvis utgå, lär likaså litet böra komma i betraktande i konkursen, som det, när en fordran utkräfvades hos den, som ingått s. k. enkel borgen, kan tagas hänsyn till den utsikt den vid tiden för krafvet insolvente hufvudgäldenären tilläfventyrs kan äga att framdeles förvärfva tillgångar. Skulle inteckningen visa sig i själfva verket äga något värde, förefaller det vida mera stötande, om detta skulle tillgodokomma konkursboet, som därigenom skulle göra en obehörig, måhända betydande vinst, än det skulle vara, att inteckningshafvaren befunnes hafva fått obehörigen konkurrera för sin fordran eller någon del däraf, något som ju under inga omständigheter kan föranleda, att han utfår mer än fordringens belopp och i hvarje fall medför, att konkursboet för hvad det utbetalt erhåller andel i inteckningen (ägarhypotek).

Hvad nu blifvit anfördt föranleder en hemställan, att från reglerna i 17 kap. 15 och 16 §§ handelsbalken göres det undantag, att när under konkurs fastighet blifvit till gäldande af intecknad fordran — hvarmed här lär böra likställas den, som medför förmånsrätt enligt 11 kap. 2 § jordabalken — utbjuden till försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer men försäljning ej kommer till stånd, innehafvaren af sagda fordran och de, som efter honom äga särskild förmånsrätt i fastigheten, skola äga rätt till betalning så som i nämnda paragrafer i handelsbalken sägs, den för hvars fordran auktionen ägt rum dock endast för det belopp, hvarmed fordringen må öfverstiga högsta budet vid auktionen.

I sammanhang med hvad sålunda blifvit anfördt må påpekas, huru som det äfven i andra hänseenden än det nu berörda kan vara af betydelse, huruvida ett misslyckadt försök till exekutiv försäljning af intecknad fastighet är till fyllest för konstaterande af fastighetens otillräcklighet för inteckningsbeloppets gäldande. Liknande spörsmål kan exempelvis uppstå vid tillämpning af det i 5 § konkurslagen upptagna stadgandet, att borge-

när, som till säkerhet för sin fordran har inteckning i fast egendom, ej äger rätt att söka gäldenärens försättande i konkurstillstånd, med mindre det visas, att inteckningen är otillräcklig för gäldande af hans fordran. En lagändring, sådan som den nu förordade, torde äfven för nyssberörda fall lämna erforderlig ledning och således göra det öfverflödigt att, på sätt eljest lärer vara af nöden, förtydliga stadgandet i 5 § konkurslagen.

I öfrigt bör vid nu förevarande paragraf erinras, att den rätt, som enligt paragrafens första punkt tillkommer inteckningshafvare och dem, som i egendomen hafva bättre förmånsrätt, synes böra tilläggas äfven borgenär, som har fordran, hvarför fastigheten häftar enligt 11 kap. 2 § jordabalken, samt att sådant yrkande, som i första punkten omförmäles, uppenbarligen bör kunna framställas vid det särskilda borgenärssammanträde, som afses i 102 §, och icke, såsom förslagets ordalag innebära, behöfva göras före detta sammanträde.

Slutligen må här påpekas ett förhållande, som, ehuru ej omedelbart berördt af förevarande paragraf, dock därmed står i nära samband. Paragrafens sista punkt innehåller, att exekutiv försäljning af fastighet ej må komma till stånd, om den skulle lända till förfång för de i borgenärsförteckningen upptagna rättsägare. Bland dessa ingå, enligt hvad 107 § utvisar, innehafvare af skriftligen upplåten nyttjanderätt, servitut eller afkomsträtt, så framt upplåtelsehandlingen är ingifven till auktionsförrättaren eller eljest för honom tillgänglig. Rättigheter af ifrågavarande slag skola alltså vid exekutiv försäljning anses äga företräde framför de oprioriterade borgenärernas anspråk att på det för dem förmånligaste sätt tillgodogöra sig fastigheten. Detta innebär i själfva verket, att den rätt upplåtelsen medfört är lika gällande mot upplåtarens oprioriterade borgenärer som den varit mot upplåtaren själf. En dylik grundsats, hvilken i vår rätt vunnit insteg redan genom den i sammanhang med 1907 års lagstiftning om nyttjanderätt till fast egendom vidtagna ändring i 105 § utsökningslagen, har emellertid i ett visst hänseende ej blifvit följdriktigt genomförd. Af 47, 54 och 56 §§ i förordningen om inteckning i fast egendom framgår nämligen, att när någon upplåtit nyttjanderätt till fast egendom eller servitut eller afkomsträtt och därefter råkat i konkurs innan inteckning sökts, möjlighet ej vidare står öppen för rättighetens innehafvare att genom inteckning bereda sig den trygghet mot förfoganden af säljarens borgenärer, som under andra förhållanden är en verkan af inteckning. Utan hinder af konkursen må väl inteckning sökas och erhållas men, bortsedt från de fall, där utarrenderad eller uthyrd fastighet redan tillträdts, äga borgenärerna möjlighet att vid försäljning af fastigheten under hand eller å auktion af annan beskaffenhet än exekutiv underlåta

att göra förbehåll om rättighetens bestånd och därigenom — låt vara med påföljd af skadeståndsskyldighet för konkursboet — bringa rättigheten att upphöra. Att rättighetens innehafvare sålunda uteslutes från möjlighet att genom inteckning skydda sig mot dylik rättsförlust måste från den utgångspunkt lagstiftningen intagit anses såsom en oegentlighet, något som ock af lagberedningen framhållits i motiven till de lagförslag, på hvilka de nu remitterade äro byggda. Med hänsyn till det sålunda anförda hemställas, att 47 § i förordningen om inteckning i fast egendom måtte upphävas och därmed sammanhängande jämkning vidtagas i 56 § af samma förordning.

115 §.

Justitieråden *Quensel* och friherre *Marks von Württemberg* samt regeringsrådet *Wall*:

Bestämmelsen, att i borgenärsförteckning skall af gemensam inteckning upptagas det belopp, hvarför egendomen svarar i förhållande till de andra egendomarna, synes böra så affattas, att den hänföres, icke blott såsom i förslaget skett till det fall, att flera af de intecknade egendomarna skola vid en auktion säljas, utan jämväl till den händelse, att endast en af egendomarna skall säljas.

116 §.

Lagrådet:

Från den i förevarande paragraf uttalade regeln, att hufvudstolen af intecknad gäld, som faller inom lägsta budet, skall innestå i egendomen i afräkning på köpeskillingen, göres i paragrafen undantag bland annat i fråga om gemensamma inteckningar. Frånsedt det fall, att gemensamt intecknade egendomar säljas vid gemensamt utrop utan att särskildt utrop föregått, skall nämligen gemensam intecknings kapitalbelopp, som faller inom lägsta budet, innestå allenast i den händelse, att innehafvaren af inteckningen gjort sådant medgifvande, som i 115 § sägs, d. v. s. medgifvit, att den gemensamma ansvarigheten må upphöra. Detta stadgande synes emellertid lämna rum för tvekan, huruvida, för det fall att någon af flera gemensamt intecknade fastigheter säljes exekutivt utan att de öfriga fastigheterna indragas i förfarandet, innehafvaren af den gemensamma inteckningen för att kunna påfordra kvarstående i den försålda fastigheten med det belopp, som faller därå, är pliktig att uppgifva den gemensamma ansvarigheten jämväl såvidt angår förhållandet mellan de

icke försålda fastigheterna inbördes. Ett förtydligande af stadgandet synes därför vara af behovet påkalladt. Erinras må härvid, att innehafvaren af den gemensamma inteckningen enligt stadgandet i 131 § kan öfverenskomma med inroparen att kvarstå i den försålda fastigheten med hvad därå faller af inteckningens kapitalbelopp och att för giltigheten af sådan öfverenskommelse icke uppställts såsom villkor medgifvande af den gemensamma ansvarighetens upphörande i de öfriga fastigheterna för återstående inteckningsbeloppet. Tillräcklig anledning torde saknas att för de båda nu omförmälda fallen låta olika regler gälla uti ifrågakomna afseende.

123 §.

Lagrådet:

Af en jämförelse mellan denna paragraf och andra stycket af 115 § måste den slutsats dragas, att man med ordet »utmätningssökanden» i 123 § velat beteckna äfven innehafvare af sådan gemensam inteckning, i förhållande till hvilken lägsta budet skall i det uti 115 § andra stycket nämnda fall bestämmas. Då detta icke öfverensstämmer med den terminologi, som användes i öfriga delar af förslaget, och sålunda kunde föranleda missförstånd, hemställles, att ordet »utmätningssökanden» i 123 § måtte ersättas af annat uttryck.

126 §.

Lagrådet:

Bestämmelsen i paragrafens andra stycke, att försäljning må komma till stånd, oaktadt sådant fall ej är för handen, att försäljning skall äga rum, hvilat — enligt sakens natur och efter hvad i motiven uttryckligen angifves — på den förutsättning, att försäljning påyrkas icke blott af utmätningssökanden utan äfven af innehafvare af sådana helt eller delvis utom köpeskillingen fallande fordringar, som framför utmätningssökandens äga företräde. De senares inflytande på frågan har i förslaget erhållit det uttryck, att samtycke kräfves af innehafvare af de fordringar, hvilka falla inom lägsta budet och icke fullt tackas af den bjudna köpeskillingen. Då emellertid i det i andra stycket af 115 § omförmälda fall gemensam inteckning, som äger bättre rätt än utmätningssökandens fordran, faller utom lägsta budet, sådant det enligt nämnda paragraf är bestämdt, skulle enligt förslaget innehafvaren af dylik inteckning vara utesluten från allt inflytande på frågan om försäljningen. Denna uppenbarligen ej afsedda konsekvens torde böra förekommas genom ett utbyte af uttrycket »innehafvare af fordringar, hvilka falla inom lägsta budet» mot »innehafvare af fordringar, som äga bättre rätt än utmätningssökandens» eller dylikt.

130 §.

Lagrådet:

För den händelse köpeskillingen ej blir å utsatt tid gulden och i anledning däraf egendomen ånyo utbjudes till försäljning men sådan ej kommer till stånd, innehåller paragrafen, att den försumlige inroparen skall ersätta hvad vid förra auktionen bjudits utöfver lägsta budet. Denna bestämmelse är uppenbarligen afsedd för det fall, att lägsta budet sammanfaller med det belopp, som bort öfverbjudas, för att försäljning vid första auktionen skulle kunnat komma till stånd. I andra stycket af 115 § förekommer emellertid uttrycket »lägsta budet» i en helt annan bemärkelse, så att detsamma kan i väsentlig mån understiga det för åstadkommande af försäljning erforderliga bud. Att vid förnyad auktion i fall, som där afses, den försumlige inroparen skulle nödgas betala hvad vid förra auktionen bjudits utöfver lägsta budet förefaller obilligt och torde ej vara åsyftadt. Med hänsyn härtill synes uttrycket »lägsta budet» i 130 § böra utbytas mot ett annat, afpassadt jämväl för det i 115 § afhandlade fall.

143 §.

Lagrådet:

Enligt hvad några i ärendet inkomna utlåtanden gifva vid handen, har på vissa håll den uppfattning af förslaget gjort sig gällande, att då egendomen försålts efter nytt utrop, hvad som erlagts af förre inroparen eller influtit genom försäljning af pant eller utsökande af borgen skall under alla förhållanden vara förverkadt och, oberoende af utgången af det senare utropet, gå till fördelning utan hänsyn till de i 130 § gifna regler om försumlig inropares ersättningsskyldighet. Till undanröjande af en dylik missuppfattning torde någon omredigering af såväl 143 som 161 § vara önskvärd.

156 §.

Lagrådet:

Enligt paragrafen skall den omständigheten, att exekutiv auktion å fastighet öfverklagats, ej utgöra hinder för lyftning af utdelning ur köpeskillingen i annat fall, än att köparen bestrider lyftning. En dylik bestämmelse synes kunna försvaras allenast från den utgångspunkt, att köparen, oberoende af frågan om lyftning, alltid eller i det vida öfvervägande

antalet fall hade anledning att infinna sig vid sammanträdet för köpeskillingens fördelning. Så lär emellertid saken ej komma att ställa sig i händelse af förslaget genomförande. Med hänsyn till bestämmelserna i 125 § kan det förväntas, att en köpare ofta nog kommer att redan å auktionsdagen fullgöra hela sin betalningsskyldighet, och i sådant fall skulle hans närvaro å fördelningssammanträdet i allmänhet ej tarfvas men, om auktionen vore öfverklagad, kunna påkallas af bestämmelsen i förevarande paragraf. Till undvikande af detta, tydligen oegentliga förhållande synes i paragrafen böra vidtagas sådan ändring, att i där afsedt fall lyftning utan säkerhet ej må äga rum utan köparens medgifvande.

158 §.

Lagrådet:

Sedan landtränterierna numera blifvit indragna, synes hvad i denna paragraf och på öfriga ställen i utsökningslagen stadgas om nedsättning af medel i landtränteri böra utbytas mot bestämmelser, som ansluta sig till de med anledning af landtränteriernas indragning meddelade föreskrifter.

169 §.

Lagrådet:

Hvad paragrafen innehåller om skyldighet för utmätningssökande, som påyrkar tvångsförvaltning, att förskjuta nödig kostnad för förvaltningen, har blifvit ställt i sådant samband med stadgandet om tiden för dylikt yrkandes framställande, att man skulle kunna föranledas till det antagande, att något kraf på förskott ej kunde ifrågakomma på annat stadium, än då yrkandet om tvångsförvaltning vore beroende på pröfning. Tydligen bör det emellertid, äfven sedan tvångsförvaltning blifvit beslutad och tilläfventyrs syssloman förordnats, tillkomma auktionsförrättaren att påkalla förskott. Någon jämkning i paragrafens affattning torde alltså vara af nöden.

170 §.

Lagrådet:

I paragrafens första stycke förutsättes, att auktionsförrättaren alltid kan finna lämplig syssloman att omhändertaga egendomen och besörja förvaltningen. Härutinnan torde emellertid svårighet stundom kunna möta, särskildt då fråga är om icke utarrenderad jordbruksfastighet. Det lär därför kunna inträffa, att ehuru beslut meddelats om utmätt egendoms

sättande under tvångsförvaltning, dylik förvaltning i verkligheten ej kommit till stånd. I sådant fall skulle den så kallade tvångsförvaltningen innebära allenast, att så länge den fortfore, utmätningssökanden bibehölles vid den förmånsrätt, som genom utmätningen för honom uppkommit. Det synes dock mindre lämpligt, att ett sådant tillstånd upprätthålles, intill dess utmätningssökanden eller annan borgenär genom sin åtgärd åstadkommer dess upphäfvande. Ett stadgande torde därför vara erforderligt af innehåll, att tvångsförvaltningen upphör, om det under viss angifven tid visat sig omöjligt att finna lämplig syssloman.

Hvad som åsyftas med paragrafens andra stycke framgår ej af lagtexten med önskvärd tydlighet. Att därmed skulle afses, att sysslomannen kunde annorstädes än i den utmätta fastigheten anvisa gäldenären nödiga rum till bostad, synes icke troligt. Men om fastighetens hufvudsakliga afkastning vore att söka i den hyresinkomst, som kunde påräknas för gäldenärens hittillsvarande bostad, och denna hvarken kunde delas eller utbytas mot annan i samma fastighet, kunde ändamålet med tvångsförvaltningen helt och hållet förfelas, därest gäldenären skulle bibehållas vid bostaden. Att, under det borgenärerna ej blifvit förnöjda, åt gäldenären beredes en förmån af ifrågavarande beskaffenhet i följd af den omständighet, att egendomen ej kunnat säljas, synes föga tillfredsställande. Det hemställes förty, att gäldenärens rätt att få sig anvisade nödiga rum måtte inskränkas till tiden intill nästa fardag.

172 §.

Lagrådet:

Hvad som skall utgå ur den vid tvångsförvaltningen uppkommande nettobehållningen, innan något däraf må användas till gäldande af utmätningssökandens fordran, angifves i paragrafen vara likvid för räntor och andra årligen upplöpande belopp till de borgenärer, hvilka för sina fordringar äga företräde framför utmätningssökanden. Enligt hvad lagberedningens motiv vid 67 § konkurslagen gifva vid handen, är det emellertid åsyftadt, att därest under pågående konkurs boets fastighet ställes under tvångsförvaltning och sålunda konkursboets förvaltning af densamma afbrytes, kostnad och arfvode för den af konkursboet utöfvade förvaltningen skall utgå med bästa rätt ur den vid tvångsförvaltningen uppkommande behållningen. Vidare lär, i händelse konkursbos fastighet står under tvångsförvaltning och boets ställning är sådan, att fordringar med förmånsrätt enligt 17 kap. 4 § handelsbalken skola utgå ur fastigheten, behållningen af tvångsförvaltningen böra användas till dessa fordringars gäldande. Hvarken ford-

ringar af sistnämnda art eller kostnad och arfvode för konkursboets förvaltning af fastigheten torde kunna inrymmas under uttrycket räntor och andra årligen upplöpande belopp.

175 §.

Lagrådet:

Enligt 24 § i förslaget till ändring af vissa bestämmelser i inteckningsförfordningen skall *hvarje* inteckning, å hvars hufvudstol betalning utfallit vid fördelning af medel, som jämlikt föreskrifterna i utsökningslagen skola fördelas mellan rättsägare i den intecknade egendomen ändå att försäljning af egendomen ej skett, vara till motsvarande belopp utan verkan. Däremot föreskrifves i 175 § af förevarande förslag allenast beträffande *utmätningssökandes* intecknade fordran, att om vid fördelning af medel, som influtit under tvångsförvaltning, likvid utfallit å hufvudstolen, anmälan därom skall göras hos domaren eller rätten. Den brist på mot svarighet, som sålunda förefinnes mellan de båda anförda stadgandena, lär böra undanröjas. Härvid är emellertid att beakta, att om 24 § in teckningsförfordningen ändras till öfverensstämmelse med 175 § utsökningslagen, jämväl 168 § i sistnämnda lag bör undergå ändring.

Lagrådet:

Uppenbart är, att tillämpningen af de nya stadgandena i utsökningslagen kommer att i många afseenden erbjuda betydande svårigheter för en auktionsförrättare, icke minst vid uppgörande af borgenärsförteckning och det däruti ingående fastställandet af lägsta budet under olika förutsättningar. En väsentlig lättnad för auktionsförrättaren och jämväl en större trygghet för en likformig tillämpning af hithörande bestämmelser skulle utan tvifvel vinnas genom utfärdande af formulär för borgenärsförteckning samt för protokoll vid borgenärssammanträde, auktion, köpeskillingslikvid, fördelning af eljest influtna medel m. m.

Förslaget till lag om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

18 §.

Lagrådet:

I samma mån det uppställes som önskningsmål, att den exekutiva auktionen snarast möjligt vinner laga kraft, så att inroparen kan förfoga öfver fastigheten, bör ock tillses, att anledning till klagan, som riktas mot auktionens bestånd, i görligaste måtto undanrödjес. En alldeles motsatt verkan torde emellertid frambringas af det föreslagna stadgandet, att inteckningshafvare skall äga ur egendomen utbekomma ersättning för den kostnad, han fått vidkännas för bevakande af sin rätt till betalning ur egendomen. Detta stadgande, som enligt lagberedningens motiv afser kostnad såväl för lagsökning som för bevakande af inteckningshafvarens rätt vid auktionen och likviden, kan uppenbarligen framkalla tvister af beskaffenhet att inverka på auktionens bestånd. I händelse framställt kostnadsanspråk bestrides, skulle visserligen enligt ordalydelsen af 108 § anspråket upptagas såsom tvistigt; men i verkligheten torde denna bestämmelse hvarken kunna eller böra bokstafligen tillämpas, utan lär auktionsförrättaren komma att vid uträknande af lägsta budet reducera de anspråk, som af honom anses uppenbart öfverdrifna och ägnade att obehörigt öka lägsta budet. En dylik pröfning måste såsom inverkan på lägsta budet och därmed på frågan om auktionens utgång kunna blifva föremål för klagan, som kan leda till auktionens upphäfvande.

Den i förslaget åsyftade anordningen för tillgodoseende af inteckningshafvares rätt att ur egendomen utfå ersättning för sin kostnad synes därför icke kunna förordas.

Om däremot åt inteckningshafvaren, såsom för närvarande är förhållandet, öfverlämnas att tillse, att i skuldebrevet honom medgifves inteckning jämväl för rätt att ur fastigheten uttaga kostnad af ifrågavarande slag — en inteckning, för hvilken lagligt hinder ej möter, om blott ersättningsbeloppet blifvit till visst maximum begränsadt — torde intet ligga i vägen för att i händelse af tvist om kostnadens verkliga belopp auktionsförrättaren, med tillämpning af de föreslagna 107 och 108 §§, afhåller sig

från hvarje pröfning af anspråket och, såvidt detsamma faller inom den gräns inteckningen anger, upptager det i borgenärsförteckningen såsom tvistigt, hvarefter 151 och 152 §§ i deras föreslagna lydelse komma till användning och tvisten sålunda icke inverkar på frågan om auktionens bestånd. Såvidt åter anspråket afser högre belopp än det intecknade, lämnas det utan afseende.

Ifrågasätts kunde att i lagen intaga föreskrift om visst maximum för kostnaden och på denna väg, utan att inteckning för kostnadsersättningen meddelats, framkalla enahanda förfaringsätt som det nyssnämnda. En sådan anordning synes dock möta ett öfverstigligt hinder i den mångskiftande växling, de lokala förhållandena i vårt land förete, och den därmed följande svårigheten att meddela en för alla landsändar afpassad bestämmelse angående ett högsta ersättningsbelopp.

21 §.

Lagrådet:

Lagberedningen synes, enligt hvad motiven till 3 kap. 40 § i dess förslag till lag om inskrifning af rätt till fast egendom utvisa, ansett, att ägaren af gemensamt intecknade fastigheter skulle, där han disponerade öfver inteckningen, kunna enligt förslaget fördela beloppet å de särskilda fastigheterna eller med andra ord i stället för den gemensamma inteckningen insätta särskilda inteckningar i de särskilda fastigheterna till sammanlagdt enahanda belopp och med samma plats i förmånsrättsordningen som den gemensamma inteckningen. Om sådant stode fastighetsägaren öppet, borde uppenbarligen ett liknande förfarande kunna komma till stånd genom samverkan mellan fastighetsägaren och annan innehafvare af den gemensamma inteckningen. Emellertid torde en dylik rätt knappast kunna härledas ur förslaget med dess nuvarande affattning. Det lagrum, som härutinnan skulle vara tillämpligt, är 21 §. Men densamma torde i sin föreslagna lydelse endast medgifva, att i stället för en inteckningshandling sättes en eller flera andra handlingar, som hvar för sig afse hela det pantobjekt, som besvärats af den ursprungliga inteckningen. Det vore dock synnerligen önskligt, att förslaget omarbetades så, att det möjliggjorde en delning af gemensam inteckning, på sätt i motiven omförmäles. I de fall, då en fastighet blir föremål för hemmansklyfning eller ägostyckning, lär erfarenheten visat, hvilka svårigheter som möta att åstadkomma upplösning af den gemensamma ansvarigheten för inteckningarna. Betydelsen häraf vid bildande af egna hem under den flerstädes med förkärlek omfattade formen af ägostyckning torde ligga i öppen dag. Att göra en fördelning

af den gemensamma inteckningen beroende allenast af inteckningshafvaren synes ej böra ifrågasättas, då sådant under vissa förhållanden kunde för vederbörande fastighetsägare medföra afsevärda olägenheter. Men därest fastighetsägare och innehafvare af inteckningen äro om åtgärden ense, lärers annans rätt däraf ej beröras, om blott vid inteckningsdomstolen tillses, att fördelningen af ansvarighetsbeloppet på de särskilda fastigheterna sker efter de värden, som enligt 32 § äro i sådant afseende bestämmande. Den förändring, som nu förordats, synes föranleda sådan jämkning i 29 §, att denna otvetydigt erhåller tillämplighet vid uppgifvande af gemensam ansvarighet.

22 §.

Justitierådet friherre *Marks von Würtemberg*:

Jag hemställer att det i förevarande paragraf och annorstädes i förslagen förekommande ordet »dödning» måtte såsom ej öfverensstämmande med godt språkbruk undvikas.

23 §.

Lagrådet:

I denna paragraf angifvas de verkningar, som den exekutiva försäljningen medför i fråga om inteckningarna i fastigheten, hvarjämte meddelas föreskrift, huru anteckning härom skall göras i inteckningsprotokollet. Sedan sådan anteckning skett, lämnar protokollet fullständig upplysning om inteckningsförhållandena i fastigheten efter försäljningen, och den jämlikt 38 § gjorda anteckning om inledande af det exekutiva förfarande, som ledt till försäljningen, skall såsom saknande betydelse icke vidare omnämnas i gravationsbevis rörande fastigheten.

Om än vid den exekutiva försäljningen själfva inteckningsrätten lämnats orubbad, kan emellertid försäljningen öfva inverkan på den personliga fordringsrätt, som må vara förenad med inteckningshandlingen. Enligt 30 § gäller nämligen att, om borgenär ägt taga betalning ur köpeskillingen men låter intecknad belopp, som kunnat gäldas ur köpeskillingen, kvarstå i egendomen, den, som personligen svarade för fordringen, blir fri från ansvarighet för beloppet. Skulle sådant fall vara för handen, att för inteckning, som faller inom lägsta budet, kontant likvid utgår ur köpeskillingen och inteckningen fortfarande är gällande, inträder tydligen enahanda ansvarsfrihet. Därest i nu afsedda händelser inteckningshandlingen icke förses med anteckning, som gifver vid handen i hvad mån den personliga ansvarigheten upphört, kan rättsförlust lätteligen tillskyndas godtro-

ende tredje man, som blifvit innehafvare af handlingen. Någon upplysning uti ifrågavarande hänseende kan icke vinnas af handlingen, och i gravationsbevis rörande fastigheten omnämnes icke vidare, att den varit föremål för exekutiv åtgärd. Till förebyggande af dylik rättsförlust måste det sörjas för att handlingen i de angifna fallen varder försedd med påskrift, af hvilken kan inhämtas, huru med den personliga ansvarigheten förhåller sig. Då öfverenskommelse träffats om intecknad belopp kvarstående i fastigheten, kan öfverenskommelsen jämväl innehålla, att inroparen skall öfvertaga personlig ansvarighet för beloppet och i enlighet härmed förbindelse i sådant afseende af inroparen tecknas å inteckningshandlingen. Om åter inteckning, som fortfarande skall äga bestånd, gäldas ur köpeskillingen, är inroparen tydligen berättigad att utbekomma inteckningshandlingen, och något hinder möter således ej för honom att åteckna handlingen förbindelse om skuldens öfvertagande. Har inroparen försett handlingen med förbindelse, som nu är sagd, lämnar handlingen upplysning om hvem den personliga ansvarigheten åligger. För det fall åter att sådan förbindelse ej åtecknats, bör lagen innehålla stadgande om skyldighet för auktionsförrättaren att å handlingen göra anteckning om den lyftade betalningen eller om den träffade öfverenskommelsen angående intecknad belopp kvarstående i fastigheten.

Då ur köpeskillingen gäldas intecknad belopp, för hvilket fastigheten efter försäljningen icke vidare häftar, bör det uppenbarligen under alla omständigheter åligga auktionsförrättaren att å fordringshandlingen anteckna den skedda likviden.

Föreskrifter om auktionsförrättarens åligganden i nu berörda hänseenden torde böra införas å lämpligt ställe i utsökningslagen.

25 och 26 §§.

Lagrådet:

De i förevarande paragrafer upptagna nya bestämmelserna gå ut på införande i svensk rätt af det s. k. ägarehypoteket. Innebördens af detta rättsinstitut kan i korthet sägas vara den, att panträtt, som uppkommer genom inteckning, kan under vissa förhållanden göras gällande af fastighetsägaren själf. Medan enligt gällande lag en inteckningshandling, så länge den innehafves af fastighetsägaren, icke medför någon rätt att vid exekution å fastigheten utfå inteckningsbeloppet, skall enligt förslaget fastighetsägaren kunna på grund af en sålunda inneliggande inteckningshandling uppträda såsom rättsägare vid exekutiv auktion och uttaga det kapitalbelopp, som därvid kan utgå på inteckningen. Och när å ett intecknad och

belånadt skuldebref skett afbetalning eller skuldebrefvet eljest af borgenär innehafves på sådana villkor, att han ej äger utfå mer än en del af intecknade beloppet, skall, likaledes i motsats till hvad som för närvarande gäller, det tillkomma fastighetsägaren att vid exekutiv auktion utkräfva återstående beloppet.

Till stöd för de sålunda föreslagna rättsreglerna har lagberedningen med fog framhållit, att desamma utgöra allenast en följdriktig utveckling af den redan i gällande inteckningslagstiftning antagna grundsatsen, att infriade inteckningshandlingar kunna med oförändrad inteckningsrätt åter utgifvas af fastighetsägaren, hvarjämte eriurats om den obillighet mot fastighetsägaren och hans borgenärer, som det kan innebära, att, på sätt enligt gällande lag blir fallet, en till förmånsrätten senare inteckning än den, som infriats eller står ute för lägre fordran än inteckningsbeloppet, skall vid exekutiv försäljning kunna rycka upp i bättre ställning än som från början tillkommit densamma. Af än större betydelse är emellertid under nu föreliggande förhållanden ett annat, af lagberedningen jämväl anfördt skäl för ägarehypotekets införande, nämligen att detsamma påkallas af de föreslagna bestämmelserna om exekutiv auktion å fastighet. Om, såsom nu föreslås, fastighets exekutiva försäljning skall göras beroende af att fordringar med bättre rätt än utmätningssökandens kunna utgå och egendomens utbudande alltså skall föregås af fastställande utaf ett lägsta bud, hvarunder försäljning ej må äga rum, synes det vara ovillkorligen nödvändigt att i inteckningslagstiftningen vidtaga sådana ändringar, att man vid lägsta budets uträknande har att taga hänsyn allenast till beloppen af de i fastigheten gällande inteckningar och ej behöfver inlåta sig på frågan, huruvida eller i hvilken omfattning dessa inteckningar må vara belånade, något som mången gång kan vara omöjligt att på ett sådant stadium utröna.

Om således utan tvifvel starka skäl kunna åberopas till stöd för ägarehypotekets införande, må det å andra sidan ej förbises, att vissa ganska afsevärda svårigheter möta, när det gäller att, på sätt nu föreslås, i det svenska rättssystemet inpassa ifrågavarande rättsinstitut.

En dylik svårighet, hvilken man vid förslagets utarbetande ej synes hafva tillräckligt beaktat, ligger däri, att ägarehypoteket — eller noggrannare uttryckt den form af ägarehypotek, som består i rätt för fastighetsägaren att utfå en del af hvad som kan utgå för en af annan person innehafd inteckning — utgör en tillgång, som mindre väl lämpar sig att tvångsvis tagas i anspråk af fastighetsägarens borgenärer, vare sig vid utmätning eller konkurs. Den osjälftändiga ställning, som, i händelse af ett dylikt ägarehypoteks afyttrande, förvärfvaren intager i förhållande till fastighetsägaren och inteckningshandlingens innehafvare, måste tydligen i högsta grad inverka

på ägarehypotekets värde vid tvångsrealisation däraf. Lika litet som fastighetsägaren själf kan den, som från honom förvärfvat ett ägarehypotek, lagsokningsvis eller i rättegångsväg indrifva den förvärfvade andelen af inteckningsbeloppet. Enda möjligheten härtill låge däri, att inteckningshafvaren för sådant ändamål tillhandahölle inteckningshandlingen eller förklarade sig villig att låta beloppet afskrifvas å handlingen, något som näppeligen lär kunna påräknas, allraminst i de talrika fall, där inteckningshafvaren innehar handlingen såsom pant för s. k. omslagsrevers och äger laglig möjlighet att till gäldande af sin fordran afyttra panten i oförminskadt skick. Med oförmågan att ur fastigheten utsöka ägarehypotek följer ovissheten eller osannolikheten att kunna utfå ränta å det inteckningsbelopp, som motsvarar ägarehypoteket. Huruvida enligt förslaget dylik ränta öfver hufvud skulle kunna utgå till den, som från fastighetsägaren förvärfvat ägarehypoteket, är i viss mån osäkert, men tydligt är, att den under inga omständigheter skulle kunna beräknas för längre tid än de tre sista åren före en exekutiv försäljning, som förvärfvaren ej ägde framtvinga.

Att under förhållanden sådana som de nu framhållna en tvångsförsäljning af ägarehypoteket i flertalet fall skulle vara liktydig med dess fullständiga bortslumpande lär ej behöfva närmare utvecklas. Den tillgång ägarehypoteket representerar skulle, ehuru i och för sig måhända af stort värde, likväl för fastighetsägarens borgenärer esomoftast vara så godt som värdelös, om den allenast på nu antydda sätt kunde af dem tagas i anspråk. Dess egentliga betydelse för borgenärerna komme då att ligga i det tryck, som farhågan för ett bortslumpande kunde i vissa fall utöfva på fastighetsägaren, men äfven fördelen häraf skulle i de fall, där den kunde tänkas spela någon roll, lätt kunna gå borgenärerna ur händerna genom ett ur rättslig synpunkt näppeligen angripligt samförstånd mellan fastighetsägaren och honom närstående eller eljest tjänstvilliga personer rörande ägarehypotekets inropande i händelse det utbjödes å exekutiv auktion. En fastighetsägare skulle sålunda tilläfventyrs kunna genom att till fulla värdet inteckna sin fastighet och lämna inteckningshandlingarna såsom pant för obetydliga fordringar göra den i själfva verket endast lågt belastade fastigheten oåtkomlig för borgenärer.

De olägenheter, som i antydda hänseenden äro förknippade med ägarehypoteket på dess nu omförmälda stadium, undanröjas i viss mån genom de bestämmelser den föreslagna 26 § innehåller i fråga om ägarehypoteks utbrytande från inteckning, hvarmed det sammanhänger, och tillskapande af en särskild inteckning för det utbrutna beloppet. Dessa bestämmelser hafva till ändamål, bland annat, att förebygga ett sådant bortslumpande af ägarehypotek, som i det föregående omnämnts, och torde i de fall, där de

skulle vinna tillämpning, också erbjuda den garanti häremot, som står att uppnå. Tillämpningsområdet för ifrågavarande bestämmelser är emellertid tämligen begränsadt. Rättighet att påkalla sådant utbrytande af ägarehypotek, som nyss är nämndt, skall enligt förslaget förekomma endast när ägarehypoteket uppstått genom afbetalning å själfva det in-tecknade skuldebrevet och kan afven i dylikt fall uteslutas genom därom träffadt förbehåll. Skulle sådant förbehåll hafva skett — något som kan förväntas bli-va tämligen vanligt — eller skulle ägarehypoteket hafva sin grund i det ytterst allmänt förekommande förhållande, att in-teckningshandlingen utgör handpant för en af fastighetsägaren utgifven omslagsrevers å lägre belopp än det in-tecknade, erbjuder förslaget ej någon som helst utväg att förebygga förut omförmälda missförhållanden.

I detta hänseende synes någon ändring i förslaget vara oundgängligen nödig. Beträffande det fall, att afbetalning ägt rum å själfva in-teckningsbeloppet, torde erforderlig ändring ock kunna utan afsevärd betänklighet genomföras på det sätt, att förbehåll om in-teckningshafvarens frikallande från medverkan till utbrytning förklaras sakna verkan emot fastighetsäga-rens borgenärer. Utbrytningen kan i sistberörda fall ej under några omständigheter leda till minskning af in-teckningshafvarens panträtt, hvilken enligt förslaget skall före utbrytningen såväl som efter densamma äga före-träde framför den, som grundas på ägarehypoteket; och de olägenheter, som eljest kunna tänkas utgöra anledning till träffande af förbehåll mot utbrytning, synas i jämförelse med de nyss framhållna missförhållandena vid tvångsförsäljning af outbrutet ägarehypotek vara alltför obetydliga att böra få stå i vägen för borgenärens befogade anspråk på ändamålsenlig realisa-tion af gäldenärs tillgångar.

I viss mån annorlunda ställer sig förhållandet, när ägarehypotek grun-dar sig därpå, att in-teckningshandling utgör pant för en fordran hos fastig-hetsägaren å lägre belopp än det in-tecknade. Panthafvaren kan här, såsom när det gäller annan lös pant, till sin fordrans betäckande afyttra in-teck-ningshandlingen sådan den befinnes. Skulle i fall af denna art fordrings-ägaren kunna tvingas att medverka till sådan uppdelning af in-teckningen, att såsom pant kvarstode allenast en in-teckningshandling å samma belopp som hufvudförbindelsen, komme detta att te sig såsom en minskning af den sä-kerhet han lagenligt betingat sig. För de flesta fall torde visserligen denna rättsminskning vara endast skenbar. Så framt vid in-teckningens belånande densamma ansetts erbjuda fullgod pantsäkerhet, måste detta i allmänhet hafva berott icke på det förhållande, att in-teckningens belopp öfverstigtit fordringen, utan därpå, att ett mot fordringen svarande belopp antagits kun-na vid exekutiv försäljning utgå; och i sådan händelse bör det för långifvaren

vara utan betydelse, huruvida det öfverskjutande beloppet så att säga afskiljes från den ursprungliga inteckningen och göres till föremål för en särskild inteckning med sämre rätt än den förra. Men att fall kunna förekomma, där vid uppgörande af en lånetransaktion långgifvaren just tager hänsyn därtill, att en såsom pant erbjuden inteckning till sitt belopp öfverstiger lånet, kan naturligtvis ej förnekas.

I afseende å transaktioner af sistnämnda art skulle tydligen ett stadgande om borgenärers rätt att påkalla afskiljande af det fordringen öfverskjutande inteckningsbeloppet blifva af reell betydelse. Att långgifvaren ej kunde med visshet påräkna att få tillgodonjuta den för lånet aftalade säkerheten skulle här vid lag i verkligheten innebära, att aftalet i viss mån ej af lagen erkändes såsom giltigt. I och för sig torde ej mycket vara att häremot erinra. Det förefaller onekligen stötande, att, såsom lätt kan blifva följderna af sådan pantsättning, som nu är i fråga, hos fastighetsägaren kan uttagas såväl hela beloppet af den pantsatta och af panthafvaren afyttrade inteckningen som ock den del af hufvudfordringen, som öfverstiger hvad panthafvaren genom inteckningens afyttrande bekommit; och en lagstiftning, som, när andra borgenärers rätt är i fråga, förebygger ett dylikt resultat, torde näppeligen kunna betraktas såsom alltför hänsynslös mot panthafvaren. Däremot torde det kunna ifrågasättas, huruvida icke lagen om den öfver hufvud skall slå in på en väg sådan som den antydda, bör taga det i viss mån följdriktiga steget att i fall af antydda art helt och hållet fränkänna långgifvaren rätt att afyttra den pantsatta handlingen och hänvisa honom uteslutande till den utväg för panträttens utöfvande, som för närvarande vid sidan af inteckningshandlingens afyttrande anses stå honom öppen: att själf uttaga inteckningsbeloppet i afräkning å hufvudfordringen. En lagstiftning i denna riktning, hvilken ingalunda skulle sakna förebild i främmande lag, komme helt visst att erbjuda vissa fördelar. Uppenbart är emellertid, att densamma skulle föra tämligen långt, då den för att vara följdriktig borde omfatta pantsättning såväl af inteckningar öfver hufvud som af en del andra fordringar eller rättigheter och för sitt genomförande skulle kräfva väsentliga rubbningar äfven i utsökningsväsendet. Då härtill kommer, att en dylik lagändring skulle ganska djupt ingripa i rådande sedvanor och uppfattning, torde den i hvarje fall ej böra komma till stånd utan att föregås af en utredning, hvarom i nu föreliggande lagstiftningsärendet ej kan blifva fråga. Under sådana förhållanden torde man böra stanna vid att i förslaget vidtaga sådana ändringar, att när rätt till andel i utelöpande inteckning tages i mät från ägaren af den intecknade fastigheten eller fastighetsägaren försättes i konkurs, inteckningshafvaren varder under

alla förhållanden pliktig att medverka till sådan utbrytning af andelsrätten, som i den föreslagna 26 § åsyftas.

I fråga om utmätning af fastighetsägares rätt till andel i utelöpan- de inteckning må vidare i detta sammanhang erinras, att af de föreslag- na nya bestämmelserna i utsökningslagen icke tydligt framgår, huru vid dylik utmätning skall förfaras. Att döma af lagberedningens motiv synes man hafva funnit 75 § utsökningslagen jämförd med andra stycket af 74 § i samma lag gifva vid handen, att utmätningen skall verkställas så, att för- bud meddelas inteckningshandlingens innehafvare att utlämna handlingen till fastighetsägaren eller att tillhandagå annan än utmätningssmannen eller blifvande inropare med åtgärder för inteckningens uppdelning. En dy- lik regel, mot hvilken i sak intet synes vara att erinra, torde emellertid ej låta sig otvetydigt härleda ur de angifna lagrummen; och lär den för- ty böra erhålla formen af ett uttryckligt lagbud. I samband därmed borde för att bereda förbudet nödig effektivitet stadgas, att detsamma skall teck- nas å inteckningshandling, där icke denna med inteckningshafvarens sam- tycke omhändertages af utmätningssmannen för åvägabringande af inteck- ningens uppdelning.

Enligt den föreslagna 26 § inteckningsförrordningen skall på utmät- ningsmannen vidare ankomma att för uppdelningens slutliga genomföran- de utfärda en handling, innefattande sådant inteckningsmedgifvande, som afses i 1 § af samma förrordning. Hvad därmed åsyftas är mindre tydligt. Jämlikt sistnämnda paragraf, hvilken det remitterade förslaget i motsats till lagberedningens förslag lämnar orubbad, skall medgifvande af penning- inteckning för att äga verkan tecknas å en fordringshandling. Men up- penbart är, att det ej kan få tillkomma utmätningssmannen att å fastighets- ägarens vägnar utfärda en handling, som ålägger denne en personlig för- pliktelse. Annan möjlighet synes alltså ej föreligga än att för fall af ifrå- gavarande art eftergifva det för penningintecknings beviljande eljest upp- ställda villkoret, att en fordringshandling föreligger, något som i sak icke torde medföra betänklighet, då såväl för närvarande som enligt förslaget penninginteckning under åtskilliga omständigheter kan äga bestånd, fast- än fordran hvarå den grundats upphört.

I samband med förslagets förtydligande i senast angifna riktning stå vissa andra spörsmål om innehållet af den handling utmätningssmannen har att utfärda. I afseende å förfallotid torde den ursprungliga intecknings- handlingens bestämmelser — hvilka kunna afse långvarig amorteringstid, vara förknippade med villkor eller eljest afpassade efter säregna förhål- landen — tydligen ej under alla omständigheter lämpa sig för den nya in- teckningshandling, och då någon bestämmanderätt om handlingens inne-

håll naturligtvis ej kan tilläggas utmätningssmannen, lärar frågan böra lösas i själfva lagen. Lämpligast torde vara att låta beloppet förfalla viss i lagen angifven tid efter uppsägning. Ifrågasätts kan, huruvida icke äfven beträffande den ränta, som skulle af utmätningssmannen utsättas i den nya in-teckningshandlingen, bestämmelser borde meddelas i lagen. Detta torde emellertid knappast vara af nöden, då någon tvekan skäligen icke kan råda därom, att räntan bör blifva densamma som i den ursprungliga in-teckningshandlingen. Att å andra sidan dennas innehåll, i hvad det till-äfventyrs rör sig om annat än kapital- och räntebelopp jämte förfallotid, är utan all betydelse vid den nya handlingens utfärdande, eller med andra ord att utmätningssmannen ej äger i denna handling införa andra, från huf-vudhandlingen hämtade bestämmelser torde likaledes få anses själfklart.

Hvad nu anförts rörande in-teckningshandling, som utfärdas af ut-mätningssman, torde i allo äga tillämpning, när fastighetsägaren kommer i konkurs och konkursboet skall för att kunna lämpligen realisera befintligt ägarehypotek utöfva fastighetsägarens rätt att få in-teckning uppdelad. Äf-ven för sådant fall torde alltså bestämmelser motsvarande de nyss förordade böra meddelas.

I afseende å ägarehypotek, som grundas på en af fastighetsägaren full-ständigt inlöst in-teckningshandling, bör naturligen gälla, att om han-dlingen medför personlig ansvarighet för ägaren, densamma, i händelse af utmät-ning eller konkurs, ej bör få utan fastighetsägarens samtycke utgifvas, med mindre å handlingen utmärkes, att personlig ansvarighet ej vidare äger rum. Till förebyggande af missförstånd torde detta böra tydligt uttalas i lagen.

Såsom af lagberedningen anförts i motiven till dess förslag, kan det inträffa, att afbetalning å en in-teckning göres icke af fastighetsägaren men af någon, som personligen ansvarar för in-teckningsbeloppet och är berättigad att af fastighetsägaren söka sitt åter, exempelvis af en löftesman eller en tidigare ägare af fastigheten. Huruvida under sådana omständigheter rätt till andel i in-teckningen skall tillkomma den som gjort afbetalningen är ett spörsmål, som lagberedningen, enligt hvad motiven jämväl utvisa, ansett böra, såsom till räckvidden sträckande sig utöfver in-teckningslag-stiftningens område, lämnas öppet. Ett sådant syftemål torde emellertid icke uppnås med den föreslagna affattningen af 25 §. Stadgandet i sista stycket af denna paragraf föranleder tvärtom, jämfördt med andra styc-ket, att när afbetalning å in-tecknad belopp gjorts af någon, som på sätt nyss nämnts, är ansvarig för in-teckningen, fastighetsägaren och icke den, som erlagt betalningen, har att vid exekutiv försäljning af fastigheten till-godonjuta in-teckningshafvares rätt för det afbetalta beloppet. Hvad sista

stycket innehåller om afbetalning torde alltså böra inskränkas till det fall, att densamma gjorts af fastighetsägaren.

Justitierådet friherre *Marks von Württemberg*:

Jag anser mig böra vid nu förevarande paragrafer påpeka, att, i händelse de föreslagna ändringarna i lagstiftningen om inteckning i fast egendom varda antagna, det torde vara anledning att, innan de skola träda i kraft, taga under öfvervägande, huruvida desamma ej i någon mån böra föranleda motsvarande ändringar i bestämmelserna om inteckning i fartyg och om förlagsinteckning.

30 §.

Lagrådet:

Därest intekningshafvare, som ägt taga betalning ur köpeskillingen, låter intecknad belopp, som kunnat därur gäldas, kvarstå i egendomen, blir enligt hvad i förevarande paragraf stadgas påföljden, att den, som personligen svarade för fordringen, befrias från ansvarighet för sådant belopp. Stadgandet synes gifva rum för tvekan, huruvida under detsamma inrymmes jämväl det fall, att intecknad fordran, som ligger inom lägsta budet, förfaller å sådan tid, att borgenären jämlikt föreskriften i 116 § andra stycket utsökningslagen kunnat före borgenärsförteckningens upprättande framställa yrkande om kontant likvid men underlåtit att begagna sig af denna rätt. Dylik underlåtenhet lär emellertid icke böra inverka på den personliga ansvarigheten; och ett förtydligande af stadgandet i denna riktning synes därför böra ske.

33 §.

Lagrådet:

Sedan i första stycket af förevarande paragraf meddelats föreskrift, att om den, som fått gemensam inteckning i flera egendomar, låtit inteckningen i någon af dem helt och hållet eller till viss del dödas eller ock förfalla eller nedsättas, han ej är berättigad att för belopp, som skulle falla å den egendom, hålla sig till de andra egendomarna, där ej mellan honom och öfriga rättsägare är annorlunda aftaladt, innehåller paragrafens andra stycke i öfverensstämmelse med den lydelse, det erhöll i lagen den 25 juni 1909, att om aftal, hvarom sålunda är sagdt, blir vid rätten styrkt, detsamma skall i intekningsprotokollet anmärkas, samt att, om aftalet blifvit i intekningsprotokollet anmärkt, detsamma är gällande jämväl mot ny rättsägare. Hvad andra stycket sålunda innehåller lär innebära, att aftal af

ifrågavarande beskaffenhet skall i inteckningsprotokollet anmärkas, äfven om aftalet ingåtts mellan vissa men icke alla rättsägare. Vid sådant förhållande innebär tillvaron af en eller flera dylika anteckningar icke någon garanti, att samtliga rättsägare lämnat sitt samtycke till åtgärden. I hvad mån densamma inverkar på andra rättsägarers anspråk är alltså en fråga, som blir föremål för pröfning, först när egendomen underkastas exekutiv behandling. En sådan anordning kan visserligen, ehuru i och för sig ej fullt tillfredsställande, stå tillsammans med nuvarande utsökningsförfarande men lär svårigen låta förena sig med det nya förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen, hvilket åsyftar en exekution, där forstast möjligt auktionen vinner laga kraft och egendomen öfverlämnas till inroparens disposition. Tydligt är, att om åt exekutor öfverlämnas att pröfva den inverkan, i inteckningsprotokollet antecknade aftal utöfva å de särskilda rättsägarnes inbördes förhållande, sådant kan gifva anledning till mångfaldiga tvister, som verka hindrande på auktionens lagakraftvinande. Till förekommande häraf synes en återgång till det för 1909 års riksdag framlagda förslag i ämnet vara att förorda. Detta förslag innebär nämligen, att för gemensam inteckningshafvares rätt att, efter inteckningens relaxation i en egendom, för det belopp, som skulle falla å denna, hålla sig till de andra egendomarna erfordrades, att sådan rätt förbehållits genom uttryckligt beslut af domstolen vid relaxationens meddelande, ett förbehåll som enligt förslaget icke fick göras, med mindre rätten tillsett, att samtycke därtill lämnats såväl af ägarne till de andra egendomarna som af dem, hvilka hade antingen inteckning i egendomarna gällande med lika eller sämre rätt än den, om hvars dödande eller nedsättning vore fråga, eller ock fordran eller rättighet, hvarför egendomarna jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken kunde häfta. Med ett sådant system vore i och med rättens beslut klarhet vunnen beträffande rättsföljderna af intecknings dödande eller nedsättning i någon af två eller flera gemensamt intecknade egendomar. Några praktiska svårigheter att bedöma, huruvida förutsättningarna för det ifrågasatta beslutet vore för handen, torde för rätten icke möta. Hvilka som hafva inteckning i egendomarna gällande med lika eller sämre rätt än den, om hvars dödande eller nedsättning är fråga, kan utrönas utan annan åtgärd än den, som erfordras för utfärdande af gravationsbevis. Tvekan har visserligen yppats, hvilka i förevarande afseende skulle anses som ägare; men då enligt den i inteckningsförordningen använda terminologi i hvarje fall, där ägares samtycke erfordras för någon förändring beträffande en fastighets inteckningar, med ägare förstås den, som är behörig att medgifva ny inteckning, lär anledning saknas att i nu ifrågavarande hänseende i uttrycket ägare inlägga annan betydelse. Med fordran eller

rättighet, hvarför egendomarna jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken kunde häfta, skulle i följd häraf förstås allenast dylik fordran eller rättighet, hvarför egendomen häftar i dens hand, som senast å densamma erhållit lagfart. I stad efter tre månader och å landet vid slutet af det ting, som infaller näst efter sex månader sedan den sist meddelade lagfarten beviljades, skulle alltså rätten kunna fullständigt öfverskåda, från hvilka rättsägare samtycke till åtgärden erfordrades.

34 §.

Lagrådet:

Då innehafvare af gemensam inteckning i flera egendomar framställer yrkande, hvarom i denna paragraf förmäles, måste den auktion, som blifvit utsatt att hållas å en af de gemensamt intecknade egendomarna, inställas och ny auktion utsättas för försäljning af denna jämte de öfriga egendomar, hvilkas försäljning äskats. För denna nya auktion måste också ny borgenärsförteckning upprättas, och den borgenärsförteckning, som tilläfventyrs redan uppgjorts för den först utsatta auktionen, kommer icke till användning. För att förekomma, att sådan borgenärsförteckning onödigtvis upprättas, synes det lämpligen kunna föreskrifvas, att yrkande af ifrågavarande innehåll skall framställas sist vid den tidpunkt, som enligt 106 § utsökningslagen är föreskrifven för anmälan af fordran eller rättighet.

37 §.

Justitierådet Quensel:

För det fall att egendom, sedan inteckning däri beviljades, blifvit styckad, meddelas föreskrift om de särskilda delarnas ansvarighet för intecknade beloppet. Men förslaget innehåller lika litet som gällande lag någon bestämmelse, *när* eller *hur* styckningen skall ådagaläggas, för att vid densamma må fästas det afseende, att delarna blifva i exekutivt hänseende behandlade som särskilda fastigheter.

Om, i brist af stadgande i motsatt riktning, det får antagas, att upplysning om styckningen må förebringas, ända till dess auktionen vunnit laga kraft, kan detta uppenbarligen leda till allvarsamma rubbningar i det exekutiva förfarandet, rubbningar desto betänkligare som de störande inverka på en af grundprinciperna i föreliggande förslag till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen. Den däri omförmälda borgenärsförteckning är afsedd att bilda grundvalen för hela det följande exekutiva förfarandet, och

förslagets bestämmelser syfta till det mål, att sedan borgenärsförteckningen blifvit upprättad, den med ledning däraf hållna auktionens bestånd icke vidare må kunna angripas. Man synes då ock böra fordra, att en på auktionen i så hög grad inverkan omständighet, som att egendomen blifvit styckad, styrkes innan borgenärsförteckningen upprättas. En bestämmelse härom synes mig böra i utsökningslagen införas.

Hvad angår det sätt, på hvilket styckningen skall visas, för att afseende därå må fästas, torde vid lagens tystnad ej kunna undvikas, att såsom tillfyllestgörande bevis godtages en fångeshandling, utvisande, att från den intecknade fastigheten med äganderätt afskilts en del, utan att någon garanti vunnits, att ej det fång, hvarigenom styckningen uppkommit, sedermera förfaller. Att i följd häraf svårlösta förvecklingar äro tänkbara inses lätt. Ett försök att finna botemedel härför beträffande hvarje slag af styckning skulle emellertid leda in på frågor af allt för stor räckvidd att kunna i detta sammanhang upptagas. Hvad angår styckning, som skett genom afsöndring efter ingången af år 1910, torde dock redan nu något kunna och böra göras. Sådan afsöndring skall i förhållande till stamhemmanet ansvara allenast subsidiärt för gemensamma inteckningar. Visserligen gäller, att inteckningshafvaren äger på en gång söka betalning ur stamfastigheten och lägenheten. Men häraf följer icke, med nödvändighet, att lägenheten går till försäljning; detta inträffar först när köpeskillingen för stamfastigheten icke räcker till hela intecknade beloppet. Härutinnan intaga dylika lägenheter således en privilegierad ställning framför de fastigheter, som på annat sätt blifvit frånstyckade. Med hänsyn härtill bör ock en strängare måttstock kunna anläggas, då det gäller att bedöma säkerheten för att afsöndringen icke sedermera befinnes ogiltig eller rent af fingerad. Ett blygsamt kraf i sådant syfte synes vara, att lagfart å fånget blifvit sökt. Jag hemställer därför, att afsöndring, därå den subsidiära ansvarigheten skulle blifva tillämplig, icke må såsom särskild fastighet behandlas, med mindre lagfart sökts å densamma.

54 §.

Lagrådet:

Hvad som anmärkts vid 18 § föranleder en hemställan, att ur förevarande paragraf måtte uteslutas bestämmelsen, att rättighetens innehafvare äger ur egendomen utbekomma den kostnad, han för bevakande af sin rätt till betalning fått vidkännas.

Förslaget till lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

1 §.

Lagrådet:

Paragrafen innebär, att hvad den föreslagna 25 § inteckningsförordningen innehåller om ägarehypotek skall äga tillämpning jämväl i afseende å inteckningar, som tillkommit före den nya lagstiftningens ikraftträdande. Att så sker är i själfva verket också nödvändigt. Ägarehypotekets införande torde, såsom i annat sammanhang framhållits, utgöra en oeftergiflig försättning för tillämpningen af de nya grundsatserna rörande exekutiv försäljning af fast egendom, och vid sådan försäljning kan ej skillnad göras mellan äldre och nyare inteckningar.

På sätt vid 25 och 26 §§ inteckningsförordningen utvecklats, lär det emellertid, om ägarehypoteket skall införas i rättssystemet, vara nödvändigt att till skydd för fastighetsägares borgenärer meddela sådana bestämmelser, att, i händelse af ägarehypotekets utmätande från fastighetsägaren eller då denne råkat i konkurs, inteckningshafvaren varder, oafsedt alla slags förbehåll, pliktig att medverka till sådan utbrytning af ägarehypoteket, som omförmäles i den föreslagna 26 § inteckningsförordningen. Hvad därom ytt rats äger giltighet jämväl i afseende å inteckningar, som af fastighetsägaren utgifvits medan äldre lag gällde. Inteckningshafvaren måste äfven här, utan hänsyn till förbehåll, vara pliktig att uppvisa inteckningshandlingen för sådan afskrifning, som erfordras för ägarehypotekets omsättande i en fristående inteckning. Af hvad tidigare anförts torde framgå, att det för flertalet fall icke kan blifva tal om att häri kunde ligga någon kränkning af inteckningshafvarens rätt. Sådant vore tänkbart endast i det fall, att en långifvare, hvilken såsom pant för lånet bekommit inteckningshandling å högre belopp än lånesumman, riskerade att, efter det öfverskjutande beloppets afskiljande från inteckningen, denna ej skulle vid försäljning lämna tillgång till lånebeloppets gäldande; och icke ens under dylika omständigheter lär genom de af lagrådet ifrågasatta nya bestämmelsernas tillämpande långifvaren kunna anses lida något verkligt förfång, om hänsyn tages därtill, att mellan den nya lagstiftningens antagande och dess ikraftträdande

torde komma att förflyta en tidrymd, som är tillräcklig för fordringens utkräfvande.

Godkännes hvad nu anförts, föranledes däraf ändring i paragrafens tredje stycke.

4 §.

Lagrådet:

I 38 § inteckningsförfordningen, sådan den för närvarande lyder lik som enligt dess affattning i det remitterade förslaget, stadgas, att då fast egendom blifvit utmätt eller enligt 28 § utsökningslagen förordnande meddelats om sådan egendoms försäljning, så ock då jämlikt 51 § konkurslagen äskats försäljning af konkursbos fastighet i den ordning, som om utmätt fast egendom är stadgad, skall, sedan bevis härom till rätten eller domaren inkommit, beviset vid rätten uppläsas och i inteckningsprotokollet införas. Enligt det remitterade förslaget innehåller paragrafen jämväl bestämmelse om afförande af sådan anteckning, sedan fastigheten blifvit exekutivt såld, medan dylik bestämmelse saknas i nu gällande lag. Ändamålet med förevarande paragraf är att bereda möjlighet att få sådan anteckning, som nu är i fråga, afförd äfven i det fall, att fastigheten blifvit såld jämlikt nu gällande bestämmelser i utsökningslagen. Enligt paragrafens ordalydelse är densamma tillämplig, då utmätning eller annan dylik åtgärd, som ägt rum innan nya lagen trädt i kraft, föranledt egendomens försäljning. Denna affattning är emellertid icke fullt riktig. Det kan nämligen inträffa att, fastän åtgärd, hvarom här är fråga, vidtagits efter nya lagens ikraftträdande, försäljningen ändock skall ske med tillämpning af bestämmelserna i äldre lag. Så är enligt öfvergångsstadgandena till förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen förhållandet, därest begäran jämlikt 51 § konkurslagen om försäljning af konkursbos fastighet skett efter dagen för lagens ikraftträdande men konkursen börjats före sagda dag. Paragrafens tillämplighetsområde synes därför böra angifvas så, att den skall afse det fall, att utmätning eller annan åtgärd, hvarom jämlikt 38 § inteckningsförfordningen anteckning skett i inteckningsprotokollet, föranledt egendomens försäljning i den ordning hittills gällande utsökningslag föreskrifver.

I paragrafens tredje stycke afses den händelse, att inteckning utgjort säkerhet för fordran å lägre belopp än det intecknade och fordringen kunnat till fullo gäldas ur köpskillingen. Hvad sålunda åsyftats synes kunna uttryckas tydligare än som skett.

I fråga om sådan inteckning, som nu nämnts, torde anteckningens afförande icke böra medgifvas under annan förutsättning, än att antingen inteckningen dödats eller förfallit eller ock densamma på grund af nye äga-

rens medgifvande skall gälla för fulla beloppet. Enligt förslaget skulle äfven bevisning därom, att den å inteckningen belöpande utdelning lyftats, vara tillfyllest för ändamålet, men denna bestämmelse synes böra utgå. Äfven om lyftning äger rum, kan det nämligen tänkas — t. ex. i fråga om gemensam inteckning, då icke alla de gemensamt intecknade fastigheterna varit indragna i det exekutiva förfarandet — att inteckningshafvaren är berättigad att fortfarande behålla inteckningen, och i sådan händelse kommer densamma att i den försålda fastigheten gälla allenast för det belopp, som blifvit lyftadt.

**Förslaget till lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§
i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt.**

Lagrådet:

De vid 18, 25, 26 och 30 §§ i förslaget till lag om ändring af vissa bestämmelser i inteckningsförfordningen gjorda anmärkningar äro tillämpliga jämväl å förevarande lagförslag.

Förslaget till lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen.

54 §.

Lagrådet:

Det tillägg, som i förslaget gjorts till paragrafens andra stycke, afser att angifva, att därest borgenär, hvilken såsom pant innehar sådan förskrifning, som i tillägget omförmäles, icke vill föranstalta om pantens försäljning, konkursförvaltningen dock icke äger rätt vare sig att sälja panten eller att lösa den. Detta har emellertid beträffande lösningsrätten icke erhållit tydligt uttryck genom det föreslagna tillägget, och hemställes därför, att paragrafens lydelse måtte undergå någon jämkning.

57 §.

Lagrådet:

För sådant aflämnande af behållning, som i första punkten afses, torde böra meddelas en tidsbestämmelse, öfverensstämmande med den, som enligt andra punkten af 177 § i förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen gäller för afgifvande af sysslomans redovisning.

67 §.

Lagrådet:

Då bestämmelserna i förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen medföra, att där arfvode till gode män och sysslomän skall utgå ur fastighet, som säljes i exekutiv ordning, arfvodet måste till visst belopp upptagas i den borgenärsförteckning, som upprättas före försäljningen, förefaller det mindre lämpligt, att paragrafen innehåller ett stadgande, hvilket synes innebära, att det i hvarje fall står borgenärerna öppet att bestämma arfvodet till viss procent af den köpeskillning, som kan komma att vid försäljningen erhållas.

124 §.

Lagrådet:

Enligt gällande lag är det en plikt för sysslomän att realisera konkursboets af dem omhänderhafda egendom. Därvid äro de att anse såsom ombud icke allenast för de oprioriterade borgenärerna utan äfven för inteckningshafvare och andra prioriterade borgenärer, som i konkursen bevakat sin fordran. Äfven dessa senare äro på grund af bevakningen berättigade att så vidt möjligt få sin fordran gulden i konkursen. Det vore således ej riktigt att utan samtycke af bevakande inteckningshafvare sälja den intecknade fastigheten på sådana villkor, att inteckningsrätten komme att kvarstå. Ett dylikt förfarande lärer väl ej ligga utom borgenärernas och konkursförvaltningens formella kompetens, men detsamma torde medföra förpliktelse för konkursboet att till inteckningshafvaren utgifva det intecknade beloppet. Och än mindre skulle det enligt gällande rätt kunna ifrågakomma, att konkursen — annorledes än på grund af förlikning eller ackord — afslutades utan att den till konkursboet hörande fasta egendomen blifvit såld.

I dessa grundsatser medför förslaget väsentliga ändringar. Väl torde äfven enligt förslaget konkursboet böra, vid påföljd som nyss är nämnd, afhålla sig från försäljning på sådana villkor, att bevakad inteck-

ning kommer att kvarstå i fastigheten. Men enligt den föreslagna 114 § utsökningslagen må exekutiv auktion för konkursboets räkning ej leda till försäljning, med mindre den bjudna köpeskillingen lämnar tillgång till nöjande af alla in-teckningshafvare och dem, som i fastigheten äga bättre rätt; och följden häraf blir, att när ett af konkursboet anställt försök af nyss angifven anledning misslyckats, konkursen måste kunna afslutas utan fastighetens försäljning.

I sammanhang med den sålunda berörda bestämmelsen i 114 § stå emellertid de föreskrifter samma paragraf innehåller om rätt för in-teckningshafvare och den, som i egendomen äger bättre förmånsrätt, att när konkursboet påkallat auktion, ansluta sig till denna framställning och begära, att fastigheten säljes till gäldande af hans fordran och ej för de oprioriterades räkning. Genom dessa föreskrifter är i viss mån sörjdt för att en konkursborgenär, som äger speciell förmånsrätt i fastigheten eller ock den bättre ställda generella förmånsrätt, som afses i 17 kap. 4 § handelsbalken, skall i konkursen kunna göra denna rätt gällande i fastigheten. Vikten för borgenären af att sålunda för egen räkning få till stånd auktion å fastigheten ligger också i öppen dag, bland annat så till vida som, hvad rör de med speciell förmånsrätt i fastigheten utrustade fordringarna, det jämlikt 17 kap. 15 och 16 §§ handelsbalken kan bero af denna auktion, huruvida en eventuellt erforderlig utdelning ur annan egendom kan ifrågakomma. Skall emellertid detta de prioriterade borgenärernas intresse kunna behörigen tillgodoses medelst nämnda rätt till anslutning, måste uppenbarligen äfven sörjas för att från konkursboets sida kommer att i hvarje fall föranstaltas om en auktion, vid hvilken anslutningsrätten kan utöfvas. Detta har ej i förslaget skett. Enligt förevarande paragraf står det nämligen borgenärskollegiet fritt att, utan inhämtande af samtycke från bevakande in-teckningshafvare och andra konkursborgenärer med lika eller bättre förmånsrätt i fastigheten eller i all gäldenärens egendom, besluta, att konkursen skall afslutas, fastän försök till exekutiv försäljning af fastigheten ej ägt rum. Härutinnan synes en ändring af förslaget vara ovillkorligen nödig.

Paragrafens sista stycke bör erhålla enahanda affattning, som i lagen den 5 juni 1909 gifvits åt motsvarande bestämmelse i 125 § af gällande konkurslag.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo.

Lagrådet:

Med hänsyn till hvad som anförts i lagberedningens motiv såväl till förslaget till lag om ändrad lydelse af 17 kap 5 och 6 §§ handelsbalken (förslaget till jordabalk I sid. 301) som till nu förevarande förslag är uppenbart, att i sista stycket af det senare afses inteckning allenast såvidt densamma rör fast egendom. Denna innebörd torde emellertid böra i lagtexten tydligt utmärkas.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom.

Lagrådet:

Enligt hvad denna paragraf innehåller skall i fråga om utmätning af tomträtt samt försäljning utmättningsvis eller under konkurs af sådan rättighet så förfaras, som för utmätning och dylik försäljning af fast egendom är stadgadt. I de nu remitterade förslagen till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen och till lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen hafva emellertid införts åtskilliga stadganden rörande fast egendom och inteckningar däri, hvilka uppenbarligen böra äga tillämpning jämväl å tomträtt och inteckningar i sådan rättighet men icke kunna sägas afse förfarandet vid utmätning af fast egendom eller vid försäljning utmättningsvis eller under konkurs af dylik egendom. Så är otvifvelaktigt förhållandet med de tillagda nya stadgandena i 71, 74 och 82 §§ utsökningslagen samt i 9 och 54 §§ konkurslagen, stadgandena i den föreslagna 91 § utsökningslagen rörande utmätning och försäljning af gäldenären tillkommande rätt till andel i inteckning i hans fasta egendom, hvad 124 § konkurslagen enligt dess föreslagna nya lydelse innehåller därom, att konkurs må

afslutas utan att boets fasta egendom blifvit försåld, äfvensom stadgandet i den föreslagna 126 § konkurslagen. Detsamma gäller beträffande de föreslagna stadgandena i utsökningslagen om tvångsförvaltning af fast egendom. Det torde därför vara erforderligt, att genom jämkning af vare sig förevarande paragraf eller de omförmälda stadgandena i utsökningslagen och konkurslagen dessa stadganden göras tillämpliga jämväl å tomträtt och inteckningar i sådan rättighet.

I sammanhang härmed erinras, att därest, på sätt i en till innevarande års riksdag aflåten proposition blifvit föreslaget, institutet vattenfallsrätt införes i vår lag, de omnämnda stadgandena böra äga tillämpning jämväl å dylik rätt och inteckningar däri samt att i sådan händelse hvad i 36 § 4 mom. konkurslagen enligt dess lydelse i det remitterade förslaget finnes stadgadt för det fall, att borgenär under de sista 30 dagarna före konkursens början sökt inteckning i fast egendom eller i tomträtt för fordran, vid hvars tillkomst sådan säkerhet ej betingats, bör gälla äfven i fråga om inteckning, som sökts i vattenfallsrätt.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880 innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs.

21 §.

Lagrådet:

I fråga om försäljning annorledes än utmätningssvis af fast egendom, som tillhör konkursbo, uppställer 51 § konkurslagen olika villkor, alltefter som försäljningen sker å offentlig auktion eller under hand. Det torde vara

åsyftadt, att hvad 51 § konkurslagen sålunda för de särskilda fallen stadgar skall gälla äfven beträffande järnväg, hvilket emellertid icke i förevarande paragraf erhållit tydligt uttryck. Någon jämkning af paragrafens ordalydelse synes därför vara i nämnda afseende erforderlig.

Utöfver hvad i 51 § konkurslagen föreskrifves beträffande fast egendom i allmänhet, uppställes i förevarande paragraf såsom villkor för intecknad järnvägs försäljning under konkurs annorledes än utmättningsvis, att inteckningshafvare, hvars rätt är af försäljningen beroende, därtill samtycker och för inteckningens dödande aflämnar inteckningshandlingen till den, som af inteckningshafvaren och köparen utses. Af villkoret om inteckningens aflämnande vill det synas, som vore här icke afsedd annan inteckningshafvare än den, hvars kapitalfordran icke täckes af köpeskillingen. Men i själfva verket kan nästan hvarje inteckningshafvares rätt blifva af försäljningen berörd, såvidt angår ränta å hans fordran. Enligt förslaget, likasom enligt gällande lag, är det nämligen borgenärerna medgifvet att besluta ett uppskof med järnvägens försäljning, hvilket kan komma att sträcka sig öfver en tidrymd af fem år, och under denna tid lärer det vara inteckningshafvare betaget att genom utmätning göra sin rätt i järnvägen gällande. Vid sådant förhållande och då konkursen genom järnvägens försäljning annorledes än utmättningsvis förlorar sin verkan att upprätthålla inteckningshafvares rätt till ränta för längre tid än tre år, kan det, om järnvägen försäljes under hand eller på auktion, som ej är exekutiv, lätt inträffa, att inteckningshafvare, utan någon försummelse från hans sida, kommer att gå miste om någon del af sin räntefordran. Det synes sålunda riktigast att göra giltigheten af försäljning annorledes än å exekutiv auktion beroende af samtliga inteckningshafvares samtycke, hvarvid villkoret om intecknings aflämnande för dödande gifvetvis bör bortfalla.

Med stadgandet i paragrafens sista stycke lärer icke vara afsedt, att förbudet mot konkursens afslutning innan järnvägen blifvit såld skulle gälla afslutande af konkurs genom ackord eller konkursens nedläggande på grund af bestämmelsen i 94 § konkurslagen. Till förekommande af missförstånd härutinnan torde stadgandet böra något annorlunda affattas.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

Lagrådet:

Den vid 158 § i förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen gjorda anmärkning är tillämplig jämväl å förevarande paragraf.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten.

Lagrådet:

Den anmälan, som enligt första punkten af paragrafens första stycke skall af Konungens befallningshafvande göras, afser att sätta domaren eller rätten i tillfälle att verkställa anteckning i inteckningsprotokollet jämlikt 24 § inteckningsförordningen i dess nu föreslagna lydelse. Sådan anteckning torde dock icke böra verkställas, förrän egendomen verkligen blifvit af jordägaren frånträdd. Innan detta skett kan nämligen, enligt hvad som framgår af 65 § dikningslagen, frågan om egendomens afträdande under vissa förutsättningar förfalla, ehuru löseskillingen blifvit nedsatt.

Nu förutsättes visserligen i förutnämnda punkt af 71 § dikningslagen, att egendom, som där nämnes, »är afträdd»; men då det sedan heter, att föreskrifven anmälan skall, sedan löseskillingen blifvit nedsatt, ofördröjligen göras, vill det synas, som om uttrycket, att egendomen är afträdd, här vore användt för att beteckna allenast, att beslut om egendomens afträdande blifvit fattadt. Till förekommande af tvekan om stadgandets innebörd torde följaktligen någon jämkning af dess ordalydelse vara erforderlig.

Förslaget till lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet

Erik Ölander

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 19 januari 1912.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve EHRENSVÄRD,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM,
friherre ADELSWÄRD,
PETRÉN,
STENSTRÖM,
LARSSON,
SANDSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Sandström anmälde i underdånighet lagrådets utlåtande öfver de genom Kungl. Maj:ts beslut den 12 september 1910 till lagrådet remitterade förslag till

- 1:o) Lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen;
- 2:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;
- 3:o) Lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring af vissa bestämmelser i förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;
- 4:o) Lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt;
- 5:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen;

6:o) Lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse, så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo;

7:o) Lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom;

8:o) Lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6 och 9 §§ handelsbalken;

9:o) Lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs;

10:o) Lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof;

11:o) Lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten; samt

12:o) Lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884.

Efter att hafva redogjort för utlåtandets innehåll yttrade departementschefen:

»Såsom vid dessa lagförslags remitterande till lagrådet af dåvarande chefen för justitiedepartementet erinrades, afse förslagen — hvilka äro utarbetade på grundval af de bestämmelser, som ingå i andra afdelningen af lagberedningens förslag till jordabalk — att, på sätt Riksdagen i skrifvelse den 23 april 1903 ifrågasatt, med svensk rätt införlifva den i främmande lagar i allmänhet omfattade grundsatsen, att fast egendom icke får säljas utmättningsvis, med mindre den därför bjudna köpeskillingen förslår till gäldande af åtminstone någon del af utmätningssökandens fordran, samt att inteckningar, som hafva bättre rätt än denna fordran, icke skola ur köpeskillingen kontant gäldas utan i afräkning å denna innestå i egendomen. Vid den granskning förslagen inom lagrådet undergått har någon gensaga mot genomförandet af denna princip icke framkommit. De anmärkningar, som framställts, afse till största delen, att de i förslaget meddelade bestämmelserna måtte i särskilda afseenden fullständigas eller förtydligas. I materiellt afseende hafva anmärkningarna hufvudsakligen riktats dels mot den ståndpunkt det remitterade förslaget intager i fråga om möjligheten för en fastighetsägares borgenärer att tillgoda göra sig den tillgång, som det s. k. ägarehypoteket representerar, dels mot förslagets bestämmelser angående inteckningshafvares rätt att i fastighetsägarens konkurs erhålla utdelning ur andra tillgångar än den intecknade fastigheten. I förstnämnda afseende har lagrådets granskning utmynnat i en hemställan, att inteckningshafvare må förklaras pliktig att

medverka till uppdelning af sin inteckning, äfven om förbehåll träffats om motsatsen, såvida nämligen fastighetsägaren tillkommande rätt till andel i inteckningen blifvit utmätt eller hans egendom afträdts till konkurs. De skäl, som af lagrådet anförts för en ändring af förslaget i denna riktning, synas mig äga giltighet, och jag har därför låtit utarbeta bestämmelser i sådant syfte. Dessa hafva upptagits i en särskild paragraf i inteckningsförordningen, för hvilken plats syntes lämpligen kunna beredas genom uteslutande af nuvarande 27 §, hvilken såsom själfklar uteslutits i lagberedningens förslag till jordabalk och ej heller har någon motsvarighet i 1907 års lag om inteckning i tomträtt. I fråga om inteckningshafvares ställning i fastighetsägarens konkurs har lagrådet såsom sin mening uttalat, att det remitterade förslaget härutinnan icke tillräckligt tillgodoser inteckningshafvarens intresse, och därför hemställt om sådan ändring, att dels konkurs icke må utan samtycke af inteckningshafvare, som bevakat fordran i konkursen, afslutas, utan att fastigheten utbjudits till försäljning å exekutiv auktion och tillfälle sålunda beredts inteckningshafvaren att ansluta sig till sysselmännens begäran om försäljning och därigenom få konstateradt, om och i hvad mån hans fordran kan utgå ur fastigheten, dels att den inteckningshafvare, som påkallat försäljning af fastigheten men icke kunnat få den såld, och de, som hafva sämre rätt än han, må utan hinder däraf att deras inteckningar fortfarande äro gällande äga rätt till utdelning i likhet med oprioriterade borgenärer. Ehuru jag icke kan dela lagrådets mening, att en ändring af förslaget i nu antydd riktning skulle vara ovillkorligen nödig, har jag, då inteckningshafvarnes intresse onekligen skulle blifva bättre tillgodosedt genom de af lagrådet förordade bestämmelserna och dessa synas mig kunna genomföras utan kränkning af de oprioriterade borgenärernas berättigade anspråk, låtit enligt lagrådets hemställan omarbeta bestämmelserna i den föreslagna 124 § konkurslagen och i 17 kap. 16 § upptagit regler angående inteckningshafvares betalningsrätt i konkurs.

Såsom Eders Kungl. Maj:t torde erinra sig, framlades vid 1909 års riksdag proposition om bland annat den ändring i 33 § inteckningsförordningen, att innehafvare af gemensam inteckning efter relaxation af inteckningen i en fastighet icke skulle för belopp, som därur bort utgå, få hålla sig till de andra fastigheterna, med mindre rätt därtill blifvit honom förbehållen i själfva beslutet angående relaxationen, samt att sådant förbehåll ej finge göras utan samtycke af ägarne till dessa fastigheter och dem, som i fastigheterna hade inteckning gällande med lika eller sämre rätt än den, om hvars relaxation vore fråga, eller ock fordran

eller rättighet, hvarför fastigheterna kunde jämlikt 11 kap. 2 § jordabalken häfta. Hvad sålunda föreslagits vann emellertid icke riksdagens bifall. Vid sådant förhållande ifrågasattes icke någon ändring härutinnan i det till lagrådet remitterade förslaget. Nu har emellertid lagrådet förordnat återgång till den ståndpunkt det äldre förslaget intog och såsom skäl härför särskildt åberopat, att 33 § inteckningsförfordningen med sitt nuvarande innehåll svårligen låter förena sig med det nya system för fastighetsexekutionen förslaget afser att genomföra. Vid sådant förhållande och då de betänkligheter mot 1909 års förslag, som i lagutskottet uttalades, synas mig vederlagda af hvad lagrådet däremot anfört, har jag funnit mig böra ånyo framlägga detta förslag.

Vid den föreslagna 21 § har lagrådet anmärkt, att af densamma icke med tydlighet framginge, att en gemensam inteckning kunde under vissa förutsättningar uppdelas i flera särskilda inteckningar. Att sådan uppdelning må kunna komma till stånd, är, såsom lagrådet framhållit, af största vikt, då genom sådan uppdelning kan vinnas, att smärre genom afsöndring eller annan jordstyckning uppkomna fastigheter frigöras från den gemensamma ansvarigheten och de vådor, som med denna äro förenade. På det att någon tvekan icke må kunna råda om tillåtligheten af en sådan åtgärd, har jag i enlighet med lagrådets hemställan upptagit uttrycklig bestämmelse härom i förslaget. På grund af inteckningsförfordningens uppställning har denna bestämmelse måst få sin plats bland öfriga stadganden om gemensamma inteckningar och därför införts omedelbart efter 33 §, med hvilken den på grund af förhållandenas likartade beskaffenhet äger ett visst sammanhang. Häraf har betingats en ändrad nummerföljd för de närmast följande paragraferna.

Såsom lagrådet påpekat, är det i rättssäkerhetens intresse af stor vikt, att den inverkan, som det exekutiva förfarandet kan hafva utöfvat å själfva inteckningsrätten eller den med en penninginteckning i allmänhet förenade fordringsrätten, såvidt möjligt kommer till synes å inteckningshandlingen. Detta sker därigenom att denna af exekutor förses med påskrift om det förändrade förhållandet. Enligt hvad erfarenheten visat iakttages detta emellertid ingalunda alltid. Uttryckliga föreskrifter om skyldighet för exekutiv myndighet att förse inteckningshandlingarna med sådana påskrifter hafva därför i enlighet med lagrådets hemställan upptagits i förslaget. Med hänsyn till önskvärdheten af enkelhet i tillämpningen har det dock synts mindre lämpligt att, på sätt lagrådet ifrågasatt, låta den föreskrifna påteckningen af exekutor för visst fall ersättas af en påskrift, hvarigenom inoparen öfvertager ansvarighet för inteckningen. Ifrågavarande föreskrifter återfinnas i 131 och 161 §§

utsökningslagen; 161 § i det remitterade förslaget har i stället införts i ett andra stycke af 143 §, med hvars innehåll i öfrigt den står i nära sammanhang.

Den vid 175 § utsökningslagen gjorda anmärkningen har föranledt, att stadgandet i den föreslagna 24 § inteckningsförfordningen därom, att inteckning, å hvars kapital likvid utfallit vid fördelning af medel enligt utsökningslagen, är till motsvarande belopp utan verkan, inskränkt till att gälla sådana fall, då likviden utfallit å utmätningssökandens intecknade fordran, samt att motsvarande jämkning vidtagits i den föreslagna 168 § utsökningslagen. Häraf har betingats ett tillägg till 22 § i ofvan nämnda förslag till ändrade bestämmelser rörande järnvägs utmätning och förvaltning under konkurs.

Lagrådets anmärkning vid 54 § konkurslagen har synts lämpligen kunna iakttagas på det sätt, att sysslomännen, där inteckning i fast egendom lämnats såsom pant, allenast berättigas att låta sälja den andel i inteckningen, som tillkommer gäldenären. Härigenom vinnes ock öfverensstämmelse med hvad den föreslagna 71 § utsökningslagen för ett likartadt fall stadgar.

Den af lagrådet vid förslaget till lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen om nyttjanderätt till fast egendom anmärkta ofullständigheten har synts mig lämpligen kunna afhjälpas genom ett allmänt stadgande, hvarigenom tomträtt och tomträttsinteckning likställas med fast egendom och fastighetsinteckning såvidt angår utsöknings- och konkurslagarnas tillämplighetsområden. Något omförmälade af vattenfallsrätt lär däremot icke erfordras, enär enligt den därom numera genomförda lagstiftningen vattenfallsrätt och inteckning däri i allo likställts med tomträtt och tomträttsinteckning. Genom den vidtagna ändringen i nyttjanderättslagen har den särskilda bestämmelsen i 90 § konkurslagen angående inteckning i tomträtt och vattenfallsrätt blifvit öfverflödig och därför uteslutits.

I fråga om det sätt, hvarpå vid exekutiv försäljning af fast egendom lägsta budet skall fastställas, innehöll det remitterade förslaget den bestämmelsen, att kostnaderna för förfarandet skulle däri inräknas. Med hänsyn därtill att det skulle bero af utmätningssökanden, huruvida försäljning borde ske äfven för det fall, att den bjudna köpeskillingen icke uppnår det sålunda bestämda lägsta budet men täcker någon del af kostnaderna, och att det vid sådant förhållande kunde förväntas, att utmätningssökanden merendels skulle i dylikt fall föredraga, att försäljning komme till stånd, har lagrådet hemställt om sådan ändring i förslaget, att kostnaderna för förfarandet icke måtte inräknas i lägsta budet.

Den sålunda föreslagna ändringen anser jag icke böra vidtagas. Gifvet är, att i händelse af förslagets genomförande särskilda bestämmelser måste meddelas angående hvad som skall utgå i auktionsprovision, då försäljning icke kommer till stånd, och att provisionen för sådant fall måste blifva väsentligen lägre än eljest; högre belopp än hälften af den vanliga provisionen torde icke kunna ifrågakomma. Vid sådant förhållande och då auktionsprovisionen nästan alltid utgör den största posten bland kostnaderna för förfarandet skulle i många fall, där köpeskillingen täcker allenast en del af dessa kostnader, fastighetens försäljning medföra ökade utgifter för utmätningssökanden. Visserligen skulle denne alltid äga rätt att bestrida en försäljning, som han funne för sig ofördelaktig, men utmätningssökanden kan ingalunda alltid förväntas vara tillstädes vid auktionen och är då icke i tillfälle att på detta sätt föregga försäljning.

I sammanhang med den ändring i 1906 års lag angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom, som, på sätt lagrådet erinrat, betingas af den nya utsökningslagen och därför vidtagits, har någon jämkning måst göras i 21 § af förslaget till förändrade bestämmelser rörande järnvägs utmätning och förvaltning under konkurs.

Smärre ändringar och tillägg eller jämkningar och förtydliganden, som i öfrigt påyrkats inom lagrådet, hafva i allmänhet blifvit vidtagna, och har jag i anledning af lagrådets därom gjorda hemställan låtit med biträde af sakkunnig person inom departementet utarbета åtskilliga protokoll öfver auktioner och köpeskillingslikvider m. m., sådana dessa förrättningar komma att gestalta sig enligt den nya lagstiftningen; och torde dessa protokoll, hvilka äro afsedda att, därest förslaget upphöjes till lag, bringas till vederbörandes kännedom, få såsom bilaga åtfölja detta protokoll.

Den 15 december 1911 har Eders Kungl. Maj:t utfärdat lag om ändrad lydelse af 139 § utsökningslagen. I öfverensstämmelse härmed har 162 § i förslaget till lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen blifvit affattad.

Med hänsyn därtill, att förslagen icke, såsom afsedt varit, kunnat framläggas för 1911 års Riksdag, har tiden för deras ikraftträdande satts till den 1 januari 1914 i stället för motsvarande dag 1913.

Föredraganden uppläste härefter i enlighet med det afgifna yttrandet affattade förslag till

1:o) Lag om ändring i vissa delar af utsökningslagen;

2:o) Lag om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;

3:o) Lag om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring i vissa delar af förordningen den 16 juni 1875 angående inteckning i fast egendom;

4:o) Lag om ändrad lydelse af 7—14, 16, 18 och 22 §§ i lagen den 14 juni 1907 om inteckning i tomträtt;

5:o) Lag om ändring af vissa bestämmelser i konkurslagen;

6:o) Lag om ändrad lydelse af 2 § i förordningen den 18 september 1862 huru gäld vid dödsfall betalas skall och om urarfvagörelse; så ock angående undanskiftande af egendom i död makes bo;

7:o) Lag om ändrad lydelse af 4 kap. 9 § i lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom;

8:o) Lag om ändrad lydelse af 17 kap. 6, 9 och 16 §§ handelsbalken;

9:o) Lag om ändrad lydelse af 17—22 §§ i förordningen den 15 oktober 1880, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af järnväg, så ock i fråga om förvaltning af järnväg under konkurs;

10:o) Lag om ändrad lydelse af 24 och 26 §§ i förordningen den 14 april 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof;

11:o) Lag om ändrad lydelse af 71 § i lagen den 20 juni 1879 om dikning och annan afledning af vatten;

12:o) Lag om ändrad lydelse af 31 § i grufvestadgan den 16 maj 1884;

13:o) Lag om ändrad lydelse af 6 § i lagen den 4 maj 1906 angående förbud i vissa fall för bolag och förening att förvärfva fast egendom; samt

14:o) Lag om ändrad lydelse af 1 § andra stycket och 2 § andra stycket i lagen den 18 oktober 1907 angående ryttare-, soldat- och båtsmanstorps befriande i vissa fall från ansvar för inteckningar i stamhemmanet;

och hemställde föredraganden, att förslagen måtte framläggas för Riksdagen till antagande i ett sammanhang.

Statsrådets öfriga ledamöter biträdde föredragandens hemställan; och tacktes, med bifall till densamma, Hans Maj:t Konungen förordna, att nådig proposition i ämnet af den lydelse bilaga . . . vid detta protokoll utvisar skulle till Riksdagen aflåtas.

Ur protokollet:

Israel Myrberg.

*Bilaga.***Exempel I.**

*Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Malmöhus
län å landskansliet i Malmö den 15 maj 1914.*

§ 248.

Med skrifvelse den 23 sistlidne februari hade kronofogden N. N. öfverlämnat handlingar, utvisande, att kronolänsmannen N. N. för verkställighet af Malmö rådstufvurätts utslag den 1 december 1913 — hvaregenom ingenjören W. Ekström ålagts att till vice häradshöfdingen A. W. Lindberg i Jönköping utgifva 840 kronor jämte ränta därå efter 5 % från den 13 september 1913 tills betalning skedde äfvensom rättegångskostnadsersättning med 119 kronor 50 öre — den 2 februari 1914 skrifvit i mät gäldenärens fasta egendom, från $\frac{7}{96}$ mantal Reng n:o 8 afsöndrade lägenheten Ljungvik n:o 5 i Stora Hammars socken om 1 hektar 35,2 ar, om hvars utmätning i saknad af annan tillgång hos gäldenären Lindberg i utmättingsärendet framställt begäran (63 §), samt att gäldenären begärt, att blifvande auktion å egendomen måtte förrättas här å landskansliet.

I anledning häraf hade auktion blifvit utsatt att hållas härstädes denna dag klockan 11 förmiddagen. Kungörelse härom hade varit införd i länskungörelserna den 18 sistlidne mars, i Post- och Inrikes-tidningar den 1, 8 och 15 påföljande april samt i Trelleborgstidningen den 23 samma månad äfvensom uppläst i Oxie och Skytts härads samtliga kyrkor. Särskilda kallelsebreff med underrättelse om tid och ort för auktionen hade den 23 sistlidne mars afsändts till kronofogden N. N., handlanden C. Håkansson och apotekaren J. E. Wallin samt till vice häradshöfdingen Lindberg och ingenjören Ekström; och hade i kallelsebreffven angifvits, att auktionen skulle äga rum för gäldande af Lindbergs icke intecknade fordran jämte ränta och rättegångskostnad enligt Malmö rådstufvurätts utslag den 1 december 1913 (103 § 2 mom.).

Då nu detta ärende företogs till behandling, upplästes först protokollet öfver utmätningen, hvaraf inhämtades, att egendomen, hvars

åbyggnader vore brandförsäkrade i försäkringsaktiebolaget Skandia för 9,000 kronor, blifvit af utmätningsmannen uppskattad till ett värde af 11,100 kronor.

Härefter föredrogos följande handlingar:

1:o) Ett den 20 november 1913 dagtecknad köpebref, hvarigenom J. E. Wallin för 12,000 kronor försålt ifrågavarande lägenhet till gäldenären;

2:o) Taxeringsbevis, så lydande: »I 1913 års bevilningstaxeringslängd öfver fast egendom inom Stora Hammars socken i Skytts härad och Malmöhus län är apotekaren J. E. Wallin tillhöriga, från $\frac{7}{96}$ mantal Reng n:o 8 afsöndrade lägenheten Ljungvik n:o 5 åsatt ett värde af 6,000 kronor; hvilket intygas. Trelleborg i häradsskrifvarekontoret den 7 mars 1914 N. N.»

3:o) Gravationsbevis af följande lydelse:

»Enligt Oxie och Skytts häradsrätts inteckningsprotokoll för de senast förflutna tio åren och rättens inteckningsbok häftar den från $\frac{7}{96}$ mantal Reng n:o 8 afsöndrade lägenheten Ljungvik n:o 5 i Stora Hammars socken, hvarå apotekaren J. E. Wallin erhållit lagfart den 4 september 1911, icke för andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än den, som däri den 16 januari 1911 under § 82 i protokollet beviljats för 2,000 kronor med 5 % ränta enligt skuldebref den 30 december 1910 af P. J. Mårtensson till innehafvaren. Detta äfvensom att ifrågavarande egendom den 2 februari 1914 tagits i mät för vice häradshöfdingen A. W. Lindbergs icke intecknade fordran hos ingenjören W. Ekström, 840 kronor jämte ränta och rättegångskostnadsersättning enligt Malmö rådstufvurätts utslag den 1 december 1913; betygar Malmö den 9 april 1914.

På domareämbetets vägnar N. N.»

På gifven anmaning till närvarande rättsägare att anmäla och bevaka sin rätt företrädde handlanden Håkansson och apotekaren Wallin personligen samt vice häradshöfdingen Lindberg genom advokaten S. Löfgren, hvaremot gäldenären icke lät sig afhöra.

Håkansson företedde i hufvudskrift den i gravationsbeviset anmärkta inteckningen och bevakade på grund däraf fordran till 2,000 kronor i kapital samt ränta därå efter 5 % från den 30 december 1912.

Wallin anmälde fordran å ogulden köpeskilling till belopp af 5,000 kronor jämte ränta därå efter 6 % från den 20 november 1913 och företedde till bevis härom en nämnda dag af gäldenären utfärdad köpeskillingsrevers å sagda belopp.

På grund af hvad sålunda förekommit uppgjordes följande

Borgenärsförteckning (107 §).

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Handlanden C. Håkanssons intecknade fordran			
	a) ränta efter 5 % å 2,000 kronor från ³⁰ / ₁₂ 1912 till ²⁶ / ₆ 1914	148 89	—	148 89
	b) kapital	2,000 —	2,000 —	—
2	Apotekaren J. E. Wallins fordran å ogulden köpeskilling enligt revers den 20 november 1913			
	a) ränta efter 6 % å 5,000 kronor från ²⁰ / ₁₁ 1913 till ²⁶ / ₆ 1914	180 —	—	180 —
	b) kapital	5,000 —	—	5,000 —
3	Kostnaderna för förfarandet:			
	a) auktionsprovision, beräknad å värderings- summan ¹⁾	100: 50		
	b) kungörelse i Post- och Inrikestidningar	14: 85		
	c) d:o i Trelleborgstidningen	7: 50		
	d) d:o i Länskungörelserna	2: 75		
	e) lagfartsbevis	3: —		
	f) gravationsbevis	2: 75		
	g) taxeringsbevis	1: 50		
	h) utmätningsekostnad	13: 50		
	i) protokoll vid auktionen och köpeskillings- likviden högst	10: —		
	j) salubref å fastigheten	3: —		
	k) laga kraft bevis ang. auktionen	2: 55		
	l) postporton	0: 65		
	Summa 162: 55	162 55	—	162 55
		7,491 44	2,000 —	5,491 44
4	Vice häradshöfdingen A. W. Lindbergs fordran enligt Malmö rådstufvurätts utslag den 1 december 1913			
	a) rättegångskostnadsersättning	119 50	—	119 50
	b) ränta efter 5 % å 840 kronor från ¹⁸ / ₉ 1913 till ²⁶ / ₆ 1914	33 02	—	33 02
	c) kapital	840 —	—	840 —
	Summa	8,483 96	2,000 —	6,483 96

¹⁾ Bestämmelse, att auktionsprovisionen skall beräknas, icke likasom hittills å den bjudna köpeskillingen, utan å det värde, hvartill fastigheten af vederbörande utmätningssman uppskattats, kommer att före lagändringarnas trädande i kraft utfärdas i administrativ ordning.

Efter antecknande häraf bestämdes lägsta budet i enlighet med 113 § utsökningslagen genom sammanräkning af de fordringsbelopp, som i förestående förteckning upptagits före vice häradshöfdingen Lindbergs fordran, samt kostnaderna för förfarandet, utgörande dessa poster tillhopa 7,491 kronor 44 öre, och tillkännagafs, dels att det lägsta bud, som, där ej förening mellan vederbörande rättsägare blefve träffad i enlighet med 126 § 2 mom. samma lag, finge vid auktionen antagas, måste öfverstiga nämnda summa, dels att af blifvande köpeskillning 2,000 kronor komme att jämlikt 116 § utsökningslagen inestå i egendomen, hvaremot återstoden måste gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § i samma lag till annat föranledde.

Sedan förestående borgenärsförteckning blifvit för närvarande rättsägare och spekulanter uppläst och lämnad utan anmärkning, tillkännagåfvos följande ytterligare villkor för försäljningen:

1:o) Egendomen med allt hvad därtill lagligen hör säljes med samma rättigheter och skyldigheter, hvarunder förutvarande ägare densamma innehaft, att tillträdas af köparen sedan han fullgjort sin betalningsskyldighet, dock med gäldenären eller arrendator förbehållen rätt enligt 133 § utsökningslagen.

2:o) Växande gröda, som kan finnas å egendomen och ej tillhör brukare eller annan, hvilken har nyttjanderätt till egendomen, går i samma utrop som egendomen (124 §).

3:o) Sedan köparen fullgjort sin betalningsskyldighet, är egendomen i hans hand fri från ränta, utskyld eller annan för egendomen utgående afgift, som före denna dag förfallit till betalning (134 §).

4:o) Köparen har att ensam gälda de med lagfart å köpet förenade kostnader, stämpel å köpebrevet därunder inberäknad.

5:o) Af blifvande köpesumma skall genast efter klubbslaget konstant betalas en sjättedel, dock ej mer än hvad som enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar gäldas och ej mindre än sammanlagda beloppet af kostnaderna för förfarandet. Vill köparen hellre ställa pant eller borgen såsom för egen skuld för hvad sålunda skolat gäldas, vare det ock gillt. Erbjuder köparen inteckning i egendomen såsom pant, må den godkännas endast såvidt inteckningens kapitalbelopp ligger inom inropssumman så ock inom det af utmätningsmannen å egendomen satta värde samt inom det uppskattningsvärde, hvarefter allmän bevillning för egendomen utgick för år 1913. Gitter ej köparen gälda eller ställa säkerhet som nu sagts, kommer egendomen att genast ånyo utropas till försäljning (125 §).

6:o) Härutöfver åligger det köparen att sist å det sammanträde,

som för fördelning af köpeskillingen kommer att äga rum härstädes den 26 nästkommande juni, inbetala den del af köpeskillingen, som enligt borgenärsförteckningen bör i reda penningar gäldas och icke redan vid auktionen blifvit sålunda gulden (130 §).

7:o) Visar köparen vid fördelningssammanträdet, att fordringsägare, som enligt borgenärsförteckningen skulle erhålla betalning i reda penningar, lämnat honom anstånd med betalningen, eller finnes han själf berättigad till sådan betalning, äger han å köpeskillingen afräkna motsvarande belopp; dock skall, om Konungens befallningshafvande det äskar, ställas pant eller borgen för återbäring i händelse beloppet sedan skulle finnas tillkomma annan borgenär (131 §).

8:o) Skulle köparen uraktlåta att inom föreskrifven tid fullgöra sin betalningsskyldighet, är köpet ogillt, och egendomen kommer då att på köparens risk utbjudas till försäljning å ny auktion, hvarjämte Konungens befallningshafvande ofördröjligen låter å exekutiv auktion försälja den pant, som köparen kan hafva ställt, eller ock hos hans löftesmän utsöka borgensförbindelse, som blifvit aflämnad (130 §).

Sedan härefter (119 §) till ledning för spekulanterna meddelats, att försäljningen komme att äga rum i uppslag (120 §), skreds till utrop af egendomen, hvarvid efter åtskilliga bud och öfverbud kronolänsmannen P. J. Larsson stannade för högsta budet, 8,500 kronor, som med klubbslag fästades. Larsson inbetalade genast 1,500 kronor kontant och upplyste, att inropet skett för änkefru Carolina Ekströms i Malmö räkning, samt ingaf till styrkande häraf en af henne utfärdad vederbörligen bevittnad fullmakt att inropa egendomen.

Konungens befallningshafvande godkände det sålunda gjorda budet och förklarade alltså egendomen såld till änkefru Carolina Ekström för 8,500 kronor.

Härefter tillkännagafs, att sammanträde för köpeskillingens fördelning komme att äga rum härstädes fredagen den 26 nästkommande juni klockan 11 förmiddagen, då köparen hade att fullgöra sin betalningsskyldighet och de, som gjorde anspråk på andel i köpeskillingen, ägde tillstädeskomma för att bevaka sin rätt.

Slutligen meddelades, att klagan öfver auktionen finge föras genom besvär, hvilka klaganden hade att tillika med protokollet öfver förrättningen ingifva till hofrätten öfver Skåne och Blekinge före klockan 12 å tjugonde dagen härefter, denna dag oräknad, eller alltså torsdagen den 4 juni 1914, vid äfventyr att besvären eljes icke upptoges till pröfning, dock att klagan öfver borgenärsförteckningen, som icke afsåge bestämmande af lägsta budet eller villkoren för försäljningen, borde

föras genom besvär öfver blifvande utslag i fråga om köpeskillings fördelning (213 §).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

*Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Malmöhus
län å landskansliet i Malmö den 26 juni 1914.*

§ 307.

Sedan änkefru Carolina Ekström i Malmö å exekutiv auktion den 15 sistlidne maj inropat från ingenjören W. Ekström utmätta, från $\frac{7}{96}$ mantal Reng n:o 8 afsöndrade lägenheten Ljungvik n:r 5 i Stora Hammars socken, hade sammanträde för fördelning af köpeskillingen blifvit utsatt att äga rum här å landskansliet klockan 11 förmiddagen denna dag.

Då detta ärende företogs till behandling, inställde sig köparen genom kronolänsmannen P. J. Larsson såsom lagligen befullmäktigadt ombud, apotekaren J. E. Wallin personligen samt vice häradshöfdingen A. W. Lindberg genom advokaten S. Löfgren.

Köparen, som enligt borgenärsförteckningen äger å köpeskillingen	
afräkna	kronor 2,000
och vid auktionen kontant guldit	» 1,500
erlade nu genom Larsson ytterligare	» 5,000

Summa kronor 8,500

och förklarades alltså hafva rätteligen fullgjort sin betalningsskyldighet.

Härefter verkställdes fördelningen af den del af köpeskillingen, som blifvit i reda penningar gulden, eller 6,500 kronor, på sätt framgår af följande

Fördelningslängd.

Ordnings-nummer.	Fordringens beskaffenhet.	Fordrings-beloppet.
1.	Ränta å handlanden C. Håkanssons intecknade fordran	148: 89
2.	Apotekaren J. E. Wallins fordran å ogulden köpeskilling	
	a) ränta	180: —
	b) kapital	5,000: —
3.	Kostnaderna för förfarandet	162: 55
4.	Vice häradshöfdingen A. W. Lindbergs fordran	
	a) rättegångskostnad	119: 50
	b) ränta	33: 02
	c) kapital	840: —
5.	Gäldenären tillkommande öfverskott å köpeskillingen...	16: 04
Summa		6,500: —

Wallin och S. Löfgren å sin hufvudmans vägnar öfverenskommo härefter, att lyftning finge ske utan pant eller borgen (155 §), och fann Konungens befallningshafvande, då auktionen vunnit laga kraft (156 §), skäligt medgifva sådan lyftning. De i fördelningslängden under n:o 2 och 4 upptagna beloppen utbetalades alltså till Wallin och Löfgren, hvaremot de under n:o 1 och 5 omförmälda medlen skulle för vederbörandes räkning nedsättas i riksbanken (159 §).

Vidare tillkännagafs, att som köparen behörigen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, Konungens befallningshafvande ville i vanlig ordning utfärda köpebref å egendomen (132 §) äfvensom hos domhafvanden i Oxie och Skytts härads domsaga göra anmälan om egendomens exekutiva försäljning (168 §).

Slutligen meddelades, att klagan öfver detta Konungens befallningshafvandes utslag i fråga om köpeskillingens fördelning finge föras genom besvär, som klaganden hade att tillika med protokollet öfver förrättningen ingifva till hofrätten öfver Skåne och Blekinge före klockan 12 å tjugonde dagen härefter, denna dag oräknad, eller torsdagen den 16 juli 1914, vid äfventyr att besvären eljes icke upptoges till pröfning (213 §).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Anmärkning. Då räntan lyftes å det i egendomen intecknade skuldebrevet, åligger det enligt 161 § utsökningsslagen Konungens befallningshafvande att därom

göra anteckning å inteckningshandlingen, t. ex.: »År 1914 den, efter exekutiv försäljning af intecknade egendomen, lyftes å förestående skuldebref 148 kronor 89 öre, utgörande intill dagen för köpeskillings fördelning, den 26 juni 1914, upplupen ränta därå; betygar N. N., Landssekreterare.»

Jämväl å köpeskillingsreversen bör lämpligen göras anteckning om likvid, när betalning å densamma lyftes.

Protokoll i inteckningsärenden, hållet vid första allmänna sammanträdet under lagtima höstetinget med Oxie och Skytts härad å tingsstället i Malmö den 7 september 1914.

§ 3.

Från Konungens befallningshafvande i länet hade till domhafvanden inkommit anmälan jämlikt 168 § utsökningslagen, att från $\frac{7}{96}$ mantal Reng n:o 8 afsöndrade lägenheten Ljungvik n:o 5 i Stora Hammars socken, hvilken enligt anteckning i inteckningsprotokollet den 16 mars 1914, § 96, den 2 februari 1914 tagits i mät från ingenjören W. Ekström, blifvit å exekutiv auktion, som förrättats å landskansliet den 15 maj 1914, försåld till änkefru Carolina Ekström i Malmö, hvilken vid sammanträde för köpeskillings fördelning den 26 påföljande juni behörigen fullgjort sin betalningsskyldighet; varande denna anmälan åtföljd af protokollet vid nämnda sammanträde och den vid auktionen upprättade borgenärsförteckningen äfvensom af bevis, att auktionen vunnit laga kraft.

I anledning häraf antecknades jämlikt 38 § andra stycket i förordningen angående inteckning i fast egendom, att det exekutiva förfarande, som inledts genom utmätning af ifrågavarande egendom den 2 februari 1914, numera vunnit sin afslutning genom egendomens försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer; och skulle härom enligt 61 § i samma förordning göras anmärkning i inteckningsboken.

År och dag som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

N. N.

Exempel II.

Protokoll, hållet vid offentlig auktion, förrättad af undertecknad kronofogde å tingsstället i Ede den 7 oktober 1914, för försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer af Per Jansons konkursbo tillhöriga hemmanet Vedmyra n:o 1 om 4 öres- 2 $\frac{1}{4}$ penningland i Bjuråkers socken.

I skrifvelse den 21 sistlidne juli hade sysslomännen i kyrkovärden Per Janssons den 6 januari 1914 började¹⁾ konkurs, häradsdomaren Jan Mattsson i Ede och hemmansägaren Karl Bengtsson i Tofta, med åberopande af borgenärernas i konkursen därom fattade beslut och under bifogande af 200 kronor såsom förskott å exekutionskostnaderna (198 § 3 mom.) anhållit, att konkursboets fasta egendom 4 öres- 2 $\frac{1}{4}$ penningland Vedmyra n:o 1 måtte varda i den ordning, som om utmätt fast egendom är stadgad, försåld å tingsstället i orten.

I anledning häraf hade undertecknad uppdragit åt kronolänsmannen N. N. att föranstalta om beskrifning och värdering af egendomen och sådan förrättning ägt rum den 13 sistlidne augusti. Därefter hade auktion å egendomen blifvit utsatt att förrättas här å tingsstället denna dag klockan 10 förmiddagen. Kungörelse om auktionen hade varit införd i Post- och Inrikestidningar den 21 och 28 augusti samt den 4 september, i tidningen Hudiksvallsposten den 10 september och i länskungörelserna den 25 augusti, allt 1914, äfvensom uppläst i Delsbo tingslags kyrkor. Särskilda kallelsebref till auktionen med angifvande, att denna påkallats af sysslomännen i konkursen (103 § 2 mom.), hade därjämte den 20 augusti 1914 afsändts till godsägaren O. V. Hägg på Hedvigsfors, Gäfle—Dala hypoteksförening, Helsinglands enskilda bank, änkan Lena Andersdotter på Vedmyra ägor, aktiebolaget Strömbäcka

¹⁾ Jfr. promulgationsbestämmelsen vid lagen angående ändring i vissa delar af utsökningslagen.

bruksägare och konsuln F. O. Dahlström i Hudiksvall samt till Per Jansson och sysslomännen i hans konkurs.

Då ärendet å utsatt tid företogs till behandling, hade följande rättsägare tillstädeskommit: godsägaren Hägg och konsuln Dahlström personligen, Gäffe—Dala hypoteksförening genom sin ombudsman vice häradshöfdingen J. E. Bergman samt Helsinglands enskilda bank genom rådmannen Axel Berggren i Söderhamn och aktiebolaget Strömbacka bruksägare genom bruksförvaltaren O. Zachrisson på grund af behöriga fullmakter. Sysslomännen i konkursen hade ock iakttagit inställelse, hvaremot gäldenären icke lät sig afhöra.

Vid auktionens början upplästes först sysslomännens ofvan omnämnda skrifvelse den 21 juli 1914 äfvensom följande handlingar:

1:o) En den 8 maj 1911 dagtecknad och den 6 juni samma år lagfaren köpehandling, hvarigenom Jan Erik Persson och hans hustru Lena Andersdotter till sonen Per Jansson försålt 4 öres- 2 $\frac{1}{4}$ penningland Vedmyra n:o 1 för en köpeskilling af 17,000 kronor och mot villkor om utgörande af undantagsförmåner till säljarne enligt särskild samma dag upprättad afhandling;

2:o) Omförmälda den 8 maj 1911 upprättade afhandling, hvarigenom Jan Erik Persson och Lena Andersdotter betingat sig rätt att under sin återstående lifstid bebo den å hemmanet kvarstående gamla mangårdsbyggningen och bruka det därinvid upptagna potatislandet samt af hemmansägaren årligen bekomma 8 hektoliter råg, 2 hektoliter korn, 1 hektoliter malt, 2 stycken slaktsvin, 5 kilogram lin, 3 kilogram ull, 4 famnar ved och 50 liter sättpotatis samt 100 kronor kontant att kvartalsvis betalas äfvensom 3 liter söt mjölk dagligen; varande i afhandlingen bestämdt, att i händelse af ena makens död naturaförmånerna skulle nedsättas till hälften men det kontanta beloppet utgå oafkortadt;

3:o) Af undertecknad införskaffadt prästbevis, utvisande, att Jan Erik Persson afidit den 5 december 1912, men att Lena Andersdotter, hvilken vore född den 3 april 1850, ännu lefde;

4:o) Instrument öfver egendomens beskrifning och värdering den 13 augusti 1914, hvaraf inhämtades, att egendomen, hvars åbyggnader vore brandförsäkrade i brandförsäkringsaktiebolaget Norrland för 8,000 kronor, af förrättningsmannen uppskattats till ett saluvärde af 21,000 kronor;

5:o) Taxeringsbevis angående egendomen, utvisande, att densamma i 1913 års bevillningstaxeringslängd åsatts ett värde af 19,000 kronor;

6:o) Följande

» Gravationsbevis

angående hemmanet 4 öres- 2 $\frac{1}{4}$ penningland Vedmyra n:o 1 i Bjuråkers socken, enligt lagfartsbevis den 6 juni 1911, § 123, tillhörigt Per Jansson.

Såvidt Delsbo tingslags häradsrätts inteckningsprotokoll för de tio sista åren och inteckningsboken utvisa, besväräs ifrågavarande hemman icke af andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än

1:o) den, som den 8 april 1890, § 76, beviljats och den 15 februari 1909, § 11, senast förnyats för 6,000 kronor jämte ränta efter 5 % samt förvaltningsbidrag beräknadt till $\frac{1}{4}$ % årligen enligt skuldebref den 20 mars 1890 af Jan Erik Persson och Lena Andersdotter till Gäfle—Dala hypoteksförening eller order;

2:o) den, som den 5 oktober 1903, § 58, beviljats och den 27 november 1911, § 179, förnyats för 5,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 18 september 1903 af Jan Erik Persson och Lena Andersdotter till innehafvaren;

3:o) den, som den 6 juni 1911, § 469, beviljats Jan Erik Persson och hans hustru Lena Andersdotter till säkerhet för åtnjutande af undantagsförmåner enligt afhandling den 8 maj 1911;

4:o) den, som den 27 november 1911, § 180, beviljats till säkerhet för beståndet af skogsafverkningsrätt, den gäldenären genom afhandling den 11 november 1911 upplåtit till aktiebolaget Strömbacka bruksägare eller deras rättsinnehafvare;

5:o) den, som den 27 november 1911, § 181, beviljats till säkerhet för 3,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref samma dag af Per Jansson till innehafvaren;

6:o) den, som den 29 september 1913, § 66, beviljats till säkerhet för 2,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 25 september 1913 af Per Jansson till innehafvaren.

Detta äfvensom att sysslomännen i Per Janssons vid häradsrätten anhängiga konkurs den 21 sistlidne juli hos kronofogden i Norra Helsinglands fögderi äskat försäljning af ifrågavarande hemman i den ordning som om utmätt fast egendom är stadgad; betygar Hudiksvall den 15 augusti 1914. På domareämbetets vägnar N. N.»

Efter föredragning häraf anmälde undertecknad till betalning ur köpeskillingen oguldna kronoutskylder för 1913 till belopp af 56 kronor 43 öre samt anmanade närvarande rättsägare att anmäla och bevaka sina anspråk, hvarvid

a) godsägaren Hägg med företeende af handlingar utvisande, att han af delägarne i Bjuråkers stora skifteslag blifvit utsedd att uppbära och redovisa dem enligt skifteshandlingarna tillkommande ersättning för mistad ståndskog, framställde anspråk på utbekommande med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken af dylik ersättning till belopp af 7,270 kronor 22 öre och till stöd härför åberopade utdrag af skifteshandlingarna, hvaraf framgick, att hemmanet 4 öres- 2 $\frac{1}{4}$ penningland Vedmyra n:o 1 blifvit i sådant afseende påfördt nämnda belopp. Ifrågavarande anspråk bestreds af sysslomännen i konkursen under erinran, att den förmånsrätt, som kunde varit därmed förenad, jämlikt lagen den 1 maj 1885 gått förlorad därigenom att fordringen fått stå inne längre tid än ett år efter förfallodagen. I sistnämnda afseende upplystes, att enligt mellan delägarne i skifteslaget träffad förening blifvande ersättning för ståndskog skulle gäldas till hälften den 15 januari och till hälften den 15 juli året efter det, då ersättningsbeloppen blifvit slutligen fastställda, samt att sådan fastställelse meddelats genom Kungl. Maj:ts utslag den 12 februari 1912. Hägg genmälde, att vid sådant förhållande fordringen icke vid början af Per Janssons konkurs stått inne ett år efter förfallodagen, hvaremot sysslomännen erinrade, att ifrågavarande anspråk icke blifvit i konkursen bevakadt;

b) vice häradshöfdingen Bergman med företeende af den i gravationsbeviset under mom. 1:o) anmärkta inteckningen bevakade hypoteksföreningens fordran till belopp af 5,926 kronor 50 öre kapital jämte upplupen ränta, amorteringsafgift och förvaltningsbidrag om tillhoppa 588 kronor;

c) rådmannen Berggren företedde den i gravationsbeviset under mom. 2:o) upptagna inteckningen, hvilken enligt hans uppgift innehades af Helsinglands enskilda bank såsom säkerhet för gäldenärens samtliga förbindelser till banken, och som bankens i konkursen bevakade och utan anmärkning lämnade fordran uppginge till belopp vida öfverstigande det i inteckningen förskrifna med ränta, yrkade Berggren betalningsrätt för hela det intecknade beloppet med ränta därå för tre år, räknadt tillbaka från konkursens början, den 6 januari 1914, äfvensom från nämnda dag till dagen för köpeskillingslikviden. I anledning häraf antecknades, att å det intecknade skuldebrevet räntan vore afskrifven allenast till den 18 september 1907;

d) bruksförvaltaren Zachrisson yrkade, att den åt hans hufvudman upplåtna afverkningsrätten måtte vid försäljningen bibehållas;

e) konsuln Dahlström företedde den i gravationsbeviset under mom. 5:o) anmärkta inteckningen och bevakade på grund däraf fordran

till belopp af 3,000 kronor med 6 % ränta från den 27 november 1912 samt anhöll under återopande af 114 § utsökningslagen, att den af sysslomännen äskade försäljningen i stället måtte ske till gäldande af hans fordran. Emellertid förklarade rådmannen Berggren, att han å sin hufvudmans vägnar framställde enahanda yrkande. Sysslomännen i konkursen vitsordade på fråga, att såväl Dahlström som Helsinglands enskilda bank bevakat fordran i konkursen under yrkande om förmånsrätt i den fasta egendomen på grund af nu ifrågavarande inteckningar samt att dessa bevakningar lämnats utan anmärkning;

f) sysslomännen företedde den i gravationsbeviset under mom. 6:o) upptagna inteckningen under uppgift, att densamma vid konkursens början innehafts af gäldenären, som icke lyckats belåna den. Såsom arfvode för egendomens förvaltning under konkursen yrkade sysslomännen, under återopande af borgenärsbeslut därom, att ur köpe-skillingen utbekomma 2 % af egendomens taxeringsvärde eller alltså 380 kronor.

Då någon rättsägare utöfver de nu nämnda icke lät sig afhöra, uppgjordes nu följande

Borgenärsförteckning (107 §).

Ord-nr.	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings-beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Konkursarfvode upptages jämlikt 107 § U. L., jämförd med 67 § fjärde stycket konkurslagen, framför alla förmånsrätt ägande fordringar	380 —	— —	380 —
2	Kronoutskylder	56 43	— —	56 43
3	O. V. Häggs anspråk på ståndskogslikvid upptages, oansedt sysslomännens bestridande, enligt 108 § U. L. med fordrade beloppet	7,270 22	— —	7,270 22
	<i>Anm.</i> Då för detta anspråk yrkats förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken, äger Hägg, därest yrkandet finnes lagligen grundadt, njuta lika rätt som kronan för utskylder enligt posten n:o 2 här ofvan.			
4	Gäfle-Dala hypoteksförenings fordran på grund af inteckningen under mom. 1:o) i gravationsbeviset			
	a) upplupen ränta, amorteringsavgift och förvaltningsbidrag	588 —	— —	588 —
	b) efter amortering återstående kapitalfordran	5,926 50	5,926 50	— —
	Transport	14,221 15	5,926 50	8,294 65

Ord-nr	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings-beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
5	Transport Konkursboet jämlikt 25 § tredje stycket in-teckningsförordningen på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i samma in-teckning skall jämlikt U. L. 116 § 2 mom. andra punkten betalas kontant.....	14,221 15 73 50	5,926 50	8,294 65 73 50
6	Kostnaderna för förfarandet: a) auktionsprovision, beräknad å värderings-summan ¹⁾ 150: — b) kungörelse i Post- och Inrikestidningar 14: 73 c) d:o i Hudiksvallsposten 5: 30 d) d:o i Länskungörelserna 4: — e) lagfartsbevis 3: — f) gravationsbevis 4: 25 g) taxeringsbevis 1: 50 h) värderingskostnad 16: 37 i) protokoll vid auktion och köpeskillingslikvid högst 10: — k) salubref å egendomen 3: — l) laga kraft bevis angående auktionen 2: 55 m) postporton 1: 20 Summa 215: 90	215 90	— —	215 90
7	Helsinglands enskilda banks fordran på grund af in-teckningen under mom. 2:o) i gravationsbeviset a) ränta efter 6 % å 5,000 kronor från ⁶ / ₁ 1911 till ¹⁸ / ₁₁ 1914 b) kapitalbeloppet	14,510 55 1,160 — 5,000 —	5,926 50	8,584 05 1,160 — 5,000 —
8	Änkan Lena Andersdotters rätt till undantagsförmåner enligt afhandling den 8 maj 1911, in-tecknad den 6 juni samma år	— —	— —	— —
9	Lena Andersdotter enligt samma afhandling tillkommande förmåner i penningar och varor, de senare uppskattade efter ortens pris, beräknas enligt 112 § U. L. för ett år och upptagas till	265 —	— —	265 —
10	Aktiebolaget Strömbacka bruksägares rätt till skogsafverkning enligt afhandling den 11 november 1911, in-tecknad den 27 november samma år	— —	— —	— —
11	F. O. Dahlströms fordran på grund af in-teckningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset a) ränta efter 6 % å 3,000 kronor från ²⁷ / ₁₁ 1912 till ¹⁸ / ₁₁ 1914 b) kapitalbeloppet	355 50 3,000 —	— —	355 50 3,000 —
12	Konkursboet såsom innehafvare af in-teckningen under mom. 6:o) i gravationsbeviset tillkommande kapitalbelopp	2,000 —	— —	2,000 —
Summa		26,291 05	5,926 50	20,364 55

¹⁾ Jfr sid. 244 not 1.

Efter antecknande häraf bestämdes lägsta budet i enlighet med 113 och 114 §§ utsökningslagen genom sammanräkning af de fordringsbelopp, som i förestående förteckning upptagits före den fordran, till hvars gäldande försäljningen i enlighet med därom gjordt yrkande skulle äga rum, eller Helsinglands enskilda banks fordran, samt kostnaderna för förfarandet, utgörande dessa poster tillhopa 14,510 kronor 55 öre; och tillkännagafs, dels jämlikt 113 §, att det lägsta bud, som, där ej förening mellan vederbörande rättsägare blefve träffad enligt 126 § 2 mom., finge vid auktionen antagas, måste öfverstiga nämnda summa, dels jämlikt 116 §, att i afräkning å blifvande köpeskillning komme att i egendomen innestå ett belopp af 5,926 kronor 50 öre, hvaremot återstoden af köpeskillningen måste gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § till annat föranledde.

Sedan förestående borgenärsförteckning blifvit för närvarande rättsägare och spekulanter uppläst, tillkännagåfvos följande ytterligare villkor för försäljningen:

— — — Jfr. Exempel I (sid. 245—246).

Till ledning för spekulanterna meddelades härefter (119 §), dels att försäljningen komme att ske i uppslag (120 §), dels att följande olika utrop komme att företagas (123 §):

1:o) Först utropas egendomen under förbehåll om beståndet af såväl den änkan Lena Andersdotter tillförsäkrade rätt till undantagsförmåner enligt afhandling den 8 maj 1911 som den aktiebolaget Strömbacka bruksägare enligt afhandling den 27 november samma år tillkommande rätt till skogsafverkning.

2:o) Om ur den därvid bjudna köpeskillingen borgenär med bättre rätt än Lena Andersdotter och nämnda bolag icke kan erhålla full godtgörelse för sin fordran och han ej samtycker, att vid det skedda utropet må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast af Lena Andersdotter eller bolaget erlägges till auktionsförrättaren, kommer nytt utrop att anställas utan förbehåll om beståndet af bolagets rätt men med fortfarande förbehåll om Lena Andersdotters rätt. Stiger köpeskillingen då högre, skall det sista utropet gälla; i annat fall kommer, såvidt bolagets rätt rör, att stå fast vid det första.

3:o) Därest ej heller ur den köpeskillning, som vid utrop på de i 2:o) nämnda villkor bjudes, borgenär med bättre rätt än Lena Andersdotter kan erhålla full godtgörelse för sin fordran och han ej samtycker, att vid detta utrop må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast erlägges af Lena Andersdotter, kommer utrop att ske

utan förbehåll om beståndet af Lena Andersdotters rätt. Stiger köpeskillingen då högre, skall detta utrop gälla; i annat fall kommer att stå fast vid det föregående.

Häruppå skreds till utrop. Först utropades egendomen med förbehåll om såväl Lena Andersdotters som aktiebolagets rätt, utan att därvid något bud afgafs. Därefter skedde utrop under fortfarande förbehåll om Lena Andersdotters rätt men utan förbehåll om aktiebolagets rätt, hvarvid bruksförvaltaren Zachrisson afgaf enda budet, 20,000 kronor, som med klubbslag fästades. Då det befanns, att ur den sålunda bjudna köpeskillingen Helsinglands enskilda bank, hvilken ägde bättre rätt än Lena Andersdotter, icke skulle erhålla full godtgörelse för sin fordran, och bankens ombud icke medgaf, att vid det skedda utropet finge förblifva, blef egendomen ånyo utropad, nu utan förbehåll om vare sig Lena Andersdotters eller aktiebolagets rätt. Härvid stannade efter flera bud och öfverbud Zachrisson för högsta budet, 25,000 kronor, som med klubbslag fästades.

Som säkerhet för fullgörandet af den honom i följd af inropet åliggande betalningsskyldigheten aflämnade Zachrisson en af brukspatronen C. J. Ljunggren och disponenten P. H. Ljunggren en för båda och båda för en såsom för egen skuld ingången borgensförbindelse intill ett belopp af 5,000 kronor för den betalningsskyldighet Zachrisson kunde komma att ådraga sig genom inrop å exekutiv auktion af hemmanet Vedmyra n:o 1 i Bjuråkers socken. Den sålunda erbjudna säkerheten godkändes af undertecknad, som alltså förklarade egendomen såld till Zachrisson för det senast af honom afgifna budet, 25,000 kronor.

Härefter tillkännagafs, att sammanträde för köpeskillingens fördelning komme att äga rum å kronofogdekontoret i Hudiksvall å fyrtioandra dagen härefter eller alltså onsdagen den 18 nästkommande november klockan 11 förmiddagen, då köparen hade att fullgöra sin betalningsskyldighet och de, som gjorde anspråk på andel i köpeskillingen, ägde tillstädeskomma för att bevaka sin rätt.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

N. N.

Kronofogde.

*Protokoll, hållet vid sammanträde för fördelning af köpeskillingen
för utmättningsvis såld fast egendom inför undertecknad
kronofogde den 18 november 1914.*

Sedan bruksförvaltaren O. Zachrisson å Strömbacka å exekutiv auktion den 7 sistlidne oktober inropat hemmanet Vedmyra n:o 1 om 4 öres $2\frac{1}{4}$ penningland i Bjuråkers socken, hvarå Per Jansson senast erhållit lagfart, hade sammanträde för köpeskillingens fördelning blifvit utsatt att äga rum å kronofogdekontoret här i Hudiksvall klockan 11 förmiddagen denna dag.

Då nu detta ärende företogs till behandling, inställde sig köparen personligen, godsägaren O. V. Hägg såsom ombud för delägarne i Bjuråkers stora skifteslag, Gäfle-Dala hypoteksförening och Helsinglands enskilda bank genom sina vid auktionen begagnade ombud, vice härads-höfdingen J. E. Bergman och rådmannen Axel Berggren, samt konsuln F. O. Dahlström personligen och sysslomännen i konkursen likaledes personligen.

Zachrisson erlade i reda penningar	19,073: 50
och som han enligt borgenärsförteckningen ägde å	
köpeskillingen afräkna	5,926: 50
förklarades han hafva rätteligen erlagt köpeskillingen	25,000: —

Härefter verkställdes fördelning af den del af köpeskillingen, som blifvit i reda penningar gulden, 19,073 kronor 50 öre, enligt följande

Fördelningslängd.

Ordn. n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärkningar
1.	Konkursarfvode	380 —	
2.	Kronoutskylder	56 43	
3.	O. V. Häggs anspråk på ståndskogs- likvid uppföres, utan afseende å sysslo- männens bestridande, till betalning med	7.270 22	
4.	Ränta m. m. å Gäfle-Dala hypoteks- förenings under mom. 1:o) i grava- tionsbeviset upptagna inteckning ...	588 —	
5.	Konkursboet på grund af amortering tillkommande andel i samma inteck- ning	73 50	
6.	Kostnaderna för förfarandet	215 90	
7.	Helsinglands enskilda banks fordran på grund af den i gravationsbeviset under mom. 2:o) upptagna inteckning a) ränta	1,160 —	
	b) kapitalbeloppet	5,000 —	
8.	Lena Andersdotter tillkommande undan- tagsförmåner, uppskattade till	265 —	Som fordringsbeviset icke blifvit företedt, skall beloppet, för den händelse detsamma eller någon del däraf finnes icke böra till- komma Lena Andersdotter, så långt det förslår, användas till täckande af hvad som brister i betalning å den här nedan under n:o 10 upptagna inteckning (152 §).
9.	Då egendomen blifvit såld utan förbe- håll om beståndet af den Lena Andersdotter tillförsäkrade rätt till undantagsförmåner, äger Lena An- dersdotter jämlikt 54 § i förordningen angående inteckning i fast egendom ur köpeskillingen njuta ersättning motsvarande uppskattade värdet af henne tillkommande förmåner i pen- ningar eller varor. Värdet af dessa för-		Som fordringsbeviset icke blifvit företedt, skall beloppet, för den händelse detsamma eller någon del däraf finnes icke böra till- komma Lena Andersdotter, användas till täckande af hvad som brister i betalning å den här nedan under n:o 10 upptagna inteck- ning och, om därefter något återstår, öfver- skottet tillfalla konkursboet såsom innehaf- vare af den under mom. 6:o) i gravations- beviset upptagna inteckningen (152 §).
	Transport	15,009 06	

Ordn. n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärkningar
10.	Transport	15,009	05
	måner beräknas, då naturaförmånerna uppskattas efter ortens pris, utgöra 265 kronor årligen och skall enligt 149 § utsökningslagen kapitaliseras efter 5 %. Då Lena Andersdotter enligt prästbevis är född 1850 och alltså innevarande år 64 år gammal, utgör rättighetens kapitalvärde	2,253	16
	F. O. Dahlströms fordran på grund af inteckningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset		
	a) ränta	355	50
	b) af kapitalbeloppet	1,455	79
	Summa	19,073	50

I fråga om de i fördelningslängden under n:o 1, 2, 4, 5, 7 och 10 upptagna posterna träffades öfverenskommelse om lyftning utan pant eller borgen; och som auktionen vunnit laga kraft, fann undertecknad skäligt medgifva sådan lyftning (155 och 156 §§). Utbetalning af nämnda poster ägde härefter rum i enlighet med fördelningslängden, och återbekommo sysslomännen af dem förskotterade kostnader, 200 kronor.

Härefter tillkännagafs, att som köparen rätteligen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, köpebref för honom komme att i vanlig ordning utfärdas (132 §) samt att anmälan om försäljningen skulle jämlikt 168 § utsökningslagen göras hos vederbörande domhafvande.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

N. N.

Kronofogde.

Anmärkning. I fråga om tillämpningen af 161 § utsökningslagen å föreliggande fall är att iakttaga:

att å inteckningen under mom. 1:o) i gravationsbeviset göres följande påskrift:
»År 1914 den 18 november, vid sammanträde för fördelning af köpeskillingen för exekutivt försålda hemmanet Vedmyra n:o 1 om 4 öres- $2\frac{1}{4}$ penningland, lyftes å detta intecknade skuldebref dels därå intill denna dag upplupen ränta, 588 kronor,

dels af det däri förskrifna kapitalbeloppet 73 kronor 50 öre, utgörande gäldenären Per Janssons konkursbo tillkommande andel i inteckningen; betygar N. N. Kronofogde;»

att å inteckningen under mom. 2:o) i gravationsbeviset göres följande anteckning: »År 1914 den 18 november, vid sammanträde etc., lyftes hela det i förestående skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte därå intill denna dag upplupen ränta; betygar N. N. Kronofogde;»

samt att å inteckningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset antecknas följande: »År 1914 den 18 november, vid sammanträde etc., lyftes å förestående skuldebref förutom därå intill denna dag upplupen ränta, 355 kronor 50 öre, 1,455 kronor 79 öre af kapitalbeloppet; betygar N. N. Kronofogde.»

Skulle framdeles ytterligare likvid komma att utfalla å sistnämnda inteckning eller konkursboet få uppbära betalning å den under mom. 6:o) i gravationsbeviset upptagna inteckningen, bör jämväl härom göras anteckning å inteckningshandlingen, när betalning därå lyftes.

Protokoll i inteckningsärenden, hållet vid första allmänna sammanträdet under lagtima vintertinget med Delsbo tingslags häradsrätt å tingsstället i Ede den 15 februari 1915.

§ 27.

Från kronofogden i Norra Helsinglands fögderi hade till domhufvanden inkommit en så lydande skrift:

»Till herr domhufvanden i Norra Helsinglands domsaga. Jämlikt 168 § utsökningslagen har undertecknad att anmäla, att hemmanet Vedmyra n:o 1 om 4 öres- $2\frac{1}{4}$ penningland i Bjuråkers socken, om hvars försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer sysslomännen i Per Janssons konkurs den 21 juli 1914 framställt begäran, blifvit å exekutiv auktion, som förrättats af undertecknad den 7 oktober 1914, försåldt till bruksförvaltaren O. Zachrisson å Strömbacka, hvilken vid sammanträde inför undertecknad för köpeskillingens fördelning den 18 påföljande november fullgjort sin betalningsskyldighet på sätt bilagda vid sammanträdet förda protokoll utvisar. Den vid auktionen upprättade borgenärsförteckningen bifogas äfvensom bevis, att auktionen vunnit laga kraft. Härjämte anmäles, att försäljningen skett utan förbehåll om beståndet af vare sig den rätt till undantagsförmåner, som tillförsäkrats Jan Erik Persson och hans hustru genom afhandling den 8 maj 1911

och hvarför inteckning meddelats den 6 juni 1911, § 469, eller den rätt till skogsafverkning, som genom afhandling den 11 november 1911 upplåtits till aktiebolaget Strömbacka bruksägare och hvarför inteckning meddelats den 27 november 1911, § 180.

Hudiksvall i kronofogdekontoret den 4 december 1914.

N. N.»

Efter uppläsande häraf och granskning af de skrifvelsen åtföljande handlingarna antecknades i anledning af denna anmälan

dels jämlikt 38 § andra stycket i förordningen angående inteckning i fast egendom, att det exekutiva förfarande, som inledts genom syssломännens begäran om försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer af ifrågavarande hemman och hvarom anteckning skett i inteckningsprotokollet den 5 oktober 1914, § 72, numera vunnit sin afslutning genom egendomens försäljning;

dels jämlikt 23 § samma förordning

att den inteckning, som i egendomen meddelats den 5 oktober 1903, § 58, fölle utom det för försäljningen bestämda lägsta budet, och att köparen icke fått å köpeskillingen afräkna det i inteckningen förskrifna beloppet eller någon del däraf, samt att vid sådant förhållande egendomen icke efter försäljningen häftade för samma inteckning eller någon del däraf;

att den inteckning, som i egendomen meddelats den 27 november 1911, § 181, för 3,000 kronor med ränta, till ett kapitalbelopp af 1,455 kronor 79 öre fölle inom den summa, som enligt borgenärsförteckningen täcktes af den bjudna köpeskillingen, men att sagda belopp fölle utom det för försäljningen bestämda lägsta budet och icke fått af köparen afräknas å köpeskillingen, samt att inteckningen till återstående beloppet, 1,544 kronor 21 öre, enligt borgenärsförteckningen fölle utom köpeskillingen, och att vid sådant förhållande egendomen icke efter försäljningen häftade för samma inteckning eller någon del däraf;

samt att den inteckning, som i egendomen meddelats den 29 september 1913, § 66, enligt borgenärsförteckningen till hela sitt belopp fölle utom köpeskillingen, och att förty egendomen efter försäljningen ej heller häftade för denna inteckning eller någon del däraf;

dels jämlikt 45 § andra stycket, jämförd med 54 § första stycket samma förordning, att de inteckningar, hvilka meddelats den 6 juni 1911, § 469, till säkerhet för rätt till undantagsförmåner åt Jan Erik

Persson och hans hustru Lena Andersdotter enligt afhandling den 8 maj 1911 samt den 27 november 1911, § 180, aktiebolaget Strömbacka bruksägare till säkerhet för skogsafverkningsrätt enligt afhandling den 11 november 1911, blifvit utan verkan i följd af försäljningen, vid det förhållande att denna skett utan förbehåll om beståndet af ifrågavarande rättigheter.

Om hvad sålunda förekommit skulle jämlikt 61 § i förordningen angående inteckning i fast egendom göras vederbörliga anmärkningar i inteckningsboken.

Som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

N. N.

Exempel III.*Protokoll, hållet inför öfverexekutor i Malmö den 13 oktober 1914.*

Handlanden N. O. Lundström här i staden hade den 2 nästlidne september låtit för verkställighet ingifva öfverexekutors den 28 juli 1914 meddelade, sedermera laga kraft vunna utslag, hvarigenom muraren Olof Hansson såsom ägare af fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen här i Malmö förpliktats att på grund af fyra i fastigheten den 5 juni 1906 under §§ 1608, 1609, 1610 och 1612 intecknade skuldebref till Lundström utgifva förfallen ränta, 2,346 kronor 93 öre, och att godtgöra Lundström lagsökningskostnaden med 20 kronor, allt vid äfventyr af fastighetens försäljning utan föregående utmätning i den om utmätt fast egendom stadgade ordning. Vidare hade samma fastighet den 21 sistlidne augusti tagits i mät för gäldande af Olof Hansson för år 1913 påförda kommunal-utskylder till Malmö stad, 499 kronor 20 öre, jämte 3 % uppbördsprovision, 14 kronor 97 öre, och denna utmätning vunnit laga kraft.

I anledning häraf hade exekutiv auktion å fastigheten blifvit utsatt att förrättas inför öfverexekutor här å rådhuset klockan 12 denna dag. Kungörelse om auktionen hade varit anslagen invid öfverexekutors ämbetslokal samt införd i Post- och Inrikestidningar för den 12, 16 och 19 september, i Sydsvenska Dagbladet Snällposten för den 17 september och i länskungörelserna för den 10 september 1914. Särskilda kallelsebref med uppgift om tid och plats för auktionen hade den 14 september afsändts till kronouppbörds-kamreraren N. N. här i Malmö, till tegelbruksägaren Anders Svensson i Lomma och kommissionären Oskar Berggren i Malmö i uppgifven egenskap af inteckningshafvare, till gårdsägaren P. A. Lundberg såsom ägare af den fastighet, till hvars förmån nedan omförmälda servitutsrätt betingats, till handlanden Lundström, stadskassören N. N. i Malmö och muraren Hansson samt till de hyresgäster i fastigheten, om hvilka handlingarna lämnade upplysning eller kunskap eljes kunnat erhållas. I kallelsebrefven hade angifvits, att auktionen skulle äga rum till gäldande af ej mindre ränta å ofvan

omförmälda den 5 juni 1906 intecknade skuldebref än äfven kommunalutskylder, hvarför utmätning skett den 21 augusti 1914 (103 §).

Då nu detta ärende företogs till behandling, upplästes till en början öfverexekutors ofvan berörda utslag och protokollet öfver utmätningen, taxeringsbevis rörande fastigheten samt öfriga i ärendet inkomna handlingar.

Af handlingarna inhämtades:

att sedan muraren Hansson och byggmästaren N. Jönsson den 6 april 1903 under § 437 i protokollet erhållit lagfart å ifrågavarande fastighet, Jönsson sålt sin hälft af fastigheten till Hansson, som därå erhållit lagfart den 22 februari 1909 under § 213;

att fastigheten, hvars åbyggnader vore brandförsäkrade i försäkringsaktiebolaget Skåne för 63,000 kronor, vid värdering af vederbörande utmätningsman uppskattats till ett värde af 70,000 kronor;

samt att fastigheten för 1913 åsatts ett bevillningstaxeringsvärde af 75,000 kronor.

Vidare upplästes följande

»*Gravationsbevis.*

Enligt Malmö rådstufvurätts inteckningsprotokoll för de senast förflutna tio åren och rättens fastighetsbok häftar fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen här i staden, å hvilken fastighet muraren Olof Hanson erhållit lagfart till hälften den 6 april 1903 och till hälften den 22 februari 1909, icke för andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än

1:o) den, som den 12 maj 1890 under § 938 beviljats till säkerhet för beståndet af servitutsrätt, hvilken betingats till förmån för angränsande fastigheten n:o 9 i samma kvarter enligt afhandling den 20 oktober 1884;

2:o) den, som den 16 december 1895 under § 1437 beviljats och den 23 oktober 1905 under § 1901 förnyats för 4,875 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 24 november 1895 af P. Andersson till innehafvaren;

3:o) den, som den 5 februari 1900 under § 140 beviljats och den 20 september 1909 under § 1871 förnyats för 1,700 kronor med 5 % ränta enligt skuldebref den 1 februari 1900 af C. J. Dahlström till Anders Svensson eller order;

4:o) den, som den 6 april 1903 under § 715 beviljats och den 4 september 1911 under § 1630 förnyats för ogulden köpeskillning

6,153 kronor 60 öre med 6 % ränta, enligt skuldebref den 3 februari 1903 af Olof Hansson och N. Jönsson till C. J Dahlström eller order;
5:o) den, som den 5 juni 1906 under § 1608 beviljats för 17,271 kronor 40 öre med 5 1/2 % ränta enligt skuldebref samma dag af Olof Hansson och N. Jönsson till innehafvaren;

6:o) dem, som den 5 juni 1906 under §§ 1609 och 1610 beviljats för sammanlagdt 20,000 kronor med 5 1/2 % ränta enligt två samma dag af Olof Hansson och N. Jönsson till innehafvaren utfärdade skuldebref, hvarterda å 10,000 kronor med ränta, gällande dessa inteckningar med lika förmånsrätt sins emellan och med förmånsrätt efter den här ofvan under mom. 5:o) upptagna inteckningen;

7:o) den, som den 5 juni 1906 under § 1611 beviljats för 5,000 kronor med 5 1/2 % ränta enligt skuldebref samma dag af Olof Hansson och N. Jönsson till innehafvaren, gällande denna inteckning med förmånsrätt efter de under mom. 5:o) och 6:o) upptagna; samt

8:o) den, som den 5 juni 1906 under § 1612 beviljats för 5,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref samma dag af Olof Hansson och N. Jönsson till innehafvaren, gällande denna inteckning med förmånsrätt efter de under mom. 5:o), 6:o) och 7:o) här ofvan upptagna.

Detta äfvensom att ifrågavarande fastighet enligt öfverexekutors förordnande den 28 juli 1914 skall till gäldande af intecknad fordran, därest likvid ej mellankommer, säljas i den för utmätt fast egendom stadgade ordning samt blifvit den 21 augusti 1914 utmätt för Olof Hansson påförda kommunalutskylder m. m.; betygar Malmö den 8 september 1914.

Ex officio

N. N.»

Härefter anmanades närvarande rättsägare att anmäla och bevaka sin rätt, hvarvid Olof Hansson, som var personligen tillstädes, framställde yrkande, att fastigheten måtte utropas i upp- och afslag (120 §).

I egenskap af inteckningshafvare hade tillstädeskommit:

a) Tegelbruksägaren Anders Svensson i Lomma genom kontoristen G. Eriksson, hvilken företedde i hufvudskrift de under mom. 2:o) och 3:o) i gravationsbeviset upptagna inteckningar och uppgaf Svenssons fordran utgöra på grund af den förra inteckningen 4,875 kronor i kapital och 585 kronor i ränta samt på grund af den senare 1,500 kronor i kapital och 30 kronor i ränta. Å sistnämnda intecknade skuldebref fanns

antecknad, att Olof Hansson den 30 juni 1914 afbetalt 200 kronor å det däri förskrifna kapitalbeloppet.

b) Handlanden N. O. Lundström, hvilken bevakade fordran på grund af här ofvan under mom. 5:o), 6:o) och 8:o) upptagna inteckningar till belopp af 42,271 kronor 40 öre i kapital samt ränta därå från den 27 maj 1913, efter 5 $\frac{1}{2}$ % å 37,271 kronor 40 öre och efter 6 % å 5,000 kronor. Lundström, som härutöfver framställde anspråk på ersättning för ofvan omförmälda lagsökningskostnad med 20 kronor, erinrade, att de af honom bevakade inteckningarna förut inlämnats till öfverexekutor.

c) Kommissionären Oskar Berggren, hvilken företedde i hufvudskrift den ofvan under mom. 7:o) upptagna inteckning och på grund däraf bevakade 5,000 kronor med ränta från den 5 juni 1913.

Den under mom. 4:o) i gravationsbeviset upptagna inteckningen bevakades icke vid auktionen.

Vidare företrädde gjutaren P. E. Petterssons hustru Alma Pettersson, hvilken med företeende af ett den 22 augusti 1912 mellan Olof Hansson och P. E. Pettersson upprättadt hyreskontrakt, hvarigenom den senare för ett år från den 1 oktober 1912 och med stadgad uppsägnings-tid af två månader förhyrt en lägenhet uti ifrågavarande fastighet om två rum och kök med källare och vindskontor mot en årlig hyra af 372 kronor att månatligen i förskott erläggas, bevakade Petterssons rätt på grund af detta kontrakt. Hyran var å kontraktet kvitterad för tiden till den 1 april 1916.

Härefter ingaf (80 §) underfogden N. N., hvilken af öfverexekutor förordnats att såsom syssloman uppbära fastighetens hyresafkastning, följande af vederbörliga verifikationer åtföljda

»Redovisning

öfver sysslomannaskap för fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen härstädes enligt öfverexekutors förordnande den 28 juli 1914.

Inkomster.

Lagerarbetaren F. Blomberg hyra för sept.	kronor	17: —
Vaktmästaren Karlsson hyra för sept. och okt.	„	60: —
Banktjänstemannen Hedlund hyra för sept.—dec.	„	96: —
transport kronor		173: —

transport kronor 173: —

Snickaren P. Blomberg hyra för sept. och okt.	„	34: —
Verkmästaren Hallin hyra för sept.—dec.	„	96: —
Styrmannen Andersson hyra för sept.—dec.	„	90: —
Typografen Sundqvist hyra för sept. och okt.	„	38: —
Summa kronor		431: —.

Utgifter.

Förbud delgifvet 10 hyresgäster à kr. 1	kronor	10: —
Malmö stads renhållningsverk enligt räkning	„	42: —
Skorstensfejaren Svensson enligt räkning	„	10: —
Målaren Bergqvist enligt räkning	„	64: 06
Rörledningsfirman Sjögren & C:o enligt räkning	„	23: 14
Sysslomannaarfvode för 3 månader à kr. 25	„	75: —
Saldo	„	206: 80
Summa kronor		431: —.

Malmö den 12 oktober 1914.

N. N.

Underfogde.»

Det i redovisningen upptagna saldo, 206 kronor 80 öre, inbetalades af underfogden.

Härefter och då någon rättsägare utöfver de förut nämnda icke lät sig afhöra uppgjordes följande

Borgenärsförteckning (107 §).

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Gårdsägaren P. A. Lundbergs rätt till servitut enligt af- handling den 20 oktober 1884, in-tecknad den 12 maj 1890	—	—	—
2	Tegelbruksägaren Anders Svenssons fordran på grund af den i gravationsbeviset under mom. 2:o) upptagna in-teckning a) ränta efter 6 % å 4,875 kronor från ²⁴ / ₁₁ 1912 till ²⁴ / ₁₁ 1914	585 —	—	585 —
	b) kapital	4,875 —	4,875 —	—
3	Anders Svenssons fordran på grund af in-teckningen under mom. 3:o) i gravationsbeviset a) ränta efter 5 % å 1,500 kronor från ⁵⁰ / ₆ till ²⁴ / ₁₁ 1914 b) af kapitalbeloppet	30 —	—	30 —
		1,500 —	1,500 —	—
4	Gäldenären Olof Hansson jämlikt 25 § tredje stycket in- teckningsförordningen på grund af afbetalning tillkom- mande andel i sist omförmälda in-teckning	200 —	—	—
	skall enligt U. L. 116 § 2 mom. andra punkten be- talas kontant	—	—	200 —
5	Innehafvaren af den under mom. 4:o) i gravationsbeviset upptagna, vid auktionen icke bevakade in-teckningen a) ränta efter 6 % å 6,153 kronor 60 öre enligt U. L. 112 § beräknad för ett år	369 ²¹ / ₁₀₀	—	369 ²¹ / ₁₀₀
	b) kapitalbeloppet	6,153 ⁶⁰ / ₁₀₀	6,153 ⁶⁰ / ₁₀₀	—
6	Kostnaderna för förfarandet: a) auktionsprovision beräknad till 1 ¹ / ₂ % af värderingssumman ¹⁾ 1.050: — b) slagafgift och utroparens arfvode 2: 25 c) kungörelse i Post- och Inrikestidningar 15: 15 d) d:o i Sydsvenska Dagbladet 9: 90 e) d:o i Länskungörelserna 2: 75 f) lagfartsbevis 3: — g) gravationsbevis 4: 25 h) taxeringsbevis 1: 50 i) utmätnings- och värderingskostnad 19: — j) stämpel och lösen för protokoll vid auk- tion och köpeskillingslikvid högst 12: — k) stämpel och lösen för salubref å fastigheten 3: — l) laga kraft bevis ang. auktionen 2: 55 m) postporton 1: 15			
	Summa 1,126: 50	1,126 ⁵⁰ / ₁₀₀	—	1,126 ⁵⁰ / ₁₀₀
		14,839 ³¹ / ₁₀₀	12,528 ⁶⁰ / ₁₀₀	2,310 ⁷¹ / ₁₀₀

¹⁾ Jfr sid. 244 not 1.

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport	14,839 31	12,528 60	2,310 71
7	Handlanden N. O. Lundströms fordran på grund af den i gravationsbeviset under mom. 5:o) upptagna inteckning			
	a) ränta efter 5 $\frac{1}{2}$ % å 17,271 kronor 40 öre från $\frac{27}{5}$ 1913 till $\frac{24}{11}$ 1914	1,416 98	—	1,416 98
	b) kapital	17,271 40	—	17,271 40
8	N. O. Lundströms fordran på grund af de under mom. 6:o) upptagna inteckningar			
	a) ränta efter 5 $\frac{1}{2}$ % å 20,000 kronor från $\frac{27}{5}$ 1913 till $\frac{24}{11}$ 1914	1,640 84	—	1,640 84
	b) kapital	20,000 —	—	20,000 —
9	Kommissionären Oskar Berggrens fordran på grund af inteckningen under mom. 7:o) i gravationsbeviset			
	a) ränta efter 5 $\frac{1}{2}$ % å 5,000 kronor från $\frac{5}{6}$ 1913 till $\frac{24}{11}$ 1914	404 10	—	404 10
	b) kapital	5,000 —	—	5,000 —
10	N. O. Lundströms fordran på grund af inteckningen under mom. 8:o) i gravationsbeviset			
	a) ränta efter 6 % å 5,000 kronor från $\frac{27}{5}$ 1913 till $\frac{24}{11}$ 1914	447 50	—	447 50
	b) kapital	5,000 —	—	5,000 —
11	N. O. Lundströms fordran för lagsökningskostnad	20 —	—	20 —
12	Malmö stads fordran för oguldna kommunalutskylder, 499 kronor 20 öre, jämte uppbördsprovision, 14 kronor 97 öre	514 17	—	514 17
13	Gjutaren P. E. Petterssons ointecknade nyttjanderätt enligt hyreskontrakt den 22 augusti 1912	—	—	—
	Summa	66,554 30	12,528 60	54,025 70

Efter antecknande häraf bestämdes lägsta budet i enlighet med 113 § utsökningslagen genom sammanräkning af de fordringsbelopp, som i förestående förteckning upptagits före handlanden N. O. Lundströms fordringar, samt kostnaderna för förfarandet, eller alltså posterna n:o 2 till och med n:o 6. Från den sålunda erhållna summan 14,839 kronor 31 öre, gjordes emellertid afdrag för fastighetens behållna afkastning, utgörande enligt redovisning 206 kronor 80 öre, hvarefter återstod 14,632 kronor 51 öre. Det tillkännagafs alltså (113 §), att det lägsta bud, som, där ej förening mellan vederbörande rättsägare blefve träffad enligt 126 § 2 mom. utsökningslagen, kunde vid auktionen vardas

antaget, måste öfverstiga sist nämnda summa, äfvensom att försäljningen komme att ske under förbehåll om beståndet af den servitutsrätt, till säkerhet hvarför inteckning i fastigheten blifvit beviljad den 12 maj 1890. Till upplysning för rättsägare och spekulanter meddelades vidare (116 §), att i afräkning å blifvande köpeskillning komme att i fastigheten innestå ett belopp af 12,528 kronor 60 öre, hvaremot återstoden af köpeskillningen måste gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § utsökningslagen till annat föranledde.

Efter det förestående borgenärsförteckning blifvit för närvarande rättsägare och spekulanter uppläst (119 §), tillkännagåfvos följande ytterligare villkor för försäljningen:

— — — Jfr. Exempel I (sid. 245—246).

Till ledning för spekulanterna meddelades härefter dels (119 §), att försäljningen komme att ske genom utrop i upp- och afslag, å hvilket försäljningssätt tydlig beskrifning lämnades (P. U. L. 12 §), dels (123 §) att fastigheten först komme att utbjudas under förbehåll om beståndet af gjutaren Pettersons nyttjanderätt enligt hyreskontraktet den 22 augusti 1912, men att, om ur den då bjudna köpeskillningen borgenär, som ägde bättre rätt än Pettersson, ej kunde erhålla full godtgörelse och sådan borgenär ej samtyckte, att vid det skedda utropet finge förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillningen bruste genast af Pettersson erlades, fastigheten komme att ånyo utropas utan förbehåll om beståndet af Petterssons nyttjanderätt, samt att om köpeskillningen då stege högre, detta utrop skulle gälla men att i annat fall det skulle stå fast vid det första.

Häruppå skreds till utrop af fastigheten under ofvan angifna försäljningsvillkor. Först utropades fastigheten under förbehåll om beståndet af den gjutaren Pettersson tillförsäkrade nyttjanderätt (123 §), dels i uppslag utan att något bud därvid afgafs, dels i afslag, hvarvid summan minskades ända ned till ett öre utan att ändock bud gjordes.

Därefter skedde utrop utan förbehåll om beståndet af sagda nyttjanderätt, först i uppslag, hvarvid handlanden N. O. Lundström stannade för högsta budet, 20,000 kronor, som med klubbslag fästes. Sedan till den sålunda erhållna uppslagssumman lagts dubbla beloppet af det å fastigheten af utmätningsmannen satta värdet, utropades ånyo utan förbehåll om nyttjanderättens bestånd fastigheten för 160,000 kronor, hvilken summa småningom genom afslag minskades till dess beloppet nedgått till 65,000 kronor, då Lundström ropade »mitt».

Lundström förklarade, att de af honom bevakade inteckningarna finge utgöra pant för hans skuld i följd af inropet, och godkändes denna

säkerhet af öfverexekutor, som alltså förklarade fastigheten såld till Lundstöm för det senast af honom gjorda budet, 65,000 kronor.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

N. N.

Öfverexekutor.

Protokoll, hållet inför Öfverexekutor i Malmö den 24 november 1914.

Sedan handlanden N. O. Lundström å exekutiv auktion den 13 oktober 1914 inropat fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen härstädes, å hvilken fastighet muraren Olof Hansson senast erhållit lagfart, hade sammanträde för köpeskillingens fördelning blifvit utsatt att hållas inför öfverexekutor här å rådhuset klockan 12 denna dag.

Då nu detta ärende företogs till behandling, inställde sig köparen personligen samt af öfriga inteckningshafvare tegelbruksägaren Anders Svensson i Lomma och kommissionären Oskar Berggren i Malmö, hvarjämte stadsfogden N. N. tillstädeskom.

Svensson upplyste, att de af honom vid auktionen bevakade inteckningarna numera vore pantsatta för lån i sparbanken Bikupan här i Malmö. Denna uppgift vitsordades af verkställande direktören i nämnda sparbank, godsägaren J. Holmström, hvilken, personligen tillstädes, företedde i hufvudskrift de båda under mom. 2:o) och 3:o) i gravationsbeviset upptagna inteckningarna. Det antecknades, att å förstnämnda intecknade skuldebref icke förekom någon påskrift om räntebetalning, men att å det senare antecknats, att räntan vore gulden till den 30 juni 1914.

Handlanden Lundström bestred, att ränta å den förra inteckningen finge utgå för längre tid än ett år och hänförde sig i sådant afseende till följande nu ingifna skrift:

»Till Öfverexekutor i Malmö. Vid exekutiv auktion den 13 oktober detta år uppgaf tegelbruksägaren Anders Svensson, hvilken är innehafvare af de båda första inteckningarna i fastigheten n:o 15 kvarteret Oxen härstädes, att han hade två års räntor att fordra å den första

inteckningen. Emellertid påstår gäldenären, att räntan å denna inteckning är gulden till den 24 nov. 1913. Vid sådant förhållande yrkar jag vördsamt, att ränta må utgå endast från sistnämnda dag. Min rätt är nämligen däraf beroende, då jag innehar flera efterföljande inteckningar, af hvilka den sista icke lär kunna till fullö utgå ur köpeskillingen.

Malmö den 12 nov. 1914.

N. O. Lundström.»

Vid denna skrift fanns fogad vidimerad afskrift af följande kvitto:

»Af herr muraremästaren Olof Hansson emottagit för ränta å inteckningar i tomten n:o 15 kvarteret Oxen en växel förfallen till betalning den 24 aug. Räntan 2 år 755 kronor, växelränta 11 kronor 33 öre; summa 766: 33, som härmed kvitteras.

Malmö den 24 maj 1913.

Anders Svensson.»

Lundström uppgaf, att den i kvittot omförmälda växeln behörigen inlösts af Hansson.

Svensson förklarade i anledning häraf, att de af honom vid auktionstillfället uppgifna räntebeloppet bevakats i enlighet med de å hans kontor förda räkenskaper, hvilka han antog vara riktiga. Att han utfärdat omförmälda kvitto, ville han icke bestrida, men förmenade det samma afse ränta för längre tid tillbaka. Då han emellertid icke nu kunde förebbringa utredning härom, ville han icke motsätta sig, att den del af bevakade räntebeloppet, som icke vore ostridig, afsattes såsom tvistig. Godsägaren Holmström förklarade sig icke hafva något att häremot erinra.

Härefter föredrogs följande af underfogden N. N. ingifna af vederbörliga verifikationer åtföljda

»Redovisning

öfver sysslomannaskap för fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen under tiden den 13 oktober till den 24 november 1914.

Inkomster:

Lagerarbetaren F. Blomberg hyra för okt. o. nov.	kronor	34: —
Vaktmästaren Karlsson hyra för nov.	„	30: —
Snickaren P. Blomberg d:o för nov.	„	17: —
Transport kronor		81: —

	Transport kronor	81: —
Typografen Sundqvist hyra för nov.	„	19: —
Enkan Karna Nilsson d:o för oktober och resterande hyra för september	„	29: 75
	Summa kronor	129: 75.

Utgifter:

Brandstodsafgift till bolaget Skåne enl. kvitto	kronor	73: —
Sysslomannaarfvode för tiden $\frac{1}{11}$ — $\frac{24}{11}$ efter 25 kr. för månad	„	20: —
Saldo	„	36: 75
	Summa kronor	129: 75.

Malmö den 24 november 1914.

N. N.

Underfogde.»

Det i redovisningen upptagna saldo, 36 kronor 75 öre, hade af underfogden inbetalts till öfverexekutor, och upptogs alltså till fördelning följande tillgångar:

Den af köparen utfästa köpeskillingen	kronor	65,000: —
Behållen hyresafkastning af fastigheten enligt den vid auktionen lämnade redovisning	„	206: 80
Behållen hyresafkastning enligt nu ingifven redo- visning	„	36: 75
	Summa kronor	65,243: 55.

Till grund för fördelningen lades den vid auktionen upprättade borgenärsförteckningen, enligt hvilken skulle i afräkning å köpeskillingen inestå i fastig- heten ett belopp af	„	12,528: 60
hvidan alltså till fördelning återstod	„	52,714: 95
	Summa kronor	65,243: 55.

Fördelningen verkställdes härefter på sätt framgår af följande

Fördelningslängd.

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärkingar
1	Ränta å Anders Svenssons i gravationsbeviset under mom. 2:o) upptagna och nu hos sparbanken Bikupan pantsatta inteckning, såvidt beloppet är ostridigt	292 50	
2	Ränta å samma inteckning för tiden ²⁴ / ₁₁ 1912 till ²⁴ / ₁₁ 1913	292 50	Som Svenssons och sparbankens anspråk att utbekomma detta belopp är tvistigt, hänvisas Svensson, sparbanken eller annan, hvars rätt är af frågan beroende, att sin talan vid vederbörlig domstol efter stämning utföra, och varder fordrade beloppet afsatt intill dess frågan om bättre rätt därtill blifvit slutligen afgjord (151 \$). Därest beloppet eller någon del där af finnes icke tillkomma Svensson eller sparbanken, skall detsamma, så långt det förslår, användas till täckande af hvad som brister i betalning å kapitalet af den här nedan under n:o 10 upptagna inteckningen (152 \$).
3	Ränta å Anders Svenssons under mom. 3:o) i gravationsbeviset upptagna och nu jämväl hos sparbanken Bikupan pantsatta inteckning	30 —	
4	Gäldenären Olof Hansson på grund af afbetalning tillkommande andel i samma inteckning	200 —	Den 20 oktober 1914 har stadsfogden N. N. tagit i mät det gäldenären enligt borgenärsförteckningen tillkommande beloppet, 200 kronor, till gäldande af Malmö stads fordran å oguldna kommunalutskylder för 1913 jämte uppbördsprovision, och har förbud samma dag delgifvits öfverexekutor att utbetala beloppet till annan än stadsfogden, hvadan beloppet kommer att hållas denne till handa.
5	Ränta å den i gravationsbeviset under mom. 4:o) upptagna, hvarken vid auktionen eller detta sammanträde bevakade inteckningen	369 21	Då intecknade skuldebrevet icke blifvit företedt, skall beloppet, för den händelse detsamma eller någon del där af finnes icke böra tillkomma den borgenär, för hvars fordran det blifvit beräknadt, så långt det förslår, användas till täckande af hvad som brister i betalning å kapitalet af den här nedan under n:o 10 upptagna inteckningen (152 \$).
Transport kronor		1,184 21	

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärkningar
	Transport kronor	1,184 21	
6	Kostnaderna för förfarandet	1,126 50	
7	N. O. Lundströms i gravationsbeviset under mom. 5:o) upptagna inteck- ning		
	a) ränta	1,416 98	
	b) kapital	17,271 40	
8	N. O. Lundströms i gravationsbeviset under mom. 6:o) upptagna inteck- ningar		
	a) ränta	1,640 84	
	b) kapital	20,000 —	
9	Oskar Berggrens i gravationsbeviset under mom. 7:o) upptagna inteck- ning		
	a) ränta	404 10	
	b) kapital	5,000 —	
10	N. O. Lundströms i gravationsbeviset under mom. 8:o) upptagna inteck- ning		Under förutsättning att det ofvan såsom tvistigt afsatta beloppet 292 kronor 50 öre, samt det belopp, för hvilket utdelning be- räknats utan att fordringsbeviset blifvit före- tedt, 369 kronor 21 öre, tillhopa 661 kronor 71 öre, eller större eller mindre del af sist sagda belopp finnes icke böra tillkomma de borgenärer, för hvilkas fordringar beloppen afsatts eller beräknats, äger N. O. Lund- ström i afräkning å kapitalbeloppet af vid- stående inteckning uppbära jämväl sagda belopp.
	a) ränta	447 50	
	b) af kapitalbeloppet	4,223 42	
	Summa kronor	52,714 95	

Med ledning häraf uppgjordes följande

Likvid.

Enligt fördelningslängden äger köparen själf upp-
bära och alltså jämlikt 131 § utsökningslagen å
köpeskillingen afräkna kronor 45,000: 14
och har således att kontant gälda „ 7,714: 81
Summa kronor 52,714: 95.

Då nu köparen kontant erlade förestående belopp, 7,714 kronor 81 öre, förklarades han hafva behörigen fullgjort sin betalningsskyldighet, och som auktionen vunnit laga kraft, tillkännagafs, att köpebref skulle i vanlig ordning utfärdas.

Förestående fördelningslängd och köpeskillingslikvid lämnades utan anmärkning af tillstädesvarande borgenärer. Vid sådant förhållande och då auktionen vunnit laga kraft (156 §) fann öfverexekutor skäligen medgifva lyftning utan pant eller borgen af de belopp, som sålunda blifvit borgenärerna tillagda (155 §), dock med undantag af de i fördelningslängden under n:o 2 och 5 upptagna posterna. Utbetalning af öfriga poster ägde härefter rum enligt fördelningslängden.

Härefter tillkännagafs, att öfverexekutor komme att jämlikt 168 § utsökningslagen hos rådstufvurätten göra anmälan om egendomens exekutiva försäljning.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen avslutad.

Som ofvan

N. N.

Öfverexekutor.

Anmärkning: Tillämpningen af stadgandena i 131 § 2 mom. och 161 § utsökningslagen å föreliggande fall gestaltar sig på följande sätt:

Å inteckningen under mom. 2:o) i gravationsbeviset göres följande anteckning: »År 1914 den 24 november, vid sammanträde för fördelning af köpeskillingen för exekutivt försälda fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen här i Malmö, lyftes å förestående intecknade skuldebref upplupen ränta till belopp af 292 kronor 50 öre, hvaremot inteckningshafvarens anspråk att i sådant afseende utbekomma ytterligare 292 kronor 50 öre förklarades tvistigt; betygar N. N. Öfverexekutor».

Å inteckningen under mom. 3:o) i gravationsbeviset göres följande påskrift: »År 1914 den 24 november, vid sammanträde etc., lyftes å detta skuldebref förutom därå intill denna dag upplupen ränta, 30 kronor, 200 kronor af kapitalbeloppet, utgörande gäldenären Olof Hansson enligt borgenärsförteckningen tillkommande och hos honom i mät tagna andel i inteckningen; betygar N. N. Öfverexekutor».

Inteckningarna under mom. 5:o) och 6:o) i gravationsbeviset förses, innan de återställas till köparen af fastigheten, med följande påskrift:

»År 1914 den 24 november, vid sammanträde etc., fick köparen af fastigheten, handlanden N. O. Lundström i Malmö, å köpeskillingen afräkna hela det i detta skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte därå upplupen ränta; betygar N. N. Öfverexekutor».

Å inteckningen under mom. 7:o) i gravationsbeviset göres följande anteckning: »År 1914 den 24 november, vid sammanträde etc., lyftes hela det i förestående skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte därå intill samma dag upplupen ränta; betygar N. N. Öfverexekutor».

Inteckningen under mom. 8:o) i gravationsbeviset förses med följande påskrift: »År 1914 den 24 november, vid sammanträde etc., fick köparen af fastigheten, handlanden N. O. Lundström i Malmö, å köpeskillingen afräkna, förutom ränta å förestående skuldebref, 4,223 kronor 42 öre af det däri förskrifna kapitalbeloppet; betygar N. N. Öfverexekutor». Därest köparen sedermera skulle få ytterligare uppbära större eller mindre belopp å ifrågavarande inteckning, göres jämväl därom anteckning å inteckningshandlingen.

Likaledes skola, därest ytterligare räntelikvid kommer att utfalla å det i gravationsbeviset under mom. 2:o) omförmälda intecknade skuldebrefvet eller innehafvaren af den under mom. 4:o) upptagna inteckningen får lyfta ränta därå, dessa inteckningshandlingar förses med påskrift om förhållandet.

*Protokoll i inteckningsärenden, hållet vid rådstufvurätten i Malmö
den 14 december 1914.*

§ 2836.

Från öfverexekutor här i Malmö hade till rådstufvurätten inkommit en så lydande skrift:

»Till rådstufvurätten i Malmö. Jämlikt 168 § utsökningslagen får öfverexekutor härmed anmäla, att fastigheten n:o 15 i kvarteret Oxen härstädes, om hvars försäljning utan föregående utmätning öfverexekutor förordnat genom utslag den 28 juli 1914 och som den 21 påföljande augusti tagits i mät för gäldande af ägaren, muraren Olof Hansson, för år 1913 påförda kommunalutskylder m. m., blifvit å exekutiv auktion, som förrättats af öfverexekutor den 13 oktober 1914, försåld till handlanden N. O. Lundström, hvilken vid sammanträde inför öfverexekutor för köpeskillingens fördelning den 24 påföljande november fullgjort sin betalningsskyldighet på sätt bilagda vid sammanträdet förda protokoll utvisar. Då borgenärsförteckningen finnes intagen i auktionsprotokollet, bifogas jämväl detta protokoll. Bevis, att auktionen vunnit laga kraft, närslutes. Malmö den 11 december 1914. N. N. Öfverexekutor».

Efter uppläsande häraf och granskning af nämnda vid skrifvelsen fogade handlingar antecknades i anledning af denna anmälan:

dels jämlikt 38 § andra stycket inteckningsförordningen, att ofvan berörda exekutiva åtgärder, hvarom anteckning skett i inteckningsprotokollet den 3 augusti 1914, § 2003, och den 14 september 1914, § 2172, numera vunnit sin afslutning genom fastighetens försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer;

dels jämlikt 23 § samma förordning

att den inteckning, som i fastigheten meddelats den 5 juni 1906 under § 1611 i protokollet, fölle utom det för försäljningen bestämda lägsta budet och att köparen icke fått å köpeskillingen afräkna det i inteckningen förskrifna beloppet utan att detsamma blifvit i reda penningar guld, samt att fastigheten alltså icke vidare häftade för nämnda inteckning eller någon del däraf;

samt att den inteckning, som den 5 juni 1906 under § 1612 i protokollet i fastigheten meddelats för 5,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref samma dag, likaledes fölle utom lägsta budet, men att köparen såsom innehafvare af inteckningen fått å köpeskillingen afräkna, förutom ränta därå, 4,223 kronor 42 öre af det i inteckningen förskrifna kapitalbeloppet, hvadan alltså återstående 776 kronor 58 öre icke kunnat vid fördelningssammanträdet gäldas. Af protokollet vid detta sammanträde framginge emellertid, att såsom tillgång vid fördelningen upptagits, förutom köpeskillingen och den vid borgenärsförteckningens uppgörande tillgängliga afkastningen af fastigheten, sedermera influten afkastning till belopp af 36 kronor 75 öre, hvartill vid borgenärsförteckningens upprättande icke kunnat tagas hänsyn. Då nu enligt 23 § inteckningsförordningen frågan, om och i hvad mån exekutivt försåld fast egendom häftar för intecknad belopp, är beroende af huruvida beloppet enligt borgenärsförteckningen faller utom hvad af köpeskillingen täckes, finge vid bedömande häraf icke tagas hänsyn till berörda först vid fördelningssammanträdet redovisade belopp, utan allenast till den bjudna köpeskillingen och den behållna afkastning, för hvilken afdrag gjorts vid bestämmande af lägsta budet. Af dessa tillgångar, tillhopa 65,206 kronor 80 öre, täcktes enligt borgenärsförteckningen utaf nu ifrågavarande inteckning, förutom räntan, allenast 4,186 kronor 67 öre. Här skulle alltså antecknas, att ifrågavarande den 5 juni 1906 under § 1612 i protokollet meddelade inteckning numera vore gällande för sist sagda belopp, 4,186 kronor 67 öre, jämte ränta därå efter 6 %, men att fastigheten icke vidare häftade för öfverskjutande beloppet, 813 kronor 33 öre, eller ränta därå.

Om hvad sålunda förekommit skulle jämlikt 61 § i förordningen angående inteckning i fast egendom göras vederbörliga anmärkningar i fastighetsboken.

År och dag som ofvan.

På rådstufvurättens vägnar:

N. N.

Exempel IV.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Malmöhus län å landskansliet i Malmö den 2 januari 1915.

§ 2.

Med begäran om verkställighet hade änkan Pernilla Svensdotter i Tykarp den 17 november 1914 låtit genom kontorsskrifvaren F. Håkansson ingifva Konungens befallningshafvandes den 15 föregående oktober meddelade, sedermera laga kraft vunna utslag, hvarigenom sysslomännen i Nils Olssons konkurs, kronolänsmannen N. Andersson och nämndemannen Truls Jespersson, i denna sin egenskap förpliktats att, på grund af ett den 23 mars 1904 dagtecknad och den 11 april samma år i ^{423/}₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 intecknad skuldebref, till Svensdotter utgifva 1,400 kronor med ränta, 126 kronor, äfvensom att ersätta lagsökningskostnaden med 20 kronor, allt vid äfventyr att intecknade egendomen eljes komme att i den ordning utsökningslagen bestämmer säljas å offentlig auktion, som i enlighet med sysslomännens i lagsökningsmålet gjorda yrkande skulle förrättas här å landskansliet.

I anledning häraf hade auktion å egendomen blifvit utlyst att förrättas nästkommande måndag den 4 januari klockan 1 på dagen och särskildt sammanträde med rättsägarne utsatts att äga rum denna dag klockan 11 förmiddagen här å landskansliet. Tid och ort för auktionen och sammanträdet hade i laga ordning kungjorts och särskilda kallelsebref med uppgift därom afsändts till vederbörande rättsägare.

Då sammanträdet å utsatt tid tog sin början, upplästes först Konungens befallningshafvandes utslag den 15 oktober 1914 jämte instrument öfver den på Konungens befallningshafvandes föranstaltande af kronolänsmannen N. N. den 26 påföljande november förrättade värdering af egendomen, hvaraf inhämtades, att egendomen, hvars åbyggnader vore i länets brandstodsbolag försäkrade mot eldskada för sammanlagdt 12,000 kronor, af utmätningsmannen uppskattats till ett saluvärde af 28,500 kronor.

Vidare föredrogos följande handlingar:

a) utdrag af vederbörande häradsrätts lagfartsprotokoll, hvaraf inhämtades, att Nils Olsson den 4 september 1911, § 35, erhållit lagfart å ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35, som han köpt af Jöns Bengtsson enligt köpebref den 8 december 1910, samt att Jöns Bengtsson den 6 maj 1901, § 249, erhållit lagfart å samma hemmansdel, som han genom köpebref den 23 mars 1901 förvärfvat af Anders Mårtensson, hvilkens åtkomst till försälda hemmansdelen i lagfartsärendet styrktes genom ett för Mårtensson den 11 oktober 1875 utfärdadt fastebref å ²¹⁹⁷/₈₁₉₂ mantal Herrestad n:o 35;

b) gravationsbevis af följande lydelse:

»Såvidt Wemmenhögs, Ljunits' och Herrestads domsagas häradsrätts inteckningsprotokoll för de tio sista åren och rättens inteckningsbok utvisa, häftar ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 i Herrestads socken, hvarå Nils Olsson erhållit lagfart den 4 september 1911, § 35, icke för andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än

1:o) den, som den 30 oktober 1893, § 103, beviljats och den 15 januari 1912, § 6, senast förnyats i ²¹⁹⁷/₈₁₉₂ mantal för 6,300 kronor jämte ränta efter 4 %, förvaltningsbidrag beräknadt till $\frac{1}{4}$ % årligen, ersättning för omkostnader vid lånets indrivande eller bevakning intill 100 kronor äfvensom godtgörelse för ränteförlust i händelse af lånets inbetalande i förtid med högst 1 % af resterande kapitalskulden för hvarje återstående år af den bestämda amorteringstiden, allt enligt skuldebref den 25 oktober 1893 af Anders Mårtensson till Skånska hypoteksföreningen eller order;

2:o) den, som den 5 oktober 1896, § 47, beviljats och den 12 mars 1906, § 112, förnyats i ²¹⁹⁷/₈₁₉₂ mantal för 3,780 kronor med 5 % ränta enligt skuldebref den 4 februari 1896 af Anders Mårtensson till Herrestads härads sparbank eller order;

3:o) den, som den 6 maj 1901, § 213, beviljats och den 10 april 1911, § 236, förnyats i ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal för 5,600 kronor ogulden köpeskilling med $5\frac{1}{2}$ % ränta enligt skuldebref den 23 mars 1901 af Jöns Bengtsson till Anders Mårtensson eller order;

4:o) den, som den 11 april 1904, § 146, beviljats och den 16 februari 1914, § 83, förnyats i ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal för 1,400 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 23 mars 1904 af Jöns Bengtsson till Pernilla Svensdotter eller order;

5:o) den, som den 7 juni 1909, § 286, beviljats i ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal för 3,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref samma dag af Jöns Bengtsson till innehafvaren;

6:o) dem, som den 4 september 1911, §§ 52 och 53, beviljats i

⁴²³/₂₀₄₈ mantal för 7,000 kronor med 6 % ränta på grund af två skuldebref, hvartdera å 3,500 kronor med ränta, utfärdade den 8 december 1910 af Nils Olsson till Jöns Bengtsson eller order, gällande dessa in-teckningar med lika rätt sins emellan;

7:o) den, som den 12 februari 1912, § 90, meddelats i ⁴²³/₂₀₄₈ mantal till säkerhet för beståndet af nyttjanderätt, som genom afhandling den 7 november 1911 af Nils Olsson upplåtits till Johan Åkesson i Herrestads kyrkoby.

Detta äfvensom att Nils Olsson tillhöriga ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 enligt Konungens befallningshafvandes förordnande den 15 oktober 1914 skall, därest likvid ej mellankommer, till gäldande af in-tecknad fordran säljas i den för utmätt fast egendom stadgade ordning; betygar Ystad den 24 november 1914. På Domareämbetets vägnar N. N.»

c) följande tre taxeringsbevis:

1) »Enligt Herrestads härads taxeringslängd öfver fast egendom för år 1914 är Nils Olssons konkursbo tillhöriga ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 i socknen af samma namn åsatt ett värde af 31,000 kronor; betygar Ystad i häradsskrifvarekontoret den 28 november 1914. N. N.»

2) »Enligt här förvarade bevillningstaxeringslängder öfver fast egendom blef Nils Olssons konkursbo nu tillhöriga ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 i socknen af samma namn första gången år 1902 åsatt särskildt taxeringsvärde, utgörande 17,500 kronor; betygar Ystad i häradsskrifvarekontoret den 28 november 1914. N. N.»

3) »Enligt här förvarade bevillningstaxeringslängder öfver fast egendom blef Sven Persson nu tillhöriga ⁵⁰⁵/₈₁₉₂ mantal Herrestad n:o 35 i socknen af samma namn första gången år 1902 åsatt särskildt taxeringsvärde, utgörande 5,000 kronor; betygar Ystad i häradsskrifvarekontoret den 28 november 1914. N. N.»

Härefter anmanades tillstädesvarande rättsägare att anmäla och bevaka sina anspråk, hvarvid

a) ombudsmannen i skånska hypoteksföreningen, vice häradshöf-dingen Aug. Söderlund, företedde i hufvudskrift den ofvan under mom. 1:o) i gravationsbeviset anmärkta in-teckningen och uppgaf hypoteksföreningens fordran utgöra 3,645 kronor 86 öre enligt följande

»Uträkning af skånska hypoteksföreningens fordran i ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35, in-tecknad gemensamt med ⁵⁰⁵/₈₁₉₂ mantal i samma hemmansnummer.

Återstående kapitalfordran	Kronor 2,800: —
Upplupen ränta, amorteringsavgift och förvaltningsbidrag till dagen för köpeskillingslikviden ¹⁵ / ₂ 1915	„ 296: 79
Ersättning för ränteförlust i händelse af lånets förtida inbetalning, beräknad till	„ 526: 07
Bevakningskostnader	„ 23: —
Summa kronor 3,645: 86	

b) Häradsdomaren N. Hansson i Öja i egenskap af ordförande i direktionen för Herrestads härads sparbank företedde den under mom. 2:o) i gravationsbeviset anmärkta inteckningen och yrkade utbekomma hvad af intecknade beloppet enligt lag belöpte å konkursboets hemman jämte ränta därå efter 5 % från den 4 februari 1914;

c) Fabrikören G. H. Norström i Ystad med företeende af det ofvan under mom. 3:o) i gravationsbeviset anmärkta intecknade skuldebrevet, hvilket befanns vara ställt att betalas sex månader efter uppsägning och enligt påskrift å skuldebrevet blifvit den 20 juni 1914 uppsagt till betalning den 22 december 1914, yrkade erhålla kontant likvid för det däri förskrifna beloppet, 5,600 kronor, med 5 ¹/₂ % ränta från den 9 mars 1914;

d) Änkan Pernilla Svensdotter genom kontorsskrifvaren F. Håkansson yrkade att på grund af den i gravationsbeviset under mom. 4:o) upptagna, förut till Konungens befallningshafvande ingifna inteckningen utbekomma 1,400 kronor med 6 % ränta från den 23 mars 1913 äfvensom att utfå ersättning för lagsökningskostnaden med 20 kronor enligt Konungens befallningshafvandes utslag den 15 oktober 1914;

e) Handlanden P. F. Strömberg i Eslöf företedde inteckningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset och bevakade på grund däraf fordran till belopp af 3,000 kronor jämte ränta efter 6 % från den 7 juni 1914;

f) Förre hemmansägaren Jöns Bengtsson yrkade betalning för 7,000 kronor med 6 % ränta från den 8 juni 1913 på grund af de under mom. 6:o) i gravationsbeviset anmärkta intecknade skuldebrefven, hvilka af Bengtsson företeddes;

g) Sysslomännen i Nils Olssons konkurs anmälde till betalning dels kostnader för egendomens förvaltning under konkursen, enligt räkning utgörande 116 kronor 24 öre, dels arfvode för konkursförvaltningen, hvilket enligt borgenärsbeslut skulle utgå ur boets fasta egendom med 5 % af senaste taxeringsvärdet eller således 1,550 kronor. Mot anspråket på ersättning för konkurskostnader gjordes ingen anmärkning, men det äskade arfvodet bestreds af Strömberg och Jöns Bengtsson,

hvilka ansågo detsamma oskäligt högt och icke ville medgifva högre arfvode än efter 1 % å taxeringsvärdet, helst egendomen vore utarrenderad och sysslomännens besvär med förvaltningen därför varit ringa;

h) Kronofogden N. N. yrkade betalning med förmånsrätt enligt 17 kap. 6 § handelsbalken för oguldna kronoutsylder för år 1914 till belopp af 92 kronor 10 öre.

Efter antecknande häraf tillkännagafs, att med ledning af hvad sålunda förekommit borgenärsförteckning skulle genom Konungens befallningshafvandes försorg upprättas till den förestående auktionen, som komme att äga rum härstädes nästkommande måndag den 4 januari klockan 1 på dagen.

Då vidare ej förekom, förklarades sammanträdet afslutadt.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

*Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Malmöhus
län å landskansliet i Malmö den 4 januari 1915.*

§ 11.

Såsom protokollet för den 2 januari 1915, § 2, utvisar, hade exekutiv auktion blifvit utlyst att förrättas här å landskansliet denna dag klockan 1 på dagen. Kungörelse om auktionen och sammanträdet hade varit införd i Post- och Inrikestidningar den 4, 7 och 11 december, i tidningen Ystads Allehanda den 15 december och i länskungörelserna den 1 december, allt 1914, äfvensom uppläst i samtliga kyrkor inom Wemmenhøgs, Ljunits' och Herrestads domsaga. Särskilda kallelsebreff till auktionen och sammanträdet med angifvande, att försäljningen skulle äga rum till gäldande af Pernilla Svensdotters den 11 april 1904 in-tecknade fordran å 1,400 kronor med ränta (103 §), hade den 2 december 1914 afsändts till följande rättsägare: Skånska hypoteksföreningen, Herrestads härads sparbank, fabrikören G. H. Norström i Ystad, hand-landen P. F. Strömberg i Eslöf, förre hemmansägaren Jöns Bengtsson och åboen Johan Åkesson, båda i Herrestad, samtliga i uppgifven egen-skap af in-teckningshafvare, äfvensom till kronofogden i orten samt änkan

Pernilla Svensdotter och sysslomännen i konkursen, kronolänsmannen N. Andersson och nämndemannen Truls Jespersson.

Vid auktionens början upplästes ånyo de vid borgenärssammanträdet föredragna handlingarna i ärendet (106 §). Därefter föredrogs följande med ledning af gravationsbeviset och förhandlingarna vid sammanträdet af Konungens befallningshafvande upprättade

Borgenärsförteckning (107 §).

Ord-n:o	Borgenärens eller rättsägarens namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet.	Fordrings-beloppet	Belopp, som skall inneslå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Sysslomännens anspråk på kostnader och arvode för egendomens förvaltning upptages jämlikt 107 § U. L., jämförd med 67 § fjärde stycket konkurslagen, framför alla förmånsrätt ägande fordringar och utföres, ehuru detsamma delvis är tvistigt, jämlikt 108 § U. L. med fordrade beloppet	1,666 24	—	1,666 24
2	Oguldna kronoutskylder för 1914	92 10	—	92 10
3	Skånska hypoteksföreningens fordran på grund af inteckningen under mom. 1:o) i gravationsbeviset			
	a) upplupen ränta och amorteringsavgift samt förvaltningskostnader enligt uträkning	296 79	—	296 79
	b) ersättning för ränteförlust i händelse af lånets förtida inbetalning, beräknad till	526 07	—	526 07
	c) kostnader för bevakande af hypoteksföreningens fordran	23 —	—	23 —
	d) efter amortering återstående kapitalfordran enligt uppgift	2,800 —	—	—
	skall jämlikt U. L. 116 § 1 mom. andra punkten betalas kontant			2,800 —
4	Konkursboet enligt 25 § tredje stycket inteckningsförordningen på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i omförmälda, för ^{423/2048} och ^{505/8192} mantal Herrestad n:o 35 gemensamma inteckning utgör skillnaden mellan det belopp, hvartill inteckningen enligt U. L. 115 § 1 mom. skall upptagas i borgenärsförteckningen, och hypoteksföreningens återstående kapitalfordran (posten 3 d ofvan). Enligt 115 § 1 mom. skall af inteckningens hela kapitalbelopp, 6,300 kronor, här upptagas det belopp, hvarför ^{423/2048} mantal svarar i för-			
	Transport	5,404 20	—	5,404 20

Ord.- n:o	Borgenärens eller rättsägarens namn; fordrings- eller rättighetens beskaffenhet.	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport hållande till $\frac{505}{8192}$ mantal; och enligt 32 § intecknings- förordningen skall detta belopp, vid det förhållande att hemmansdelarna icke vid tiden för inteckningens till- komst voro åsatta särskilda taxeringsvärden, beräknas efter den uppskattning till allmän bevilning för hvar- dera hemmansdelen, som därefter första gången skett, eller således efter 1902 års taxeringsvärden, utgörande för $\frac{423}{2048}$ mantal 17,500 kronor och för $\frac{505}{8192}$ mantal 5,000 kronor. Beloppet utgör efter denna beräknings- grund $\frac{175}{225}$ eller $\frac{7}{9}$ af 6,300 kronor eller således 4,900 kronor. Skillnaden mellan detta belopp och hypoteks- föreningens återstående kapitalfordran, 2,800 kronor, upp- tages alltså här såsom konkursboets andel i omförmälda inteckning med 2,100 — och skall enligt U. L. 116 § 2 mom. andra punkten betalas kontant 2,100 —	5,404 20	—	5,404 20
5	Herrestads härads sparbanks fordran på grund af den under mom. 2:o) i gravationsbeviset anmärkta, för $\frac{423}{2048}$ och $\frac{505}{8192}$ mantal Herrestad n:o 35 gemensamma intecknin- gen skall enligt U. L. 115 § 1 mom. upptagas till det belopp, hvarför den förra hemmansdelen svarar i för- hållande till den senare. Detta belopp utgör enligt den här ofvan under n:o 4 angifna beräkningsgrund $\frac{7}{9}$ af hela det i inteckningen förskrifna beloppet, 3,780 kronor med ränta; och upptages alltså här a) ränta efter 5 %, beräknad från $\frac{4}{2}$ 1914 till $\frac{15}{2}$ 1915, å $\frac{7}{9}$ af 3,780 kronor eller således å 2,940 kronor 151 49 b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{7}{9}$ eller 2,940 — som enligt U. L. 116 § 1 mom. andra punkten skall betalas kontant 2,940 —	151 49 2,940 —	—	151 49 2,940 —
6	Fabrikören G. H. Norströms fordran på grund af inteck- ningen under mom. 3:o) i gravationsbeviset a) ränta efter 5 $\frac{1}{2}$ % å 5,600 kronor från $\frac{9}{3}$ 1914 till $\frac{15}{2}$ 1915 287 47 b) kapitalbeloppet 5,600 — skall såsom förfallet till betalning före $\frac{15}{2}$ 1915 jäm- likt U. L. 116 § 2 mom. första punkten i enlighet med inteckningshafvarens yrkande gäldas kontant 5,600 —	287 47 5,600 —	—	287 47 5,600 —
	Transport	16,483 16	—	16,483 16

Ord-n:o	Borgenärens eller rättsägarens namn; fordrings- eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet		Belopp, som skall innestå i egendomen		Belopp, som skall betalas kontant	
	Transport	16,483	16	—	—	16,483	16
7	Kostnaderna för förfarandet:						
	a) auktionsprovision beräknad å värderings- summan ¹⁾	187	50				
	b) kungörelse i Post- och Inrikestidningar	16	29				
	c) d:o i Ystads Allehanda	12	15				
	d) d:o i Länskungörelserna	4	—				
	e) utdrag ur lagfartsprotokollet	6	—				
	f) gravationsbevis	2	75				
	g) taxeringsbevis	4	50				
	h) värderingskostnad	16	76				
	i) protokoll vid borgenärssammanträde, auk- tion och köpeskillingslikvid högst	15	—				
	j) salubref	3	—				
	k) laga kraft bevis angående auktionen	2	55				
	l) postporton	1	10				
	Summa 271: 60	271	60	—	—	271	60
		16,754	76	—	—	16,754	76
8	Pernilla Svendsdotters fordran på grund af inteckningen under mom. 4:o) i gravationsbeviset						
	a) ränta efter 6 % å 1,400 kronor från ²³ / ₃ 1913 till ¹⁵ / ₂ 1915	159	13	—	—	159	13
	b) kapitalbeloppet	1,400	—	—	—	1,400	—
9	Handlanden P. F. Strömbergs fordran på grund af inteck- ningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset						
	a) ränta efter 6 % å 3,000 kronor från ⁷ / ₆ 1914 till ¹⁵ / ₂ 1915	124	—	—	—	124	—
	b) kapitalbeloppet	3,000	—	—	—	3,000	—
10	Jöns Bengtssons fordran på grund af den i gravations- beviset under mom. 6:o) anmärkta, den 4 september 1911 under § 52 i protokollet beviljade inteckningen						
	a) ränta efter 6 % å 3,500 kronor från ⁸ / ₆ 1913 till ¹⁵ / ₂ 1915	354	08	—	—	354	08
	b) kapitalbeloppet	3,500	—	—	—	3,500	—
11	Jöns Bengtssons fordran på grund af den i gravations- beviset under mom. 6:o) anmärkta, den 4 september 1911 under § 53 i protokollet beviljade inteckningen						
	a) ränta efter 6 % å 3,500 kronor från ⁸ / ₆ 1913 till ¹⁵ / ₂ 1915	354	08	—	—	354	08
	b) kapitalbeloppet	3,500	—	—	—	3,500	—
	Anmärkning: De under n:o 11 i förteckningen upptagna posterna äga lika rätt med de under n:o 10 upptagna.						
	Transport	29,146	05	—	—	29,146	05

¹⁾ Jfr sid. 244 not 1.

Ord-n:o	Borgenärens eller rättsägarens namn; fordrings- eller rättighetens beskaffenhet.	Fordrings-beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen		Belopp, som skall betalas kontant
12	Transport Johan Åkessons nyttjanderätt enligt afhandling den 7 november 1911, intecknad den 12 februari 1912	29,146 05	—	—	29,146 05
13	Pernilla Svendsdotters fordran på godtgörelse för lagsök-ningskostnaden	20 —	—	—	20 —
Summa		29,166 05	—	—	29,166 05

Efter antecknande häraf bestämdes lägsta budet genom sammanräkning af de fordringsbelopp, som i förestående förteckning upptagits före Pernilla Svendsdotters intecknade fordran, samt kostnaderna för förfarandet, utgörande dessa poster tillhopa 16,754 kronor 76 öre; och tillkännagafs dels jämlikt 113 § utsökningslagen, att det lägsta bud, som, där ej förening mellan vederbörande rättsägare blefve träffad enligt 126 § 2 mom. samma lag, finge vid auktionen antagas, måste öfverstiga nämnda summa, dels jämlikt 116 § utsökningslagen, att köpeskillingen skulle i dess helhet gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § samma lag till annat föranledde.

Härefter tillkännagåfvos följande ytterligare villkor för försäljningen.
— — — — Jfr. Exempel I (sid. 245—246).

Efter det underrättelse (119 §) meddelats om sättet för försäljningen, som skulle äga rum i uppslag (120 §), skreds nu till utrop af egendomen. Först utropades egendomen under förbehåll om beståndet af Johan Åkessons intecknade nyttjanderätt, hvarvid Åkesson stannade för högsta budet, 18,300 kronor, som med klubbslag fästes. Då det befanns, att ur den sålunda bjudna köpeskillingen borgenärer med bättre rätt än Åkesson icke kunde erhålla full godtgörelse för sina fordringar samt dessa borgenärer icke ville medgifva, att vid det skedda utropet finge förblifva, och Åkesson ej heller erbjöd sig att erlægga bristen, utropades härefter egendomen utan förbehåll om beståndet af Åkessons nyttjanderätt. Härvid stannade efter flera bud och öfverbud garfvaren G. A. Strömberg i Ystad för högsta budet 25,380 kronor, som med klubbslag fästes. G. A. Strömberg inbetalade genast i reda penningar en sjättedel af köpeskillingen med 4,230 kronor. Konungens befallningshafvande godkände det sålunda gjorda budet och tillkännagaf, att sammanträde för köpeskillingens fördelning komme att äga rum här å landskansliet den 15 nästkommande februari klockan 11 förmiddagen.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Malmöhus län å landskansliet i Malmö den 15 februari 1915.

§ 101.

Sedan garfvaren G. A. Strömberg i Ystad å exekutiv auktion den 4 januari 1915 inropat ⁴²⁸/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 i Herrestads socken, å hvilken egendom Nils Olsson senast erhållit lagfart, hade sammanträde för fördelning af köpeskillingen blifvit utsatt att äga rum här å landskansliet denna dag klockan 11 förmiddagen.

Då nu detta ärende företogs till behandling, hade köparen inställt sig personligen samt af inteckningshafvarne Skånska hypoteksföreningen genom sin ombudsman, vice häradshöfdingen Aug. Söderlund, fabrikören G. H. Norström, änkan Pernilla Svensdotter genom kontorsskrifvaren F. Håkansson, handlanden P. F. Strömberg i Eslöf och förre hemmansägaren Jöns Bengtsson i Herrestad personligen äfvensom sysslomännen i konkursen, kronolänsmanen N. Andersson och nämndemannen Truls Jespersson.

Vice häradshöfdingen Söderlund företedde ånyo det i gravationsbeviset under mom. 1:o) anmärkta intecknade skuldebrevet och förklarade å sin hufvudmans vägnar, att som köparen till hypoteksföreningen aflämnat ny omslagsrevers å föreningens återstående i egendomen intecknade fordran, föreningen medgåfve, att af dess vid borgenärssammanträdet bevakade fordran ett belopp af 2,800 kronor finge i afräkning å köpeskillingen innestå i egendomen, och att i följd häraf föreningen alldeles afstode från sitt anspråk på ersättning för ränteförlust med 526 kronor 7 öre, hvadan alltså af föreningens bevakade fordran allenast de i borgenärsförteckningen under n:o 3 a) och c) upptagna posterna, tillhopa 319 kronor 79 öre, behöfde kontant gäldas.

Handlanden P. F. Strömberg medgaf likaledes, att kapitalbeloppet af den utaf honom bevakade inteckningen, 3,000 kronor, finge innestå i egendomen.

På grund häraf uppgjordes följande

Likvid.

Köparen äger enligt medgifvande af vederbörande inteckningshafvare å köpeskillingen afräkna sammanlagdt

har vid auktionen kontant erlagt ” 4,230: —

och har sålunda att ytterligare erlägga ” 15,350: —

Summa 25,380: —

Köparen erlade nu i reda penningar kronor 15,350: —

och som han förut erlagt ” 4,230: —

upptogs till fördelning kronor 19,580: —

Härefter verkställdes fördelningen på sätt framgår af följande

Fördelningslängd.

Ordn. n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärknin- gar
1	Sysslomännens anspråk på kostnader och arfvode för egendomens förvaltning, såvidt beloppet är ostridigt	426 24	
2	Samma anspråk, såvidt detsamma blifvit af inteckningshafvare bestridt	1,240 —	Som sysslomännens anspråk att utbe- komma detta belopp är af tvistig beskaf- fenhet, hänvisas sysslomännen eller annan, hvars rätt är af frågan beroende, att sin talan vid vederbörlig domstol efter stämning utföra; och varder emellertid fordrade be- loppet afsatt intill dess frågan om bättre rätt därtill blifvit slutligen afgjord (151 §). Skulle beloppet eller någon del däraf finnas icke tillkomma sysslomännen, skall det- samma, så långt det förslår, användas till täckande af hvad som brister i betalning å hufvudstolen af de här nedan under n:o 11 och 12 upptagna inteckningar (152 §).
3	Kronoutskylder för 1914	92 10	
4	Skånska hypoteksföreningens fordran på grund af inteckningen under mom. 1:o i gravationsbeviset, såvidt icke anstånd därmed lämnats eller bevak- ningen återkallats, a) ränta, amortering och förvaltnings- kostnader	296 79	
	b) bevakningskostnader	23 —	
5	Konkursboet på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i samma inteckning	2,100 —	
6	Herrestads härads sparbanks fordran på grund af inteckningen under mom. 2:o i gravationsbeviset a) ränta	151 49	
	b) kapital	2,940 —	
7	Fabrikören G. H. Norströms fordran på grund af inteckningen under mom. 3:o i gravationsbeviset a) ränta	287 47	
	b) kapital	5,600 —	
Transport kronor		13,157 09	

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Anmärkningar
	Transport kronor	13,157 09	
8	Kostnaderna för förfarandet	271 60	
9	Pernilla Svendsdotters fordran på grund af inteckningen under mom. 4:o) i gravationsbeviset		
	a) ränta	159 13	
	b) kapital	1,400 —	
10	Handlanden P. F. Strömbergs fordran på grund af inteckningen under mom. 5:o) i gravationsbeviset, såvidt icke anstånd därmed lämnats, ...	124 —	
11	Jöns Bengtssons fordran på grund af den i gravationsbeviset under mom. 6:o) anmärkta, den 4 september 1911 under § 52 i protokollet beviljade inteckningen		Under förutsättning att det ofvan såsom tvistigt afsatta beloppet, 1,240 kronor, eller större eller mindre del där af finnes icke böra tillkomma sysslomännen, äger Jöns Bengtsson i afräkning å kapitalbeloppet af vidstående inteckning uppbära jämväl hälften af hvad sålunda frångår sysslomännen.
	a) ränta	354 08	
	b) af kapitalbeloppet	1,880 01	
12	Jöns Bengtssons fordran på grund af den i gravationsbeviset under mom. 6:o) anmärkta, den 4 september 1911 under § 53 i protokollet beviljade inteckningen		Under förutsättning att det ofvan såsom tvistigt afsatta beloppet, 1,240 kronor, eller större eller mindre del där af finnes icke böra tillkomma sysslomännen, äger Jöns Bengtsson i afräkning å kapitalbeloppet af vidstående inteckning uppbära jämväl hälften af hvad sålunda frångår sysslomännen.
	a) ränta	354 08	
	b) af kapitalbeloppet	1,880 01	
	Summa kronor	19,580 —	

Då förestående likvid och fördelningslängd lämnades utan anmärkning af tillstådesvarande borgenärer och auktionen vunnit laga kraft, faun Konungens befallningshafvande skäligt (155 och 156 §§) medgifva lyftning utan pant eller borgen af de belopp, som sålunda blifvit borgenärerna tillagda, dock med undantag af den i fördelningslängden under n:o 2 upptagna posten. Utbetalning af öfriga poster ägde härefter rum till de borgenärer, som voro vid sammanträdet närvarande; hvarvid den af fabrikören Norström bevakade inteckningen å 5,600 kronor, sedan densamma försetts med behörig påskrift om den uppburna likviden, öfverlämnades till köparen af egendomen.

Vidare tillkännagafs, att som köparen behörigen fullgjort sin betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, köpebref för honom

komme att i vanlig ordning utfärdas, samt att Konungens befallningshafvande ville jämlikt 168 § utsökningslagen hos vederbörande domhafvande göra anmälan om egendomens försäljning.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades sammanträdet afslutadt.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Anmärkning. Vid tillämpningen af stadgandena i 131 § 2 mom. och 161 § utsökningslagen å föreliggande fall är att iakttaga:

att å det i gravationsbeviset under mom. 1:o) anmärkta intecknade skuldebrevet göras följande påskrifter:

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde för fördelning af köpeskillingen för exekutivt försålda ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35, fick köparen af egendomen, garfvaren G. A. Strömberg, på grund af inteckningshafvarens medgifvande å köpeskillingen afräkna 2,800 kronor af det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet; betygar N. N., Landssekreterare.»

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde etc., lyftes å förestående intecknade skuldebref förutom därå intill denna dag upplupen ränta m. m., tillhopa 319 kronor 79 öre, 2,100 kronor af kapitalbeloppet, utgörande gäldenärens konkursbo på grund af verkställd amortering tillkommande andel i samma inteckning; betygar N. N., Landssekreterare.»

att å det i gravationsbeviset under mom. 2:o) anmärkta intecknade skuldebrevet, när betalning därå lyftes, göres följande anteckning:

»År 1915 den, efter exekutiv försäljning af ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35, lyftes af det i detta intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet den å nämnda egendom belöpande andelen, 2,940 kronor jämte därå intill dagen för köpeskillingens fördelning, den 15 februari 1915, upplupen ränta, 151 kronor 49 öre; betygar N. N., Landssekreterare.

att det i gravationsbeviset under mom. 3:o) anmärkta intecknade skuldebrevet förses med följande påskrift:

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde etc., lyftes hela det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte därå intill denna dag upplupen ränta, hvarefter skuldebrevet öfverlämnades till köparen af egendomen, garfvaren G. A. Strömberg; betygar N. N., Landssekreterare.»

att å det i gravationsbeviset under mom. 4:o) anmärkta intecknade skuldebrevet göres följande påskrift:

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde etc., lyftes hela det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte därå intill denna dag upplupen ränta; betygar N. N., Landssekreterare.»

att det i gravationsbeviset under mom. 5:o) anmärkta intecknade skuldebrevet förses med följande påskrift:

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde etc., fick köparen af egendomen, garfvaren G. A. Strömberg, på grund af inteckningshafvarens medgifvande å köpeskillingen afräkna hela det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet, hvaremot den därå intill denna dag upplupna räntan, 124 kronor, lyftes af inteckningshafvaren; betygar N. N., Landssekreterare.»

samt att de i gravationsbeviset under mom. 6:o) anmärkta intecknade skuldebrefven förses med följande påskrift:

»År 1915 den 15 februari, vid sammanträde etc., lyftes å detta intecknade skuldebref förutom därå intill denna dag upplupen ränta, 1,880 kronor 1 öre af kapitalbeloppet; betygar N. N., Landssekreterare.»

Därest ytterligare likvid framdeles utfaller å dessa skuldebref, bör vid lyftning af beloppet detsamma afskrifvas å skuldebrefven.

Protokoll i inteckningsärenden, hållet vid tredje allmänna sammanträdet under lagtima vintertinget med Wemmenhögs, Ljunits' och Herrestads häradsrätt å tingsstället i Ystad den 15 mars 1915.

§ 150.

Från Konungens befallningshafvande i länet hade till domhafvanden inkommit en så lydande skrifvelse:

»Till domhafvanden i Wemmenhögs, Ljunits' och Herrestads domsaga. Jämlikt 168 § utsökningslagen anmäles, att hemmansägaren Nils Olssons konkursbo tillhöriga ⁴²³/₂₀₄₈ mantal Herrestad n:o 35 i Herrestads socken, om hvars försäljning utan föregående utmätning Konungens befallningshafvande förordnat genom utslag den 15 oktober 1914, blifvit å exekutiv auktion, som förrättats här å landskansliet den 4 januari 1915, försåldt till garfvaren G. A. Strömberg i Ystad, hvilken vid sammanträde för köpeskillings fördelning den 15 påföljande februari fullgjort sin betalningsskyldighet på sätt bilagda vid sammanträdet förda protokoll och borgenärsförteckning utvisa. Härjämte har Konungens befallningshafvande att anmäla, att försäljningen skett utan förbehåll om beståndet af den Johan Åkesson i Herrestad tillförsäkrade nyttjanderätt, till säkerhet hvarför inteckning i egendomen meddelats den 12 februari 1912. Bevis, att auktionen vunnit laga kraft, bifogas. Malmö i landskansliet den 8 mars 1915. N. N., Landssekreterare.»

Efter uppläsande häraf och granskning af nämnda vid skrifvelsen fogade handlingar antecknades:

dels jämlikt 38 § andra stycket inteckningsförordningen att det exekutiva förfarande, som inleddts genom Konungens befallningshafvandes den 15 oktober 1914 meddelade förordnande och hvarom anteckning skett i inteckningsprotokollet den 26 i samma månad, § 134, numera vunnit sin afslutning genom egendomens försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer;

dels jämlikt 23 § inteckningsförordningen, att de inteckningar, som meddelats i nu försålda hemmansdelen den 11 april 1904, § 146, och den 4 september 1911, §§ 52 och 53, fallit utom det för försäljningen bestämda lägsta budet och blifvit, den förra till fullo och de senare så långt köpeskillingen lämnat tillgång, i reda penningar guldna, och att förty egendomen icke vidare häftade för dessa inteckningar eller någon del af dem;

dels jämlikt 36 § inteckningsförordningen

att den inteckning, som den 30 oktober 1893, § 103, meddelats i ^{2197/8192} mantal Herrestad n:o 35 för 6,300 kronor med ränta m. m., i borge-närsförteckningen för nu försålda ^{423/2048} mantal upptagits till ett kapital-belopp af sammanlagdt 4,900 kronor, och att köparen på grund af öfverenskommelse med vederbörande inteckningshafvare därpå fått å köpeskillingen afräkna 2,800 kronor, samt att förty den nu försålda hemmansdelen icke vidare häftade för större del af det i nämnda inteckning förskrifna beloppet än 2,800 kronor med ränta;

samt att af den inteckning, som den 5 oktober 1896, § 47, meddelats i ^{2197/8192} mantal Herrestad n:o 35 för 3,780 kronor med ränta, den å nu försålda ^{423/2048} mantal belöpande andelen, 2,940 kronor, blifvit i reda penningar gulden, samt att förty den nu försålda hemmansdelen icke vidare häftade för samma inteckning eller någon del därpå;

dels jämlikt 45 § andra stycket inteckningsförordningen, att den inteckning, som den 12 februari 1912, § 90, meddelats till säkerhet för nyttjanderätt enligt afhandling den 7 november 1911, blifvit utan verkan genom försäljningen, vid det förhållande att denna skett utan förbehåll om nyttjanderättens bestånd.

Om hvad sålunda förekommit skulle jämlikt 61 § inteckningsförordningen göras vederbörliga anteckningar i inteckningsboken.

År och dag som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

N. N.

Exempel V.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Kronobergs län å landskansliet i Wexiö den 3 april 1915.

Sedan sysslomännen i godsägaren P. N. Osanders å Stora Osaby vid Kinnevalds häradsrätt anhängiga, den 13 mars 1914 började konkurs,¹⁾ landstingsmannen Anders Hansson i Nöbbeled och gästgifvaren Emanuel Larsson i Ingelstad, i skrifvelse den 11 februari 1915 anhållit, att konkursboets fastigheter, $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{16}$ mantal Stenslanda n:o 3 i Täfvelsås socken, måtte jämlikt borgenärernas i konkursen därom fattade beslut varda här å landskansliet försålda i den om utmätt fast egendom stadgade ordning, hade Konungens befallningshafvande förordnat kronolänsmannen N. N. att föranstalta om beskrifning och värdering af fastigheterna. Efter det sådan förrättning den 23 sistlidne februari ägt rum, hade auktion å fastigheterna blifvit utsatt att äga rum härstädes denna dag klockan 11 förmiddagen, hvarom kungörelse lagligen ågått och särskilda kallelsebreff afsändts till rättsägarne.

Då nu förrättningen å utsatt tid skulle taga sin början, företrädde ombudsmannen i Smålands enskilda bank, auditören J. Ljungberg, och anhöll — med företeende af diariibevis, att han såsom å bankens vägnar innehafvare af ett i förenämnda fastigheter och $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 i Täfvelsås socken den 5 juni 1888, § 121, intecknad skuldebref å 12,000 kronor med ränta, den 31 sistlidne mars till Konungens befallningshafvande ingifvit ansökan om försäljning utan föregående utmätning af sistnämnda fastighet — att auktionen måtte inställas och samtliga de intecknade fastigheterna på en gång utbjudas till försäljning, sistnämnda fastighet för utrönande, huruvida i densamma kunde uppstå sådan brist, som enligt 32 § andra stycket inteckningsförordningen borde falla konkursboets fastigheter till last. Med bifall till detta yrkande fann Konungens befallningshafvande jämlikt 35 § samma

¹⁾ Jfr promulgationsbestämmelsen vid lagen angående ändring i vissa delar af utsökningslagen.

förordning skäligt inställa den till denna dag utlysta auktionen i afbidan på lagsökningsärendets fullföljd, och förständigades auditören Ljungberg i sådant afseende ej mindre att, inom sextio dagar efter Konungens befallningshafvandes kommunikationsresolution i lagsökningsmålet, hafva ingifvit bevis, att ansökningsen blifvit ägaren af $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 delgifven, och återställt lagsökningshandlingarna (U. L. 22 §), än äfven att, därest Konungens befallningshafvande komme att meddela förordnande om försäljning utan föregående utmätning af samma egendom, inom två månader från det utslaget därom vunnit laga kraft, hafva, med ingifvande af bevis därom och af inteckningshandlingen i hufvudskrift, begärt verkställighet af beslutet (U. L. 86 §), allt vid äfventyr att auditören Ljungbergs ifrågavarande yrkande eljes komme att förfalla och icke föranleda vidare uppskof med den af sysslomännen i P. N. Osanders konkurs äskade försäljningen af konkursboets fastigheter.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Kronobergs län å landskansliet i Wexiö den 17 september 1915.

Sedan den till den 3 april 1915 utlysta exekutiva auktionen å godsägaren P. N. Osanders konkursbo tillhöriga $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{16}$ mantal Stenslanda n:o 3 i Täfvelsås socken blifvit inställd i anledning af auditören J. Ljungbergs å Smålands enskilda banks vägnar framställda yrkande om försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer af den med nämnda fastigheter gemensamt intecknade egendomen $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 i samma socken, samt auditören Ljungberg den 22 april 1915 inkommit med bevis, att klockaren A. F. Berg, för hvilken sistnämnda egendom senast lagfarits, erhållit del af Konungens befallningshafvandes kommunikationsresolution i lagsökningsmålet, hade Konungens befallningshafvande genom utslag den 1 maj 1915 förordnat om försäljning utan föregående utmätning af $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd

n:o 2. Med företeende af bevis om att detta utslag vunnit laga kraft och ingifvande i hufvudskrift af Smålands enskilda banks i $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1, $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 och $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 den 5 juni 1888, § 121, in-tecknade skuldebref hade härefter auditören Ljungberg den 12 juli 1915 begärt verkställighet af samma utslag.

I anledning häraf hade Konungens befallningshafvande dels förordnat kronolänsmannen N. N., hvilken den 23 februari 1915 beskrifvit och värderat de konkursboet tillhöriga fastigheterna, att föranstalta om sådan förrättning med afseende å egendomen Gräflingeryd, dels utlyst auktion å samtliga fastigheterna till den 20 innevarande september samt utsatt särskildt sammanträde med rättsägarna att äga rum här å landskansliet denna dag klockan 10 förmiddagen. Tid och ställe för auktionen och sammanträdet hade i laga ordning kungjorts och särskilda kallelsebref med uppgift därom afsändts till vederbörande rättsägare.

Då sammanträdet å utsatt tid tog sin början, upplästes först syssломännens i konkursen skrifvelse den 11 februari 1915 med begäran om exekutiv försäljning af konkursboets fastigheter samt Konungens befallningshafvandes utslag den 1 maj 1915 angående sådan försäljning af egendomen Gräflingeryd.

Härefter föredrogos följande handlingar:

1:o) Lagfartsbevis för P. N. Osander den 12 april 1897 å $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3, hvilka fastigheter tillfallit honom i arf efter hans fader O. R. Osander enligt arfskifte den 7 juli 1896.

2:o) Lagfartsbevis för A. F. Berg den 15 februari 1892 å $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2, som han för 9,000 kronor köpt af O. R. Osander enligt köpebref den 28 november 1891.

3:o) Instrument öfver beskrifning och värdering af $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 med såg och kvarn samt $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3, förrättad den 23 februari 1915, ur hvilken handling här skulle antecknas, att fastigheterna, hvilka låge i sambruk och hade gemensamma, till större delen å Osaby ägor uppförda åbyggnader, brandförsäkrade i försäkringsaktiebolaget Svea för 22,000 kronor, af förrättningsmannen uppskattats: Osaby till 39,000 kronor och Stenslanda till 21,000 kronor.

4:o) Instrument öfver den 26 juli 1915 förrättad beskrifning och värdering af $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2, hvaraf inhämtades, att egendomen, hvars åbyggnader icke vore försäkrade mot brandskada, uppskattats till ett saluvärde af 10,500 kronor.

5:o) Följande gravationsbevis

a) *Gravationsbevis*

angående $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 i Täfvelsås socken, å hvilka fastigheter P. N. Osander erhållit lagfart den 12 april 1897.

Såvidt Kinnevalds häradsrätts inteckningsprotokoll för de tio sista åren och inteckningsboken utvisa, besväras ifrågavarande fastigheter icke af andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än

1) den, som den 13 december 1869, § 73, beviljats och den 7 juni 1909, § 144, senast förnyats i $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 för 2,000 kronor med 5 % ränta enligt skuldebref den 15 november 1869 af C. G. Sandersköld till innehafvaren;

2) den, som den 14 februari 1876, § 37, beviljats och den 15 februari 1915, § 44, senast förnyats i $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1, $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 och $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 15,000 kronor med ränta efter 5 % och förvaltningsbidrag, beräknadt till $\frac{1}{4}$ % årligen, enligt skuldebref den 25 januari 1876 af O. R. Osander till Smålands med flera provinsers hypoteksförening eller order;

3) den, som den 5 juni 1888, § 121, beviljats och den 11 februari 1907, § 48, senast förnyats i $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1, $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 och $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 12,000 kronor med $5\frac{1}{2}$ % ränta enligt skuldebref den 28 maj 1888 af O. R. Osander till innehafvaren;

4) den, som den 27 november 1899, § 70, beviljats och den 7 juni 1909, § 143, förnyats i $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 för 20,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref af P. N. Osander till innehafvaren;

5) den, som den 16 februari 1903, § 40, meddelats i $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 till säkerhet för nyttjanderätt, som af P. N. Osander upplåtits till Sven Persson i Nästa genom afhandling den 10 nov. 1902;

6) den, som den 7 juni 1909, § 142, beviljats i $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 för 2,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 19 april af P. N. Osander till innehafvaren.

Detta äfvensom att sysslomännen i P. N. Osanders konkurs den 11 februari 1915 hos Konungens befallningshafvande i länet äskat exekutiv försäljning af $1\frac{2}{3}$ mantal Osaby n:o 1 och $1\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3; betygar Wexjö den 1 mars 1915.

På Domareämbetets vägnar

N. N.»

b) *Gravationsbevis*

angående $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 i Täfvelsås socken, enligt lagfartsbevis den 15 februari 1892 tillhörigt A. F. Berg.

Såvidt Kinnevalds häradsrätts inteckningsprotokoll för de tio sista åren och inteckningsboken utvisa, besvärar ifrågavarande egendom icke af andra beviljade eller sökta och på pröfning beroende inteckningar än

1) den, som den 22 september 1856, § 16, beviljats och den 5 juni 1911, § 98, senast förnyats i $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 3,000 riksdaler banko med 5 % ränta enligt skuldebref den 10 augusti 1856 af C. G. Sandersköld till A. F. Sandersköld eller order;

2) den, som den 14 februari 1876, § 37, beviljats och den 15 februari 1915, § 44, senast förnyats i $\frac{1}{3}$ mantal Osaby n:o 1, $\frac{15}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 och $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 15,000 kronor med ränta efter 5 % och förvaltningsbidrag, beräknadt till $\frac{1}{4}$ % årligen, enligt skuldebref den 25 januari 1876 af O. R. Osander till Smålands m. fl. provinsers hypoteksförening eller order;

3) den, som den 5 oktober 1885, § 8, beviljats och den 12 april 1915, § 79, senast förnyats i $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 1,500 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref samma dag af O. R. Osander till P. O. Molin eller order;

4) den, som den 5 juni 1888, § 121, beviljats och den 11 februari 1907, § 48, senast förnyats i $\frac{1}{3}$ mantal Osaby n:o 1, $\frac{15}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3 och $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 12,000 kronor med $5\frac{1}{2}$ % ränta enligt skuldebref den 28 maj 1888 af O. R. Osander till innehafvaren;

5) den, som den 9 april 1906, § 87, beviljats i $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2 för 3,000 kronor med 6 % ränta enligt skuldebref den 19 mars 1906 af A. F. Berg till P. J. Pettersson i Runnamåla eller order.

Detta äfvensom att Konungens befallningshafvande i länet genom utslag den 1 maj 1915 förordnat om försäljning utan föregående utmätning af $\frac{11}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2; betygar Wexjö den 5 augusti 1915.

På Domareämbetets vägnar

N. N.»

6:o) Taxeringsbevis af följande lydelse:

a) »Enligt här förvarade bevillningstaxeringslängder öfver fast egendom i Kinnevalds härad och Täfvelsås socken äro följande värden för nedan angifna år åsatta den P. N. Osanders konkursbo tillhöriga fastigheten Osaby n:o 1, $\frac{1}{3}$ mantal:

Bihang till Riksd. prot. 1912. 1 Saml. 14 Häft.

1875	26,000
1887	30,000
1898	35,000
1914	44,000

betygar Wexiö i häradsskrifvarekontoret den 27 mars 1915.

N. N.»

b) »Enligt här förvarade bevillningstaxeringslängder öfver fast egendom i Kinnevalds härad och Täfvelsås socken äro följande värden för nedan angifna år åsatta den P. N. Osanders konkursbo tillhöriga fastigheten Stenslanda n:o 3, $1\frac{5}{96}$ mantal:

1875	13,000
1887	16,000
1898	20,000
1914	22,000

betygar Wexiö i häradsskrifvarekontoret den 27 mars 1915.

N. N.»

c) »Enligt här förvarade bevillningstaxeringslängder öfver fast egendom i Kinnevalds härad och Täfvelsås socken äro följande värden för nedan angifna år åsatta den A. F. Berg tillhöriga egendomen Gräflingeryd, $\frac{11}{32}$ mantal:

1875	6,500
1887	8,000
1914	9,900

betygar Wexiö i häradsskrifvarekontoret den 27 mars 1915.

N. N.»

Efter föredragning af dessa handlingar anmanades tillstädesvarande rättsägare att anmäla och bevaka sina fordringar och rättigheter, hvarvid

a) Kronofogden N. N. yrkade betalning ur konkursboets fastigheter för boet påförda kronoutskylder för år 1914, 122 kronor 40 öre för Osaby och 61 kronor 20 öre för Stenslanda;

b) Domkyrkosysslomannen N. N. företedde det den 22 september 1856 i Gräflingeryd intecknade skuldebrevet, hvilket innehades af domkapitlet såsom förvaltare af stipendiemedel vid högre allmänna läroverket i Wexiö, och bevakade på grund däraf fordran till belopp af 4,500 kronor med 5 % ränta från den 10 februari 1915;

c) Provinsialläkaren L. G. Nordlund uppvisade det den 13 december 1869 i Stenslanda intecknade skuldebrevet och bevakade det däri förskrifna beloppet med ränta från den 15 november 1913;

d) Ombudsmannen för Smålands med flera provinser hypoteks-förening, vice härads höfdingen A. Eklund, anmälde föreningens fordran på grund af det i samtliga fastigheterna den 14 februari 1876 intecknade skuldebrevet, hvilket af honom företeddes, och ingaf till styrkande af fordringsbeloppet en af föreningens kamrerare kontor verkställd uträkning, enligt hvilken föreningen å dagen för köpeskillingslikviden, den 1 nästkommande november, skulle hafva att fordra

upplupen ränta, amortering m. m.	1,619: 03
återstående kapitalbelopp	14,838: 32

Summa 16,457: 35

e) Kommunalnämndsordföranden Sven Magnusson i Odenslanda såsom ordförande i direktionen för Kinnevalds härads sparbank företedde det i Gräflingeryd den 5 oktober 1885 intecknade skuldebrevet och uppgaf sparbankens fordran utgöra 1,500 kronor med 6 % ränta från den 1 juli 1914;

f) Auditören J. Ljungberg i egenskap af ombudsman för Smålands enskilda bank bevakade bankens fordran på grund af det i samtliga fastigheterna den 5 juni 1888 intecknade skuldebrevet, hvilket förut ingifvits till Konungens befallningshafvande, och yrkade likvid för det däri förskrifna beloppet, 12,000 kronor med $5\frac{1}{2}$ % ränta från den 28 maj 1913;

g) Ombudsmannen för bankaktiebolaget Södra Sverige, juris kandidaten R. Hjelm, företedde det i Osaby och Stenslanda den 27 november 1899 intecknade skuldebrevet och yrkade, enär detta af bankaktiebolaget innehades såsom hypotek för P. N. Osanders samtliga förbindelser till banken, hvilka öfverstege det intecknade beloppet med ränta, att ur köpeskillingen utbekomma 20,000 kronor med ränta därå efter 6 % för tre år, räknadt tillbaka från konkursens början den 13 mars 1914, äfvensom från denna dag till dagen för köpeskillings fördelning. I anledning häraf antecknades, att någon ränta icke vore afskrifven å ifrågasvarande intecknade skuldebref;

h) Nämndemannen P. J. Pettersson i Runnamåla yrkade betalning för 3,000 kronor med 6 % ränta från den 9 april 1914 på grund af det i Gräflingeryd den 9 april 1906 intecknade skuldebrevet, hvilket företeddes af Pettersson.

Någon innehafvare af det den 7 juni 1909 i Stenslanda intecknade skuldebrevet lät sig icke afhöra; ej heller bevakades vid sammanträdet den i Stenslanda den 16 februari 1903 intecknade nyttjanderätten.

Efter antecknande af hvad sålunda förekommit tillkännagafs, att borgenärsförteckningar för de särskilda fastigheterna skulle genom Konungens befallningshafvandes försorg upprättas till den förestående auk-

tionen, hvilken komme att äga rum härstädes nästkommande måndag den 20 september klockan 11 förmiddagen.

Då vidare ej förekom, förklarades sammanträdet afslutadt.

Som ofvan.

In fidem N. N.

Landssekreterare.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Kronobergs län å landskansliet i Vexjö den 20 september 1915.

Af anledning, som det vid särskildt sammanträde med rättsägarna i nedan nämnda fastigheter den 17 innevarande september förda protokoll utvisar, hade exekutiv auktion å Osaby n:o 1, $1\frac{2}{3}$ mantal, Stenslanda n:o 3, $1\frac{5}{16}$ mantal, och Gräflingeryd n:o 2, $11\frac{1}{32}$ mantal, i Täfvelsås socken, blifvit utlyst att förrättas här å landskansliet denna dag klockan 11 förmiddagen. Kungörelse om auktionen och sammanträdet hade varit införd i Post- och Inrikestidningar den 12, 19 och 26 augusti, i Vexjötidningen den 23 augusti och i länskungörelserna den 10 augusti 1915 äfvensom uppläst i samtliga kyrkor inom Kinnevalds härad. Särskilda kallelsebreff med underrättelse om tid och ort för auktionen och sammanträdet hade den 16 i samma månad afsändts till följande rättsägare: kronofogden i Kinnevalds och Norrviddinge härads fögderi, Smålands m. fl. provinsers hypoteksförening, Smålands enskilda bank, bankaktiebolaget Södra Sverige, domkyrkosysslomannen N. N. i Vexjö, provinsialläkaren L. G. Nordlund i Nässjö, Kinnevalds härads sparbank, nämndemannen P. J. Pettersson i Runnamåla, lägenhetsägaren Sven Persson i Nästa och fanjunkaren M. Lund i Elmhult samt till klockaren A. F. Berg i Gräflingeryd och sysslomännen i P. N. Osanders konkurs, landstingsmannen Anders Hansson i Nöbbeled och gästgifvaren Emanuel Larsson i Ingelstad äfvensom bemålde Osander. I kallelsebreffven hade jämlikt 103 § utsokningslagen angifvits, att auktionen å Osaby och Stenslanda skulle äga rum på begäran af sysslomännen i P. N. Osanders konkurs och att försäljning af den med dessa fastigheter gemensamt intecknade egendomen Gräflingeryd äskats af Smålands enskilda bank såsom innehafvare af ett i fastigheterna den 5 juni 1888 intecknad skuldebref.

Vid auktionsförrättningens början upplästes ånyo de vid borgenärs-sammanträdet föredragna handlingarna i ärendet (106 §). Därefter föredrogos följande under tiden mellan borgenärssammanträdet och auktionen upprättade borgenärsförteckningar.

Borgenärsförteckning för Osaby n:o 1, $1\frac{2}{3}$ mantal.

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Kronoutskylder	122 40	— —	122 40
2	Kostnaderna för förfarandet:			
	a) särskilda för fastigheten Osaby auktionsprovision beräknad å värderingssumman ¹⁾	240 —	— —	240 —
	b) gemensamma för fastigheterna Osaby och Stenslanda			
	1. Kungörande af auktionen den 3 april 1915 i Post- och Inrikestidningar, Vexiö- tidningen och länskungörelserna, tillhopa 36: 65			
	2. Gravationsbevis 2: 75			
	3. Taxeringsbevis 3: —			
	4. Värdering af dessa fastigheter den 23 februari 1915 25: 14			
	5. Protokoll vid auktionen den 3 april 1915 3: —			
	6. Postporton —: 80			
	Summa 71: 34			
	Af detta belopp skulle här upptagas den å Osaby belöpande andelen, beräknad efter 1914 års taxe- ringsvärden, 44,000 kronor för Osaby och 22,000 kronor för Stenslanda, eller således $\frac{44}{66}$ eller $\frac{2}{3}$	47 56	— —	47 56
	c) gemensamma för alla tre fastigheterna			
	1. Kungörande af auktionen den 20 september 1915 i Post- och Inrikestidningar, Vexiötidningen och länskungörelserna, tillhopa 44: 43			
	2. Protokoll vid borgenärssammanträde, auktion och köpeskillingslikvid högst 15: 75			
	3. Salubref, högst 6: —			
	4. Laga kraft bevis angående auktionen 2: 55			
	5. Postporton 1: 65			
	Summa 70: 38			
	Af detta belopp skulle här upptagas den å Osaby belöpande andelen, beräknad efter 1914 års taxe- ringsvärden, utgörande för Osaby 44,000 kronor, för Stenslanda 22,000 kronor och för Gräflinge- ryd 9,900 kronor, eller alltså $\frac{440}{759}$ eller $\frac{40}{69}$	40 80	— —	40 80
		450 76	— —	450 76

¹⁾ Jfr sid 244 not 1.

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport	450 76	— —	450 76
3	Smålands m. fl. provinser hypoteksförenings fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 14 februari 1876 meddelade inteckningen. Af föreningens bevakade fordran, utgörande i samtliga fastigheterna 14,838 kronor 32 öre i kapital och 1,619 kronor 3 öre i ränta, amortering och förvaltningsbidrag, skall enligt 115 § U. L. i denna borgenärsförteckning upptagas allenast det belopp, hvarför fastigheten Osaby svarar i förhållande till de andra; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter den uppskattning till allmän bevilning, som var gällande året näst före det, då ifrågavarande inteckning söktes, eller således efter 1875 års taxeringsvärden, utgörande för Osaby 26,000 kronor, för Stenslanda 13,000 kronor och för Gräflingeryd 6,500 kronor. Här utföres alltså a) ränta, amortering och förvaltningsbidrag med ²⁶⁰ / ₄₅₅ eller ⁴ / ₇ af det i sådant hänseende bevakade beloppet, 1,619 kronor 3 öre, eller således b) återstående kapitalfordran med likaledes ⁴ / ₇ af bevakade beloppet, 14,838 kronor 32 öre, eller således	925 16 8,479 04	— — — —	925 16 8,479 04
4	Konkursboet på grund af amortering å hypotekslånet jämlikt 25 § tredje stycket inteckningsförordningen tillkommande andel i samma inteckning utgör skillnaden mellan hvad enligt ofvan under n:o 3 angifna beräkningsgrund af ifrågavarande intecknings hela kapitalbelopp, 15,000 kronor, belöper å fastigheten Osaby, nämligen ⁴ / ₇ eller 8,571 kronor 43 öre, och hypoteksföreningens återstående kapitalfordran, 8,479 kronor 4 öre, eller alltså	92 39	— —	92 39
5	Smålands enskilda banks fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 5 juni 1888 meddelade inteckningen, utgörande i samtliga fastigheterna 12,000 kronor med ränta, upptages jämlikt 115 § U. L. till det belopp, hvarför fastigheten Osaby svarar i förhållande till de andra; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter 1887 års taxeringsvärden, utgörande för Osaby 30,000 kronor, för Stenslanda 16,000 kronor och för Gräflingeryd 8,000 kronor.			
	Transport	9,947 35	— —	9,947 35

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport	9,947 ³⁵	—	9,947 ³⁵
	Af bankens fordran upptages alltså här			
	a) ränta efter $5\frac{1}{2}\%$, beräknad från $\frac{28}{5}$ 1913 till $\frac{1}{11}$ 1915, å $\frac{30}{54}$ eller $\frac{5}{9}$ af kapitalbeloppet eller således å 6,666 kronor 67 öre, utgörande	889 ¹⁷	—	889 ¹⁷
	b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{5}{9}$ eller alltså	6,666 ⁶⁷	—	6,666 ⁶⁷
6	Bankaktiebolaget Södra Sveriges fordran på grund af den för fastigheterna Osaby och Stenslanda gemensamma, den 27 november 1899 meddelade inteckningen å 20,000 kronor med ränta upptages jämlikt 115 § U. L. till det belopp, hvarför den förra fastigheten svarar i förhållande till den senare; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter 1898 års taxeringsvärden, utgörande för Osaby 35,000 kronor och för Stenslanda 20,000 kronor. Af bankaktiebolagets fordran upptages alltså här			
	a) ränta efter 6 %, beräknad från $\frac{18}{3}$ 1911 till $\frac{1}{11}$ 1915, å $\frac{35}{56}$ eller $\frac{7}{11}$ af kapitalbeloppet eller således å 12,727 kronor 27 öre, utgörande	3,538 ¹⁸	—	3,538 ¹⁸
	b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{7}{11}$ eller alltså	12,727 ²⁷	—	12,727 ²⁷
	Summa	33,768 ⁶⁴	—	33,768 ⁶⁴

Sammanlagda beloppet af de anspråk, som skola gäldas ur köpeskillingen för Osaby, utgör alltså 33,768 kronor 64 öre. Jämlikt 115 § 2 mom. utsökningslagen skulle emellertid här anmärkas, att nämnda belopp kunde komma att höjas, därest för innehafvare af gemensam inteckning skulle i någon af de öfriga fastigheterna uppstå brist, som bör falla Osaby till last.

Härefter bestämdes lägsta budet i enlighet med 113 § och 115 § 3 mom. utsökningslagen. Då fastigheterna Osaby och Stenslanda skulle säljas på begäran af sysslomännen i P. N. Osanders konkurs och således för gäldande af samma i konkursen bevakade fordringar, sattes lägsta budet till det belopp, som det skulle utgjort, om försäljningen skolat äga rum till gäldande af den gemensamma inteckning, som upptagits främst i förestående förteckning, eller Smålands m. fl. provinser hypoteks-förenings inteckning, eller alltså till 450 kronor 76 öre. Härvid erinrades emellertid, att enligt åberopade lagrum försäljning icke finge ske,

med mindre den skulle lända till gäldande af någon del af de i konkursen bevakade fordringarna eller ock förening mellan vederbörande rättsägare träffades enligt 126 § 2 mom. utsökningslagen.

Vidare tillkännagafs jämlikt 116 § utsökningslagen, att köpeskillingen skulle i dess helhet gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § samma lag till annat föranledde.

Borgenärsförteckning för Stenslanda n:o 3, 1 ⁵/₉₆ mantal.

Ordningsnummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordringsbeloppet	Belopp, som skall inestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Kronoutskylder	61 20	—	61 20
2	L. G. Nordlunds fordran på grund af den i Stenslanda den 13 december 1869 meddelade inteckningen			
	a) ränta efter 5 % å 2,000 kronor från ¹⁵ / ₁₁ 1913 till ¹ / ₁₁ 1915	196 11	—	196 11
	b) kapitalbeloppet	2,000 —	2,000 —	—
3	Kostnaderna för förfarandet:			
	a) särskilda för fastigheten Stenslanda auktionsprovision beräknad å värderingssumman ¹ / ₁)	150 —	—	150 —
	b) gemensamma för fastigheterna Stenslanda och Osaby. Af dessa i borgenärsförteckningen för Osaby specificerade kostnader, tillhoppa 71 kronor 34 öre, upptages här den å Stenslanda belöpande andelen, beräknad efter 1914 års taxeringsvärden, 22,000 kronor för Stenslanda och 44,000 kronor för Osaby, eller således ²² / ₆₆ eller ¹ / ₃	23 78	—	23 78
	c) gemensamma för alla tre fastigheterna. Af dessa jämväl i borgenärsförteckningen för Osaby specificerade kostnader, tillhoppa 70 kronor 38 öre, upptages här den å Stenslanda belöpande andelen, beräknad efter 1914 års taxeringsvärden, för Stenslanda 22,000 kronor, för Osaby 44,000 kronor och för Gräflingeryd 9,900 kronor, eller alltså ²²⁰ / ₇₅₉ eller ²⁰ / ₆₉	20 40	—	20 40
		2,451 49	2,000 —	451 49

¹) Jfr sid. 244 not 1.

Ordnings-nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings-beloppet	Belopp, som skall innestå	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport	2,451 49	2,000 —	451 49
4	Smålands m. fl. provinser hypoteksförenings fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 14 februari 1876 meddelade inteckningen. Af föreningsens bevakade fordran, utgörande i samtliga fastigheterna 14,838 kronor 32 öre i kapital och 1,619 kronor 3 öre i ränta, amortering och förvaltningsbidrag, skall enligt 115 § U. L. i denna borgenärsförteckning upptagas allenast det belopp, hvarför fastigheten Stenslanda svarar i förhållande till de andra; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter den uppskattning till allmän bevillning, som var gällande året näst före det, då ifrågavarande inteckning söktes, eller således efter 1875 års taxeringsvärden, utgörande för Stenslanda 13,000 kronor, för Osaby 26,000 kronor och för Gräflingeryd 6,500 kronor. Här utföres alltså a) ränta, amortering och förvaltningsbidrag med $\frac{180}{455}$ eller $\frac{2}{7}$ af det i sådant hänseende bevakade beloppet, 1,619 kronor 3 öre, eller således b) återstående kapitalfordran med likaledes $\frac{2}{7}$ af bevakade beloppet, 14,838 kronor 32 öre, eller således	462 58 4,239 52	— —	462 58 4,239 52
5	Konkursboet på grund af amortering å hypotekslånet jämlikt 25 § tredje stycket inteckningsförordningen tillkommande andel i samma inteckning utgör skillnaden mellan hvad enligt ofvan under n:o 4 angifna beräkningsgrund af ifrågavarande intecknings hela kapitalbelopp, 15,000 kronor, belöper å fastigheten Stenslanda, nämligen $\frac{2}{7}$ eller 4,285 kronor 71 öre, och hypoteksförenings återstående kapitalfordran, 4,239 kronor 52 öre, eller alltså	46 19	—	46 19
6	Smålands enskilda banks fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 5 juni 1888 meddelade inteckningen, utgörande i samtliga de intecknade fastigheterna 12,000 kronor med ränta, upptages jämlikt 115 § U. L. till det belopp, hvarför fastigheten Stenslanda svarar i förhållande till de andra; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter 1887 års taxeringsvärden, utgörande för Stenslanda 16,000			
	Transport	7,199 78	2,000 —	5,199 78

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet		Belopp, som skall innestå i egendomen		Belopp, som skall betalas kontant	
	Transport kronor, för Osaby 30,000 kronor och för Gräflingeryd 8,000 kronor. Af bankens fordran upptages alltså här	7,199	78	2,000	—	5,199	78
	a) ränta efter 5 $\frac{1}{2}$ %, beräknad från $\frac{28}{5}$ 1913 till $\frac{1}{11}$ 1915, å $\frac{16}{54}$ eller $\frac{8}{27}$ af kapitalbeloppet eller således å 3,555 kronor 55 öre, utgörande	474	23	—	—	474	23
7	b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{8}{27}$ eller alltså	3,555	55	—	—	3,555	55
	Bankaktiebolaget Södra Sveriges fordran på grund af den för fastigheterna Stenslanda och Osaby gemensamma, den 27 november 1899 meddelade inteckningen å 20,000 kronor med ränta upptages jämlikt 115 § U. L. till det belopp, hvarför den förra fastigheten svarar i förhållande till den senare; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter 1898 års taxeringsvärden, utgörande för Stenslanda 20,000 kronor och för Osaby 35,000 kronor. Af bankaktiebolagets fordran upptages alltså här						
	a) ränta efter 6 %, beräknad från $\frac{13}{3}$ 1911 till $\frac{1}{11}$ 1915, å $\frac{20}{55}$ eller $\frac{4}{11}$ af kapitalbeloppet eller således å 7,272 kronor 73 öre, utgörande	2,021	82	—	—	2,021	82
	b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{4}{11}$ eller alltså	7,272	73	—	—	7,272	73
8	Sven Perssons nyttjanderätt enligt afhandling den 10 november 1902, intecknad den 16 februari 1903	—	—	—	—	—	—
9	Innehafvaren af den i Stenslanda den 7 juni 1909 meddelade, vid borgenärssammanträdet icke bevakade inteckningen						
	a) ränta efter 6 % å 2,000 kronor, enligt 112 § U. L. beräknad för ett år	120	—	—	—	120	—
	b) kapitalbeloppet	2,000	—	—	—	2,000	—
	Summa	22,644	11	2,000	—	20,644	11

Sammanlagda beloppet af de anspråk, som skola gäldas ur köpeskillingen för Stenslanda, utgör alltså 22,644 kronor 11 öre. Jämlikt 115 § 2 mom. utsökningslagen skulle emellertid här anmärkas, att nämnda belopp kunde komma att höjas, därest för innehafvare af gemensam inteckning skulle i någon af de öfriga fastigheterna uppstå brist, som bör falla Stenslanda till last.

Härefter bestämdes lägsta budet i enlighet med 113 § och 115 § 3 mom. utsökningslagen. Då fastigheterna Stenslanda och Osaby skulle

säljas på begäran af sysslomännen i P. N. Osanders konkurs och således för gäldande af samma i konkursen bevakade fordringar, sattes lägsta budet till det belopp, som det skulle utgjort, om försäljningen skolat äga rum till gäldande af den gemensamma inteckning, som upptagits främst i förestående förteckning, eller Smålands m. fl. provinssers hypoteksförenings inteckning, eller alltså till 2,451 kronor 49 öre. Härvid erinrades emellertid, att enligt åberopade lagrum försäljning icke finge ske, med mindre den skulle lända till gäldande af någon del af de i konkursen bevakade fordringarna eller ock förening mellan vederbörande rättsägare träffades enligt 126 § 2 mom. utsökningslagen.

Vidare tillkännagafs jämlikt 116 § utsökningslagen, att i afräkning å blifvande köpeskilling komme att i fastigheten Stenslanda innestå 2,000 kronor, hvaremot återstoden af köpeskillingen måste gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § samma lag till annat föranledde.

Borgenärsförteckning för Gräflingeryd n:o 2, ¹¹/₃₂ mantal.

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägars namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
1	Domkapitlets i Wexiö fordran på grund af den i Gräflingeryd den 22 september 1856 meddelade inteckningen a) ränta efter 5 % å 3,000 riksdaler banko eller 4,500 kronor från ¹⁰ / ₂ 1915 till ¹ / ₁₁ 1915.....	163 ¹² 4,500—	— 4,500—	163 ¹² —
2	b) kapitalbeloppet Smålands m. fl. provinssers hypoteksförenings fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 14 februari 1876 meddelade inteckningen. Af föreningens bevakade fordran, utgörande i samtliga fastigheterna 14,838 kronor 32 öre i kapital och 1,619 kronor 3 öre i ränta, amortering och förvaltningsbidrag, skall enligt 115 § U. L. i denna borgenärsförteckning upptagas allenast det belopp, hvarför Gräflingeryd svarar i förhållande till de andra fastigheterna; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförfordningen beräknas efter den uppskattning till allmän bevillning, som var gällande året näst före det, då ifrågakvarande inteck-			
	Transport	4,663 ¹²	4,500—	163 ¹²

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn; fordringens eller rättighetens beskaffenhet.	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innettå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport ning söktes, eller således efter 1875 års taxeringsvärden, utgörande för Gräflingeryd 6,500 kronor, för Osaby 26,000 kronor och för Stenslanda 13,000 kronor. Här utföres alltså	4,663 12	4,500 —	163 12
	a) ränta, amortering och förvaltningsbidrag med $\frac{65}{155}$ eller $\frac{1}{7}$ af det i sådant hänseende bevakade be- loppet, 1,619 kronor 3 öre, eller således	231 29	— —	231 29
	b) återstående kapitalfordran med likaledes $\frac{1}{7}$ af be- vakade beloppet, 14,838 kronor 32 öre, eller således hvilket belopp enligt U. L. 116 § 1 mom. andra punk- ten skall betalas kontant	2,119 76		2,119 76
3	A. F. Berg såsom ägare af Gräflingeryd på grund af amortering å hypotekslånet jämlikt 25 § tredje stycket inteckningsförordningen tillkommande andel i samma inteckning utgör skillnaden mellan hvad enligt ofvan under n:o 2 angifna beräkningsgrund af ifrågavarande intecknings hela kapitalbelopp, 15,000 kronor, belöper å Gräflingeryd, nämligen $\frac{1}{7}$ eller 2,142 kronor 86 öre, och hypoteksföreningens återstående kapitalfordran, 2,119 kronor 76 öre, eller alltså	23 10		23 10
4	Kinnevalds härads sparbanks fordran på grund af den i Gräflingeryd den 5 oktober 1885 meddelade inteckningen a) ränta efter 6 % å 1,500 kronor från $\frac{1}{7}$ 1914 till $\frac{1}{11}$ 1915	120 —	— —	120 —
	b) kapitalbeloppet	1,500 —	1,500 —	— —
5	Kostnaderna för förfarandet: a) särskilda för egendomen Gräflingeryd 1. Auktionsprovision beräknad å värde- ringssumman ¹⁾ 97: 50 2. Gravationsbevis 2: 75 3. Taxeringsbevis 1: 50 4. Värdering af Gräflingeryd den 26 juli 1915 16: 46	118: 21		118 21
	b) gemensamma för alla tre fastigheterna. Af dessa i borgenärsförteckningen för Osaby speci-			
	Transport	8,775 48	6,000 —	2,775 48

¹⁾ Jfr sid. 244 not 1.

Ordnings- nummer	Borgenärs eller annan rättsägares namn: fordringens eller rättighetens beskaffenhet.	Fordrings- beloppet	Belopp, som skall innestå i egendomen	Belopp, som skall betalas kontant
	Transport ficerade kostnader, tillhoppa 70 kronor 38 öre, upptages här den å Gräflingeryd belöpande andelen, beräknad efter 1914 års taxeringsvärden, för Gräflingeryd 9,900 kronor, för Osaby 44,000 kronor och för Stenslanda 22,000 kronor, eller alltså $\frac{99}{759}$ eller $\frac{9}{69}$	8,775 48	6,000 —	2,775 48
		9 18	— —	9 18
6	Smålands enskilda banks fordran på grund af den i Osaby, Stenslanda och Gräflingeryd den 5 juni 1888 meddelade inteckningen, utgörande i samtliga fastigheterna 12,000 kronor med ränta, upptages jämlikt 115 § U. L. till det belopp, hvarför Gräflingeryd svarar i förhållande till de andra fastigheterna; och skall detta belopp enligt 32 § inteckningsförordningen beräknas efter 1887 års taxeringsvärden, utgörande för Gräflingeryd 8,000 kronor, för Osaby 30,000 kronor och för Stenslanda 16,000 kronor. Af bankens fordran upptages alltså här a) ränta efter $5\frac{1}{2}\%$, beräknad från $\frac{28}{5}$ 1913 till $\frac{1}{11}$ 1915, å $\frac{8}{54}$ eller $\frac{4}{27}$ af kapitalbeloppet eller således å 1,777 kronor 78 öre, utgörande	8,784 66	6,000 —	2,784 66
	b) af kapitalbeloppet likaledes $\frac{4}{27}$ eller alltså	237 11	— —	237 11
7	P. J. Petterssons i Runnamåla fordran på grund af den i Gräflingeryd den 9 april 1906 meddelade inteckningen a) ränta efter 6 % å 3,000 kronor från $\frac{9}{4}$ 1914 till $\frac{1}{11}$ 1915	1,777 78	— —	1,777 78
	b) kapitalbeloppet	281 —	— —	281 —
		3,000 —	— —	3,000 —
	Summa	14,080 55	6,000 —	8,080 55

Sammanlagda beloppet af de anspråk, som skola gäldas ur köpe-
skillingen för Gräflingeryd, utgör alltså 14,080 kronor 55 öre. Jämlikt
115 § 2 mom. utskönningslagen skulle emellertid här anmärkas, att
nämnda belopp kunde komma att höjas, därest för innehafvare af
gemensam inteckning skulle i någon af de öfriga fastigheterna uppstå
brist, som bör falla Gräflingeryd till last.

Härefter bestämdes lägsta budet, hvilket, enär försäljningen af
Gräflingeryd påkallats af Smålands enskilda bank, skedde genom samman-

räkning af de fordringsbelopp, som i förteckningen upptagits för nämnda fordran, samt kostnaderna för förfarandet, utgörande dessa fordringsbelopp och kostnader tillhoppa 8,784 kronor 66 öre; och tillkännagafs dels jämlikt 113 § utsökningslagen, att det lägsta bud, som, där ej förening mellan vederbörande rättsägare blefve träffad enligt 126 § 2 mom. samma lag, finge vid auktionen antagas, måste öfverstiga nämnda summa, dels jämlikt 116 § utsökningslagen att i afräkning å blifvande köpeskillning komme att i fastigheten innestå 6,000 kronor, hvaremot återstoden af köpeskillningen måste gäldas i reda penningar, såvidt ej 131 § samma lag till annat föranledde. I detta sammanhang erinrades, att därest den i borgenärsförteckningen för någondera af de andra fastigheterna uppförda andelen af Smålands med flera provinsers hypoteksförenings inteckning icke skulle kunna gäldas ur dess köpeskillning, den å Gräflingeryd belöpande andelen af bristen måste gäldas ur köpeskillningen för Gräflingeryd, och att förty försäljning af denna egendom i sådan händelse icke finge ske, med mindre köpeskillningen öfverstege det för Gräflingeryd bestämda lägsta budet sammanlagdt med den därå belöpande andelen af nämnda brist.

Efter det borgenärsförteckningarna blifvit föredragna yrkade sysslomännen i konkursen under åberopande af 121 § utsökningslagen, att de båda konkursboet tillhöriga fastigheterna måtte gemensamt utropas till försäljning.

Häruppå tillkännagåfvos följande ytterligare villkor för försäljningen.

— — — — Jfr. Exempel I (sid. 245—246).

I fråga om sättet för försäljningen och de olika utrop, som kunde vid auktionen ifrågakomma, gjordes följande tillkännagifvande (119 §):

1) Försäljningen kommer att äga rum i uppslag (120 §).
2) Utropet tager sin början med konkursboets fastigheter (122 § första punkten).

3) Dessa komma att utropas först hvar för sig (121 § första punkten) och därefter i enlighet med sysslomännens yrkande gemensamt (121 § 1 mom. sista punkten).

4) Gå ej vid det gemensamma utropet fastigheterna öfver sammanlagda beloppet af hvad som bjudits vid de särskilda utropen, kommer vid dessa att förblifva, men i annat fall kommer det gemensamma utropet att gälla och öfverskottet att fördelas på de särskilda fastigheterna efter 1914 års taxeringsvärden (121 § 2 mom.).

5) Såväl vid det särskilda utropet af Stenslanda som vid det gemensamma utropet af konkursboets båda fastigheter kommer att iakttagas, att utropet sker med förbehåll om Sven Perssons intecknade

nyttjanderätt; men att om ur den därvid bjudna köpeskillingen borgenär med bättre rätt än Sven Persson icke kan erhålla full godtgörelse för sin fordran och han ej samtycker, att vid det skedda utropet må förblifva, eller hvad för honom ur köpeskillingen brister genast af Sven Persson erlägges till auktionsförrättaren, nytt utrop anställles utan förbehåll om rättighetens bestånd; samt att om köpeskillingen då stiger högre, det sista utropet skall gälla men i annat fall det föregående stå fast (123 § 1 mom.).

6) Därest en försäljning af konkursboets fastigheter icke skulle lända till gäldande ens af någon del af de i konkursen bevakade fordringarna, kommer frågan om försäljning af dessa fastigheter att förfalla, så framt icke mellan vederbörande rättsägare träffas sådan förening, som i 126 § 2 mom. omförmäles (115 § 3 mom.).

7) I sådant fall kommer jämväl försäljningen af Gräflingeryd att inställas (122 § andra punkten).

8) I motsatt fall kommer egendomen Gräflingeryd att särskildt för sig utropas till försäljning (122 § tredje punkten, jämförd med 121 § första punkten).

9) Därest ur den härvid bjudna köpeskillingen den å Gräflingeryd belöpande andelen af Smålands enskilda banks in-tecknade fordran kan till fullo gäldas, kommer vid detta utrop att förblifva (jfr. 35 § in-teckningsförrordningen).

10) Stiger köpeskillingen för Gräflingeryd icke så högt, komma samtliga fastigheterna att gemensamt utropas till försäljning, såvida icke hvad som brister i betalning af bankens fordran genast skulle af någon rättsägare eller annan erläggas (121 § 1 mom. andra och tredje punkterna).

11) Jämväl vid detta utrop kommer att iakttagas det i punkt 5) beskrifna förfarandet.

12) Gå ej vid detta gemensamma utrop fastigheterna högre än hvad som bjudits vid det särskilda utropet af Gräflingeryd och det eller de utrop af konkursboets fastigheter, som enligt punkt 4) ofvan skola gälla, kommer det att förblifva vid de föregående utropen, men i motsatt fall blir det gemensamma utropet af alla fastigheterna gällande, och fördelas öfverskottet på de särskilda fastigheterna efter 1914 års taxeringsvärden (121 § 2 mom.).

13) Därest det, efter ty nu (i punkt 12) sagts, kommer att förblifva vid det särskilda utropet af Gräflingeryd, och köpeskillingen för denna egendom lämnar tillgång till gäldande af allenast någon del af den å egendomen belöpande andelen af Smålands enskilda banks in-tecknade fordran, skall den återstående delen utgå ur köpeskillingarna

för konkursboets fastigheter eller hvarderas andel i den för dem gemensamma köpeskillingen och mellan båda dessa fastigheter fördelas efter förhållandet mellan deras taxeringsvärden för år 1887 (32 § andra stycket inteckningsförfordningen).

14) För den händelse det, efter ty i punkt 12) sägs, kommer att förblifva vid det särskilda utropet af Gräflingeryd, men försäljning af denna egendom icke kan komma till stånd, skall hela den å Gräflingeryd belöpande andelen af Smålands enskilda banks intecknade fordran gäldas ur konkursboets fastigheter och dem emellan fördelas såsom i punkt 13) sägs.

15) Därest det för alla fastigheterna gemensamma utropet enligt punkt 12) blir gällande men den å Gräflingeryd belöpande andelen i den gemensamma köpeskillingen icke förslår till fulla gäldandet af den å samma egendom belöpande andelen af Smålands enskilda banks intecknade fordran, skall bristen utgå ur de å konkursboets fastigheter belöpande andelarna af samma köpeskillning och dem emellan fördelas såsom i punkt 13) sägs.

16) Därest i följd af sådan öfverföring af brist, som i punkterna 13), 14) och 15) omförmåles, summan af de fordringsbelopp, som skola gäldas ur köpeskillingarna för konkursboets fastigheter, skulle komma att så förhöjas, att en försäljning af dessa icke skulle lända till gäldandens af någon del af de i konkursen bevakade fordringarna, skall frågan om försäljning af dessa fastigheter förfalla, så framt icke mellan vederbörande rättsägare skulle träffas sådan förening, som i 126 § 2 mom. omförmåles (jfr. 121 § 2 mom. sista punkten).

17) Därest af den i punkt 16) nämnda anledning försäljning af konkursboets fastigheter icke kommer till stånd, skall jämväl frågan om försäljning af Gräflingeryd förfalla (122 § tredje punkten).

Efter föredragning häraf vidtog utropet. Först utropades fastigheten Osaby särskildt, hvarvid gästgifvaren Emanuel Larsson i Ingelstad afgaf enda budet, 15,000 kronor, som med klubbslag fästes. Därefter utropades fastigheten Stenslanda särskildt, först med förbehåll om beståndet af Sven Perssons intecknade nyttjanderätt, utan att därvid bud afgafs, och sedan utan sådant förbehåll, utan att heller härvid något bud gjordes. Vid härefter företaget gemensamt utrop af båda dessa fastigheter gjordes ånyo förbehåll om Sven Perssons nyttjanderätt, men ej heller nu afhördes något bud. Då i följd häraf fastigheterna ånyo utropades, nu utan förbehåll om beståndet af ifrågavarande nyttjanderätt, gjordes flera bud och öfverbud, och föll klubban

för ett högsta bud af 58,200 kronor, hvilket afgafs af advokaten J. O. Sundström såsom lagligen befullmäktigadt ombud för bankdirektören K. F. Westerberg i Helsingborg.

Som den sålunda bjudna köpeskillingen befanns öfverstiga sammanlagda beloppet af de i borgenärsförteckningarna för Osaby och Stenslanda upptagna fordringarna, tillhopa 56,412 kronor 75 öre, skreds härefter till utrop af egendomen Gräflingeryd. Vid detta utrop stannade efter åtskilliga bud och öfverbud nämndemannen P. J. Pettersson i Runnamåla för högsta budet, 9,750 kronor, hvilket äfvenledes med klubbslag fästes.

Vid härefter anställd beräkning, om och i hvad mån den sålunda för Gräflingeryd bjudna köpeskillingen försloge till gäldande af den därå belöpande andelen af Smålands enskilda banks i samtliga fastigheterna gemensamt intecknade fordran, befanns, att densamma lämnade tillgång till betalning af, förutom räntan, 728 kronor 23 öre af kapitalet, hvadan alltså en brist af 1,049 kronor 55 öre skulle uppstå. Vid sådant förhållande utropades nu samtliga fastigheterna gemensamt till försäljning, först med och sedan utan förbehåll om beståndet af Sven Perssons intecknade nyttjanderätt, utan att emellertid någotdera utropet framkallade bud.

Då i följd häraf den brist, som för Smålands enskilda bank yppats i betalningen af dess fordran ur egendomen Gräflingeryd, enligt 32 § andra stycket inteckningsförordningen skulle falla de öfriga intecknade fastigheterna till last och för den skull öfverfördes å Osaby och Stenslanda, befanns sammanlagda beloppet af de fordringar och kostnader, som skulle utgå ur köpeskillingen för dessa fastigheter, uppgå till 57,462 kronor 30 öre. Då alltså köpeskillingen för dessa fastigheter äfven efter det bristen å dem öfverförts öfversteg nämnda fordringar och kostnader och lämnade någon tillgång till gäldande af de i konkursen bevakade fordringarna, förklarades, att det för fastigheterna Osaby och Stenslanda afgifna högsta budet, 58,200 kronor, komme att antagas, samt att vid sådant förhållande jämväl egendomen Gräflingeryd skulle säljas till det pris, som därför högst bjudits, eller 9,750 kronor, allt under förutsättning att inroparne fullgjorde hvad dem enligt 125 § utsökningslagen ålåg.

I sådant afseende aflämnade advokaten Sundström å sin hufvudmans vägnar såsom säkerhet för riktiga erläggandet af den för Osaby och Stenslanda bjudna köpeskillingen elfva stycken Helsingborgs stads år 1902 utgifna 4 1/2 % obligationer å 1,000 kronor, hvilkas värde efter en kurs af 95 % beräknades till 10,450 kronor och således befanns öfverstiga en sjettedel af nämnda köpeskillning. Nämndemannen Pettersson

såsom inropare af egendomen Gräflingeryd erlade i reda penningar en sjettedel af den därför bjudna köpeskillingen med 1,625 kronor.

Med godkännande häraf antog Konungens befallningshafvande de af Sundström å Westerbergs vägnar och af Pettersson gjorda buden och förklarade fastigheterna försålda, Osaby och Stenslanda för 58,200 kronor till bankdirektören Westerberg utan förbehåll om beståndet af Sven Perssons intecknade nyttjanderätt, samt Gräflingeryd för 9,750 kronor till nämndemannen P. J. Pettersson.

Härefter tillkännagafs, att sammanträde för köpeskillingarnas fördelning komme att äga rum härstädes måndagen den 1 nästkommande november klockan 12 på dagen, då köparne hade att fullgöra sin betalningsskyldighet och de, som gjorde anspråk på andel i köpeskillingarna, ägde tillstädeskomma för att bevaka sin rätt.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades förrättningen afslutad.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Protokoll, hållet inför Konungens befallningshafvande i Kronobergs län å landskansliet i Wexjö den 1 november 1915.

Vid härstädes den 20 sistlidne september hållen exekutiv auktion hade bankdirektören K. F. Westerberg inropat fastigheterna Osaby n:o 1, $1\frac{2}{3}$ mantal, och Stenslanda n:o 3, $1\frac{5}{16}$ mantal, å hvilka P. N. Osander senast erhållit lagfart, samt nämndemannen P. J. Pettersson i Runnamåla stannat för högsta budet å egendomen $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2, som senast lagfarits för klockaren A. F. Berg; och hade sammanträde för fördelning af köpeskillingarna blifvit utsatt att äga rum här å landskansliet denna dag klockan 12 på dagen.

Då förrättningen å utsatt tid tog sin början, hade bankdirektören Westerberg tillstädeskommit genom sitt vid auktionen anlitade ombud, advokaten J. O. Sundström, samt nämndemannen P. J. Pettersson personligen. Härjämte tillstädesvoro följande rättsägare: Smålands m. fl. provinsers hypoteksförening genom sin ombudsman, vice häradshöfdingen A. Eklund, Smålands enskilda bank genom sin ombudsman, auditören

J. Ljungberg, bankaktiebolaget Södra Sverige genom sin ombudsman, juris kandidaten R. Hjelm, äfvensom sysslomännen i P. N. Osanders konkurs, landstingsmannen Anders Hansson i Nöbbeléd och gästgifvaren Emanuel Larsson i Ingelstad.

Först upptogs till behandling frågan om sättet för likvid och fördelning af köpeskillingen för Gräflingeryd. Då köparen af denna egen-
dom enligt borgenärsförteckningen äger å köpeskillingen, 9,750 kronor,
afräkna kronor 6,000: —
och vid auktionen kontant erlagt ” 1,625: —
hade han att ytterligare gälda ” 2,125: —

Summa kronor 9,750: —

Nämndemannen P. J. Pettersson inbetalade nu
nämnda belopp kronor 2,125: —
och som han förut erlagt ” 1,625: —
upptogs till fördelning kronor 3,750: —

Fördelningen verkställdes på sätt framgår af följande:

Fördelningslängd för Gräflingeryd.

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet
1.	Ränta å domkapitlets i Wexiö fordran på grund af inteckningen den 22 september 1856	163 12
2.	Smålands m. fl. provinsers hypoteksförenings fordran på grund af teckningen den 14 februari 1876	
	a) ränta	231 29
	b) återstående kapitalfordran	2,119 76
3.	A. F. Berg på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i samma teckning	23 10
4.	Ränta å Kinnevalds härads sparbanks fordran på grund af teckningen den 5 oktober 1885	120 —
5.	Kostnaderna för förfarandet, tillhopa	127 39
6.	Smålands enskilda banks fordran på grund af teck- ningen den 5 juni 1888	
	a) ränta	237 11
	b) af kapitalbeloppet	728 23
	Summa	3,750 —

Då härefter likviden af köpeskillingen för fastigheterna Osaby och Stenslanda skulle fullgöras, förklarade bankaktiebolaget Södra Sveriges ombudsman, juris kandidaten Hjelm, att mellan bankaktiebolaget och köparen af dessa fastigheter träffats öfverenskommelse om att kapitalbeloppet af den af bankaktiebolaget bevakade inteckningen, 20,000 kronor, finge i afräkning å köpeskillingen inestå i fastigheterna under förutsättning, att såväl hypoteksföreningen som Smålands enskilda bank toge kontant likvid för sina inteckningar, så att bankaktiebolagets inteckning efter försäljningen komme att gälla näst efter den i Stenslanda den 13 december 1869 meddelade inteckningen å 2,000 kronor. Med åberopande af denna öfverenskommelse och under erinran, att enligt borgenärsförteckningen för Stenslanda 2,000 kronor skulle inestå i denna fastighet i afräkning å köpeskillingen därför, erlade härefter advokaten Sundström å sin hufvudmans vägnar 36,200 kronor i reda penningar.

Konungens befallningshafvande godkände den sålunda gjorda likviden och verkställde härefter uppdelning af hela den bjudna köpeskillingen mellan de båda fastigheterna. Till ledning härvid antecknades ur auktionsprotokollet, att vid de särskilda utropen bjudits 15,000 kronor för Osaby men intet bud afgifvits å Stenslanda, samt att den vid gemensamt utrop bjudna köpeskillingen utgjorde 58,200 kronor eller således 43,200 kronor mera än hvad som bjudits vid de särskilda utropen. Detta öfverskott fördelades jämlikt 121 § 2 mom. utsökningslagen mellan de båda fastigheterna efter förhållandet mellan deras taxeringsvärden för år 1914, utgörande för Osaby 44,000 kronor och för Stenslanda 22,000 kronor. Osabys andel i öfverskottet befanns då utgöra $\frac{44}{66}$ eller $\frac{2}{3}$ eller således 28,800 kronor, Stenslandas $\frac{1}{3}$ eller 14,400 kronor; och skulle alltså af hela köpeskillingen, 58,200 kronor, 43,800 kronor anses belöpa å Osaby och 14,400 kronor å Stenslanda.

Härefter verkställdes fördelningen af de sålunda beräknade köpeskillingarna enligt följande

Fördelningslängd för Stenslanda.

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet
1.	Kronoutskylder	61 20
2.	L. G. Nordlunds fordran på grund af inteckningen den 13 december 1869	
	a) ränta	196 11
	b) kapitalbeloppet	2,000 —
3.	Kostnaderna för förfarandet tillhoppa	194 18
4.	Smålands m. fl. provinser hypoteksförenings fordran på grund af inteckningen den 14 februari 1876	
	a) ränta, amortering och förvaltningsbidrag	462 58
	b) återstående kapitalfordran	4,239 52
5.	Konkursboet på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i samma inteckning	46 19
6.	Smålands enskilda banks fordran på grund af inteck- ningen den 5 juni 1888	
	a) ränta	474 23
	b) af kapitalbeloppet	3,555 55
	c) likaledes af kapitalbeloppet den å Stenslanda belöpande andel i den brist, 1,049 kronor 55 öre, som för banken uppstått i egendomen Gräflinge- ryd, denna andel beräknad efter förhållandet mellan 1887 års taxeringsvärden: för Stenslanda, 16,000 kronor, och för Osaby, 30,000 kronor, och alltså utgörande $\frac{16}{46}$ eller $\frac{8}{23}$ af bristen eller således	365 06
7.	Bankaktiebolaget Södra Sveriges fordran på grund af inteckningen den 27 november 1899	
	a) ränta	2,021 82
	b) af kapitalbeloppet	783 56
	Summa	14,400 —

Af dessa poster skulle den under 2 b) upptagna enligt bestäm-
melse i borgenärsförteckningen och posten 7 b) enligt medgifvande af
vederbörande inteckningshafvare eller alltså tillhoppa 2,783 kronor 56 öre i
afräkning å köpeskillingen innestå i fastigheten och återstoden, 11,616
kronor 44 öre, gäldas ur den af köparen kontant erlagda köpeskillingen.

Fördelningslängd för Osaby.

Ordn.- n:o	Fordringens beskaffenhet	Fordrings- beloppet
1.	Kronoutskylder	122 40
2.	Kostnaderna för förfarandet tillhopa	328 36
3.	Smålands m. fl. provinser hypoteksförenings fordran på grund af inteckningen den 14 februari 1876	
	a) ränta, amortering och förvaltningsbidrag	925 16
	b) återstående kapitalfordran	8,479 04
4.	Konkursboet på grund af amortering å hypotekslånet tillkommande andel i samma inteckning	92 39
5.	Smålands enskilda banks fordran på grund af inteck- ningen den 5 juni 1888	
	a) ränta	889 17
	b) af kapitalbeloppet	6,666 67
	c) likaledes af kapitalbeloppet den å Osaby belöpande andel i den brist, 1,049 kronor 55 öre, som för banken uppstått i egendomen Gräflingeryd, denna andel beräknad efter förhållandet mellan 1887 års taxeringsvärden: för Osaby, 30,000 kronor, och för Stenslanda, 16,000 kronor, och alltså utgörande ^{30/46} eller ^{15/23} af bristen eller således	684 49
6.	Bankaktiebolaget Södra Sveriges fordran på grund af inteckningen den 27 november 1899	
	a) ränta	3,538 18
	b) af kapitalbeloppet den å Osaby belöpande andelen	12,727 27
	c) likaledes af kapitalbeloppet den brist, som för bankaktiebolaget uppstått i fastigheten Stenslanda	6,489 17
7.	Öfverskott å köpeskillingen, tillkommande konkursboet	2,857 70
	Summa	43,800 —

Af dessa poster skulle enligt medgifvande af vederbörande in-
teckningshafvare de i fördelningslängden under n:o 6 b) och c) upp-
tagna, tillhopa 19,216 kronor 44 öre, i afräkning å köpeskillingen inne-
stå i fastigheten och återstoden, 24,583 kronor 56 öre, gäldas ur den
af köparen kontant erlagda köpeskillingen.

Härefter tillkännagafs, att som köparne behörigen fullgjort sin

betalningsskyldighet och auktionen vunnit laga kraft, köpebref för dem komme att i vanlig ordning utfärdas, samt att Konungens befallningshafvande ville jämlikt 168 § utsökningslagen hos vederbörande domhafvande göra anmälan om fastigheternas exekutiva försäljning.

(Besvärshänvisning).

Då vidare ej förekom, förklarades sammanträdet afslutadt.

Som ofvan.

In fidem

N. N.

Landssekreterare.

Anmärkning. Vid tillämpningen af stadgandena i 131 § 2 mom. och 161 § utsökningslagen å föreliggande fall är att iakttaga:

att å de den 22 september 1856, den 13 december 1869 och den 5 oktober 1885 intecknade skuldebrefven, när betalning å dem lyftes, göres följande påskrift:

»År 1915 den, efter exekutiv försäljning af intecknade fastigheten, lyftes å förestående skuldebref 163 kronor 12 öre (resp. 196 kronor 11 öre, resp. 120 kronor), utgörande därå intill dagen för köpeskillings fördelning, den 1 november 1915, upplupen ränta; betygar N. N., Landssekreterare.»

att de den 14 februari 1876 och den 5 juni 1888 intecknade skuldebrefven, när de företes för lyftning, förses med följande påskrift: »År 1915 den, efter exekutiv försäljning af intecknade fastigheterna, lyftes hela det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet jämte ränta; betygar N. N., Landssekreterare.»

samt att å det den 27 november 1899 intecknade skuldebrefvet göres följande anteckning: »År 1915 den 1 november, vid sammanträde för fördelning af köpeskillingen för exekutivt försälda fastigheterna Osaby n:o 1 och Stenslanda n:o 3, fick köparen af dessa fastigheter på grund af inteckningshafvarens medgifvande af det i förestående intecknade skuldebref förskrifna kapitalbeloppet afräkna å köpeskillingen för Osaby 19,216 kronor 44 öre och å köpeskillingen för Stenslanda 783 kronor 56 öre, eller alltså tillhopa hela kapitalbeloppet, 20,000 kronor, hvaremot den därå intill samma dag upplupna räntan, tillhopa 5,560 kronor, lyftes af vederbörande inteckningshafvare; betygar N. N., Landssekreterare.»

Protokoll i inteckningsärenden, hållet vid andra allmänna sammanträdet af lagtima höstetinget med Kinnevalds härad å tingsstället i Jät den 29 november 1915.

Från Konungens befallningshafvande i länet hade till domhafvanden inkommit en så lydande skrifvelse:

»Till domhafvanden i Mellersta Värends domsaga. Jämlikt 168 §

utsökningslagen anmäles, att godsägaren P. N. Osanders konkursbo tillhöriga fastigheterna Osaby n:o 1, $1\frac{2}{3}$ mantal, och Stenslanda n:o 3, $1\frac{5}{96}$ mantal, i Täfvelsås socken, om hvilkas försäljning i den ordning utsökningslagen bestämmer sysslomännen i konkursen den 11 februari 1915 framställt begäran, samt egendomen Gräflingeryd n:o 2, $11\frac{1}{32}$ mantal, i samma socken, om hvars försäljning i sådan ordning Konungens befallningshafvande förordnat genom utslag den 1 maj 1915, blifvit å exekutiv auktion, som förrättats här å landskansliet den 20 september 1915, försålda, fastigheterna Osaby och Stenslanda till bankdirektören K. F. Westerberg i Helsingborg och egendomen Gräflingeryd till nämndemannen P. J. Pettersson i Runnamåla, samt att köparne vid sammanträde för köpeskillingarnas fördelning den 1 innevarande november fullgjort sin betalningsskyldighet på sätt bilagda vid sammanträdet förda protokoll utvisar. De till auktionen upprättade borgenärsförteckningarna för de särskilda fastigheterna bifogas äfvensom bevis, att auktionen vunnit laga kraft. Härjämte anmäles, att försäljningen af konkursboets fastigheter skett utan förbehåll om beståndet af Sven Perssons nyttjanderätt enligt afhandling den 10 november 1902, in-tecknad i Stenslanda den 16 februari 1903. Växjö i landskansliet den 22 november 1915.

N. N.

Landssekreterare.

Efter uppläsande häraf och granskning af förenämnda skrifvelsen bifogade handlingar antecknades i anledning af denna anmälan:

dels jämlikt 38 § andra stycket in-teckningsförordningen, att det exekutiva förfarande, hvilket inledts, såvidt rör fastigheterna Osaby och Stenslanda, genom sysslomännens begäran om försäljning, antecknad i in-teckningsprotokollet den 12 april 1915, § 91, och, såvidt rör egendomen Gräflingeryd, genom Konungens befallningshafvandes utslag den 1 maj 1915, i in-teckningsprotokollet antecknad den 7 påföljande juni, § 140, numera vunnit sin afslutning genom exekutiv försäljning af samtliga fastigheterna;

dels jämlikt 23 § in-teckningsförordningen,

att den in-teckning, som den 9 april 1906, § 87, beviljats i $11\frac{1}{32}$ mantal Gräflingeryd n:o 2, enligt den därför upprättade borgenärsförteckningen till hela sitt belopp fölle utom köpeskillingen för samma egendom, och att egendomen förty efter försäljningen icke vidare häftade för samma in-teckning eller någon del däraf;

och att den in-teckning, som den 7 juni 1909, § 142, beviljats i

1 $\frac{5}{96}$ mantal Stenslanda n:o 3, jämväl, enligt den för denna fastighet upprättade borgenärsförteckningen, fölle utom köpeskillingen för samma fastighet, och att fastigheten förty icke vidare häftade för samma inteckning eller någon del däraf;

dels jämlikt 36 § inteckningsförordningen,

att den inteckning, som den 14 februari 1876, § 37, beviljats i samtliga nu ifrågavarande fastigheter, icke fått af köparne afräknas å köpeskillingen utan blifvit i reda penningar gulden, samt att vid sådant förhållande fastigheterna, hvilka försåts efter särskilda utrop, icke vidare häftade för samma inteckning eller någon del däraf;

att den inteckning, som den 5 juni 1888, § 121, beviljats i samtliga fastigheterna, likaledes blifvit i reda penningar gulden, och att förty fastigheterna efter försäljningen ej heller häftade för denna inteckning eller någon del däraf;

samt beträffande den inteckning, som den 27 november 1899, § 70, beviljats i fastigheterna Osaby och Stenslanda, att köparen af dessa fastigheter fått afräkna å den för Osaby beräknade köpeskillingen 19,216 kronor 44 öre och å den för Stenslanda beräknade köpeskillingen 783 kronor 56 öre, samt att vid sådant förhållande dessa fastigheter efter försäljningen icke vidare häftade för större del af intecknade beloppet än som sålunda fått i afräkning å köpeskillingen för hvardera innestå, eller alltså Osaby för 19,216 kronor 44 öre och Stenslanda för 783 kronor 56 öre;

dels jämlikt 45 § andra stycket inteckningsförordningen, att den inteckning, som den 16 februari 1903, § 40, meddelats i fastigheten Stenslanda till säkerhet för nyttjanderätt enligt afhandling den 10 november 1902, blifvit utan verkan genom försäljningen af denna fastighet, vid det förhållande att försäljningen skett utan förbehåll om nyttjanderättens bestånd.

Om hvad sålunda förekommit skulle jämlikt 61 § inteckningsförordningen göras vederbörliga anteckningar i inteckningsboken.

Som ofvan.

På häradsrättens vägnar:

N. N.